

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\McCaffrey_Anne-Kateni_2-Svobodna_volba.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Svobodna volba
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.5.2007
Modification Date: 26.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Anne McCaffrey
Svobodná volba
Kateni 2.díl

PŘEDMLUVA

Když Kateni, žoldáci rasy, která se jmenovala Eosi, napadli Zemi, použili svou standardní taktiku, která spočívala v tom, že přistáli v padesáti různých městech planety a odvěkleli jejich obyvatele. Potom je rozmístili na různé katenské planety a prodali je spolu s dalšími porobenými rasami do otroctví.

Mnohé země prvního světa se s otroctvím jen tak lehce nesmířily a dobytí narazili na daleko větší odpor, než s jakým se počítalo. Katenská armáda proslula svou surovostí, mohutní vojáci naháněli strach a dokázali si vynutit poslušnost, takže aktivní odpor napadených postupně slábl. Protože Eosi objevili spoustu planet typu M, poradili Katenům, aby všechny disidenty a rebely odchytili, vysadili je na planetě, která byla momentálně volná k obývání, a nechali je tam napospas osudu.

Ne všechny planety typu M jsou vhodné ke kolonizaci, ale protože Kateni měli dostatek živého materiálu na vývoz, mohli si dovolit použít empirické metody ke zjišťování, které planety jsou úrodné a přátelské a které skýtají nebezpečí. Sledovali, kolik z nedobrovolných osadníků přežije v nových podmínkách. Pokud jich přežilo málo, přestali se o planetu zajímat. V opačném případě dodali další zásilky. Když vysazená populace planetu zabydlela a začala na ní hospodařit, Kateni nad ní převzali dohled a vybírali určité procento hrubého produktu. Ti z osadníků, kteří proti tomuto postupu protestovali, byli zase odvěčeni na další potenciálně obyvatelnou planetu.

Botany byla jednou z takových kolonií, na kterou Kateni shodili několik ras, když vyprázdnili celý zadržených na Barevi a Zemi, a potom sledovali, jak přežívají coby nedobrovolní kolonisté, ze kterých se postupně měli stát starousedlíci. Lidé, Deskiové a Rugaři byli „kolonisté“ z prvního shozu.

Kateni vybavili každou oběť trvanlivým oblečením, přikrývkou a přidělem suchých potravin. „Zásilka“ pak strávila cestu ve stavu znehybnění a byla vyložena na planetě spolu s bednami nožů, seker a příručních lékárníček.

Na Botany se do čela skupiny postavil bývalý seržant a po varování jednoho příslušníka cizí rasy se jim podařilo uniknout před létajícími dravci.

Zainal, jediný Katen, který se do skupiny dostal nedopatřením, se matně rozpomněl na další úskalí této planety, protože o ní jednou zběžně četl zprávu z průzkumu. Někteří z trosečníků se na Katenovi chtěli pomstít okamžitou smrtí, ale Kris Bjornsenová jim v tom zabránila a připomněla, že Zainal ví o planetě mnohem víc než ostatní a že by ho raději měli nechat alespoň nějakou dobu naživu. Seržant Chuck Mitford pokládal její návrh za rozumný a zároveň přijal Zainalovu radu, že by si skupina měla najít nějaké výše položené místo ve skalách, pokud chtějí přežít. Během namáhavého pochodu do bezpečí nedalekých kopců si Mitford uvědomil, že by jim Zainal mohl být dost užitečný. Pod Mitfordovým vedením si osadníci zbudovali tábor, objevili jedlé plodiny a živočichy. Zjistili, že planeta není zcela neobydlená, jak uváděla katenská zpráva. Ve skutečnosti byla rozsáhle obdělávaná dokonalými stroji, které pracovaly bez jakéhokoli „živého“ dohledu. Na jedné z průzkumných vyprav Kris Bjornsenová a Zainal objevili další lidi a i příslušníky ostatních čtyř ras vysazených na Botany.

Po přiletu další zásilky kolonistů si Zainal vynutil na katenském kapitánovi pomoc pro Deskie, kteří umírali na následky nedostatečné výživy, protože planeta neprodukovala jednu z nezbytně nutných složek jejich potravy. Zároveň odeslal vzkaz, že planeta je očividně zdrojem zemědělských produktů doposud nezjištěné rasy.

Potom jej zavolali na tajnou schůzku s dalším Emassi - vysoce postaveným důstojníkem katenské armády - který mu nabídl možnost návratu do předchozí funkce: Zainal nabídku ihned odmítl.

V té době už byl mezi osadníky dostatečný počet techniků a inženýrů, kterým se podařilo předělat dokonalé stroje na vybavení potřebné ke komunikaci mezi osadníky a další nezbytné pomůcky.

Zainal si vyžádal od Katenů i letecké mapy a vypravil se se svou skupinou k místu, které vypadalo jako řídicí centrum planety. Tam se ukázalo, že sem už dlouho nikdo nevkročil, i když v nedalekém hangáru objevili několik letounů a malé návratné střely nasměrované na domovskou planetu dosud neznámé rasy. Dick Aarens jednu z nich úmyslně odpálil v naději, že se skuteční „majitelé“ Botany možná vrátí a pomohou kolonistům v boji proti Katenům.

PROLOG

1.část

Satelit zaznamenal odpálení rakety z povrchu pozorované planety. Analyzoval komponenty, pokusil se je zařadit do svých paměťových bank, ale nenašel spojitost. Zaznamenal i neobvyklou rychlost a přibližný směr pohybu rakety, protože směřovala severovýchodně k opačnému konci Mléčné dráhy. Jakmile se dostala do heliopauzy soustavy, zmizela. Radar nezaznamenal žádné trosky; nevypátral žádnou ionizační nebo jinou stopu pohonu. Raketa zmizela: tento fakt byl nepříjemný pro monitorovací program a vyvolal poruchu zařízení, která vyžadovala interní vyšetření a opravu. Ačkoli satelit zaznamenal počáteční pozorování, nemohl údaje v důsledku anomálií předat. Informace, které postrádaly potřebný varovný kód, proto prošly několika fázemi zpracování, než byly anomálie odhaleny a nahlášeny náležitěmu úřadu. Tým odborníků se vypravil závadu odstranit. Ani po důkladném překontrolování zařízení nebyla zjištěna žádná závada. Odborníci usoudili, že chyba je v samotných údajích, a ne v záznamu události. Jednalo se přece o trestnou planetu, jejíž obyvatelé byli vybaveni jen základními potřebami pro přežití a nevlastnili žádnou techniku. Byla to čirá náhoda, že se tato zpráva dostala do rukou osobám, které byly natolik informovány, aby si uvědomily, že na směru letu rakety a jejím záhadném zmizení není něco v pořádku.

PROLOG

2. část

„Říkáš, že odmítl splnit rozkaz?“ zamračil se mluvčí na Emassi s hodností kapitána. Protože se jednalo o otce a syna, mladšího z obou mužů otcovské kabonění nijak nevyvedlo z míry; naopak ho spíš potěšilo, protože věděl, že Zainalovo odmítnutí vrátit se ke svým povinnostem a službě, jež si žádá jeho postavení v armádě a rodině, očerní v otcových očích bratříčkovu dříve neposkvrněnou pověst.

„Byl vybrán,“ pokračoval Perizec a jeho mohutná pěst dopadla na desku psacího stolu. „Nemůže neuposlechnout rozkazu.“

„Už se stalo,“ řekl Lenvec a nevzrušeně pokrčil rameny. „Shodili mě, tak zůstanu. Znáš přece tohle pravidlo.“

Perizec teď udeřil do stolu oběma pěstmi, až všechno poskočilo, složky s papíry vypadly z přihrádek a rozletěly se na všechny strany. „Záležitosti týkající se Eosi mají přednost před jakýmkoli katenskými pravidly! A ty to dobře víš!“

Zamračil se ještě víc, čelist a koutky úst mu poklesly, šedá plet' potměněla. „Víš o té povinnosti od té doby, co byl představen Eosi. Shozen neshozen, musí se vrátit a splnit svou povinnost.“ Jeho pěst znovu dopadla na stůl. Oči se mu zúžily a žluté zorničky zaplály hněvem. „A vůbec, jak to, že ho shodili na tu planetu s takovou verbeží?“

Lenvec pokrčil rameny. Věděl, že otec moc dobře ví, jak to všechno bylo, ale zopakoval mu zprávu.

„Zainal se pustil do rvačky s nižším důstojníkem od transportu. Zabil ho a posádka prahla po pomstě. Zainal jim utekl v poletoni. Sestřelili ho nad západní džinglí. Od té chvíle se po něm slehla zem. Vypadá to, že ho sebrali s ostatními výtržníky, které pochytili při demonstraci, a tak se dostal do zásilky otroků. Dal o sobě vědět posádce při druhém shozu. Upozornili tvou kancelář a já se ho pokusil přimět k návratu. Odmítl...“

„Dobře, dobře,“ poklepal Perizec silnými prsty, aby ukončil synovo deklamování. „Musí se vrátit. Povinnost volá. Nemůžeme se tomu vyhnout, když si ho vybrali.“ Perizec se zamyšleně mračil. „Zaříd', aby posádka, která se podílela na jeho deportaci, letěla na stejné místo. Oni se už postarají, aby ho odchytili, až tam příště poletí.“

„Malá poznámka,“ začal Lenvec. „Kateny na té planetě nemá nikdo v lásce, takže se možná postarají, aby jim Zainal nepadl do rukou.“

Perizec na něj vrhl zlobný pohled. „Zainal přežil. Sám jsi říkal, že je členem nějaké skupiny.“

Lenvec pokrčil rameny. „Zainal je koneckonců Emassi a je chytrý po tobě...“

Perizec po synově komplimentu potěšeně zabručel. „Zároveň je Katen a zabráni pokusům o likvidaci příslušníků své rasy.“

„Třeba to nebude v jeho moci. Může se také stát, že i on bude chtít zlikvidovat posádku, která zavinila jeho deportaci.“

„Budou muset dostat nějakou odměnu za svůj podíl na jeho exilu,“ řekl Perizec s jedovatým úsměvem. „Postarej se o to. Najdeme dva nebo tři Zainalovy kamarády, kteří jsou také Emassi. Ty by přece určitě ochránil, ne?“ Lenvec přikývl.

„Oni už to zařídí, aby souhlasil s návratem, až tam příště vaše loď poletí.“

„Mám tam letět s nimi?“

„V žádném případě. To by Zainala varovalo. Kdy je naplánován další transport?“

Lenvec pohlédl na zápěstí. „Za dvaadvacet dní.“

„Vyber ty chlapíky...“

„A taky jednu ženskou, jestli můžu radit. Zainal si už dlouho neužil... dámské společnosti.“

„Výborný nápad,“ Perizec oplatil synovi úsměv. „Máš někoho na mysli?“ Lenvec přikývl. „Všichni dostanou odměnu.“ Natáhl se po složkách, začal je metodicky rovnat a pokračoval: „Musíme to provést co nejdříve. Zatím jsem Eosi řekl, že Zainal odjel splnit zvláštní úkol a neví, že jej už potřebují. Dalí nám odklad, ale schytáme to všichni, pokud se jim Zainal neohlásí včas.“

Lenvec přikývl. Protože si Eosi vybrali Zainala, nebylo třeba, aby se jim představil i Lenvec. Ani po takové „poctě“ netoužil, protože dobře věděl, co to obnáší. Ale i tak by se mohl nakonec stát náhradníkem, kdyby se Zainal nedostavil. V sázce byla rodinná čest. Neuposlechnutí rozkazu Eosi znamenalo katastrofu a skandál pro každého člena rodiny.

„Dej mi vědět,“ řekl Perizec synovi na závěr.

Když Lenvec předpisově zasalutoval, udělal čelem vzad a opustil kancelář, začal Perizec uvažovat, jak potrestá hloupost lodní posádky, která si dovolila hodit Emassi do jednoho pytle s disidenty. Zaradoval se, když přišel na náležitý a dokonalý trest za takovou nehoráznost, a hned vydal příslušné rozkazy. Až se to rozkřikne, málokterý Tudo nebo Drassi se opováží takové zacházení zopakovat, i kdyby k tomu měl sebelepší důvod. Netrápil se tím, že porušuje jednu z hlavních zásad katenské kázně. Jeho postavení s sebou neslo jisté výhody a on jich často využíval.

KAPITOLA PRVNÍ

Deski, vědom si své povinnosti, neprodleně informoval vedoucího tábora Rock o tom, co uslyšel během hlídky na vyvýšenině za táborem.

„Tak tys slyšel přistávat lod?“ vyptával se Worrell a mnul si usilovně obličej, aby porozuměl tomu, co Coo říká.

„Přistávat,“ přikyvoval Coo horlivě, „ne velký. Ne o-by-čej-ný,“ slabikoval s námahou.

„Ne obyčejnou?“ opakoval Worrell a Coo přikývl s úsměvem typickým pro Deskie, na který už byl Worrell zvyklý.

„Takže to nebude shoz?“ Coo zavrtěl hlavou a pak přikývl, aby se ujistil, že mu Worrell rozuměl.

Ten si s úlevou oddechl. Ti zatracení Kateni minulý měsíc stále zrychlovali zásilky „kolonistů“, takže nováčci se ani nestačili zabydlet a už tu byli další.

„Ne shoz. Ne dlouho. My jít,“ gestikuloval Coo tenkými, podivně kloubnatými prsty, pak spustil paže a na chvilku se odmlčel, než jimi zase začal šermovat. Jít. Tiše.“ Nastavil dlaň k uchu a předstíral, že napjatě poslouchá.

Worry měl ihned hlavu plnou starostí. Jeho přezdívka, která znamenala „ustaraný“, spíše vystihovala hlavní rys jeho povahy, než aby byla zkráceným příjmením.

„Takže rychlý výsadek. Nanejvýš pár lidí. Ale kdo?“ ptal se spíš sám sebe. „Blízko?“

„Ne blízko.“ Coo natočil hlavu, aby se zorientoval, pak ukročil mírně doprava a díval se k severu. Deskiové měli úžasnou orientační schopnost a to byl pro život na Botany dar k nezaplacení. Dokázali se odkudkoli bezpečně vrátit do hlavního tábora Ayers Rock, takže se už stalo zvykem, že v každé průzkumné výpravě byl nejméně jeden Deski.

Coo teď předpažil, jeho dlouhá pravačka s dvěma klouby ukazovala na sever a levou paži vychýlil skoro až západním směrem. „Tam. Ně blízko.“

„Opravdu?“ Worry se zvedl a poplácal Cooa po kostnatém rameni. „Skvěle, Coo. Díky.“

„Dobrá práce?“

„Skvělá práce, Coo.“ Worrell rozsvítil, aby viděl na mapu zavěšenou na zdi. Světadíl, který tam byl zakreslen, byl ještě z velké míry prázdný, ale během posledních zimních měsíců na něj průzkumníci zaznamenali pár podrobností. „Když jsme tady, Coo,“ ukázal Worrell na tábor Rock, „jak daleko na západ?“

Coo natáhl krk, který vypadal jako z gumy, směrem k mapě, položil prst na značku tábora a potom přešel náležitým směrem. „Ne dál.“

„Opravdu?“ Worrellovy útroby zalila vlna úzkosti. Bod, na který Coo ukazoval, byl místem, kde se Zainal a jeho skupina setkali s průzkumnou lodí: s tou, která měla Zainala odvézt za jeho povinnostmi katenského Emassi. „Díky, Coo. Měl by ses vrátit na hlídku.“

„Já jít.“ Deski tiše vyklouzl z místnosti.

Worrell pohlédl na hodinky. Do úsvitu bylo ještě daleko. Nemohl teď vyslat skupinu, která by prozkoumala místo přistání, protože mrchožrouti cíhali na vše živé, co se pohybovalo noční tmou. Ani velký oddíl, kde by všichni dupali jako sloni, by nevyvázl z chapadel těch zimou vyhladovělých potvor.

Pak se najednou sám pro sebe uchechtl. Pokud Kateni opravdu z nějakého důvodu někde přistáli - třeba proto, že se znovu chtěli sejít se Zainalem - tak je čekalo přivítání, jaké určitě nepředpokládali.

„Dobře jim tak,“ řekl si Worrell, i když nebyl nijak pomstychtivý. Nálada se mu hned výrazně zlepšila. Vrátil se do postele a tvrdě usnul.

Worrell by rád poslal Zainala prošetřit ohlášené přistání, ale Zainal byl s Kris Bjornsenovou a jejich skupinou na dlouhé průzkumné výpravě: hledali další jeskyně nebo stáje či skalnatý terén, kam by se mohli uchýlit ti noví osadníci, kterými je Kateni neustále zásobovali. Zavolal si tedy Mika Rowlanda, jednoho z Pátého shozu. Mik dřív pracoval u filmu jako kaskadér, takže na něj bylo spolehnutí, že má dobré pozorovací schopnosti, umí se chovat nenápadně a poradí si s případnými potížemi. Worry mu řekl o nočním přistání a ukázal mu místo, které Coo označil.

„Jestli Deski řekl, že tam přistáli, tak najdeme nějaký stopy.“ Mik byl za ta léta zvyklý pracovat s různými individui, jak říkal, takže ho žádný talent nevyvedl z míry.

„I průzkumné lodí za sebou nechávají smrad,“ souhlasil Worrell. „Vyberte si skupinku z těch nových. Dejte jim šanci, aby si zalovili.“

„Jasně,“ řekl Mik a přikývl jako dobrý praktik.

Worrell se smál, když viděl, že si Rowland vybral prvních pět lidí, kteří stáli frontu na snídani. Jejich zbrusu nové kombinézy svědčily o tom, že jsou z posledního shozu. Nechal nováčky, aby se nasnídali, a pak si je odvedl.

Worrell věděl, že jim výprava jen prospěje. Tolik nově příchozích mělo ještě plnou hlavu sabotáží a šarvátek s Kateny na Zemi, že bylo potřeba jim trochu srazit hřebínek a ukázat jim realitu života na Botany. Naštěstí si většina z nich zvykala na nové prostředí lépe, než by Worry očekával.

Co však tohoto Australana a další lidi z vedení tábora znepokojovalo, byla skutečnost, že Kateni stále zkracovali intervaly mezi jednotlivými dodávkami disidentů. Zainal se tomu také divil a chytře usuzoval, že se tak děje proto, že právě na Zemi je odpor proti Katenům daleko silnější než u ostatních podrobených ras. Takže vzbouřenců pořád přibývalo. Až dosud byla kolonie schopna přijímat další pozemšťany i mimozemšťany, i když uposlechli Zainalovy rady a nechali hašteřivé a nepřizpůsobivé Tury, aby si šli po svých a usadili se v malých skupinkách, ve kterých přicházeli, někde jinde. I tak vzrostl počet obyvatel Botany z původních 582 na téměř 9 000.

Worrell si celý den dělal starosti, co Mik Rowland zjistí. Dokonce posílil hlídky na vnější linii pro případ, že by někdo chtěl proniknout do tábora, i když jim to jen neurčitě zdůvodnil tím, že někdo viděl v okolí slídit Tury. Worrell si byl vědom toho, že člověk je tvor chybný a že i někteří příslušníci lidského rodu by se mohli nechat zlákat ke spolupráci s katenskými pány a pokusit se proklouznout do tábora, aby působili problémy. To by Katenům prošlo líp než tajné vylovení, protože Kateni jsou vzhledově nápadní. Až dosud byl Zainal jediným Katenem v kolonii. A to ještě taktak

unikl hned první den smrti. Bylo to štěstí, protože vzápětí se projevil jako nepostradatelný pomocník: dokonce odmítl možnost vrátit se domů.

Mik Rowland se vrátil s bohatým úlovkem zvěře, takže výprava měla svoje opodstatnění. Dal utmáčené skupince rozchod, a když zachytil Worrellův pohled, pokývl bradou směrem k jeho kanceláři na vyvýšenině a rychle tam za ním přišel. Skaloše cestou odložil v kuchyni, ale vak, který nesl v pravé ruce, nepustil.

Když byli sami, Mik vybalil obsah vaku na stůl a zasmál se Worrellovu překvapení.

„Boty?“

„To jediný po nich zbylo. Ale nejsou to stejný boty, co jsme fasovali my,“ řekl Mik. Je to lepší značka. A pak tohle,“ vyndal z náprsní kapsy tenkou destičku, asi sedm centimetrů dlouhou a dva centimetry silnou.

„Řek bych, že to byla součást vysílačky nebo něčeho podobného. Možná dokonce implantát. Očistil jsem to od krve.“ Pak vzal do ruky jednu botu, která byla celá zkrabatělá, jako by se kolem ní ovinulo něco hodně horkého nebo silného, až na ní zůstaly hluboké rýhy. Otočil podpatkem a celá spodní část boty se oddělila. Silná podrážka se zároveň ukázala být pevným pouzdem, v němž byly uloženy nějaké malé předměty.

„V každý z nich je něco.“ Vzal ten nejmenší pár, uvolnil podrážku a ukázal její obsah Worrellovi. „Tohle vypadá jako nějaká injekční stříkačka.“ Otevřel druhou botu, která obsahovala dvě malé ampulky. „A drogy jsou tady.“

„Drogy? Dobrá, předáme to Daneovi.“ Worrell přepočítal osm bot ve snaze potlačit vzrůstající úzkost. „Vysadili skupinu, že? Co měla za úkol?“ Ale měl hrůzné podezření, že se odpověď, která se nabízela jako první, může ukázat správnou. Bude Mik vědět?

Mik pokrčil rameny. „Vy jste tu delší dobu. Logicky se dá usuzovat, že šli po Zainalovi.“ Když zachytil Worrellův pronikavý pohled, zazubil se. „Slyšel jsem o tom prvním pokusu. Málokterej Katen by tu zůstal, kdyby měl šanci odejít.“

„Hmmm. Žádné další... pozůstatky?“

Mik zavrtěl hlavou. „Pár kousků kovu, asi z oblečení, ale mrchožrouti baští i katenskej materiál. Jen boty jsou pro ně moc tuhé.“ Cvrkl prstem do jedné z nich. „Pěkně velký bagančata. I na Kateny až moc velký. Taký maj pořádný zabíjaky.“

„Jeden pár je mnohem menší. Že by s nimi poslali i ženskou?“

Mik pokrčil rameny. „Kdoví, čeho všeho jsou schopný.“ Spolkl další větu a znovu pokrčil rameny.

Worrell si dost dobře dovedl představit, co zůstalo nevyřčeno. Před svou deportací viděl dost katenských žen, podle katenských měřitek těch nejpohlednějších, aby mu bylo jasné, že Kris Bjornsenová je mnohem hezčí než ta nejpůvabnější Katenka. Mnoho lidí tady nesouhlasilo s jejím vztahem k Zainalovi, ale nikdo kromě Dicka Aarense v sobě neměl tolik jedu, aby to dával najevo a nějak to přetřásl.

„Díky, Miku. Všimli si toho i ostatní?“

„Nedalo se to utajit, když se tam povalovaly ty boty. Ale myslím si, že si ti bažanti neuvědomili, že to je jiná značka, než máme my. Takže vám hlásím zmizení hlídky. Je to tak správně?“

„Velice správně,“ řekl Worrell, „a věřím, že to pro vás byla užitečná zkušenost?“

„Přímo k nezaplacení, Worry.“ Mik odešel a zubil se od ucha k uchu.

Worrell si zapsal do paměti, že Mikovi lze svěřit i odpovědnější úkoly. Nejdříve zavolal Zainalovi, aby mu podal zprávu, a pak se spojil s Chuckem Mitfordem.

„Dobře je schovej, Worry,“ řekl Mitford, „než si je budu moct prohlídnout já nebo Zainal. A tu medicínu dej Daneovi. Možná bude vědět, o co se jedná, a třeba to nějak využije. A ty nástroje pošli našim inženýrům sem do Narrow. Mohlo by se jim hodit něco tak kvalitního, i když v poslední době taky dali dohromady pár novinek. Budu muset vymyslet nějaké vysvětlení, jak jsme k tomu přišli.“ Vzápětí změnil názor. „Vlastně jim nemusím nic vysvětlovat, ne?“

„Jistěže ne, seržante.“

Worrell se při té poznámce usmál. V jednom z posledních shozů bylo několik bývalých admirálů, generálů a dalších šarží, kteří, sotva se vzpamatovali z útrap cesty, s potěšením a úctou oslovovali Mitforda „seržante.“ Ti, kteří to nedělali, brzy zjistili, že seržant je tady pánbůh, nebo se usadili v jiném táboře, kde se na to tolik nehledělo. Nikdo - kromě marodů - se nevyhýbal svěřeným povinnostem a všichni se střídali v lovu, vaření, hlídkách a ochotně se ujímali dalších prací, které dokázali zvládnout. Worrell se ve chvílích, kdy si nemusel dělat starosti s ničím jiným, trápil představou, že by se jednou někdo s vyšší hodností mohl pokusit vyhodit Mitforda ze sedla. Kdyby chtěl Mitford sám někomu uvolnit svůj post, tak prosím, bylo by to jen a jen jeho rozhodnutí. Až dosud Mitfordovo velení zatraceně dobře fungovalo - během prvních shozů vyslechl názory téměř všech osadníků a řídil se jimi.

„Seržante, myslíte, že se máme obávat, že sem proniknou nějakí záškodníci z našich řad?“ zeptal se a doufal, že je jeho otázka bezpředmětná.

Mitfordův smích rozezněl membránu mobilního telefonu a Worrellovi spadl kámen ze srdce.

„Pokud neumějí utíkat rychleji než mrchožrouti, tak ne. A kdyby tu byli čtyři Kateni, velcí a dupající, mrchožrouti by si jich všimli už z dálky.“ Následovala krátká odmlka. „Worry, snad opravdu nevěříš, že by někdo z pozemšťanů spolupracoval s Kateny?“

„V každé válce se našli zrádci, zběhové, špioni a kolaboranti. Proč by tahle měla být výjimkou?“

Mitford jadrně zaklel. „Máš možná pravdu. Sakra. Ale proč by posílali záškodníky zvláštní lodí? Mohli by je klidně poslat s běžnou zásilkou. A nakonec, proč si tím lámat hlavu? Zainal říká, že Katenům jde o to, aby kolonie fungovaly, aby mohli přijít a převzít vládu v těch, které prosperují.“ Pauza. „A navíc,“ Mitfordův hlas ztvrdl, „budou si muset nechat zajít chuť, pokud by chtěli tuhle taktiku zkoušet na naší planetě.“

Nikdo by Mitfordovi nezazlíval to přivlastňovací zájmeno.

„Byli bychom při vás do posledního muže, seržante.“

Následovala další krátká odmlka. „Řeknu Easleymu, že budeme dvojnásob opatrnější při kontrole totožnosti při příštím shozu. Platí?“

S těmito slovy zavěsil a Worrell se už tolik nestrachoval jako předtím: nikdo neovládne „moji planetu“. Usmál se nad tím, jak se Mitford rozohnil. Průzkumníci narazili na zbytky několika táborů, které založili osadníci, co nechtěli poslouchat, a usadili se jinde v kopcích v domnění, že jsou z dosahu mrchožroutů. Z některých zbyly jen kostry. Ale všechno teď bylo lépe zorganizované, hlavně shozy. Peter Easley, bývalý ředitel osobního oddělení velké mezinárodní firmy, za to zodpovídal.

Druhého dne svého pobytu na Botany hned zrána vyhledal Mitforda a předložil mu několik návrhů, jak zjednodušit a urychlit příjem a jak rozpoznat příznaky u těch, kteří ještě prožívají trauma a potřebují radu. Zaučil další muže a ženy pro příjem nově příchozích a práci s lidmi a poskytoval doporučení pro různé odborníky, u kterých se domníval, že by s nimi Mitford chtěl promluvit osobně. Mitford mu svěřil veškeré problémy s příjmem nováčků. Easley dále navrhl, aby roztrídění nově příchozích do jednotlivých tábořišť zařizoval Jurij Pálit, který dříve působil v OSN a zabýval se problémem rozmísťování přesídlenců. Mezi kolonisty už byl dostatek inženýrů, leteckých mechaniků, montérů a vynálezců všeho druhu, takže i Dick Aarens se musel přestat naparovat, když viděl ten příliv schopných lidí. Průzkumné týmy byly vybaveny komunikační technikou a mohly Mitforda ihned informovat o veškerých nečekaných událostech, jako to právě učinil Worrell, a seržant měl možnost pružně zareagovat.

„Teď budu mít konečně dost času,“ svěřil se Mitford nedávno Worrellovi na výletě z tábora Rock do tábora Silo, „věst nějakou průzkumnou skupinu sám.“

„Opravdu byste o to stál?“ zeptal se Worrell, protože to bylo poprvé, kdy si seržant na něco postěžoval.

„Všechno je tu úplně jiné, nový svět, a já to vidím jako poslední ze všech!“ Mitford rozhodil nešťastně rukama. „Ale už se k tomu blíží.“ Pak se zazubil. „A mám čím dál míň papírování.“

Takže teď měl Mitford více času na to, aby mohl organizovat týmy a posílat výpravy všemi směry; snažil se vytvořit nové základny, které by nahradily tábor Rock, protože ten byl zbudován přímo nad hlubokou průrvou, zjizvenou mnoha staletými jarních povodní. Zainal a Kris Bjornsenová byli zrovna na jedné z takových výprav, chtěli najít místo, které by nebylo zařízením „mechaňků“ nebo „farmářů“, jak mnozí začali běžně nazývat „domorodce“ této zemědělské planety.

Worrell uložil boty zpátky do vaku a důkladněji se zadíval na destičku. Na jednom konci měla jakési kulaté jamky: pravděpodobně dotykové body. Napočítal jich devět - jako na číselné tabulce. Hrozně ho sváděly, ale rozhodl se, že nebude provádět žádné nerozumné pokusy. Vyslal přivolačací signál, takže Zainal a Kris budou zpátky během pár dní. Průzkumníci se v té době radovali, protože se jim podařilo dokončit náročný výstup na nepravidelný skalní útes, a teď shlíželi do dlouhého údolí, které neneslo nejmenší stopy jakýchkoli úprav typických pro půdu obdělávanou mechaňky. K nečekanému výstupu se rozhodli rychle, když si Zainal a Whitby, horolezecký odborník týmu, všimli určitých anomálií. První zvláštností byl potůček, který mohutně vyvěral ze zdánlivě neporušeného kusu skály. Blížším zkoumáním zjistili, že voda proudí korytem vyhloubeným v kamenné překážce.

„Tohle není druh horniny podléhající erozi,“ řekl Whitby. „Někdo to koryto vysekal.“

Druhou zvláštností byla vysoká hráz balvanů, která jim bránila v cestě a o které Whitby prohlásil, že nemohla vzniknout sesuvem půdy. Upozornil je na podivně vyhlížející vrcholek, který vypadal jako ustřížený.

„Mohlo to být způsobeno zemětřesením,“ napadlo Kris.

„Neviděli jsme žádné další důkazy sesuvu,“ řekl Basil Whitby, kroutil hlavou a přehlížel skalní stěnu. „Nejde o žádný sesuv, určitě ne u tohoto druhu horniny.“ Pak se ušklíbl při pohledu na nakupené balvany kamenného valu.

„Není vidět žádnou cestu, která by sem vedla,“ řekla Sarah a rozhlížela se na všechny strany.

„Mechaňáci přece nenechávají žádné stopy, když mají vzduchové polštáře,“ připomněl jí Joe Marley a ona mu oplátila úšklebkem. „Ani po té velké lodi nikde nic nezůstalo, když přistála.“

„Zvířata zanechávají stopy,“ odpověděla.

„Ale moc jsme jich poslední dobou neviděli, že?“ škádlil ji.

„Měla by tu být i jiná zvířata než jen klokrávy, skaloši, mrchožrouti a ti létající dravci. Tolik toho vím o ekologické rovnováze i já.“

„Možná je tu ta hráz z nějakého pádného důvodu,“ řekla Leila Massuri rozvážně. Ona a Whitby byli novými členy v týmu Kris - Zainal. Leila se uplatnila víc při střelbě ze samostřilu než v debatách.

„Jako že by měla něco zadržet? Nebo proti něčemu chránit?“ chytil se Joe té domněnky.

„Zjistíme,“ řekl Zainal a začal připravovat potřebné nářadí pro zdolání bariéry. Jejich terénní vozidlo se vzduchovými polštáři sice dokázalo překonat i náročný terén, ale skalní překážka před nimi byla příliš strmá.

Teď už byli daleko lépe vybaveni na průzkum planety než v prvních dnech svého pobytu na Botany. Leila si přehodila samostřil přes záda a přesvědčila se, že zásobník se šípů je pevně na svém místě, a Kris jí naplnila váček oblázky potřebnými ke střelení z praku. Sama se pak ujala stočeného lana, které jí Zainal podal, a přehodila si ho přes rameno. Whitby se vybavil důkladným horolezeckým špičákem, který si připnul k opasku, do kapes na stehnech si nacpal skoby, zkontroloval skládací luk a toulec se šípů, které měl připevněné na zádech. Sarah a Joe měli praky a bumerangy, které čím dál víc získávaly na popularitě, Fek a Slav se vyzbrojili ostěpy a sekyrkami. Všichni nesli svinuté přikrývky a malé batůžky s jídlem a vodou.

Šplhání na nerovnou skalní stěnu s nenadálými překážkami jim trvalo skoro celé dopoledne, ale výhled, který se jim nahoře naskytl, stál za vynaloženou námahu. Pod nimi se rozkládalo tiché údolí, očividně nedotčené zásahy mechaňků na rozdíl od krajiny, kterou nechali za sebou. V dálce na jeho úzkém konci uviděli vodopád, šumící proud ústil do malého jezírka. Vytékala z něj říčka a vinula se dolů ke vzdálenějšímu konci údolí; vyhloubila si koryto kolem útesu. Rovné louky střídaly porosty zvláštních křovin, na kterých v sezóně rostly jedlé bobule. Ale nejneobvyklejším

úkazem byly malé lesíky s jehličnatými stromy, kterým Kris říkala čapí hnízda: měly vysoký rovný kmen a korunu z úzkých větví, které rostly vějířovitě do všech stran; v teplém ročním období byly obaleny jehličím a vytvářely husté chocholy. Už je viděli dřív, rostly v živých plotech kolem polí mechaňáků, ale jenom jednotlivě, ne v takových rozsáhlejších porostech, které uviděli ze své vyhlídky. Zpoceně obličej jim ovanul pronikavě voňavý větřík.

„Je to podobné Shangri-la,“ řekla Sarah s pohledem upřeným do údolí. „Tak poklidně, tak...“

„Tajemné?“ doplnil ji Joe. „To jsem zvědavý, co tam objevíme.“

„Proč? Je tu místa pro stovky lidí,“ řekla a nevěšela si jeho skrytého pesimismu.

„Hmmm,“ zamumlal Zainal a očividně sdílel Joeovy obavy. „Slave?“ obrátil se na Rugara, který si zaclánil oči a přehlížel údolí.

Slav pokrčil rameny.

„Fek?“ oslovil jednu z Deskiů, na níž nebylo vidět žádné známky únavy z náročného výstupu. Příslušníci této rasy byli takovými přirozenými horolezci, že Kris přemýšlela, jestli snad není jejich rodná planeta tvořena jen kolmými povrchy. Ve skutečnosti jejich dlaně a chodidla vylučovaly lepkavou látku, která jim umožňovala pohyb na strmých plochách, a jejich neobvyklá kloubní soustava na končetinách jim dovoľovala zaujímat pozice, při kterých by si pozemšťan zpřelámal údy.

Fek pozorně naslouchala, měla doslova natažené uši, které jako citlivé radary zaznamenávaly sebemenší zvuk.

„Vitr. Voda. Malé zvuky,“ řekla a zavrtěla hlavou na důkaz, že nezaznamenává nic, co by svědčilo o nějakém zjevném nebezpečí. „Žádné živé tvory.“ Aniž by čekala na Zainalův pokyn, začala sestupovat. Zainal rozmotal těžký svazek lana, které nesl, setřel si pot z obličej a následoval ji.

Fek našla pro ostatní tu nejsnadnější trasu pro sestup. Klikatila se mezi strmými balvany a Fek by ji lehce zvládla díky svým vrozeným schopnostem. Ale i ona se zastavovala, když se jí do cesty postavil některý z těch ostrých balvanů.

„Řekla bych, že to vypadá jako nějaká ohrada pro něco,“ řekla Kris.

„Pětadvacet metrů patnáctistupňového klesání, možná víc,“ řekl Whitby. „Takže sláníme.“ Vzal si nářadí a začal zatloukat skobu; Zainal mezitím uvazoval smyčku na laně.

Ten tolik vysmíváný kurz přežití se mi tady na Botany opravdu hodí, blesklo Kris při slaňování hlavou, už poněkolkáté. Všichni včetně Fek, která se na laně zubila, bezpečně přistáli dole v údolí.

„Nechej to tady,“ řekl Zainal, když Whitby uvolnil jedno ze tří použitých lan. „Možná se odsud budeme potřebovat rychle dostat.“

Leila ihned popadla svůj samostříl a opatrně se rozhlédla.

„Ještě bude dlouho světlo, Lee,“ uklidňovala ji Kris. „Takže i kdybychom svými kroky něco probudili, jsme v bezpečí, dokud svítí slunce. Já bych navrhovala jít k té řece.“

Jedna zátočina nebyla daleko; došli k ní, ale Leila měla samostříl stále v pohotovosti. Sarah jako zdravotník oddílu použila testovací papírek na šálek vody.

„Pitná,“ řekla, ponořila šálek znovu do vody, nabrala jej plný a přiložila k ústům, i když upíjela opatrně.

Ostatní pozemšťané udělali totéž, potom si opláchli zpoceně obličej chladnou vodou. Fek a Slav, kteří nikdy moc vody nepotřebovali, zůstávali ve střehu, naslouchali a pozorovali, jestli nehrozí nějaké neviditelné nebezpečí ze vzduchu. Pak oba poklekli a napili se přímo z řeky, jak to měli ve zvyku.

„Tohle místo vypadá až neuvěřitelně dobře,“ řekla Sarah, ulomila větvičku z opodál rostoucího keře a očichávala ji. „Dá se tím topit a rostou všude kolem,“ řekla a rozmáchlým gestem ukázala na údolí. Přes stromy bylo vidět i na vodopád. Je tu taky spousta kamenů, z kterých by se dalo pohodlně stavět,“ dodala a ukázala palcem přes rameno na balvany za zády.

„Vůbec to není špatné,“ řekl Joe Marley, který důkladně prozkoumával hrst rostlinek a určoval ty, které znal. Byl botanikem týmu.

Je to zde velice hezké místo,“ řekla Leila Massuri svou pečlivou angličtinou; její temný alt dodával řeči zpěvný nádech. Rozhlédla se kolem se zasněným úsměvem. Její tvář byla neobvyklá. Pocházela z Malty, Kateni ji sbalili na jednom zátahu při demonstraci v Marseilles. „Tak proč bylo odříznuto?“

„Prozkoumáme to,“ řekl Zainal a ukázal na Joea, Sarah a Whitbyho. „Půjďte se Slavem napravo. My půjdeme doleva a sejdem se u vodopádu.“

Zainal mávl na Fek a zbytek skupiny, aby ho následovali, a přebrodil říčku, která jim v tomto místě sahala jen kousek nad kolena. Když byli na druhé straně, postupovali v uvolněné řadě, zkoumali, co tam roste, které keře budou v sezóně rodit ovoce a vůbec povšechně mapovali okolí.

„Žádní skaloši. To je zvláštní,“ řekla Kris po hodné chvíli cesty. Ukázala na skály, kde by se dalo čekat, že se ta hloupá, ale chutná zvířata budou vyhřívat na slunci.

„Nějací tu byli,“ podotkl Zainal a ukázal na malou hromádku kostí, prosvítající přes větve nízkého keře.

„Takže ani žádní mrchožrouti,“ dodala Leila a otárla se. Dostala se sem se Čtvrtým shozem a až příliš dobře si pamatovala, jak při probuzení přímo před svými zděšenými očima viděla mrchožrouta požírajícího jejího souseda.

„Nemůžu říct, že by mě potěšila vyhlídka na další všežravce,“ řekla Kris, i když se popravdě řečeno na svých četných cestách nesetkávali s žádnými nepřátelskými tvory kromě létajících dravců, před kterými je Slav nebo Fek dokázali varovat. Tábořili přímo ve vozidle nebo na skalních vyvýšeninách, aby se vyhnuli mrchožroutům, kteří se pohybovali jenom po zemi.

„Zvíře umře na starý věk nebo na spadnutí z výšky,“ napadlo Leilu.

„Tahle říčka stoupá, je to vidět podle výšky břehů,“ ukázala jim Kris.

„Jarní tání,“ řekl Whitby. Neviděli teď vysoké pohoří, skryté za nerovnou, ale nepřerušenu linií útesu lemujícího údolí; pás hor, které byly po celý rok pokryté sněhem. Sarah McDouallová zavtipkovala, že to mechaňáky musí pěkně štvať,

že mají tolik nevyužitě horské půdy. Whitby se tvářil lačně při pohledu na horské velikány.

„Nikdy jsem se nedostal do Himalájí,“ zamumlal, „ale tihle klackové, to by bylo něco.“

„Později,“ řekl Zainal, ale zasmál se, jako by chápal jeho horolezecké tužby.

Ted se Katen zastavil a podířel u hromádky vyschlých ostatků, zčásti zasypaných hlínou. Mršina nesla stopy po stisku zubů nějakého obrovského zvířete.

„Staré,“ řekl Zainal, sebral klacek a šlouchnul do hromádky.

„Velké,“ poznamenala Kris a rozhlédla se kolem.

Zainal sebral usušený vzorek a vhodil jej do vřetku s potřebami na rozdělávání ohně. Pak pokračovali v cestě, ale už byli ostražitější. Našli další vysušené ostatky, ale zdálo se, že všechny jsou dost staré; Kris se tím uklidňovala.

„Připomíná mi to jedno místo v Yellowstone parku, kde jsem kdysi byla,“ řekla, když se dostali na konec údolí ke kamennému valu. Zakláníla hlavu a dívala se nahoru, pátrala po vchodech do jeskyní, ale neuvíděla nic, ani skalní římsu, na které by se mohlo usadit nějaké čilé zvíře. „Mohli bychom tuhle zeď využít a přistavět něco směrem dopředu,“ řekla. „Kdyby se nám sem podařilo dostat jedno vozidlo, mohli bychom převézt všechno to nasypané kamení na druhou stranu.“

„K tomu bychom potřebovali trhavinu,“ řekl Whitby. „Ty kameny sem někdo dal, aby tu zůstaly.“

„Ale co tu chtěli chovat?“ zeptala se Kris a otřásla se představou, co všechno by to mohlo být.

Zainal pokrčil rameny, ale všechno prozkoumával. Kris si raději pomyslela, že i ona si to tu představuje jako osadu pro lidi. Vešlo by se jich sem několik stovek a ještě by tu zbylo dost místa. Ale oni samozřejmě musí nejdřív zjistit, proč bylo údolí tak neprodyšně uzavřeno.

Navzdory těmto úvahám se začala rozhlížet po případných místech pro stavbu domku. To by bylo něco. Přízemní domek... možná i se schodištěm do ložnice v podkroví... kde by se dalo i vzpřímeně stát. Pohlédla na Zainalovu mohutnou postavu; pročesával terén před sebou, hledal, pátral. Na to, kolik času strávil ve vesmíru, se pohyboval po pevnině bez jakýchkoli problémů. Ohlédl se a mávl na ni, aby šla za ním.

Další kosti, tentokrát větší.

„To zvíře mělo tak metr osmdesát. Klokráva je větší,“ držel v ruce zřejmě stehenní kosti a jednu menší, která pěkně zapadla do čistého kloubního spoje. Přejížděl prsty po kostech: „Jsou taky ohlodané.“ Ukázal na výrazné známky po zubech. „Nechtěl bych mu v noci přijít do rány.“

Kris se zasmála, jednak jeho slangovému obratu, jednak měla úplně stejný názor. Poskládal kosti, chtěl, aby podržela přední pár nohou a odhadoval velikost zvířete. Lebka byla roztržena na kousky i s čelistní kostí, ačkoliv stoličky a špičáky roztroušené kolem nesvědčily o tom, že šlo o býložravce.

„Biologové by se měli radovat,“ řekl Whitby, který se k nim připojil. Leila a Fek mu nakukovali přes rameno. „Tvrdili, že kvůli ekologické rovnováze je potřeba více masožravců.“ Sebral úlomek lebky a poklepal na něj. „Hmmm. Pevná. A přece pukla jako ořech. Nechtěl bych se setkat s tím, co to způsobilo.“

„Máme všichni stejný pocit,“ poznamenala Kris suše a upustila kosti. Několik menších se roztržilo. „Musí tu být už dlouho, když jsou tak křehké.“

„Hmmm,“ zazněla Zainalova odpověď.

„Co jeskyně?“ dodal.

Ještě jsem žádné neuvíděla,“ řekla Kris vesele a Zainal je musel pobídnout k dalšímu průzkumu.

Našli ještě další roztroušené kosti, některé už v pokročilém stupni rozkladu, ale na nic jiného nenarazili. Došli k jezeru.

Druhá skupina teprve dokončovala průzkum, protože jejich strana byla širší.

Najednou se ozval Joe, zahalekal po australsku, až to rvalo uši, a mohutně gestikuloval, aby šli za ním na útes. Zainal se bez váhání vydal ráznými kroky přes vodu, ale Whitby ukázal na placaté kameny, po kterých mohl zbytek skupinky pohodlně přejít. Zainal už byl v půli řeky až po prsa ve vodě a než ostatní přešli, rozběhl se k Joeovi.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekl Joe a přidržoval větve, které jim odkryly pohled na kostru, groteskně zkroucenou mezi roztroušenými kameny.

„To je člověk,“ řekla Sarah. „Vlastně byl.“ Byla i přes opálení bledá.

Kris si pozůstatky rychle prohlédla a hned si všimla, že lebka je lidská, ale zbytek kostry ne. Žádné kosti z končetin, jen trup. Slav a Fek se podívali a souhlasně přikýkli.

„Pták,“ napadlo Fek a předvedla názorně mávání křídel létajícího dravce.

„Možná,“ odkašlal si Joe a pustil větev.

Najednou všichni zaklonili hlavy a prozkoumávali prostor nad sebou.

„Ale to už by nás napadli, pokud jsou někde nablízku,“ řekl Joe. „Neslyšela jsi nic, Fek, že ne?“

Fek zavrtěla hlavou a ukázala nad sebe. „Slyším vysoko.“

„Přece víme, že dravci vždycky zaútočí z hor,“ řekla Sarah a barva se jí vracela do tváře. Vykročili, aby se dostali pod ochranu nedalekého lesíka.

„Poslouchám dobře,“ dodala Fek a sáhla si na uši.

„Našli jsme hromádky jiných kostí, všechny staré, některé už zapadané hlínou,“ řekl Joe. Vzdychl a přejel údolí dlouhým pohledem. „To je smůla. Bylo by to skvělé místo, kde by se mohl natrvalo usadit hlavní štáb.“

Zainal si stínil zrak před poledním sluncem a díval se na rovné útesy, které tvořily hranice. Zavrtěl hlavou. „Musíme vědět proč,“ ukázal zpět na zabarikádovaný přístup do údolí. Pak plácnul dlaněmi o sebe, až se všichni lekli; rozesmál se. „Všece jsou ryby. Nalovíme si je a najíme se. Je čas.“

Doposud byli všichni vodní živočichové jedlí až na jednu jedovatou výjimku v podobě stočeného červa se spoustou noh, který se vyskytoval jen ve stojatých vodách.

Rozdělali oheň z nasbíraného suchého trusu, ale páchl tak, že jej zalili vodou a rozdělali na jiném místě z nasbíraných

suchých větví. Whitby všechny překonal v chytání oranžovošedých šupinatých ryb holýma rukama. Všichni se dosyta najedli a ještě jim zbylo dost upečených ryb na další den.

Worrel a Chuck Mitford právě vychutnávali u ohně několik sklenic piva, když vtom uslyšeli vrčení a štěkot. Protože na Botany nebyli žádní psi, jejich první reakcí na neočekávaný hluk bylo to, že každý sáhl po rukojeti dýky a Mitford vztekale volal hlídku.

„Nikde se nehýbe ani lísteček, seržante,“ zněla odpověď z vysílačky. „A první měsíc je tak jasný, že je vidět na hony daleko.“

Ozvalo se nové zaštekání, trojí a netrpělivé. Worrell ihned sáhl po váčku, do kterého uložil destičku od Mika Rowlanda.

„Jak říkal Leon, že se s tím zachází?“ zašeptal Chuckovi.

Chuck vzal od svého podřízeného dotyčný předmět a stiskl první tlačítko. „Tikso damt. Chouma,“ řekl hrdelním hlasem podobajícím se spíš chrapotu. Položil věcičku na stůl a upřeně se na ni zadíval.

„Nevěděl jsem, že umíte katensky, seržante,“ řekl ohromeně Worrell.

„Ať to byl kdokoli, chce hlášení. Řekl jsem, že se ozvu později. A aby už nevolal,“ řekl Chuck Mitford. „Aspoň doufám, že tomu takhle porozuměl. Kde je Zainal?“

„Je ještě na průzkumu v horách.“

„Zkusím se s ním spojit,“ řekl Mitford a napojil svůj telefon na anténu, která vysoko na útesu sloužila pro tábor Rock.

Nechal jej chvíli vyzvánět. „Bud' to spí, anebo je mimo dosah. Budeme to zkoušet, dokud se nedovoláme. Teď mě tak napadlo, že Leon Dane umí katensky líp než já. Nebo aspoň tolik, aby je uchlácholil, než se Zainal vrátí.“

Leon Dane měl službu, ale nezabýval se zrovna ničím neodkladným, když ho Mitford a Worrell vyhledali na ošetřovně. Už měl u sebe injekční stříkačku a drogy, ale chtěl počkat na Zainala, který možná bude vědět, co vlastně v ampulkách je.

„Takže někdo se shání po těch, kdo posloužili jako potrava mrchožroutům,“ řekl Leon s chabým úsměvem. „Zapomněli jim dát instrukce, jaká zvířátka tu můžou očekávat. Dobře jim tak. Myslíte, že si přiletěli pro Zainala?“

„Tím si vysvětluju, proč poslali jenom čtyři,“ zabručel Mitford. „To by nestačilo, aby podnikli něco proti nám všem, ale je to dost k unesení jednoho muže. Zainal se přece zmínil, že chtějí, aby se vrátil domů kvůli nějakým povinnostem, kterým by se raději vyhnul. Asi ho potřebují natolik, že si ho přišli odchytnout.“

„Ukažte, mrknu se na ten krám,“ řekl Dane a Chuck mu podal destičku. „No jo, je to ten pro blbý. Už je předem nastavený. Tak co jim mám říct?“

„Vědí, jestli ta skupina bezpečně přistála?“ zeptal se Chuck.

„Pochybuju.“

„Tak jim řekneme, že se skrývají. Ještě Zainala nenašli... ne, zaměříme to osobně.“

„Emassi?“ napadlo Worrella a Chuck souhlasně přikývl.

Leon naškrábal na list papíru něco velmi podobného hieroglyfům.

„Ty umíš katensky i psát?“ zeptal se Worrell obdivně.

„Trochu,“ řekl Leon a hořce se usmál. Jako profesionální chirurg ošetřoval v Sydney zraněné Kateny pod dohledem jejich mediků, což mu pomohlo pochytit jazyk a také pomáhat podvrtným žvlům. „Vět Jiná toho, co jsem se naučil, je lékařská nebo vojenská hantýrka. Kdybych potřeboval něco podat nebo si chtěl objednat jídlo, tak to nezvládnou. Ale umím chrlit rozkazy jako pravý Emassi.“ Načmáral něco jiného, tentokrát anglicky.

„Co třeba takhle, seržante? Emassi nenalezen. Hledáme dál. Zpráva zítra touto dobou. Nevolejte.“

„To zní věrohodně. Budou se před našima přes den skrývat,“ řekl Chuck zamyšleně. „Získáme tím každopádně čas.“

„Umiš to říct katensky?“

„Jasně,“ řekl Leon a smál se. „To je ta největší psina týdne.“

Všichni vyšli ven a vyšplhali na vyvýšené místo, aby měli čistší příjem. Měsíc si na trojici posvítíl.

„Vzhůru ke hvězdám,“ zavtipkoval Leon a potřásl s úsměvem hlavou. Pak zvažněl, stiskl odpovídající tlačítko, volnou rukou si stiskl hrdlo a chraptivým šepotem odeslal zprávu.

Pak tlačítko uvolnil, počítal. Pokrčil rameny. Znovu stiskl tlačítko a opakoval zprávu. Tentokrát dostal jednoslovnou odpověď.

„Co říkal?“ zeptal se Chuck.

Leon se zatvářil spiklenecky. „Kotik. Znamená to: Rozumím. Žádná pochvala za dobrou práci, ale Kateni nejsou na děrovačky zvyklí, že?“

Podal přístroj Chuckovi Mitfordovi. Vydali se zpátky a vtom Leona napadlo: „Krucí, možná jsem měl napodobit ženské hlas. Říkali jste; že jedna z obětí byla žena?“

„Jeden pár bot byl o hodně menší,“ řekl Worrell. Podrbal se ve vlasech: „Ale myslím, že katenským komandům nevelí ženy.“

„Ne,“ Chuckův hlas teď zněl samolibě, „ale možná poslali někoho, koho by Zainal rád viděl... jako volavku.“

„To se teda dost spletli, že?“ poznamenal Leon klidně.

Když si odpoledne Kris, Sarah a Leila chtěly zaplavat, našly další kostry; bělaly se na mělčině v hustém rákosí.

„Tady to máme,“ prohlásila Sarah. „To by mě zajímalo, co měly na oběd ty ryby, které jsme obědvali my.“

Leila vypadala, že jí je trochu nevolno.

„Sarah!“ okřikla ji Kris. U mediků se často projevoval smysl pro černý humor. Musela polknout, než dodala: „Měli bychom zjistit, o jaké kostry se jedná.“

Zainal se přebrodivil ke kostrám a vytáhl je z vody. Rozpoznali kostru klokrávy, skaloše, Tura a ještě jednu lidskou lebku,

i s částí páteře. Leila si všimla podivných šupin a per. Nikdy si létající dravce nestačili pořádně prohlédnout, ale shodli se na tom, že jim nikdy nepřipadalo, že mají peří. Napadlo je, že možná používali jezero pro koupání nebo pro rituál páření.

„Ale mohli sem přiletět a zase odletět. Ta hráz tu není kvůli nim,“ řekla Sarah a mračila se nad tou záhadou.

„Tady muselo žít něco opravdu nebezpečného, co Farmáři chtěli udržet v ohradě,“ řekla Kris a potlačovala chvění. Podívala se, kde stojí slunce. „Pojďme se vrátit k vozu a rychle odsud. Nechtěla bych, aby můj budoucí příbytek bylo tohle jezero.“

Uhasili oheň a připravili se na zpáteční cestu.

„Jdeme,“ vybídl Zainal ostatní. „Whitby se mnou. Prohlédnu podrobněji řeku...“

Ti dva to vzali poklusem opačnou stranou údolí. Kris, Leila a Slav vyšplhali po lanech jako první. Když se Kris s úlevou dostala nahoru, uviděla Zainala a Whitbyho, jak si prohlížíjí místo, kde řeka vytékala z útesu. Voda s bubláním tryskala ze skalní průrvy a tvořila u paty skály široké jezero. Kris byla zvědavá, čeho se tam Zainal chce dopátrat. Když se i Fek, Sarah a Joe vyšplhali nahoru, Zainal s Whitbym odvázlani lana a začali je smotávat. Ostatní už vyrazili k vozidlu, ale Kris počkala na ty dva.

„Tak co?“ zeptala se, když se k ní Zainal přitočil.

„Něco mohlo proplavat spodem,“ řekl.

„Muselo ho k tomu dohnat čiré zoufalství, protože je to hrozně riskantní,“ dodal Whitby, „ledaže by tu žili nějakí obojživelníci, o kterých jste mi ještě neřekli.“

„Na Zemi masožravci plavou,“ řekla Kris.

„Na Zemi jo,“ souhlasil Whitby a přikyvoval, jak si otíral čelo a obličej. Pohlédl dolů na skalní stěnu. „Kdyby to něco nemělo už nic k snědku, ani ryby, tak by možná takhle zariskovalo. Ale ať je to cokoli, raději bych se s tím nesetkal.“

Pojďme vyzkoušet anténu –“

Jeho slova přerušilo hlasité zabzučení Zainalovy vysílačky.

„Tady Worrell. Jste v pořádku?“ křičel Australan na druhém konci.

„Ano. Byli jsme celý den v údolí,“ vysvětloval Zainal.

„Aha. V noci se tady vyskytl problém,“ pokračoval Worrell. „Potřebujeme vás tu co nejdřív, Zainale.“

„Jaký problém?“ zeptal se Zainal, ale ze záblesku v jeho očích si Kris domyslela, že ví, oč by mohlo jít. „Hledají mě?“

„Myslíme, že ano. Jenže nedostali žádné instrukce.“

„Mrchožrouti?“ zeptal se Zainal a zasmál se, jak se Kris otřásla.

„To si pište,“ Worrellův hlas neskrýval potěšení. „A někdo se jich vyptává přes vysílačku, což je jediné, co po nich zbylo... kromě bot. Leon jim odpověděl, že tu nejsi a že tě pořád hledají.“

„Chcete, abych se jim vzdal?“

Kdyby se u toho Zainal neusmíval od ucha k uchu, Kris by vyjekla leknutím.

„To se ví, že ne, Zainale,“ odpověděl Worrell pobouřeně. „Chuck má nápad.“

„To jsem zvědav, jestli máme stejný,“ řekl Zainal a mrkl na Kris. „Přijdeme co nejdřív.“

„Našli jste něco?“

„Řekneme si to až doma.“

Worrell přerušil spojení a Zainal uložil vysílačku do vaku a utáhl popruh.

„Mohl bych vědět víc o tom, co jsem právě slyšel?“ zeptal se Whitby uctivě, ale s očividnou zvědavostí.

„Proč ne?“ pokrčil Zainal rameny a kývl na Kris, aby mu to vysvětlila.

Whitby se od srdce zasmál, když ho Kris obeznámila se Zainalovým, „shodili mě, tak zůstanu“, dozvěděl se o nočních mrchožroutech a o malé vysílačce, která prokázala, že planeta má asi jiného majitele.

Na co se nezeptal, a ani Kris mu to sama neřekla, protože to také nevěděla, byla ta důležitá povinnost, kvůli které měl být Zainal unesen.

Mezitím došli k vozidlu.

„Vrátíme se co nejrychleji do tábora,“ řekl Zainal.

„Jsme už pět dní na cestě,“ zaprotestoval Joe.

„Dělali jsme dílčí výpravy,“ připomněl mu Zainal. „Budeme se střídat v řízení. Pojedeme celou noc.“

„Hm, to zní lákavě.“

„Nechceš se trápit s křížovkami?“ zeptal se Zainal.

„Křížovky,“ opravila ho Kris, i když věděla, že Zainal udělal chybu schválně.

„Zatracená práce, co?“ řekl Joe a pečlivě domotal lana. „Tak nasedat. Budu řídit první. Už jsem si odpočinul dost.“

Slav a Fek rádi stáli na korbě a drželi se rámu, byli ve střehu a sledovali okolí. Sarah a Leila se usadily na široké přední sedadlo vedle Joea. Kris, Whitby a Zainal se uvelebili na sklápěcích sedadlech vzadu. Zainal si opřel hlavu o Krisino rameno, zkrřížil paže a ihned usnul. Vozidlo hladce klouzalo na vzduchových polštářích vpřed.

KAPITOLA DRUHÁ

Dorazili do tábora Rock na sklonku následujícího dne, hnali vozidlo napájené slunečními panely, jak nejrychleji to šlo. Joe trval na názoru, že dva měsíce v úplňku by měly stačit k tomu, aby vůz jel na plný výkon, ale Whitby a Leila s ním nesouhlasili. To dalo vznik zajímavé diskuzi, kterou si krátili dlouhé hodiny přesunu, kdy zastavovali jen proto, aby vykonali nezbytnou potřebu a ulovili několik skalošů. Nakonec se ukázalo, že Joe měl pravdu, i když vozidlo výrazně zpomalovalo.

Na příjezdu je zastavila hlídka a upozornila Worrella a Mitforda, takže je ti dva už čekali na parkovišti, jedné z novějších vymožeností tábora Rock. Stál tam velký nákladák a malé autíčko, rezervované pro Mitforda.

„Slyšeli jsme dopravní loď,“ řekl Zainal, když seskakoval ze sedadla řidiče. „Další shoz?“

„Ano, dalších třináct stovek nedobrovolných kolonistů,“ řekl Mitford s úšklebkem.

„Vaše rasy by neměly dělat takové problémy,“ řekl Zainal s úsměvem.

„Také jsme museli odpovědět na další vzkaz,“ řekl Mitford a v úsměvu odhalil zuby.

„Povídejte,“ řekl Zainal.

„Vybalíme věci,“ vložil se do toho taktně Joe a pokynul ostatním, aby ho následovali.

Zainal chytil Kris za paži, když Mitford a Worrell vykročili po schodech, které vedly do vyvýšené kanceláře. Kamenná budova o dvou místnostech byla postavena nad úrovní země, aby ji nezasáhly jarní vody, které by se mohly valit průrvou rozdělující tábor Rock. Na břidlicové střeše prostorné stavby byly upevněny antény a sluneční panely. Od psacího stolu, za kterým střídavě úřadovali jak Mitford, tak Worrell coby vedoucí tábora, byl z hlavního okna výhled na celé prostranství. Z druhého, menšího okna byla vidět svažující se skála, která končila u okraje prvního pole Farmářů.

Mitford všem pokynul, aby se posadili na stoličky a lavice. „Leon hned přijde,“ řekl. „Zatím vám řeknu, co a jak.“ Zainal přikývl.

„Vysílačka se ozvala krátce před tím, než jsme uslyšeli dopravní loď, která se chystala přistát.“

„Na obvyklém místě?“ zeptal se Zainal.

Mitford přikývl. „Nejraději přistávají tam. Leon převzal zprávu, že se komando má setkat s dopraváky a dodat jim své bezvládné tělo. Kolem plotu se samozřejmě potloukala skupinka Katenů, kteří neměli nic jiného na práci, než šmírovat a poslouchat vysílačky.“

„Co jste jim odpověděli?“

„Leon zahlásil, že pátrání pokračuje.“

Zainal se trochu zamračil. „Jaká slova použil?“

„Znám ta správná,“ ozval se Leon, který právě dorazil a opíral se o věže, aby po namáhavém výstupu nabral dech.

„Když jsem ošetřoval zraněné Kateny, vždycky na mě dohlížel jejich tým. Dobře jsem si všiml rozdílů v řeči Emassi.“

Takže jsem zvolil chraplivý šepot pro případ, že čekali hlášení od té ženy.“ Zainal zavrtěl hlavou, jeho výraz byl nevyzpytatelný. „Řekl jsem,“ Leon si stiskl rukou hrdlo, aby názorně doložil, jak mluvil, „Mekichak Zainal obli. Tik escag eridi. Tikso tag.“ Uvolnil si hrdlo, aby tak nechrapěl. „Což si myslím, že znamená Zainal se moc pohybuje. Vráti se sem brzy. Ozvu se.“ Leon se na Zainala s napětím díval.

Nestávalo se často, že se ten velký Katen dal do nezřízeného smíchu jako teď, a zjevně ho rozesmála nějaká ryze soukromá vzpomínka nebo vtip. „Ty to nevíš, Leone, ale já se vždycky hodně pohybuju. Řekls jim přesně to, čemu budou věřit. Kde je ta vysílačka?“

Leon ji vyndal z náprsní kapsy. „Měl jsem ji na starost, protože jsem jediný, kdo umí katensky tak, aby mohl odpovědět.“

Přístroj vypadal v Zainalových velkých tlapách mnohem menší a bylo vidět, že ho lze lehce vsunout do kapsy nebo do boty. Zainal si věc pečlivě prohlédl a znovu se usmál.

„To je velmi dobré. Velice dobré.“ V očích se mu objevil pobavený a triumfální výraz.

„Tohle jsme našli v jedné botě,“ řekl Dane a velmi opatrně položil tři další předměty na stůl.

Zainal podržel jednu ampulku proti světlu a odfrkl si. „Vikso. Ve velmi malých dávkách se ti bude hodit, Dane. Oslabuje svaly,“ a názorně předvedl několik pohybů, jaké mívají loutky. Pak ampulku vrátil chirurgovi.

„Takže věděli, že tě budou muset znehybnit,“ řekl Chuck Mitford, zaklonil se i s židlí a zkrřížil ruce na prsou. „Nechceš nám říct, proč si s tebou dávají takovou práci?“

Zainal se znovu zasmál; ještě pořád se dobře bavil a zdálo se, že otázku ignoruje. „Tohle bude užitečné,“ řekl a vzal vysílačku ještě jednou do ruky, než ji opatrně vrátil na kamennou desku seržantova psacího stolu. „Teď můžeme nastražit pasti. Mohli bychom do nich chytit nanejvýš dvě.“

„Dvě lodi?“ Kris to pochopila nejdřív ze všech, i když Mitford se také přestal houpat na židli, vrátil ji do původní polohy, naklonil se přes stůl a ve tváři se mu zračila taková dychtivost a naděje, že se Kris až zatajil dech.

„Dvě?“ vykřikl Worrell užaslý nad tou opovážlivou vyhlídkou.

Zainal přikývl a naklonil se přes stůl k seržantovi.

„Zajali jste mě. Ty, Kris, jim tohle nahlásíš, ale já jsem se urputně bránil a zabil jsem dva z vás. Potřebujete rychlou pomoc, než vikso,“ poklepal na ampulku, „přestane působit. Musí přistát v místě, kde se s námi setkal Emassi. Musí přistát potichu a bez světla,“ snížil hlas do dramatického šepotu, „a přijít pěšky k okraji pole, aby vám pomohli odnést zajatého Zainala.“

„Ale já neumím dobře katensky.“

„Ale budeš umět, až budeš odesílat zprávu,“ řekl Zainal a vrhl na ni pohled, který nesl nesouhlas. Nakonec, učila ho anglicky, a tak výměna rolí byla fér. „Ty mě zajmeš.“

„Já?“ Kris se rozhlédla po ostatních, kteří se na ni téměř škodolibě křenili. „Nechte si toho,“ vyjela ostře.

„Klídek, Kris,“ řekl Mitford s pochopením pro její zlostný výbuch a znovu obrátil pozornost k Zainalovi. Nebylo pochyb, že by seržant udělal všechno možné i nemožné, aby získal tolik užitečnou kosmickou loď, ale nenechal se jen tak přesvědčit nekonkrétním tlacháním. „Takže je vylákáš z průzkumníka a necháš je na pospas mrchožroutům; a potom co?“

„Máme jednu průzkumnou loď.“

„A žádná odplata nebude?“ Mitford byl hrozně skeptický.

„Nebude důvod, protože loď odstartuje...“ Všichni vykřikli a Zainal se s úsměvem rozhlédl. „Díky tomu uvěří následujícímu kroku.“ Obrátil se na Kris. „Odvysíláš ještě jednu zprávu... a pak...“ Přejel si jedním prstem po krku a

zasmál se.

„Zase sis z nás vystřelil?“ obrátila Kris oči v sloup. „Páni, tohle nám budou baštit?“

„Baštit?“ zeptal se Zainal. Zvládal idiomy a gramatiku rychle, ale přece jen ne tak rychle jako výslovnost.

„Věřit,“ vysvětlila.

„Na Barevi jsem ti ukázal, že mě není lehké chytit.“

Kris se rozesmála. „No dobrá. Takže se mi podaří odvyšlat ještě jednu zprávu, než mě zabiješ...“

„A já změním kurz...“

„Ty změníš kurz?“ zeptal se podezíravě Mitford, oči se mu zúžily a přísně se zadíval na Zainala.

„Samozřejmě. Tak, aby měsíc zakryl loď, až se bude vracet sem.“ Zainal se znovu zasmál. „A Kris vezmu s sebou...“ a Mitford se ještě víc zamračil, „a Berta Puta a tu ženu, Raisu Simonovovou - která letěla z vaší planety do vesmíru. Naučí se ovládat loď. Je to velmi jednoduché. Můžete letět s námi,“ dodal s dalším úsměvem a uklonil se směrem k Mitfordovi.

„Díky, ale raději ne,“ řekl Mitford, mávl rukou a po tváři mu přeletěl znechucený výraz. „Zůstanu raději na pevné zemi. Ale sebrat ty lodě je zatraceně dobrý nápad.“

„Poletím místo vás, seržante,“ vyhrkl Worrell, zvedl ruku a celý ožil vyhlídkou na ten zážitek. „Kdybych mohl...“ dodal s nadějí v hlase. „Nechceme přece, aby do toho bylo zapojeno zbytečně moc lidí, ne?“

Mitford zavrtěl hlavou; přemítal o nedostatecích toho plánu a pak se znovu podíval na Zainala. „Copak vaši nepřijdou a nebudou pátrat po průzkumníkovi?“

„Průzkumník nezanechá moc stop a oni nebudou tak rychlí, aby si to tu stihli prohlédnout,“ opsal prstem ve vzduchu kruh představující Botany. „Začnou pátrat, kde mám přátele, kteří mě schovávají. Když se vrátí, průzkumník bude schovaný s dalšími kovovými věcmi v táboře Narrow. Takže ho nenajde ani skener.“ Po chvilce ticha, kdy všichni zvažovali jeho plán, dodal: „Tohle je to poslední místo, kde mě budou hledat!“ Ukázal se smíchem prstem na zem.

„No tak já to беру,“ řekl Mitford žertovným tónem a naitech mu pohrával úsměv.

„Povede se to,“ řekl Zainal s takovým přesvědčením, že se Mitford přestal opírat o stůl a narovnal se. Katen se odmlčel a v koutcích úst mu zacukalo. „A potom...“ všichni pozorně poslouchali, „bude příští dopravní loď překvapená a my budeme mít k dispozici dvě.“

Nastala chvíle užaslého ticha, ale Mitford ji přerušil.

„Vaši nemůžou být tak blbí,“ začal Mitford.

„Že ne?“ Zainal zvedl obočí a zatvářil se sarkasticky. „Transporty zajišťují jenom Drassi. Ne Emassi. Všechny lodě, co sem přilétají, jsou ve špatném stavu.“ Znovu se usmál. „Jsou zničené příliš častým používáním. Takže když loď po startu exploduje...“ rozhodil rukama nad tak jednoduchou lší.

„Ta loď exploduje?“ zeptal se Mitford a vysunul bradu.

„Exploze se může udělat tak, že necháme ve vesmíru trochu kovu jako důkaz havárie. Proto je velice nezbytné získat nejdříve průzkumnou loď. Ta může vyhodit ve vesmíru odpad. A pak máme dvě lodě.“

„Jenže jedna z nich je ve špatném stavu,“ zdůraznil Mitford.

Zainal nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Spousta zdejších lidí se vyzná ve strojích. Já nejsem jenom pilot. Umím taky...“ netrpělivě zaťukal prstem na desku stolu, jak hledal to správné slovo, „...taky... opravit.“ Zazubil se. „Já věřím vašim lidem. Věřte vy mně.“

„Jéžiši, Zainale, já ti věřím, opravdu,“ řekl Mitford a zdůraznil pádnost svých slov plácnutím oběma dlaněmi o stolní desku. „A stejně tak všichni ostatní tady.“ Ti se také hned přidali k projevu důvěry. „A bylo by skvělé vědět, že už nemusíme dál trčet na...“ Odmlčel se; vypadal překvapeně a pak se rozesmál. „Víte, už se mi tolik nechce z Botany jako dřív.“ Zamluvil tu upřímnou poznámku. „Nebudou se Emassi mstít na Zemi, když na Botany přijdou o průzkumnou a dopravní loď?“

„Myslím, že by to neudělali,“ řekl Leon Dane se zatrpklým úsměškem. „Kateni, se kterými jsem se setkal, nás stavěli jen o stupínek výš nad australské domorodce. Naše sabotáže a revolty jsou podle nich jen nepříjemnosti, které skončí, až budou jejich hlavní aktéři pochytní a vysazení tady.“

„Nebo někde jinde,“ řekl Zainal a tím je všechny zneklidnil. „Existují další planety, které je potřeba... vyzkoušet kvůli osídlení. Nejenom tahle. Mám jednu starost,“ pohlédl na Worrella.

„To jsem skoro rád, že to slyším,“ zažertoval Mitford. Jakou?“

„Že Lenvec, který pro mě přiletěl tím prvním průzkumníkem, řekl na vyšších místech, že máme vybavení, které oni s námi neposlali, že tato planeta je využitá. Což je další důvod, aby mě zajali.“

„Jaká je pravděpodobnost, že to udělal?“

Zainal vypadal nejistě. „Má dar výřečnosti, ale,“ pohrdavě si odfrkl, „hodně Katenů věří jen tomu, čemu se jim chce věřit.“

„Stejně jako spousta lidí, které znám,“ řekl Leon kousavě.

„Takže bychom se i měli čím bránit, kdyby po nás vyjeli Farmáři,“ řekl Worrell s ulehčením.

Zainal zavrtěl hlavou. „Jenom na průzkumníkovi jsou zbraně. Ale mít dvě lodě je lepší než nic a průzkumník se dá využít i jinak.“

„Na naše vlastní průzkumné lety?“ zeptal se Mitford.

„Já se sám rád dozvím, kdo jsou ti další majitelé. Vy ne?“ zeptal se Zainal. „A vašimi skutečnými nepřáteli nejsou Kateni, ale Eosi. Ten, kdo hospodaří na této planetě, ten, kdo opustil řídicí stanoviště, je možná silnější, chytřejší a lepší než Eosi.“ Pak se opřel a sledoval, jak se Mitfordův výraz mění, když se zamyslel nad touto domněnkou. „Nechci, aby Eosi i nadále ovládali naše lidi. Nebo vaše. To je poprvé, co si myslím, že je tu příležitost s Eosi skoncovat.“

„Teda, já se z toho poseru,“ zamumlal Mitford a svěsil ramena v naprostém úžasu nad Zainalovým plánem. Začal se

smát, smích mu vycházel až z břicha, smích, ke kterému se přidal Leonův souhlasný řev a Worrellův výraz čistého nevěřícího potěšení.

„Tak to je to, cos vykoumal včera cestou zpátky,“ řekla Kris a šibalsky se na něj podívala.

„A nebude to pořádná zabíračka?“ zeptal se Mitford, ale podle lesku v jeho očích a bojovně vysunuté brady bylo vidět, že je pro.

„Bude,“ pokrčil rameny Zainal, „a proč ne?“

Mitford znovu plácl dlaněmi o stůl a propukl v řehot. „Jo, proč ne?“

„Můžeme to zkusit...“ řekl Leon a plácl se do stehna. „Bože, mně se chce!“

„Myslíte, že bychom měli?“ zeptal se Worrell a popotáhl si kalhoty. „Chci říct, že už možná budou dost naštvaní na nás za to, co jsme jim provedli s jejich dokonalým zemědělským podnikem...“

„Ale kdo nás sem vysadil?“ zeptala se Kris. „A proč chcete předstírat, že dopravní loď explodovala? A proč musíte být tak opatrní, až se bude průzkumník vracet na Botany?“

„Musíme vystřelit satelit.“

„Vystřelit?“ Mitford pozvedl obočí. „Aha, vystřelit si z něho, ošidit ho.“

„Satelit?“ zvolal znepokojeně Worrell.

Zainal vzal do ruky tu malou věcičku. „Mají jeden, protože toto předává zprávy. Satelit je standardní pro kteroukoli kolonizovanou planetu. Předává hlášení. Určitě předává správná hlášení, takže ho musíme... ošidit.“

„Můžeš mi vysvětlit jednu věc, Zainale?“ zeptal se Mitford, a když Zainal přikývl, pokračoval: „Proč tě tak strašně chtějí pro tu službu, kterou nechceš vykonat?“

Zainal se drsně zasmál. „Vybrali si mě Eosi. Teď si můžou vybrat někoho jiného.“

„Ale jaká je to služba?“ zeptal se Mitford bez obalu.

Zainalův postoj a výraz se změnil téměř nepostřehnutelně, ale i tak Kris přeběhl mráz po zádech a Mitford sebou mírně trhnul.

„Eosi použijí vaše tělo.“ Pak znovu nepozorovatelně změnil výraz a Kris pochopila, že Zainal už v tomto tématu nebude pokračovat. Vrátil se k původnímu předmětu rozhovoru: „Tak co, zmocníme se průzkumníka?“ Jeho obličej už zase vypadal normálně, když se podíval na Kris, Danea a Worrella, jejichž tváře byly plné očekávání, a nakonec utkvěl zrakem na Mitfordovi. „Dá se to provést, ale musíme to udělat dnes večer. Kris se musí naučit, co má říkat. Potřebuju Berta Puta a tu ženu. Je to možné?“

„Jo,“ Mitford se natáhl po mobilním telefonu a vytákl číslo tábora Narrow. „Haló, Latore? Pošli Berta Puta a Raisu Simonovovou sem nahoru do dvojáku, ano? Něco se vyvrátilo. Potřebujeme je tu...“ podíval se na Zainala, který zvedl dva prsty, „před východem druhého měsíce. Jasný?“ Pak se odmlčel, rychle mrkal, jak se mu hlavou honily překotné myšlenky. „Budeme to nazývat Fáze jedna a všechno zůstane jen mezi námi.“ Ostatní přikývli. „Fázi dvě probereme, jestliže ta první klapne.“

„Jistěže klapne,“ řekl Zainal s naprostou jistotou.

„Fáze tři...“ Mitford namířil prst na Zainala, „bude vyžadovat daleko víc přemýšlení.“

Zainal plně souhlasil.

„Přestaňte s tím, seržante,“ řekl Leon Dane kategoricky, „už jen pouhá zmínka o Fázi tři ... mě zvedá ze židle. Pomyslete, co to může udělat se všeobecnou morálkou.“

„Mám to na paměti,“ zabručel Mitford, „a nechci vidět ani náznak šťastného úsměvu, až budete odsud odcházet. Zatím si vedeme dost dobře, líp než kdy jindy, a já se nechci zabývat falešnými nadějemi. Budeme postupovat krok za krokem.“

„Myslíte fázi za fázi?“ řekla Kris.

Ve skutečnosti se jí chtělo křičet radostí, protože Zainalův mistrovský plán ji naplnil obrovskou nadějí. Zajištění první lodě by byl bravurní čin. Únos dopravní lodě by všem na Botany ukázal, že dokážou nad Kateny vyhrát. Nebyla si vůbec jistá Fázi tři, ale kdyby měli dvě lodi, byla by tu možnost najít vlastníky Botany. Byla by katenská průzkumná loď schopná poradit si s obrovskými leviatany, které Farmáři posílají pro sklizenou úrodu na Botany? Pak si řekla: Nejdřív je potřeba ji získat, potom se dá snít. A kdyby oni byli rasou, která by si nepřála, aby jejich zemědělskou zásobárnu převzali jiní, pak by možná došlo na Fázi tři. A pozemšťaní i Kateni by se možná osvobodili od nadvlády Eosi.

„No,“ Mitford se na ni divně usmál, „únos lodí je určitě lepší zábava, než tady sedět a čekat na další shozy.“ Zainal k němu obrátil pohled a Mitford začal vypočítávat na prstech jednotlivé úkoly. „Ty naučíš Kris, co má říct, abychom tu měli průzkumníka do východu druhého měsíce?“ Zainal přikývl. „Takže jestli nám na to skočí, přistanou, vyjdou z lodí... jenže jak budou vědět, že tam jsi a můžou tě naložit? Nemůžu tam v noci poslat žádného dobrovolníka...“

„Vozidla se vzduchovými polštáři nelákají mrchožrouty,“ připomněl mu Zainal.

„Na té zpáteční cestě jsme zjistili, že měsíc v úplňku stačí k tomu, aby vozidlo fungovalo,“ dodala Kris.

„Dobrá připomínka,“ řekl Mitford a pokračoval: „Takže máme dubléry dost daleko v poli...“

„Vozidlo se bude pohybovat směrem ke Katenům,“ řekl Zainal a přikyvoval. „Ale ne moc rychle, protože veze těžký náklad.“ Ukázal palcem na svou hrud. „Mě.“

„Dobrá... takže je dost času, aby mrchožrouti stihli zaútočit. Co když na ně Kateni začnou střílet? Ten Emassi Lenvec při své poslední návštěvě viděl, co mrchožrouti dovedou.“

Zainal pokrčil rameny. „Zimní mrchožrouti jsou velmi hladoví, velmi rychlí a chytají za nohy. Nebo můžeme být humánní,“ usmál se, když viděl reakci na to slovo, „a zabít dřív než mrchožrouti. Máme rychlé a tiché zbraně. Oštěp, samostřel, prak.“

„Nenechají někoho na palubě?“ zeptal se Mitford.

Zainal pokrčil rameny. „Já jsem omámený drogou. Bude potřeba dvou nebo tří mužů, aby mě nesli. Když tam zůstane

jeden, tak to má spočítané hned, jakmile se dostaneme do lodi.“ Poklepal si na nůž na opasku.

Mitford se souhlasně zašklebil. „Dobrá... všechno jde podle plánu a ty se svou posádkou odstartuješ a provedeš akt zmizení. Jeden malý detail. Kris by mohla být užitečná pro vylákání skupinky nosičů, ale když bojuješ s posádkou, nezabil bys první tu ženu, která ti podala drogu?“

Zainal pomalu přikývl, dobře porozuměl tomu, co Mitford neřekl naplno. „Leon mluví katensky. Já nemůžu, protože mají záznam mého hlasu. Leon může podat závěrečnou zprávu.“

„Tečka,“ Mitford pohlédl na Kris. „Rozumíš tomu, že?“

Kris pochopila a nenamáhala se skrýt rozladění, které se jí zmocnilo po té připomínce.

„Poletíš do vesmíru jindy,“ řekl jí Zainal a podíval se z Mitforda na ni.

„Ale počkejte moment, Mitforde,“ zaprotestoval Dane.

„Leon řekne ta nezbytná slova umírající,“ řekl Zainal rozhodně, aniž spustil oči z Kris. „To zapůsobí.“

„Bude to tak lepší,“ pohlédla Kris vztekla na Mitforda. Jak se opovažuje myslet si, že by ona a Zainal byli tak sobečtí a zmocnili se lodi pro sebe, kdyby byli na palubě spolu?

„Proč potřebujete Berta a Raisu?“ zeptal se Worrell.

„Potřebují první lekci řízení průzkumníka. Bude lepší, když se to naučí víc lidí.“ Zainal se podivně usmál. „A brzy.“

„Já to beru,“ řekl Mitford a vyhybal se očima Kris. „Fáze jedna může začít... a je přísně tajná. Použij svůj tým, Zainale, pro řízení a... ty popravy. Slav a Fek dobře vidí ve tmě. Pošlu ti Berta a Raisu hned, jakmile dorazí.“ Pak úplně změnil hlas a způsob. „Zjistil váš tým něco zajímavého, než jste byli zavoláni zpátky k jinému úkolu?“

Kris žasla, jak Mitford dokázal přejít ke svému obvyklému tónu hlasu, kterým řešil běžné pracovní záležitosti, a nasupeně po něm loupala očima.

„Jedno velmi zajímavé údolí,“ řekl Zainal, vzal tu malou destičku a vložil si ji do kapsy a pak zvedl vak s vyprázdněnou obuví. Leon se ujal medikamentů. „Joe a ostatní vás budou informovat.“ Natáhl volnou ruku ke Kris. „Tak, teď se musíš naučit mluvit jako Katenka.“

„U všech všudy, je to tvůj nápad,“ zabručel Leon Dane, který jim šel v patách. „Nesmí o tobě v žádném případě zapochybovat.“

„Neboj se, Leone,“ řekl Zainal.

„Všechny obavy nechte na mně,“ řekl Worrell, ale z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že mu Mitfordovy obavy pustit Kris do vesmíru připadají zbytečné.

„Nedělej si starosti s dnešním večerem,“ řekl Zainal a Kris připadalo, že to říká až příliš vesele na to, jaké události právě uvedl do pohybu.

Pak Kris v hlavě znovu zazněla ozvěna jeho bezbarvého hlasu, když říkal: „Eosi použijí vaše tělo.“ Není divu, že se chtěl té povinnosti vyhnout. Nepochybovala o tom, že by nesnesl, aby ho někdo vlastnil. A přesto jeho původní zmínka o „té povinnosti“ naznačovala, že to byla pro Emassi nějaká pocta a že ji vykonávají s určitou pýchou. Změnil ho tolik pobyt na Botany nebo jen prostě chtěl uniknout takové hrozné budoucnosti? Pak začala přemýšlet, jak daleko to přivlastnění sahá: použijí ti tajemní Eosi jen tělo jako svůj nástroj? Nebo ovládnou celou osobnost a z původního člověka nezůstane nic? Nebo... co?

„Nemysli na to,“ řekl Zainal tiše a dotkl se jejího lokte, když sešli dolů. „A nemyslí tím Mitforda.“ Pak přivolal ostatní z jejich skupiny, kteří tam čekali, až na ně přijde řada, aby mohli Mitfordovi podat hlášení. „Běžte nahoru. Už na vás čeká.“

„Jsme v našem obvyklém příbytku,“ řekla jim Sarah, když vykročila za Joem po schodech. „Už jsme vám tam dali věci.“

„Fajn. Máme nějakou prácičku, až vyjde druhý měsíc. Pak vám to řeknu.“

Kris věděla, že Sarah umírá touhou zeptat se, proč jsou Dane a Worrell v Mitfordově kanceláři při obyčejném hlášení z průzkumu.

„Vykoupeme se nejdřív?“ zeptal se Zainal, když kráčeli ke svému příbytku v Michelstovnské jeskyni.

„Jasně. Líp mi to myslí, když jsem čistá,“ řekla Kris, i když kromě toho chtěla ve studené vodě jezera zchladit svůj hněv a hlavně potřebovala být se Zainalem o samotě... pokud by měli jezero jen pro sebe.

Měli, a ve svém příbytku měli připravené i čisté kombinézy. Zainal si před odchodem do koupele opatrně přendal katenský komunikátor a mobilní telefon do kapsy čistého oděvu.

Zdálo se, že i Zainal si chce z koupele udělat příjemný zážitek. Dlouho se navzájem mydlili a pak plavali notný kus proti spodnímu proudu v bezpečné části jezera, která byla vyznačena nataženými lany. Když vyšli z vody, jeden druhého osušili. To bylo příležitostí, jak uvolnit napětí. V takovýchto chvílích se Kris jen divila, nakolik se Zainal odchyluje - ne, liší - od ostatních Katenů a dokonce Emassi. Věděla, že její vztah se Zainalem není přijímán jednoznačně. S každým novým transportem se pokaždé vyskytly nějaké jízlivé poznámky, které postupně po několika měsících ustaly - až na pár výjimek - protože většina botanských osadníků si uvědomila, jak je Zainalova přítomnost na planetě důležitá. Mitford, Easley ani ostatní, kdo měli na starost adaptování nováčků, nepodporovali xenofobii.

Z příjemných myšlenek, když už stoupali po schodech do hlavní jeskyně, ji vytrhl samotný Zainal, který na ni vyštěkl neznámé zvuky.

„To už začínáme?“

„Druhý měsíc vychází brzy. Musíš být připravena.“

„Musím vědět, co ty zvuky znamenají, Zainale,“ postěžovala si.

„Nauč se je nejdřív pořádně vyslovit a já ti pak řeknu význam,“ řekl Zainal a opakoval znovu čtyři úsečné slabiky.

Snažila se je napodobit co nejlíp... ačkoliv ji ta kombinace frikativ dusila. Už si všimla, že je to charakteristický rys katenštiny. Podobala se trochu němčině s francouzským přízvukem, okořeněná špetkou čínštiny. Než došli do hlavní jeskyně, naučila se k jeho spokojenosti první sérii slabik.

Už se podávalo jídlo; postavili se do fronty a pak si svoje porce odnesli na jednu z vyhlídek, aby byli z doslechu těch, kteří vychutnávali jídlo v teplém večeru pod širým nebem. Slunce ještě nezapadlo, ale nad východní kopce se už vyhoupl první měsíc, bledý přízrak odrážející poslední sluneční paprsky. To Kris připomnělo, že čas kvapí. Měla vizuální paměť, a proto si ostrým kamínkem foneticky přepsala zvuky, které ji Zainal učil... tak, jak nejlíp dovedla. Vždycky, když už si myslela, že Zainala napodobuje úplně přesně, zavrťel nesouhlasně hlavou.

„Co je na tom špatně?“

Zavrťel hlavou a poplácal ji po rameni. „Nemluvíš... zlým tónem“

„Zlým?“

Zavrčel znovu ta slova, o kterých už věděla, že znamenají: „Hlášení. Našli Zainala. Bránil se hodně. Dva mrtví. Je pod drogou. Přistaňte tam, kde Lenvec. Bez světél. Sraz v poli.“

Zkusila to znovu, chrčela ta slova, jak nejvíc to šlo, protože pochopila, že tak je to nejlepší.

„Podívej, když budu vrčet šepem, nepoznají žádný rozdíl, ne?“

„Mohli by.“ Pak zvedl ruku. „Jak to dělal Leon, že tak chrčel?“

„Chytil se za krk,“ řekla a udělala to. Zopakovala hlášení a doufala, že se neuškrtí.

„To je ono,“ řekl Zainal a pochylně zatleskal. „A teď poslouchej...“ a jako kulomet zarachotil větu, ze které porozuměla třem slovům: „hlášení,“ „mrtví“ a „přistaňte.“

Řekla mu, čemu rozuměla.

„Můžou se tě na něco zeptat. Musíš být schopna odpovědět na jakoukoli otázku.“

„A co třeba říct, že nevím?“

„Musí to vypadat, že víš všechno. Takže nejdřív řekni chouma - tiše - jako kdybys nechtěla, aby tě někdo zaslechl. Pak schkelk...“ a Kris se napřímila překvapením, protože věděla, co to znamená.

„Poslouchej?“

Zainal se překvapeně zasmál a přikývl. „Mluv co nejsrdněji, protože jednáš s blbcem.“

„Slychala jsem to na Barevi dost často,“ řekla Kris smutně a pak to slovo plivla ještě jednou s náležitou jedovatostí.

Zainal se smál a pochylně jí stiskl niku.

„Když tímhle tónem řekneš každé slovo, nebudou se s tebou dohadovat. Mluvíš skoro jako Emassi. Až řekneš schkelk, zopakuj původní hlášení, abys měla jistotu, že tě slyšeli. Pak řekni kotik? takovým tónem, aby je ani nenapadlo se tě ještě na něco chtít ptát.“

„Chápu.“

Cvičil ji tak dlouho, až jí hlas zdrsněl i bez toho, že si tiskla hrdlo. S údivem zaznamenala, že první měsíc je už dost vysoko a jasně září, když konečně řekl, že už je to dobré.

Vyndal komunikátor a podal jí ho se slovy: „A teď!“

„Už? Provedeme to dnes?“ Zpanikařila. Nebyla ještě připravená. „Ale Bert a Raisa...“

„Už jsou tady. Dám jim vědět. Odešleme zprávu hned. Dokud máš všechno v čerstvé paměti. A na jazyku.“

Stiskl tlačítko a než se Kris stačila uklidnit, ozval se hlas na druhém konci. Kris polkla a vychrlila nacvičené hlášení a na jednu otázku zareagovala drsným „schkelk.“ Zainal povzbudivě mávl rukou, jako že to přerušení vůbec nevadí. Řekla tím nejnepříjemnějším hlasem „chouma“ a rychle hlášení zopakovala. To už byla tak vynervovaná, že její závěrečné „kotik?“ zaznělo tak, že by je žádný Katen nevyslovil výhružněji.

V odpověď zaznělo skoro vystrašené „kotik“ a dvě slabiky, kterým nerozuměla, a to už Zainal stisknutím tlačítka přerušil spojení.

„Miláčku, bylas skvělá!“ Zainal jí prohrábl vlasy a přitiskl svou tvář láskyplně k její. To byl jeho obvyklý projev té největší náklonnosti.

„Co bylo to poslední slovo?“

„Oslovil tě jménem. Jsi nebo bylas pro něj Arvonk.“

Kris se ušklíbala. „Hrozné jméno.“

„Je dobré to vědět.“

„Mluvil hrozně rychle.“

Zainal nahlas uvažoval „Chtějí Zainala dostat za každou cenu. Nehodlají odletět, dokud se jim to nepodaří.“

„Tou větší lodí?“

„Průzkumník jim k tomuto účelu úplně stačí.“

„Nedostanou tě,“ řekla a vyskočila.

„Ne, nedostanou,“ souhlasil klidně a vzal ji za ruku. Sešli dolů a zamířili k Mitfordově kanceláři.

Mitford je musel vidět přicházet, protože skupinka, se kterou mluvil, dostala nenadálý povel k rozchodu. Překvapeně scházeli ze schodů, kde se minuli se Zainalem a Kris. Přes rokli se k nim hnál Bert Put, vyzábělý obličej mu zářil nedočkavostí, a Raisa Simonovová. Ale nedostihli je a ti dva mezitím vstoupili do Mitfordovy kanceláře.

„Podali jste jim hlášení?“ zeptal se Mitford.

„Dostali ho. Kris mluvila jako rozený Emassi,“ Zainal se pyšně usmíval a podržel jí dveře.

„Papouškovala jsem to předtím tolikrát, že jsem to snad ani nemohla pokazit,“ řekla Kris stroze a Mitford jí najednou velice úslužně začal nabízet bylinkový čaj, který tady každému hrozně chutnal.

Vešli Bert a Raisa a posadili se, ale oba byli napjatí, takže Kris ihned věděla, že nemají ani potuchy, proč je zavolali.

„Už jsi mluvil se svou skupinou, Zainale?“ zeptal se Mitford.

„Ještě ne. Ale udělají bez problémů vše, co je třeba.“

Mitford něco zabručel a poškrábal se na hlavě. Ještě se Kris nepodíval do očí. To ji trochu uklidnilo.

„Můžu dostat papír?“ zeptal se Zainal a Mitford mu rychle podal několik listů a tužku. Zainal obvyklými rychlými tahy

načrtl, jak vypadá vnitřek průzkumné lodi. Bert vykulil oči a Raisa to také fascinovaně sledovala.

„Vnitřek katenské průzkumné lodi?“ zeptal se Bert a nevěřičně na Zainala zíral. „O co jde?“ vyptával se a Raisa si poposedla až na samý okraj stoličky.

„Seržante, vy jste jim nic neřekl o Fázi jedna?“ zeptal se Zainal a zpřesňoval nákres.

Kris skryla úsměv do dlaně, protože Zainal se najednou proměnil v dokonalého Emassi a na Mitforda to zapůsobilo tak, že seděl zpřímá, jako by spolkl pravítko. Pravý podřízený. Vrhla na Zainala zvláštní, ale zároveň uznalý pohled a pak řekl: „Berte, Raiso, chceme se dnes večer zmocnit průzkumné lodi.“ Ti dva nevěřičně vydechli. Pokračoval: „Před pár dny tu v noci přistálo čtyřčlenné komando.“

„No ne!“ vyrazila ze sebe Raisa a zbledla.

„Což byla první chyba, kterou udělali,“ řekl Bert s vševědoucím úšklebkem.

„Druhou chybou bylo, že si mysleli, že najít Zainala bude velice snadné,“ dodal Mitford. „Mrchožrouti naštěstí neměli zájem o boty a další nepoživatelné součásti jejich vybavení. Takže můžeme průzkumníka znovu přilákat.“

„Myslíte tím dnes večer?“ Raisa znovu poposedla na židli a zatvářila se velice potěšeně.

Kris se už neudržela a vložila se do debaty. „Instruovala jsem je, aby tiše a bez světel přistáli, že se setkají se mnou a Zainalem, který bude v bezvědomí. Že potřebuju, aby mi pomohli Zainala odnést. A že zabil dva lidi při pokusu o útěk, než se mi ho podařilo omámit.“ Raisa se tvářila trochu nechápavě. „Jeden pár bot byl mnohem menší. Cherchez la femme.“

„A ták!“ zvolala Raisa. „Ale jak se my vyhneme mrchožroutům?“

Mitford jim osvětlil Fázi jedna a oba ho odměnili krátkým aplausem, když domluvil.

„Poslyšte, já sice měla důkladnou průpravu, ale naostro jsem letěla jen kousek,“ začala Raisa nejistě.

„Já letěl dvakrát, z toho jednou jako navigátor,“ řekl Bert, ale na obou bylo vidět, jak se na to i přes to málo zkušeností třesou.

„To zvládnete,“ řekl Zainal s takovou přesvědčivostí, že se oba začali zdráhat. „Do průzkumníka se vejde maximálně šest lidí. Čtyři to mají za sebou. Myslím, že tam zůstali jenom dva. Oběma můžeme říct, aby šli spojee Arvonk na pomoc,“ ukázal na Kris. „Možná to nepůjde. Takže když bude potřeba, abychom rychle vtrhli dovnitř a zabili je, takhle vypadá vnitřek lodi.“

Provedl je v plánu úzkými uličkami lodi a pak ještě nakreslil řídicí panely a poučil je o těch několika málo úkonech, které je potřeba provést před startem. Řekl jim, jakou barvu mají příslušná tlačítka a nakreslil diagramy ovládacích systémů. Všichni se tak soustředěně zabrali do jeho vysvětlování, že Kris cítila, jak se jí jeho slova vrývají do paměti a nákresy se fotograficky přenášejí do mozku.

„Využijeme Leona, který umí katensky, k tomu, aby je naposledy upozornil na Zainalův trik a pak...“ Ještě jednou si přejel prsty po krku a zasmál se. „Předvedu vám, jak hladce přistát v zákrytu měsíce.“ Obrátil se k Mitfordovi. „Pak loď ukryjeme a já vám dám pořádné školení, jak řídit katenské dopravní prostředky.“

„Fakt?“ Bert měl oči na stopkách, ale z Raisy vyzařovala naprostá důvěra a jen si lehce povzdychla.

Zainal určitě udělal dva lidi velice šťastnými. „Teď si všechno důkladně prostudujte. Kris a já připravíme naši skupinu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Na to, že plán byl ušitý tak horkou jehlou, nemohl proběhnout lépe. Kris se třásla jako osika, když se ozval komunikátor, ale Zainal s ní nadřiloval ještě dvě fráze navíc.

„Arvonk,“ řekla a rukou si tiskla hrtan. Pak dodala drsnou katenštinou: „Vidím vás. Přistaňte. Chouma.“ Což dodala podle svého.

A pak už zahlédli loď v odlesku vycházejícího měsíce; tiše dosedla do rohu pole. Krátký záblesk tlumených světel zmizel, když se poklop uzavřel.

Zainal předstíral, že je jedním z těch, kdo ho unesli, Kris byla druhá a Leon, protože byl vysoký, se opíral o Zainala, jako by byl omámený. Joe Marley se začerněným obličejem se skláněl nad palubní deskou Mitfordova vozu a to se sunulo na vzduchových polštářích krokem kupředu.

Projev překvapení ze strany Katenů byl signálem pro Fek a Slava, kteří se vztyčili z podřepu a rychle a tiše vyřídili oba vetřelce svými oštěpy. Pak Joe zrychlil a vozidlo se jako střela přiblížilo k lodi. Zainal otevřel a Bert s Raisou se vysoukali ven, sotva byla štěrbina dost široká. Teď byla řada na Leonovi.

„Stolix Zainal,“ vykřikl a snažil se, aby to znělo vítězoslavně. Zároveň naslouchal a ujistil se, že na palubě lodi už žádný Katen není.

Zainal vyrazil vpřed, v ruce měl připravený nůž a dlouhými kroky neohroženě kráčet k můstku u přídě malé lodi. Ostatní venku uslyšeli, jak odsunul panel.

„Byli jen dva,“ zavolal na ně.

„Vstup na palubu povolen, veliteli?“ zeptal se Bert a nemyslel to jako žert, protože se držel postupu.

„Vstup povolen,“ řekl Zainal a Kris slyšela v jeho hlase úlevu.

„Chci se jen rychle podívat,“ řekla a následovala Raisu a Berta uličkou. Přemýšlela o tom, jestli je posádka průzkumníka speciálně vybírána z lidí malého vzrůstu, protože v lodi bylo málo místa. Zainal určitě musel chodit bokem.

Raisa se už usadila na jednom sedadle a Bert vedle ní lehce přejížděl prsty po tlačítkách palubní desky, jako by si opakoval pokyny, které jim dal Zainal. Kris polkla údivem, když se mu podívala do obličeje. Bylo vidět, že Bert nemůže uvěřit tomu, že se opět připravuje na let do vesmíru - tentokrát ne jako pasažér v bezvědomí. Záviděla jim.

„Kris, poslední zpráva,“ řekl Zainal a otočil ji k palubní desce. „Řekni: Arvonk icts, stolix Zainal Escag. Klotnik.“

Zamumlala si to nejdřív pro sebe a pak Zainal ukázal na mikrofon a zapnul vysílačku. Málem si zapomněla stisknout

hrdlo, ale zopakovala hlášení autoritativním a vítězoslavným tónem. „Co jsem to řekla?“

Zainal jí prohrábl vlasy: „Tady Arvonk, máme Zainala. Návrat. Konec.“

„Slovo konec mi zní jako kotik, rozumím.“

„Katenovi ne. Tak a teď ven. Satelit musí zaznamenat start.“

Vedl ji před sebou úzkou uličkou, jednu velkou ruku na jejím rameni. U východu pevně přitiskl svou tvář k její, než stiskl tlačítko a poklop se otevřel.

Celá rozechvělá nočním úspěchem a vyhlídkou na to, že bude pár dní bez něj, opatrně nastoupila do vozidla. Tiskla si dlaň ke tváři, na které ještě cítila jeho dotek. Joe vyrazil.

Nabíral rychlost, když v tom Fek znenadání vykřikla: „Státi!“ Překvapený Joe šlápnul na brzdu tak prudce, že se museli zachytit jeden druhého, aby nespadli a nevykutáleli se z vozidla. Fek se naklonila přes bočnici a dívala se na něco, co bylo dole, a Kris byla hrozně ráda, že to nevidí tak dobře jako Deski. Teď po tom chňapla tak hbitě, jako když Whitby lovil ryby, a prudkým trhnutím to vhodila na korbu, až to řachlo. Znovu se vyklonila, paži napjatou, druhou rukou se pevně držela Joes a uchopila něco dalšího. Paprsek světla ozářil pole, které se svíjelo a hemžilo, a to, co Fek vytáhla, byla baterka. Kris záupně a odvrátila obličej. Mrchožrouti marně naráželi do podlahy vozidla, aby získali svou kořist zpět.

„Vidiš, Slave?“ zeptala se a usmála se trojúhelníkovitým úsměvem Deskiů. Posvítla na druhou stranu a světlo dopadlo na tu druhou oběť.

„Vidím. Mám.“ A Slav dvakrát rychle máchnul paží a zvedl dva kusy něčeho. Jeden přidržel na světle, aby Kris viděla, a ústa se mu roztáhla od ucha k uchu v širokém rugarském úsměvu. „Bomba.“ A v neočekávané vlně mladického veselí si ji opřel o paži a napodobil syčivý zvuk odpálení.

„Můžeme jet?“ zeptal se Joe Marley štiplavě. Nečekal na odpověď a prudce zabral za řídicí páku. „Mohli jsme počkat do rána. Mrchožrouti kov nestráví.“

„Já chci dnes,“ řekla Fek s nebývalou rozhodností.

„A přestaň tím svítit na všechny strany,“ dodal Joe nevrle a brázdil pole, které se svíjelo a lesklo.

Mitford čekal na parkovišti, jako kdyby tak úplně nevěřil účastníkům výpravy, že si nechají noční dobrodružství pro sebe. Kris věděla, že jí stoupla hladina adrenalinu, takže jeho přítomnost jí pomohla trochu vystřízlivět. Naznačil jim, aby prošli tichým táborem nahoru do jeho kanceláře. Připravil jim pivo a slané preclíčky. Rugarové a Deskiové si rádi občas pivo dali, ale jen v malém množství a velmi opatrně. Mělo nějaký zvláštní účinek na jejich metabolismus - Leon Dane tvrdil, že to není přímo kocovina, ale něco podobného - což jim nedělalo dobře.

Kris si zhluboka přihnula, aby uklidnila žaludek, a všimla si, že Joe učinil totéž. Mitford čekal; vyčetl jim z tváří, že únos se podařil.

„Teď bych řekla, že jsem mrtvá a Leon umírá,“ začala. „Jinak všechno proběhlo podle plánu... až na malé odchýlení u Slava a Fek.“ Otrásla se, když ti dva vyložili své trofeje na Mitfordův stůl.

Na baterky se podíval jen letmo, i když je Kris považovala za důležitější než silobič. Ale správný voják si samozřejmě nejdříve prohlíží zbraně. Mitford vzal silobič do ruky, prohlédl si ho ze všech stran, zkoumal tlačítka a něco zacvakl.

„Teď jsem to zajistil - ale vy byste nevěděli, jak na to.“ Div ho nepolaskal, když ho pokládal na stůl, a s druhým provedl totéž.

„Bert a Raisa z toho měli Vánoce,“ pokračovala Kris. „Taky jsem se tam porozhlídla, když Zainal řekl, že je čistý vzduch.“ Mitford přikývl. „Je to tam trochu těsné. Ještě dobře, že Leon není vyšší.“ Mitford znovu přikývl. „Vrátí se.“ Mitford kývl potřetí.

Dopila pivo, nabrala si hrst preclíčků a vstala. „Jsem utahaná,“ řekla. „Dobrou noc a díky, Joe, Fek a Slave. Jsme nejlepší tým na Botany!“

Mitford přikývl.

Až když se obrátila na lůžku, teprve si uvědomila, že má u sebe pořád ten komunikátor. Byla to dobrá věc, spojení se Zainalem, který tam někde v průzkumníkově pokračoval v dalším úkolu Fáze jedna. Položila přístroj na poličku a pak hned tvrdě usnula.

Následujícího dne, v době, kdy se měl Zainal vrátit, ji Mitford vzal i s komunikátorem na přístávací pole. V táboře Rock to šumělo dohady, ale všichni, kteří měli co do činění s Fází jedna, se chovali, jak nejlíp dovedli, a nedali na sobě nic znát. Kris musela předstírat, že si vymkula kotník, aby se ničím neprozradila. Sarah měla plno práce s vyměňováním studených obkladů. Joe, Fek a Slav se zabývali údržbou velkého průzkumného vozidla nebo psali hlášení. Leon Dane byl údajně se Zainalem, Bertem a Raisou v táboře Shutdown, kde došlo k nějaké nepředvídané události. Ale šuškáni neustalo.

„Stejně je překvapíme,“ řekl Mitford, když zastavili jeho malé vozítko u živého plotu. Cestou zahlédli několik létajících dravců, tak se raději schovali v křoví. „Doufám.“

Jsme sami, seržante, takže vám řeknu pěkně od plic, co si myslím o tom vašem povedeném kousku...“ Kris se v duchu zaradovala, když Mitford zrudl rozpaky. „Nemáte žádné právo Zainala tímhle způsobem urážet... a už vůbec ne použít mě jako nějaký fant. Měla jsem sto chutí pořádně vás praštit...“ Zaťala pěst a zahrozila jí.

„Himlhergot, Kris Bjornsenová,“ vzpamatoval se Mitford a vyjel na ni, „musel jsem to udělat! Věřím Zainalovi, sakra, věřím mu víc než jsem kdy věřil nějakému člověku... a on je pro mě člověkem.“ Mitford se rozohnil stejně jako ona a oči mu zaplály. „Ale nemůžu riskovat. S ním ani s tebou.“ Unikl mu těžký povzdech, přešel si dlaněmi po krátkých vlasech v pobouřeném a zároveň tak nějak nemohoucím gestu. „A jeho potřebuju víc. My,“ a myslel tím kolonii, „ho potřebujeme víc.“ Pak se na ni zašklebil v náhlé změně nálady, jak to u něj bývalo častým zvykem, drze a zároveň podivně melancholicky. „Hrozně rád bych s tebou byl tam, kde je teď on...“ Pak rychle zvedl obě ruce v obraně.

„Nevykládej si to nějak špatně, Kris. Ale jsi fajn ženská a Zainal je jediný chlap, se kterým bych se nepustil do křížku.“

Ted byla v rozpacích Kris. Neurčitě tušila, že se Mitfordovi líbí, ale protože ji pořád se Zainalem někam posílal, dospěla k závěru, že si to jen namlouvá.

„Omlouvám se, Chucku,“ řekla a všechna zloba z ní vyprchala. „Nějak se to schumelilo a pořád jste s ním posílali mě... víceméně.“

„Vice,“ řekl Mitford se zatpklým úsměvem v ošlehané tváři. „Já jsem s ním nemohl. A tys byla jediná, na koho jsem se já mohl spolehnout. Věděl jsem, že s tebou má šanci zůstat naživu, dokud ostatním nedojde, že je pro nás mnohem užitečnější živý než mrtvý.“

„Jsme vám tolik dlužní, seržante,“ řekla a lehce a vděčně se dotkla jeho paže. „Ale včera jste mě fakt našel.“ Mitford se rozesmál a pohodlně si natáhl nohy ven ze zaparkovaného vozu.

„No co, dělám, co musím, a nebyl čas zatahovat do té akce šarže, kterých tu sice už máme dost -“

„Pche!“ vysmála se mu Kris. „Chtěl jste do toho jít sám a bez šarží. Ale mám silný dojem, že byste do plánování Fáze dvě měl zapojit právě je...“

„I do Fáze tři,“ řekl Mitford. Pootočil hlavu a přehlížel pole, jehož povrch byl udusaný častým přistáváním transportů a stovkami bezvládných těl. Znovu se poškrábal ve vlasech a pak na ni pohlédl. „Byla by to ode mě pěkná blbost, kdybych tu další fázi už nepřenechal stratégům. Ale ta první... ta byla pro mě,“ ukázal palcem na svou hrud'. „A pro tebe,“ dodal velkoryse. „Vlastně se chystám vyrazit konečně do terénu.“

„Ale jděte, Chucku...“

„Ne, myslím to vážně, Kris. Je nás tu už skoro devět tisíc. Stíhal jsem všechno sledovat, když nás bylo těch 582, pak i dva tisíce, ale skakru, já chci sestavit dobrý tým, a ne všechno nechávat na tobě a Zainalovi nebo na Doylech a těch Skandinávci. Já, Chuck Mitford, si chci taky něco užít.“

„Koho budete mít ve svém týmu?“ zeptala se, protože moc dobře chápala jeho překvapivé rozhodnutí.

Věděla, že kolonie má vyškolené muže jako byli Easley a Rastancil, že má i guvernéry Ayckburna a Chavella, ale Mitford se zasloužil o to, že kolonie fungovala, „Nebude to už ono, když opustíte svoje postavení velitele tábora. Vůbec ne,“ řekla s hlubokou lítostí.

Ted' se on zlehka dotkl její paže a spiklenecky na ni mrkl. „Než se dozvíš, že jsem byl někde pryč, budu zpátky. Čestné slovo. I já raději přenechám druhou a třetí fázi někomu, kdo se v tom vyzná líp, ale vsad' boty, že to nějak navlíknu, abych si při tom taky trochu přihrál svou polívčičku.“

„To byste ani nebyl vy, kdybyste to neudělal.“

„Krucinál, Kris,“ řekl a zase zvažněl, „slíbil jsem přece těm lidem hned prvního dne, když jsem se tady ujal velení, že se nějakým způsobem osvobodíme.“ Podíval se do dálky, kde se nad poli vznášel ranní opar. „Osvobodíme, ano. Tím, že odsud odejdeme? V tomhle si už nejsem tak jistý.“ Rozhlédl se po krajině, která už vůbec nevypadala cizí a neskutečná.

„To mě zajímá,“ řekla povzbudivě.

„Kdyby se nám podařilo dosáhnout nějaké dohody s majiteli této planety, ať už s jedním nebo s oběma, bylo by tohle skvělé místo, kde by se dalo žít bez všech těch hloupých problémů, které jsme měli ve své domovině. Každý by tu mohl začít znovu.“

„Vždyť už jsme začali.“

Přikývl a mnul si nos. „To mám na mysli. Ale svobodně. Už jsem několikrát slíbil, že je šance tuhle věc zvládnout.“

„Fáze tři možná znamená, že odsud odletíme, pokud důstojníci přistoupí na Zainalův skvělý plán a osvobodí Zemi a Kateny od Eosi.“

Podíval se na ni, v přivřených očích se mu čertovsky zablýsklo.

„Sakra, holka, tady dojde přinejmenším ještě k jedné bitvě. Nevím přesně, kde bude bitevní pole a jakými zbraněmi se bude válčit, ale věř mi,“ zahrozil jí přísně prstem, „že nehodlám být ten, kdo oznámí tu stručnou zprávu, že Zainal, psáno černě velkými písmeny, atakdále. Je toho ještě strašně moc, co nevíme o Katenech - a to nemluvím o Eosi -“

„A o majitelích této planety, o Farmářích.“

Oba uslyšeli shora nejasný hukot a následoval hlasitý šramot. Slav, Fek, Joe, Sarah, Whitby a Leila se prodrali křovím a ocitli se přímo za vozem.

Kris vrhla na Mitforda rychlý, polekaný pohled, protože nevěděla, jestli ostatní nezaslechli jejich soukromou rozmluvu. Mrkl na ni a kývl bradou ke skupince, která lapala po dechu, takže bylo vidět, že uběhli notnou vzdálenost.

„Fek slyšet,“ řekla Deski s úsměvem. „Průzkumník letí.“

Slav ukázal nahoru na malou tečku na obloze, která se rychle zvětšovala. Hluk nezesiloval, jen byl stále zřetelnější.

Najednou se nad jejich hlavami objevilo tak početné hejno létajících dravců, jaké ještě nikdy neviděli: několik těl spadlo k zemi jako žaludy ze stromu; tvorové se zatřepotali a řítily se dolů, během pádu se několikrát otočili; někteří spadli rychleji, už jen jako rozervané části a ti, kteří přežili, provedli několik úžasných letových manévru a co nejrychleji odletěli.

„To je dobrá zkušenost,“ zabručel pochvalně Mitford a vylezl z vozítka. Stál se zkříženými pažemi a přimhouřeným zrakem sledoval, jak se loď plynule přibližuje.

Řídí Zainal nebo nechal Berta? Ať to byl kterýkoli z nich, přistál hladce asi dvacet metrů od přihlížejících a loď na závěr vypustila oblak zplodin z pomocných motorů. Poklop se otevřel a Raisa s rozzářenou tváří seskočila na zem.

Zasalutovala Mitfordovi a ten její pozdrav opětoval.

„Úkol splněn, seržante. Všichni jsou v pořádku zpátky.“ Pak udělala pravou rukou bujaré gesto a vyrazila divošský pokřik.

Všichni včetně Kris se k ní hrnuli a rozhlíželi se, kde je Zainal a Bert.

„Ten Zainal... dokonce nechal Berta přistát,“ křičela Raisa a potřásla si s každým rukou, i se Slavem a Fek, kteří už přijali ten podivný lidský zvyk za svůj. „Měl byste to tady vidět shora, seržante. Tahle planeta je ještě hezčí než Země. Vím, že

to vypadá jako rouhání, ale je to tak! A víme, kde je satelit, takže Zainal tvrdí, že bude snadné vyhnout se mu, protože je umístěn geosynchronně s touto oblastí. Těžko říct, jak je tam dlouho, takže je možné, že i přes svoje geosynchronní umístění s touto přistávací plochou nezaznamenal farmářské lodě.“

Kris se na Raisu usmívala, naprosto chápala její nadšení, ale zároveň se nepřestávala shánět po Zainalovi.

„Ale ještě vysvětluje nějaké podrobnosti Bertovi. Budeš je odtamtud muset odvléct,“ řekla Raisa. „Seržante, během přistávání jsme měli pěkný výhled na další kontinenty. Vypadá to, že jenom ještě jeden je takhle intenzivně obděláván. Bylo by dobré se podívat a popřemýšlet, jestli by nebylo moudřejší přesunout se na některý neobydlený kontinent a předtím dát Farmářům všechny prostory do původního stavu, v jakém byly, než jsme sem přišli. Jen si představte, jak by z toho byli Kateni na větvi.“

Jen klid, Raiso,“ řekl Mitford, který se jejímu překotnému povídání musel smát.

„A!“ zvolala Raisa s úlekem a rozhlédla se po ostatních. „Měla jsem to asi říct jenom vám, seržante, že? Ale oni vědí o Fázi jedna, ne? Je to...“ zajíkla se, nabrala zhluboka dech a otřela si slzy, které jí znenadání vhrkly do očí. „Je to prostě tím, že když nás Kateni zabrali, tak jsem si nemyslela, že se proletím vesmírem v opravdové lodi.“ Rychle si setřela další slzy a očividně se snažila ovládnout své city. „To jsem ale povedená astronautka!“

„Zvládla jste to naprosto skvěle,“ řekl Mitford vojenským tónem a to zabralo.

„Díky, seržante. Je to pro mě ohromná čest, že jsem mohla letět.“

„Tam, kam se dosud žádný člověk nedostal,“ dodala Kris a uvědomila si, že opakuje větu ze Star Treku.

Mitford pokročil o kousek blíž k otevřenému poklopu, ale Kris tam byla dřív.

„Zainale!“ zavolala a v duchu na sebe zanáčovala, že se chová jako majetnická husička.

„Na můstku!“ I v jeho hlase znělo radostné vzrušení.

Raisa měla pravdu, ještě pořád vysvětloval Bertovi další podrobnosti ohledně startu, změny kurzu a funkci různých tlačítek a pák.

„Přistáli jste na centimetr přesně,“ řekla Kris a dívala se z jednoho na druhého. A byl to Bert, kdo se nad tím dmul pýchou.

„Zainal chtěl, abych přistál já. Málem jsem se z toho podělal,“ řekl, ale Kris se jen smála. „Je tam tolik hejblátek, že všechno vypadá hrozně složitě, ale ve skutečnosti to není taková velká věda. A Zainal by to vzal za mě, kdyby něco...“

Ukázal na pravou stranu můstku. „Musím říct, že ti útočníci, co se na mě vrhli jako F-88, vypadali dost strašidelně...“

„Myslím, že se už neobjeví,“ řekla Kris. „Ti, kteří odletěli, jsou rádi, že to přežili.“

„Při transportech se neobjevují,“ řekl Zainal zamyšleně.

„Průzkumník vydává jakýsi pískot...“ podotkla Kris a on přikývl. Chtělo se jí udělat něco jiného, než jenom stát se svěšenýma rukama, něco, čím by dala Zainalovi najevo, jak je strašně ráda, že ho zase vidí. Přála si, aby byl Bert někde úplně jinde než v lodi.

Vtom k ní Zainal přistoupil, přitáhl si ji k sobě, jejich tváře se dotkly a jeho rty se jí otřely o ucho. Pak ji pustil. „Podám hlášení Mitfordovi.“ Obrátil se k Bertovi. „Projdi si to ještě. Musíme ho schovat, než ho úplně zastavíme.“ Pak Kris strkal ven úzkou chodbičkou. „Víme toho teď o Botany víc, než je zdrávo.“

Kris dokázala myslet jen na to, že je Zainal zpátky, že Fáze jedna skončila a že se Mitford chce pustit do Fáze dvě. Když vyšla na pole, kde před devíti měsíci ležela v bezvědomí, tolik zničená, nemohla uvěřit, že se její osud tak změnil. A to všechno proto, že zachránila uprchlého Katenu.

Kris zjistila, že zatímco si celé zástupy zvědavců z tábora Narrow spěchaly prohlédnout průzkumnou loď, Zainal Mitforda informoval spíš o tom, co viděli na planetě během přistávání než o samotném letu. Řídil loď hned v počátečních fázích, když se pohybovala kolem satelitu, a několikrát změnil kurz.

„Chtěl jsem, aby to vypadalo, že jsme nezvládli řízení,“ smál se. „Pak jsem se dostal za měsíc a zároveň z dosahu satelitu.“ O Bertovi a Raisu se vyjádřil pochvalně: „Umí toho mnohem víc, než si oba myslí. Dobří piloti. Řídili a já jen dohlížel. Průzkumník udělal rychlé... záběry...“ Podíval se tázavě na Kris, která mu napověděla: „Snímky.“ „Ano, snímky. Podrobné snímky dalších kontinentů. Při posledním obletu jsme se dostali hodně blízko.“ Zainal se zasmál. „Máme teď mnohem lepší materiál, než nám dali.“ Odmlčel se a rozzlobeně nakrčil obočí, aby dal najevo, jak nepřesné byly katenské mapy.

„Raisa se zmínila, že jen dva kontinenty jsou obhospodařované.“

Zainal přikývl. Jeden je prázdný, ale zelená se to tam. Ten druhý není tak pěkný. Ale nejsem farmář.“

„Chceš, abychom opustili náš životní prostor?“ Mitford máchl rukou směrem k táboru, kde teď žili, „a unikli z dosahu našich nájemců?“

„Ná -“ Zainal tomu slovu nerozuměl, „- jemců?“

„No, té rase, která první ovládla tuhle planetu.“

„Aha. Nájemci. Ano. To je hezké. Rasa, která si udělala vězení z toho údolí, co jsme propátrali, se nechová jako Kateni nebo Eosi. Něco tam drželi. Nebo něčemu bránili, aby se to tam nedostalo. Tohle Kateni ani Eosi nedělají.“

„Ani pozemšťani ne, když se podíváme do historie,“ zažertoval Mitford a zkřížil paže.

Zainal se na něj dlouze zadíval.

„Fáze dvě, seržante?“

Mitford se uchechtl a plácl se dlaněmi do steh. „Víte, jak na to?“

„Víme dost, abychom přemohli hloupé Drassi,“ řekl Zainal s pohrdáním.

„Začíná to být čím dál zajímavější, že?“ řekl Mitford jakoby sám pro sebe.

Někdo nablízku si odkašlal, a když se Kris ohlédla přes rameno, uviděla skupinku mužů, o kterých si neurčitě pamatovala, že jsou to bývalí důstojníci pozemních a námořních vojsk. Ihned se začala o Mitforda bát. Nechtěla, aby jeho pozici zaujal někdo z nováčků, kteří si byli vědomi, že se vyznají líp než Mitford v řízení této planety. Byl to Peter

Easley, kdo si odkašlal.

„Seržante, mohli bychom s vámi chvilku mluvit, až budete mít čas?“

„Bude k tomu potřeba víc než chvilka a jsem rád, že jste tady, aspoň pro vás nemusím nikoho posílat,“ řekl Mitford a vstal ze sedadla pro řidiče. „Už jste se seznámili s Emassi Zainalem a Kris Bjornsenovou?“

Všichni si podali ruce a Kris si všimla, že dlaně důstojníků jsou ztvrdlé a plné mozolů od „obyčejné“ práce. Také zaznamenala, že se k ní i k Zainalovi chovají s respektem, a přiznala si, že čekala „nepřátelské uzurpátory moci.“ Jejich srdečné chování jí nepřipadalo nucené. Uznale se vyjadřovali o všem, čeho bylo na nové planetě dosaženo, pochvalovali si, jaká tu panuje úžasná morálka.

„Jaká hodnost odpovídá na Zemi hodnosti Emassi, Zainale?“ zeptal se Mitford a mrkl na Kris.

„Emassi je kapitán,“ poučil Zainal Mitforda a v jeho hlase zaznělo mírné napomenutí. „Emassi převyšuje seržanta,“ dodal a zazubil se.

„Promiňte,“ řekl Peter Easley se zdvořilou úklonou, jako by si uvědomil, že něco nedoceníl.

„To je starý vtip,“ řekl Mitford. „Už jste si prohlédli loď, pánové?“

Všichni přikýkli a radostně se usmívali.

„Mohli bychom se obeznámit s dalšími podrobnostmi?“ zeptal se muž se stříbrnými vlasy - jeden z generálů, pomyslela si Kris. Díval se z jednoho na druhého a jeho pohled skončil u Easleyho. „Už jen to málo, co jsem zatím o únosu lodi slyšel, mě naplňuje hlubokým obdivem. Jsem generálmajor Rastancil,“ představil se a dodal: „Ve výslužbě.“

„Jak už jsem řekl, měl jsem v úmyslu poslat pro vás hned, jakmile se přesvědčím, že Fáze jedna úspěšně skončila,“ řekl Mitford a ukázal směrem k lodi; pak se na okamžik zamračil, protože u vchodu vznikla tlačenička a strkání. Dal si dlaně k listům a rázným hlasem zavelel jako na přehlídce: „ZACHOVEJTE KLID! NEBO NIKDO NEPŮJDE DOVNITŘ! LATORE, DOYLE, POSTAVTE JE ŘÁDNĚ DO FRONTY! Promiňte,“ obrátil se zase k důstojníkům. „Fáze jedna je úspěšně dokončená a myslím si, že je načase, abych další průběh akce přenechal taktikům nebo stratégům či jak budeme ten tým nazývat.“

„Seržante, když jste zvládl tak ohromný úkol,“ ozval se Rastancil, „pak máte více než nezadatelné právo řídit Fázi dvě, pokud dobře rozumím dalšímu postupu.“

Mitford rázně přikývl. „Bude následovat Fáze dvě a Fáze tři.“ Pokynul směrem k Zainalovi. „Jasně, je potřeba si důkladně promluvit.“ Od lodi se opět ozval nespokojený křik. „Omluvte mě na chvilku, udělám tam pořádek,“ řekl Mitford a s výrazem, který nevěstil nic dobrého, vsedl do vozu a objel hlouček nedočkavců u lodi.

„Takže jak si představujete Fázi dvě, Emassi Zainale?“ zeptal se jeden z námořních důstojníků. Měl zřetelný britský přízvuk, takže Kris usoudila, že to bude Geoffrey Ainger.

„Jsem Zainal, už nejsem Emassi,“ opravil ho Zainal. „Řeknu vám o průběhu Fáze jedna.“

„Popovídejte si o tom v táboře Narrow,“ navrhla Kris, protože k lodi se hrnuly další hloučky zvědavců. „Já tady počkám na seržanta.“

„Počkáme na něj všichni,“ řekl Easley, ale ukázal na klidnější místo, dál od lidí neustále proudících k lodi. Pole se tam mírně zvedalo a končilo u živého plotu, kde se mohli i posadit.

Pokud někoho z mužů tento rázný návrh vyvedl z míry, Easleymu se ihned podařilo navodit přátelskou atmosféru a společně došli k místu stranou okolního ruchu. Zainal se usadil na trávě a elegantně přehodil nohu přes nohu, Kris se uvelebila vedle něj. Easley se posadil vedle Zainala z druhé strany a ostatní se pohodlně rozložili proti nim. Zainal je stručně seznámil s průběhem Fáze jedna, od momentu, kdy Coo přiběhl s hlášením, až po okamžik přistání. Kris byla obzvláště hrdá na jeho angličtinu, která sice nebyla úplně bez gramatických chyb, ale po obsahové stránce neměla žádné nedostatky.

Když domluvil, přihlásil se ke slovu podsaditý důstojník s prořídilými vlasy a ošlehaným obličejem. Na jedné tváři měl jizvu, která se táhla od spánku až k bradě. „Proč jste byl předmětem tak důkladného pokusu o únos, Zainale?“

„Kolik toho víte o Eosi?“

„Víc, než je mi milé, ale zase ne tolik, abych chápal, proč tak prahli po jednom člověku,“ zněla odpověď.

„Nejste ten americký generál Bull Fetterman?“ Muž na tu otázku přikývl a Kris dala Zainalovi v duchu jedničku za to, jak se pohotově orientuje ve jménech a hodnostech. Udržoval si přehled o tom, jací lidé na Botany přicházeli, a věděl od Mitforda o přítomnosti vojenských a námořních důstojníků. „Pak budete vědět, že Eosi řídí katenské akce.“ Několik mužů přikývlo současně s Fettermanem. Jdou po Emassi, aby si prodloužili život.“

„Cože?“ Bull Fetterman najednou dostal výraz podrážděného býka, takže bylo jasné, proč si vysloužil svou přezdívku.

„Úplně si Kateny podrobí,“ řekla Kris. „Zainal by se býval stal živoucí mrtvolou... nebo ještě něčím horším... Nebyl by mrtvý, ale z jeho osobnosti by nezůstalo nic. Cvičili by s ním jako kdysi Henlein se svými loutkami.“

„A ten první průzkumník sem pro vás, Zainale, přiletěl, protože jste byl jejich vyvolencem?“

Zainal přikývl.

„Slyšel jsem, že je to jakási čest,“ řekl Rastancil, i když z jeho výrazu bylo jasné, že tomu nevěří.

„To je pravda.“ Zainal se najednou zazubil. „Ale shodili mě sem. Žiju tady.“ Naznačil pohybem stříhání nůžkami. „Už mě odstříhli ze seznamu vyvolenců.“

Easley zamrkal a zasmál se. Rastancil také.

„Ale byla to povinnost, ne?“ zeptal se Fetterman.

„Když mě shodili sem, tak už ne,“ Zainal důrazně ukázal na zem.

„Někdo vás musí nahradit?“ zeptal se důstojník s tmavou pletí, kterému Kris hádala hodně přes čtyřicet.

„Jiný muž mých kvalit. Je jich několik,“ pokrčil Zainal rameny.

„Co když se budou mstít tady?“ tázal se další důstojník. Kris si pomyslela, že to musí být Reidenbacker. V duchu se probírala seznamem nových příchozích a ke jménům a hodnostem se pokoušela přiřadit tvář.

„Tohle je poslední místo, kde mě budou hledat,“ řekl Zainal.
„Jste si jist?“ zeptal se admirál Scott trochu ostražitě.
„Má pravdu, Rayi,“ odpověděl mu Rastancil. „Kdybys dezertoval, určitě by ses nevracel tam, odkud jsi utekl.“
„Já nedezertuju,“ odporoval Zainal a trochu se zamračil. „Shodili mě. Tak zůstanu.“
„To je povinnost nebo jen osobní postoj?“ chtěl vědět Scott.
„Zainal tím naráží na skutečnost, že nikoho, koho vysadí na trestnou planetu, nepustí zpátky,“ řekla Kris rázně a ovládla se, aby Scotta nepražila zlým pohledem. „Víte, že jsme tu všichni za trest. Zainal odmítl možnost odejít, protože tím by porušil další pravidlo: hodilo by se to jeho nadřazeným. Kdyby ho rehabilitovali, než ho odeslali s námi disidenty sem, bylo by to úplně něco jiného. Ale oni dopustili, že se nedobrovolně ocitl tady.“ Řekla to, ať už to byla pravda nebo ne, ale nechtěla, aby si Scott o Zainalovi myslel, že je dezertér, zbabělec nebo něco podobného.
„Uznáváme, že je to tak,“ řekl Rastancil s úsměvem.
„Takže si můžeme být jisti, že se nám tady nebudou mstít za to, že jste jim sebrali průzkumníka,“ dodal Scott.
„Myslím, že jsme přece dospěli k závěru, že je to nepravděpodobné,“ řekl Easley a snažil se to téma uzavřít, „protože Zainal úmyslně zvolil takový kurz, aby se dostal z dosahu satelitu... Á, seržant už je tady.“
Mitford vystoupil z vozu a rozzlobený výraz mu rychle zmizel z tváře.
„Ten zatracený Aarens, hádal se, že je v právu...“ zamumlal ke Kris, když dosedl. „Už jste probrali Fázi jedna?“
„Vlastně jsme...“ začal Easley.
„Mohli bychom dostat písemné hlášení, které se dá zaknihovat?“ zeptal se Scott.
„Až se dostaneme k papíru,“ odbyl ho Mitford. „Kris, vezmeš si to na starost? Zainale, mohl bys zopakovat plán Fáze dvě tak, jak jsi mi to líčil před třemi dny?“
Zainal se najednou postavil a třebaže většina ostatních seděla na svahu, museli k němu zvednout zrak, což Kris pokládala za dokonalý strategický tah.
„Transporty jsou stále častější. Vaše planeta působí Katenům problémy, se kterými nepočítali. Teď už máme zbraně. Můžeme získat druhou loď.“ Zvedl ruku, aby předešel otázkám, které měli všichni na jazyku. Jeho gesto bylo tak rozhodné, že se i Scott podvolil, i když se zle mračil. „Získáme dopravní loď. Pak naložíme průzkumníka kovem z mechaňáků, dáme do něj bombu a necháme ho vybuchnout někde daleko odsud ve vesmíru...“ zvedl paži k obloze.
„Satelit je ge-o-syn-chron-ní,“ slabikoval pomalu, ale ve správném pořadí. „Vidí jen tuhle stranu. Uvidí výbuch.“
Znovu zastříhal prsty.
„Nesnažte se mi namluvit, že Kateni to nechají jen tak. Budou tu explozi důkladně vyšetřovat!“ Scott se ani nesnažil skrýt pochybnosti a nesouhlas.
„Ne v případě, když posádka odvysílá jako poslední zprávu o... poruše zařízení,“ Zainal se na chvíli zarazil, ale pak našel ta správná slova.
„Dvě slavné poslední zprávy a po každé z nich je fuč jedna loď?“ Scott už neskrýval výsměch.
„Transport řídí jenom Drassi. Tedy žádná velká ztráta,“ odpověděl chladně Zainal. „Kateni...“ řekl s patřičným důrazem na to slovo, „si nelámou hlavu malými ztrátami. Drassi nebo loď. To byste už měl vědět.“
„Chcete tím říct, že vy, katenský důstojník, jste ochoten nechat nás zabít Kateny?“ Scottovi se zúžily oči.
Zainal pokrčil rameny. „Válka si žádá oběti na životech. Vy to víte. Já to vím. Anebo...“ na rtech se mu objevil jízlivý úsměv, „to můžeme udělat, jako to dělají Kateni. Necháme posádku na svobodě. Ty, kdo přežijí. Když se za den nenajdou,“ pozvedl prst, „tak žijí a přidají se k nám. Jsou shozeni. Zůstanou.“
Kris si rychle zakryla dlaní ústa, ale letmým pohledem přejela po ostatních, aby viděla, kdo pochopil Zainalův žert. Většině to došlo. Tihle lidi byli dost chytří. Zdálo se, že jediným šťouralem bude Scott.
„Věděli jste o tom katenském pravidle už dřív, že, admirále?“ zeptal se velice zdvořile Mitford.
Scott odměřeně přikývl.
„Dovolte mi,“ pokračoval Mitford, „abych vám pro případ, že se o tom ještě nikdo před vámi nezmínil, objasnil, že Zainal byl odvezen na tuto planetu právě v rozporu s tímto pravidlem. Říkám to jen pro případ, že by se kdokoli z vás divil, proč už Zainal nepokládá za svou povinnost plnit jakékoli další rozkazy z pozice Emassi.“
„Děkujeme za toto vysvětlení, seržante,“ řekl Easley. „Myslím, že by mělo definitivně zahnat veškeré pochybnosti o tom, na čí straně Zainal teď stojí. Ale vraťme se k Fázi dvě. Na co nám bude loď, která možná nepřinese žádný užitek? I když Zainal věří, že se nemusíme obávat odvety.“
„Myslím na Farmáře,“ řekl Zainal. „Když budeme mít dvě lodi, můžeme vyslat jednu s jejich transportem...“
Scott pohrdavě odfrkl a odvrátil pohled.
„Počkejte, Scotte,“ řekl Fetterman. „Ten problém Farmářů nebo výrobců mechaňáků či jak jim říkat mi není úplně jasný.“ Obrátil se k Zainalovi. „Vy chcete, aby věděli, že tu mají squatterry?“
„Squatterry?“ Zainal se nechápavě podíval dolů na Kris.
„To je slangový výraz pro lidi, kteří se usadí na cizím pozemku a neoprávněně ho užívají,“ vysvětlila mu pohotově.
„Tohle je vlastně Fáze tři.“ Kris si přála, aby alespoň zhruba pochopili celý Zainalův plán, než se začnou dohadovat o Fázi dvě. „Spočívá v utvoření svazku s Farmáři proti Eosi, protože Zainal se domnívá, že pokud Farmáři dokážou obdělávat tuto planetu bez přímého dohledu, musí mít tak dokonalou techniku, že by pomohla Katenům vymanit se z nadvlády Eosi - Eosi by si z nich přestali dělat bezduché loutky jednající na vyšší rozkaz. A Kateni by si přestali podrobovat Zemi.“
„No to se na to podívejme, slečno,“ řekl Fetterman, ale smál se a Rastancil také, jen Scott se tvářil ještě otráveněji.
„Řeknu vám, že je to pořádné sousto.“
„I ta nejdelší cesta začíná prvním krokem,“ řekla rozhodným, ale klidným hlasem a ukázala za sebe na loď. „Krok číslo jedna.“

„Kris má pravdu,“ řekl Easley za všechny důstojníky a zdálo se, že mu vůbec nedělá potíže převzít hlavní slovo. „Až do dnešního rána by nikoho z nás ani ve snu nenapadlo, že je možné unést katenskou loď...“

„Jenže poškozená dopravní loď nám bude k ničemu... nezmůžeme s ní nic ani proti Katenům ani Eosi ani Farmářům,“ řekl Scott a vstal.

„Ale umožní nám přemístit spoustu lidí na kontinent, který Farmáři nevyužívají,“ řekl Mitford a začal dávat najevo své podráždění. „Je to další krok k naší samostatnosti místo trpného dřepění na tomhle místě, kde jsme jen zatracenou katenskou kolonií, o které si Kateni myslí, že ji kdykoli můžou přijít zabrat, jakmile se jí začne dařit. Takhle to přece vždycky dělají, že, Zainale?“

Kris sledovala, jak se Mitford dostává do ráže, a s obavami se poohlédla po Easley, ale ten ho dychtivě pozoroval, jako by si přál, aby Mitford vyřkl rozhodné slovo.

„Takže průzkumník je počátkem naší botanské obranné iniciativy a já podpořím Fázi dvě každým mužem a ženou, kteří za mnou během posledních devíti měsíců stáli.“ Pak se Mitford ovládl a zhluboka se nadechl. „Když se nám i tohle podaří, můžeme vzniklou situaci znovu zhodnotit. Tady jde o víc než jen o obavy z Katenů. Jsou tu Farmáři a my nevíme, jak se postaví k faktu, že jsme se ocitli na jejich území, aniž by nám k tomu dali svolení. Už jsem řekl, že většina z nás začíná uvažovat o tom, že bychom měli nechat jejich zařízení na pokoji a najít si svůj vlastní prostor. A proto vysílám průzkumné skupiny na všechny strany tohoto kontinentu.“

„Zadržte na okamžik, seržante,“ ozval se Rastancil a vstal. „Myslel jsem si, že jste rozebrali všechny ty mechaňáky kvůli tomu, aby si toho Farmáři všimli a přišli se podívat, kdo jim ničí jejich planetu.“

„Tenkrát to byla jediná věc, kterou jsme mohli udělat. Ale mluvíme o tom pořád,“ Mitford máchl rukou směrem k Easley, Fettermanovi a pak ukázal na kopec, kde ležel tábor Narrow. „Nebyl jsem jediný, kdo chtěl tenkrát z této planety pryč.“ Odmlčel se. „Teď už si nejsem tak jistý, že chci odsud odejít. A vím, že spousta dalších lidí uvažuje podobně jako já, když si to nechali projít hlavou. Ale tohle,“ ukázal směrem k lodi, „úplně mění situaci. Nebo... ksakru, měli byste to vědět stejně dobře jako já.“ Svěsil paže a čekal na odezvu.

„Situace se určitě změnila, o tom není pochyb,“ řekl Easley a kolem něj to zašumělo. Zdálo se, že odhaduje náladu ostatních. „Fáze dvě se zdá proveditelná, ale, jak říká seržant Mitford, bude potřebovat důkladně naplánovat a načasovat... i když máme k dispozici zbraně. Navrhují, abychom to projednali v klidu.“

„Schovat průzkumníka,“ řekl Zainal a ukázal směrem k táboru Narrow.

„Chcete ho tam přemístit?“ zeptal se muž s poněkud hejskovským knírkem, vstal a oprášil si vzadu kombinézu. „Chtěl bych, abyste mi dovolili vstup na palubu. Velel jsem poslednímu letu vojenského raketoplánu. Mám za sebou výcvik zkušebního pilota. Gino Marrucci.“

Zainal se podíval na Mitforda a ten přikývl. Pak se Zainal podíval na Scotta. „Půjdete také?“

Někdo potlačil uchechtnutí, ale Scott zachoval vážnou tvář a vstal. „Rád.“

„V lodi může být nanejvýš osm lidí,“ řekla Kris, ačkoli doufala, že bude jedna z nich. „Měl byste tam být i vy, seržante.“

„V tom případě i ty,“ řekl Mitford a mnul si bradu.

„Ještě jeden,“ řekl Zainal. „Někdo z letectva?“

„Já sloužil u letectva,“ ozval se černý generál a vstával. „John Beverly.“

„Tak a je to,“ řekl Peter Easley. „Odvezu vám auto do tábora Narrow, seržante. A podívám se, jestli je garáž... vlastně hangár... připraven.“

„Dobrý nápad,“ řekl Mitford.

Zainal se otočil jako na obrtlíku a scházel ze svahu, aniž by se ohlédl, kdo jde za ním.

„Vždycky jsem se chtěl podívat na výstavu do Houstonu, ale nikdy jsem si na to neudělal čas,“ řekl Mitford konverzačním tónem; neobracel se tím k nikomu konkrétnímu. Skupinka mužů kráčela stejnou nohou, Kris rychle srovnala krok s ostatními. Mitford se tomu zasmál a řekl: „To se nám vojákům stává pořád.“

„No tak, no tak,“ říkal Joe Latore, když uviděl falangu sunoucí se k lodi, a zamával na kohosi ve frontě zvědavců, aby uhnul z cesty. Ozvalo se nespokojené brblání, ale když se objevili Mitford se Zainalem, dav je přivítal radostným jásotem.

„Musíme teď tuhle berušku přemístit do Narrow,“ řekl jim Mitford. „Budete si ho moct prohlédnout později.“

„Myslíte, že ho Kateni budou hledat?“ zeptal se někdo nervózně.

„Ne,“ řekl Bert, který se objevil v otevřeném poklopu. Usmál se, když uviděl delegaci, a seskočil na zem. Mával na lidi z poslední skupinky návštěvníků, aby si pospíšili s vystupováním. „Proč by nějaký Katen chtěl bydlet na Botany, když nemusí?“

Ozval se pobavený smích a ti, na které se s prohlídkou nedostalo, se v dobré náladě vraceli zpátky do tábora.

„Račte, pánové,“ pokynul Bert skupince osmi, kteří měli letět. „Mám...“ obrátil se k Zainalovi, protože si myslel, že bude muset vyklidit pole.

„Ty se musíš dívat, jak se to dělá,“ řekl Zainal. „Ostatní se budou dívat taky.“

„To se vsadím,“ zamumlal Bert, aby to slyšela jen Kris a Zainal, když procházeli kolem.

Kris nastoupila jako první, tentokrát nechtěla zůstat pozadu. Mitford dal přednost Scottovi, Beverleymu a Marruccimu. Když vešli do řídicí kabiny, seděla na sedadle pro druhého pilota Raisa. Rychle vstala.

Zainal jí pokývl a naznačil pohybem Bertovi, že má zaujmout její místo. Sám se nasoukal na sedadlo pilota.

„Zavři kryt, Raiso,“ řekl Zainal a podíval se, jak se ostatní poskládali v tom stísněném prostoru. Souhlasně pokývl hlavou a naznačil jim, aby tak zůstali.

Kris se o kousíček přiblížila k Mitfordovi, který stál přímo za Zainalem.

„Díváš se dobře?“ zeptal se Zainal Berta. Bert přikývl a Zainalovy prsty se pomalu probíraly tlačítky a kolečky ovládacího pultu. „Rozumíte tomuhle?“

„Ano, ano...“

Kris se rychle rozhlédla a viděla, že nejenom Bert se učí, jak jdou jednotlivé úkony za sebou. Nejvíce nadšeni byli Beverly a zkušební pilot, ale i Scott se už netvářil tak kriticky.

„Velice hladce,“ řekl Beverly. První pochopil princip vertikálního startu.

„Tahle loď je zvlášť dobře ovladatelná,“ řekl Zainal tónem instruktora a ovládal páky jen dvěma prsty pravé ruky. „Je to jedna z jejích největších...“ ohlédl se po Kris, aby mu pomohla najít to správné slovo.

„Předností,“ doplnila ho.

„Předností? Něco jako kozy?“ řekl Zainal a nehnul ani brvou.

„Učíš se až moc neslušných slov,“ zavrčela, ale ostatní se smáli.

„I ve vesmíru?“ zeptal se Beverly.

„Tam jich má ještě víc,“ odpověděl Zainal a stiskl tlačítko přímo před sebou. Loď se dala do horizontálního pohybu vpřed a bezpečně klouzala nad hlavami těch, kteří se vraceli do tábora.

„Satelit tenhle pohyb nezaznamená?“ zeptal se Scott.

Kris napadlo, jestli ten člověk někdy nechá Zainala na pokoji.

„Takový ne. Je velice obyčejný a ge-o-syn-chron-ní,“ odpověděl Zainal a trhl jedním ramenem. „Používám jenom... vedení...“ ohlédl se po Kris.

„Navádění,“ doplnil Beverly. „Pomocné rakety? Nebo přímé?“

Zainal udělal volnou rukou gesto, jako by odtlačoval zem od sebe.

„Myslím, že tomu říkáme pomocné rakety,“ dumal Beverly. „Pohybují se?“ naznačil dlaní různé pozice. Zainal vrhl rychlý pohled na signálky a přikývl. Pozorně sledoval krajinu.

„Máme dost šťávy?“ řekl zkušební pilot a prohlížel si indikátory. „Který to je?“

„Tento,“ řekl Bert a poklepal na něj - nádrž byla plná jen něco málo přes polovinu.

„Další důvod pro Fázi dvě. Transport bude mít zásobu paliva,“ řekl Zainal.

„Kam bychom s tímhle doletěli?“

Zainal pokrčil rameny. „Zpátky na tu vaši Zemi ne.“

„Jaké palivo používáte?“ zeptal se zkušební pilot.

Zainal vyhrkl několik katenských zvuků a pak se na něj zazubil.

„Tady ho nevyrobíme.“ Znovu provedl několik úkonů a pilot zatajil dech.

„Letíme bez motoru?“

„Není třeba plýtvat palivem,“ řekl Zainal a ukázal prstem na svah, kde už bylo vidět tábor.

Všude byla spousta přihlížejících, mávali rukama, bylo vidět, že něco křičí, ale do lodi nepronikl ani jediný hlásek.

„Zabijeme se,“ zamumlal Mitford, obličej měl bledý a snažil se zachytit se něčeho, protože se zdálo, že se loď nemůže vejít do koridoru, který mu dřív připadal mnohem širší.

„Jednoduché jak facka, seržante,“ řekl Beverly s úsměvem od ucha k uchu, když se nezdůvěrně blížili k dokořán otevřeným vratům stáje.

„Vejde se?“ zeptal se Mitford a pevněji se chytil držadla na stropě, které tam objevil.

„Bez problémů,“ řekl Bert.

Kris s Mitfordem cítila. Snažila se netajit dech. Balanční křídélka na spodní části trupu už určitě sekají boční strany skalní rozsedliny. Pak si všimla, že dole někdo ukazuje rukama, že cesta je volná, a couvá ke stáji. Zainal zvedl jednu ruku a přilákal pozornost toho muže. Naznačil mu, že má ustoupit stranou. Pohnul velice jemně několika pákami a zvedl loď nad stěnu útesu, hladce ji otočil, klesl níž a pozpátku se blížil ke stáji. Muži dole přiskočili před loď a gestikulovali, kam se má nasměrovat, aby mohla přistát.

„Žádná zpětná zrcátka na tomhle nejsou, co?“ zamumlal Mitford Kris do ucha, ale do obličeje se mu už vrátila barva, když věděl, že brzy zaparkují.

Poslední odmávnutí, ještě jeden pohyb pákou a už cítili, že loď dosedla na zem.

Ke Krisinu překvapení všichni v kabině zatleskali, dokonce i Scott.

„Byl by z vás skvělý“ pilot pro Atlantis,“ řekl Marrucci.

Zainal vstal, bylo tam málo místa, takže se musel natlačit na Mitforda a Kris. „Berte, ukaž Marruccimu, jak se všechno vypíná.“

„Můžeme se dívat?“ zeptal se John Beverly.

Zainal pokrčil rameny a podíval se na Mitforda.

„Jistě, proč ne,“ řekl seržant a protlačil se do uličky, aby ostatním udělal víc místa. Ale ještě se ohlédl, aby se podíval, jestli tam zůstane i Scott.

„Šlo to dobře?“ zeptala se Raisa, která celou tu dobu strávila v chodbičce. „Neviděla jsem nic, když tam všichni byli tak namačkaní, ale cítila jsem, jak se otáčíme.“

Zainal otevřel kryt a vystoupil do stáje. Nejdřív pomohl dolů Kris a potom Raise.

„Dá se to zamknout, Zainale?“ zeptal se Mitford tiše, protože muž, který předtím navigoval, k nim běžel dlouhými skoky.

„Máme šest těchhle věcíček,“ řekl Zainal a ukázal Mitfordovi malý šedohnědý obdélníček, který držel v dlaní. „Tři jsem schoval. Bert a Raisa mají po jednom. Je to tak dobře?“

Mitford vypadal zamyšleně, skoro smutně. „Zatím to stačí, ale myslím, že o tom, kdo tu berušku bude používat, stejně rozhodnou letci a důstojníci.“

„Berušku?“ zeptal se Zainal a obrátil se ke Kris. „Copak to je slovo pro kosmickou loď?“

„Loď je rodu ženského,“ řekla a usmála se. „A zvláštní lodě jsou berušky. Zvlášť dobré lodě!“

„Tohle je pořádný kus na berušku,“ řekl Zainal a v očích mu zahrál podezíravý úsměv, když přehlížel délku stroje.

„Ty, Zainale, to byl úplný bonbónek pilotního umění,“ doběhl k nim ten muž a potřásl Zainalovi rukou.

„Byl jsem leteckým důstojníkem na palubě George Washingtona...“

„Letadlová loď,“ vysvětlila Kris.

„Páni, tys tu berušku ustájil tak hladce, jako bys celý život nedělal nic jiného!“

Zainal jen znovu pokrčil rameny. „Musel jsem se to naučit. A za každý šrám jsem musel platit.“

„Opravdu?“ Muže to potěšilo. „Kdybys potřeboval někdy píchnout, stačí říct. Jmenuju se Vic Yowell.“ Znovu potřásl Zainalovi rukou a pak se vydal na obhlídku lodi.

„Ale ti důstojníci nám ji nehodlají vzít, nebo jo?“ zeptala se Raisa tiše a upřela na Mitforda ustrašený pohled.

„Poslouchejte, lidi,“ řekl Mitford a přísně se na ně podíval, „tahle loď nám teď zamíchá karty. Slyšel jsem o generálovi Rastancilovi hodně - má výbornou pověst. Slyšel jsem chválu i na generála Beverleyho... nevím nic o těch námořních důstojnících, ale vím,“ namířil na ně prstem, „že nastanou nějaké změny a my se jim musíme přizpůsobit. Takže táhneme za jeden provaz, jasné?“

„Kam potáhnu, táhneš i ty,“ řekl Zainal a při každém slově ťuknul prstem Mitforda do ramene. „Platí?“

Mitford se krátce zasmál, ale Kris věděla, že ocenil Zainalův projev věrnosti.

„Lidi, nevím jak vy, ale já teď potřebuji něco slupnout,“ řekl Mitford a vyšel z hangáru.

„Já taky,“ řekla Raisa. „Nechutnaly mi ty katenské tyčinky. Bylo to jako polystyrén.“

„Zdravá strava,“ řekl Zainal a zavěsil se do Kris.

„Pustíme se do Fáze dvě?“ zeptala se Raisa.

„Musíme, už kvůli palivu,“ řekl Zainal.

„Takže když jsem se naučila řídit průzkumníka, uměla bych řídit i transport?“

„Už to umíš teď,“ řekl Zainal a smál se jejímu překvapení. „Drassi potřebují velmi jednoduchý systém řízení.“

„Co myslíš, Zainale,“ zeptal se Mitford, „kolik lodí si můžeme dovolit unést, než sem přestanou létat nebo se sem tvoji pronásledovatelé přijdou podívat?“

Zainal se jen zasmál.

Když dojedli oběd, přisedl si k nim Bert s ostatními, kdo se pozdrželi na Berušce, jak byla loď nepříliš nápaditě pokřtěna. Marrucci a Beverley měli pro Zainala plno otázek. Zajímaly je podrobnosti o výkonu, doletu, kapacitě nákladu, výzbroji a údržbě. Kris překládala termíny, jak nejlíp uměla, Bert a Raisa jí pomáhali, když se chvílemi potýkala s neznámými výrazy. Mitford poslal někoho pro papír a tužku.

„Neměli byste spíš nějakou příručku?“ zeptal se Ray Scott v jedné chvíli.

„Na co by nám byla katenská příručka dobrá?“ postavila se Kris ihned do obranné pozice, i když Scottovo chování se od přistání značně změnilo.

„Kvůli schémátům,“ řekl Scott a Kris zčervenala, že jí unikla tak samozřejmá věc.

Takže Zainal řekl Bertovi, kde najde v pilotní kabině příručky k obsluze stroje. Celý den proběhl v duchu překládání a osvojování si termínů. Letečtí inženýři měli za úkol dešifrovat nákresy a Zainal se mořil s vysvětlováním, ale chyběla mu slovní zásoba z oblasti techniky. Kris spíš hádala než překládala, ale většinou se trefila do správného výrazu častěji a dříve než ostatní. Zainal se vyznal v základních problémech údržby a kontroly stroje, protože v tomto typu lodi často létal a musel zvládat i opravy.

V jedné chvíli přišel Worrell a odvedl Mitforda pryč. Reidenbacker odešel po něm a vzal s sebou Fettermana, ale Kris byla příliš zaneprázdněna leteckými a astronautickými termíny, aby si všimla, že se tváře na okolních židlích vystřídal. Bylo jasné, že nic lepšího než úspěšný únos Berušky se v té chvíli nemohlo na Botany stát.

Byla už úplná tma, když se Zainal najednou otrásl a vstal.

„Dnes večer už nemůžu dál mluvit.“

Najednou byli všichni plni účasti a vděku a jeden přes druhého ho posílali, aby si odpočinul.

„Vy se taky běžte natáhnout,“ obrátil se Zainal k Raise a Bertovi. „Včera v noci jste vůbec nespali. To není dobře. Hlava musí být jasná, když se chcete naučit řídit Berušku.“ Vzal Kris za ruku, druhou rukou chytil Raisu a kývl na Berta, aby je následoval.

Když povstali, horlivá debata na chvíli ustala, ale než došli ke dveřím, hovor se znovu rozšuměl a listy se Zainalovými pečlivými nákresy i příručka kolovaly kolem stolu.

Všichni čtyři unaveně došli k jedné z méně přeplněných stájí na konci tábora. Vchod pro lidi někdo zvětšil a vybudoval za nimi úzkou předsíňku, z které vybíhaly tři uličky, členící plochu stáje na jednotlivé pruhy. Ty pak byly rozděleny rákosovými zástěnami na malé pokojíky, poskytující určitou dávku soukromí. Byly tam slamníky vycpané jemným chmýřím z rákosu, příkrývky, hrubě stlučená skříňka na osobní věci a dvě stoličky. Zainal s Kris si jednu komůrku vybrali. Zainal přitáhl slamníky k sobě. Kris si zula boty, vyndala z kapsy komunikátor a pár dalších věcí, o kterých už ani nevěděla, že je nosí pořád u sebe, a uložila se. Zainal ji přikryl, pak si zul boty a uvelebil se vedle ní. Vzal ji za ruku a během chvíle oba tvrdě usnuli.

Kris si ještě ani po devíti měsících na Botany nezvykla na delší den a noc, takže se i přes všechny rušné a vyčerpávající zážitky předešlého dne probudila ještě před východem slunce. Zainal už byl také vzhůru, ležel na zádech s rukama založenýma za hlavou.

„Co se děje?“ zeptala se uše.

Ovinul jí jednu rukou kolem hlavy, aby ji mohl hladit po tváři.

„Přemýšlím.“

„Dobré myšlenky?“

Přikývl.

„Můžu to taky vědět?“

Třel jí tvář a ona viděla, že se mu v šeru blýskají zuby v úsměvu. „Musím přelstít Kateny.“

Vzala jeho dlaň, přitiskla si ji na tvář a otočila se k němu, rty těsně u jeho ucha. „Pak by mohly nastat problémy kvůli průzkumníkovi.“

„Ještě ne.“ Cítila pohyb jeho lícních svalů, jak se usmál ještě víc. „Lenvec se asi nebude... nenechá oklamat. Nebo to má být dělat legraci?“

„Nenechá oklamat. Proč?“ Snažila se, aby se k němu dychtivě netiskla, ale on to dobře vycítil, znal už řeč jejího těla dost dobře, a ještě něžněji ji pohladil po hlavě.

„Nechce pracovat pro Eosi.“

„To on je tím druhým mužem, o kterém jsi včera mluvil?“

Cítila, jak Zainal škubnul ramenem a hrudník se mu lehce otřásl smíchem. „Je další v pořadí, ale možná si ho nevyberou.“ Zdálo se, že ho to pobavilo ještě víc. „Má už manželku a několik dětí,“ dodal, jako by se tím utěšoval.

„Děti,“ opravila ho automaticky. „A ty ne?“ slyšela sama sebe.

„Žádný z vyvolených nemá manželku. Ale mám dva chlapce. Jsou moc mladí na to, aby je vybrali.“

„Takže když vyberou Lenveka, nemusíme se bát?“

„On neřekl, kdy musí ten vyvolený nastoupit. Pokud už je čas, možná. Budou chtít, aby nejdřív hledal.“ Pak se Zainal odmlčel a ona vycítila, že zvažuje, zda má pokračovat nebo ne. Pomalu ji hladil po hlavě. „Možná... chystá lepší satelit pro Botany.“

„Lepší? Dokonalejší?“

Zainal přikývl. „Ale i to bude nějakou dobu trvat.“ Ucítila, jak se zasmál. Ucítila také, jak se přestal smát. „Musím být velice opatrný.“

„Neměli bychom to všechno říct Mitfordovi?“

Zainal zavrtěl hlavou. „Teď ne. Má dost starostí s - jak jim to říkáte - lampasáci? Beverly, Scott, Rastancil a ti ostatní?“

„Jo, všichni jsou lampasáci, admirálové, generálové: myslím, že Marrucci byl plukovník. Dej si pozor na Scotta.“

Zainal souhlasně zabručel a překvapil ji úsměvem. „Mám rád dobrý boj.“

„Myslíš tím to, že přesvědčíš Scotta, že jsi slušný Katen? Nebo že zvládneš Fázi dvě a získáš palivo pro průzkumníka?“

„Obojí.“ Stiskl jí dlaň. „Začíná to být zajímavé.“

„Nebud' domýšlivý, Emassi Zainale.“

„Já? Nikdy. Tenhle katenský bastard si dává pozor.“

„Zainale! Kde ses naučil takové slovo?“

„Je to špatně?“

„Věděla, že ji škádlí, a zasmála se. Jsem hrozně ráda, že toho tolik umíš, zvláště teď...“

„Kvůli těm lampiónům“

Zachichotala se a skryla si tvář na jeho hrudi, aby zdusila smích. „Lampioni“ - to nesmí zapomenout říct seržantovi.

Lenvec naléhal na Perizeka, coby stařešinu a velitele, aby nenechal věci jen tak být. Perizeka to zlobilo, a tak si poslechl záznamy z komunikátoru a satelitu pořízené při startu průzkumníka, který ihned tak podivně změnil kurz a zmizel v zákrytu druhého měsíce, z dosahu satelitu.

„Ale rozbor prokazuje, že to není Zainalův hlas. Žádný z nich. Co zjistil personální o Arvonk?“

To byla jediná trhlina v Lenvekových argumentech.

„Žádná Arvonk neslouží v armádě pro Emassi. Je to obyčejná ženská a vybrali ji jen proto, že s ní měl Zainal několikrát pohlavní styk.“

„Ale tam žádný jiný Katen není. Kdo jiný než někdo z průzkumného oddílu by nám odpovídal?“

„Někdo z pozemšťanů se naučil náš jazyk.“

Perizec si rozzlobeně odfrkl. „Ale nemohl se naučit ovládat náš komunikátor.“

„Zainal je to mohl naučit.“ Lenvec to procedil mezi zuby nepřijemným tónem - nebylo moudré se takhle chovat ke svému nadřízenému a rodiči, ale Lenvec byl skálopevně přesvědčen, že Zainal svým pronásledovatelům nějak uklouzl: možná odletěl s průzkumníkem z planety. A pak z nějakých důvodů, které Lenvec u katenského Emassi, vyvoleného pro službu Eosi, naprosto nedovedl pochopit, se Zainal vrátil na planetu. Neuprchl nikam v prostoru katenského světa, protože všude by ho pronásledovali: nikde by nenašel azyl.

Zainalova uštěpačná poznámka „Shodili mě, zůstanu“ se Lenvekově neodbytně vtírala do mozku. K čemu bylo pro Zainala dobré, že se vrátil na tu planetu, ať už byla jakkoli technicky vyspělá? Znal Zainal původní obyvatele planety? A proto se zmocnil průzkumníka? K čemu by mu takový krok byl?

„Asi se spřátelil s pozemskými disidenty,“ pokračoval Lenvec v zoufalé snaze přesvědčit otce o pádnosti svých argumentů. „Teď má dopravní prostředek. Musí mít něco za lubem.“

Perizec hned tuto domněnku zavrhl: „K čemu by mu proboha byl?“

„Otče, kvůli cti naší rodiny trvej na tom, aby tam instalovali druhý orbitální satelit. Ten geosynchronní nemá dostatečnou kapacitu sledovat jeho další kroky.“

„Další kroky?“ Perizec se na syna zadíval tak přísně a s takovou zlomyslností, že ten měl co dělat, aby jeho pohled vydržel. „Další krok, který uděláš ty, je účast ve výběru pro Eosi. Není možné to dál odkládat. Je to jasné?“

„Eosi možná nebudou tak slepí,“ řekl Lenvec hořce, a když v otcově ruce najednou zasvítl silobič, schoulil se před úderem. I tak ho bolest srazila na kolena.

Jeho manželka mu pomohla dopravit se domů, kde porušila nařízení, které znělo, že postižený musí ránu silobičem přetrpět bez požití jakéhokoli utišujícího prostředku. Clern zůstala u Lenveka, dokud lék nezabral. Bylo to víc, než jí

kázala povinnost, ale ani to dostatečně nezmírnilo, jak pravděpodobně doufala, jeho hořkou zatrpkllost k poslednímu sexuálnímu intermezzu. Lenvec byl schopen myslet jen na to, o co všechno byl připraven, protože Zainal byl ten vyvolený podle práva prvorozeného. Myslel na všechny možnosti a výhody, jímž se Zainal z této pozice těšil. Eosi byli rádi, když jejich vyvolenci přišli s bohatými zkušenostmi, kterých pak mohli využít při manipulaci s podrobenými rasami. Lenvec se musel spokojit s rozvázně prožitým životem, musel se umět postarat o rodinné záležitosti a vzít zavděk obyčejnějšími odměnami, než se dostalo Zainalovi. Lenvec dokonce musel vychovávat Zainalovy děti spolu se svými, protože Zainal coby vyvolený nesměl mít manželku. V tom byl Lenvec proti Zainalovi ve výhodě, ale bylo to jediné privilegium, které měl. A teď bude muset oželeť i Clern, protože Zainal uprchl.

Během těch dlouhých posledních hodin osamění si Lenvec pohrával s myšlenkou na sebevraždu, ale věděl, že by tím nečestným činem připravil Clern o bohatství a ochranu a syny o dědictví nezanedbatelného rozsahu. Kdyby však Lenvec mohl tím činem zbavit otce jeho cti, tak by se asi zabil.

Nenávist k Zainalovi, vědomí zrady a nespravedlnosti, která je na něm páchána, Lenveka sžírala. Zároveň pociťoval hrdost na svou krev, a to silněji, než by čekal. Perizec ho doprovodil do rozsáhlého komplexu budov vyhrazených pro Eosi. Vstoupil spolu s dalšími třemi Kateny, kteří měli být představeni a také se dostavili v doprovodu otců. Pociť trpkosti se ještě víc rozhořel a prohloubil. Oni byli vybraní: oni měli celý život výhody, kterým se těšil i Zainal, ale jemu, Lenvekoví, byly odepřeny. Cítil ale stejnou hrdost Emassi jako ti další tři, a proto do toho šel. Zalykal se však nenávistí a narůstala v něm touha, aby se Zainalovi vyrovnal.

Toto pomyšlení mu napřímilo záda a zpevnilo kolena, když stál tváří v tvář Eosi Mentátovi, který jej měl uchvátit a změnit jej z Lenveka v Eosi tělem i duší. Děsivá skutečnost i pro Emassi, který už viděl, co se stane z Katena, když je uchvácen eoskými Mentáty: ta úžasná nesmírnost v mnohokrát zvětšené katenské formě. Ta jediná myšlenka, myšlenka na konečné vítězství, Lenvekoví stačila, aby zvládl okamžik, kdy mělo dojít k uchvácení jeho osobnosti. Na rozdíl od dvou ostatních vyvolenců, předtím tak dychtivých a hrdých, ani nehlesl.

Když se Eosi ocitl v novém silném těle, pocítil intenzivní emoce a skořápka, kterou dosud užíval, odpadla jako mrtvá věc opotřebovaná staletími na naleštěnou podlahu místnosti. Bylo to dost neobvyklé vzhledem k faktu, že Eosi absolvoval taková převtělení často. Teď se opět těšil z pocitu novosti, jakmile se rozplynuly poslední zbytky osobnosti, která kdysi byla Lenvekem.

Skořápka se rozpadla v prach, ten byl smeten do urničky a s náležitou obřadností navrácen Perizekovi čekajícímu s ostatními otci na převzetí ostatků. Jemu se ulevilo nejvíc, protože se celou dobu hrozně bál, že Lenvec nebude vyhovovat požadavkům a tím že pohana jejich krve dosáhne katastrofických rozměrů. Cti však bylo učiněno zadost a jejich rodina bude nadále dodávat mladíky Eosi a sklízet za to náležité odměny, kterých se nedostane těm méně šťastným.

Perizec věděl, že i přesto musí vypátrat, kde se ten zrádný Zainal schovává, a zajistit, aby zaplatil za svůj útěk před povinnostmi. Perizec se usmál při pomyšlení na to, jak ho sprovedí ze světa. Samozřejmě v soukromí, ale každopádně za přítomnosti Clern, která kvůli němu přišla o manžela, a měli by to vědět i Zainalovi synové, odsouzení k tomu, aby nesli skvrnu hanby způsobené otcem až do konce života.

Vzal i urnu s prachem svého pradědečka a odnesl ji do rodinné hrobky, kde ji uložil do připraveného výklenku. Přehlézel tu řadu předků, kteří splnili svou povinnost. Pak vykonal poslední úkol: přiřadil do seznamu mrtvých nejdřív Zainala a pak Lenveka. Škoda, že nemůže zatočit i se Zainalovými syny, ale to by odhalilo důvod, proč musel Lenvec bratra nahradit. Existovaly jiné, mnohem nenápadnější způsoby, jak hoši zaplatí za otcovo pochybení.

V poměrně velké galaktické vzdálenosti od domovské planety Eosi a její rozšiřující se sféry vlivu dorazila domů i řízená střela a zasunula se do štěrbin svého terče na obrovském měsíčním zařízení pro zpracování střel tohoto typu. Když se na displeji neobjevila žádná zpráva, kontejner byl zrevizován kvůli poruše. Takové střely se zřídka používaly bez příčiny. Žádná porucha však nebyla zjištěna. Střela byla zkonstruována bezvadně a vždy fungovala podle výrobních parametrů. Absence zprávy byla jevem neobvyklým. Kontejner byl odeslán na prozkoumání, aby se zjistilo, odkud pochází. Protože se v žádném případě nejednalo o nějakou kritickou či velmi důležitou planetu, vadný výrobek byl předán agentuře, která čas od času vyšetřovala anomálie. Během následujícího pravidelného okružního letu zaměřeného na údržbu byla učiněna náležitá opatření k prošetření této anomálie.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když se Kris a Zainal za úsvitu potichu vykradli ze stáje, zjistili, že spí jenom ti, kdo se přímo účastnili Fáze jedna, ale ostatní jsou naopak na nohou.

Unavená klimbající kuchařka, která měla službu, si opřela židli o zeď a hlava jí padala střídavě na jednu nebo na druhou stranu; na opačném konci stolu naléhavě hovořilo několik mužů a žen, kteří se shlukli kolem Zainalových nákresů.

I když Kris a Zainal vešli do toho hučícího úlu potichu, ostatní si jich hned všimli a neúnávný hovor ustal. Téměř všechny hlavy se otočily k příchozím.

„Zainale! Kris!“ Peter Easley se napůl zvedl ze židle a mávl na ně. „Vezměte si tam něco k jídlu a pití. A pojdte za námi!“ Kuchařka už mezitím tvrdě usnula, trochu pochruchovala, takže Kris a Zainal se obsloužili sami. Nabrali si z hrnce teplou ovesnou kaši a nalili z konvice čaj.

Kris si všimla, že v hloučku se nachází nejenom Scott a většina důstojníků ze včerejška, ale že jsou tu i šarže z dalších táborů, což znamenalo, že je někdo povolal speciálně kvůli této schůzce.

„Tys něco začal, Zainale,“ řekl Peter, vstal a naznačil Zainalovi, aby si sedl na jeho místo; sám donesl od vedlejšího stolu dvě židle, jednu pro Kris a druhou pro sebe.

„Fáze dvě?“ zeptal se Zainal, usadil se a přejel pohledem papíry s nákresey a seznamy rozházené všude po stole. Napil se.

„To si piš,“ řekl Easley a ostatní muži na opačné straně stolu navázali přetrženou nit debaty. „Mitforda jsem poslal spát, když vyšel třetí měsíc. Už nemohl udržet oči otevřené.“

„A jak to vydržíte vý?“ zeptala se Kris.

„Já jsem se pár hodin prospal, než jsme si vyměnili stráž,“ mrkl na ni spiklenecky.

Byla už docela klidná, ale dřív se dlouho nemohla smířit s myšlenkou, že by Easley mohl nahradit seržanta, přestože mu tolik pomáhal s přílivem nováčků.

„Zjistili jsme, že spousta lidí tady má vojenský výcvik a mnoho dalších prošlo podobnými typy přípravy ve svých mateřských zemích, takže si máme z čeho vybírat, aby Fáze dvě byla úspěšná,“ vysvětloval Easley tiše. „Teď potřebujeme od vás informace o –“

„Typech zbraní, které jsou na palubě průzkumníka,“ skočil jim do řeči Scott, „o tom, jak vypadá transport uvnitř a jaké zbraně jsou tam, abychom mohli řádně vycvičit náš personál.“

Zainal se napil horkého nápoje a gestem naznačil, ať mu podají papír a tužku.

„Nejdřív snídane, ne?“ řekla Kris kousavě a nabrala si ze své misky lžičku ovesné kaše. „Jsem přesvědčena, že armáda... i námořnictvo... fungují líp s plnými žaludky.“

„Slečno Bjornsenová,“ začal Scott velmi zdvořile.

„Přestaň,“ sykl na ni Zainal tiše, ale přešel Scotta krátkým varovným pohledem, než začal kreslit dlouhý trup transportní lodi; neprestal při tom upíjet čaj. „Dvaceticelečná posádka, ozbrojeni jsou jenom Drassi. Ostatní mají silobiče...“ Zainal se na Scotta podíval dlouhým pohledem. „Znáte silobiče?“

Scott pomalu přikývl a Kris měla obrovskou radost, když si uvědomila, že přinejmenším jednou pocítí účinky toho donucovacího prostředku na vlastní kůži.

„Posádka je nosí na zádech,“ Zainal nakreslil, jak je silobič připnutý k držadlu a přehozený přes záda.

„Lidé v bezvědomí, tak žádný problém.“ Načrtl velitelské stanoviště, ubikace pro hlavní posádku, kde zřejmě spali namačkání jeden na druhém stejně jako pasažéři, pak nakreslil strojovnu, větrací agregát a další základní části transportu včetně nákladního prostoru bez kyslíku. Ten tvořil prázdnou střední část, přes kterou Zainal nakreslil několik rovnoběžek.

„Spáči nepotřebují moc místa. Vyprázdníš jednu palubu, pak druhou...“

„Byli jsme tam tenkrát jako sardinky,“ podotkl Easley a otřásl se. „Co používají na uvedení do bezvědomí?“

„Na usnutí,“ zašeptala Kris, protože věděla, že Zainal by hned neporozuměl.

„Eosi vyrábějí. Ani Emassi neznají slo-že-ní,“ řekl Zainal a jak měl ve zvyku, pokrčil neurčitě rameny.

„Takže budeme muset zneškodnit stráž, pak se dostat sem a zabezpečit velitelský můstek...“

Kris nepoznala ten hlas, ani nerozlišila, komu patří ten lehký přízvuk; uviděla tmavý prst ukazovat něco na nákrese a vzhledla. Mezi Scotta a Fettermana se vtěsnil štíhlý muž. Usmál se na ni a dotkl se neexistujícího štítku čepice.

„Hassan Moussa, dříve ve službách izraelské armády,“ řekl.

„Ne,“ řekl Zainal a zavrtěl hlavou. „Nejdřív je necháme vyložit, abychom neriskovali životy. Až to budou mít za sebou, budou unaveni. Omráčíme ty venku, možná to budou všichni. Potom...“ Zainal se zazubil na Moussu, „vtrhneme na můstek a překvapíme Drassi.“

Moussa nebyl sám, kdo se chechtal Zainalovu nápadu nechat Kateny napřed vyložit náklad.

„Mám spolehlivé informace, že ne každého vykládají opatrně,“ řekl Brit Ainger.

„Já na to samozřejmě dohlédnu,“ poznamenal Zainal.

„No tak moment,“ řekla Kris a nebyla sama, komu došlo, jak je ten nápad pošetilý.

„Nemůžete tam být, když se vás Kateni pokusí unést,“ řekl zamračeně Rastancil.

„Drassi to nebudou vědět,“ řekl Zainal, „ale vždy dodržují příkazy od Emassi.“

Vypukla otevřená hádka. Zainal chvilku poslouchal, ale pak si přestal ostatních všimnout a pustil se do ovesné kaše.

„Tvrdí, že je unesená oběť...“

„Poslali pro něj nejdřív dopravní loď, ne?“

„Můžeme mu opravdu důvěřovat?“

„Když je to tak snadné zmocnit se transportu, proč to už nezkusil někdo jiný?“

„Ještě jste neviděli nikoho jít s holýma rukama proti nervobičům, že?“

„A riskovat je lepší než ta pětadvacetiprocentní nehodovost.“

„Takže když se Drassi a Emassi nikdy nesmíchají, kdo ho pozná?“

Kris identifikovala hlas Leona Danea. „Leon dokáže mluvit jako pravý Emassi,“ řekla, aby to všichni slyšeli. Přestali se hádat. „Je to spíš tón jeho hlasu než samotný obsah sdělení, na co reagují.“

„Dobrý nápad,“ řekl Zainal a olíznul si rty. „Mluví jako pravý Emassi. Mohl by... i mě... ošidit.“ Šibalsky po Kris střílel pohledem a pokračoval v snídani.

„Můžeme se na tomhle domluvit později,“ řekl Scott rozhodně. „Pokud už jste hotov,“ obrátil se k Zainalovi, který mezitím skutečně vyprázdnil misku i šálek, „projdeme si ještě jednou... posádku... a její počet.“

„Jeden Drassi kapitán,“ počítal Zainal poslušně na prstech, „jeden Drassi navigátor, jeden Drassi velitel, jeden Drassi u řízení a čtyři další střídači, dvanáct mužů na vykládku.“

„To je celkem dvacet. Vykládají všichni?“

Zainal přikývl. „Ti, co nejsou ve službě, pomáhají, takže šestnáct jich vykládá. Ostatní odpočívají tady,“ ukázal na můstek. „Není to tam moc hlídáno,“ dodal. „Když se přijde odsud,“ ukázal prstem na vchod, „máme je všechny v hrsti a omráčíme je.“

„Omráčíme?“ Scott se tvářil tak, že by všechny rozesmál.

„Proč ne? Alespoň nic nezašpiníme.“

„A neřikalo se,“ vložila se do toho Kris, „že jim dáme možnost zdrhnout?“
„Proč?“ Kolem stolu zavládlo nepřekné rozpoložení.
„Protože nejsme stejní jako Kateni,“ řekl John Beverly a pozvedl hlas, aby přehlušil pomstychtivé brblání.
„Generále, myslím si, že místní obyvatelstvo neocení shovívavost,“ řekl Bull Fetterman.
„Nechápu proč,“ řekl Hassan Moussa s lišáckým úsměvem. „Mohla by to být dobrá zábava.“
„Ne, počkejte, ksakru.“ Kris cítila, jak se jí snídaně v žaludku převrací. „Nejsme Kateni. Jsme lidské bytosti...“
„Mohli bychom s nimi zacházet jako s válečnými zločinci,“ řekl Moussa, pořád se culil a požíval se, jak se na to tváří Zainal. Ten však doplňoval další podrobnosti ke svému náčrtku a morální hledisko ho očividně nechávalo chladným.
„Necháme v táboře hlasovat,“ navrhl Jurij Pálit, který stál na konci stolu.
„To pořád předpokládá, že se nejdřív zmocníme toho ztraceného transportu,“ řekl Beverly.
„Ale počkejte, generále...“
„Beverly“ Jestliže nedokážeme přemoci dvacet-“
„Referendum!“
„Každý by měl vědět -“
„Ti chlápkové zabili -“
„Nemusíme dělat totéž -“
Kris vstala od stolu a posbírala svoje i Zainalovo nádobí, aby se nepozvracela z těch nenávisných řečí. Neměla jsem to poslouchat, říkala si, když odnášela nádobí ke dřezu. Chápala, proč chtějí zlikvidovat každého Katenu, který se jim dostane do rukou, ale taková vražda je neudělá lepšími, než jsou Kateni, a pošpiní tento nový svět, tento čistý začátek veškerou tou starou nenávistí a předsudky, které vřou pod pokličkou a mohly by vysublimovat útokem na nové oběti, příslušníky nových ras.
Málem s chutí třískla nádobím, ale pak si všimla, že kuchařka ještě pořád spí, a tiše nádobí ponořila do vody, aby se odmočilo. Možná, že kdyby musela, dokázala by chladnokrevně zabít Katenu. Nevadilo jí, když Fek a Slav zabili únosce, ale její krev tenkrát rozhodně nebyla chladná-byla zmrzlá strachem, že lest bude odhalena a Zainal polapen. Všechny ty argumenty byly pochybné. Důležitý byl princip. Mnohem důležitější tady na Botany než kdykoli jindy v jejím životě... i když se bála, že bude znásilněna tím brutálním katenským stevardem na Barevi.
„Kris!“ Zainal nevolal nijak hlasitě, ale stál u východu a pokynul jí. „Stratégové“ byli tak zaujati hádkou o cti, právu, principech a integritě, že si jeho odchodu ani nevšimli. Až na Easleyho a Rastancila, kteří spěchali k němu.
„Zainale?“ Easley měl v tichém hlase náznak omluvy a Rastancil se tvářil úpěnlivě.
„Uvidíme, jaké zbraně a další užitečné věci jsou na průzkumníkovi,“ řekl Zainal. „To je další krok, který musíme v přípravě na Fázi dvě udělat.“ Vyšel první, otočil se a počkal, až ho dojdou; pak řekl: „Vy jste rozumní lidé.“
Krácel vpřed takovými dlouhými kroky, že mu ani dlouhonohý Easley pořádně nestačil. Najednou se zastavil a upřeně se zadíval dopředu k hangáru, který se rýsoval proti obloze. Ještě nezačalo svítat a silueta měla velice zvláštní tvar. Zainal něco zabručel a šel dál.
„Co s tím udělali?“ zeptala se Kris, ačkoli si myslela, že zná odpověď.
„Mitford navrhl, abychom zamaskovali obsah,“ řekl Easley. „Pro případ, že by tu někdo čmúchal. Tak uvidí jen kusy kovu. Střecha tu váhu udrží. Inženýři to propočítali.“
V okamžiku, kdy otevřeli vnitřní dveře, uviděli tmavou postavu. Vyskočila na nohy a křikla na ně: poznali hlas Vika Yowella. Dokonce měl po ruce i oštěp. „Kdo je tam?“
„Zainal, Kris, Easley a Rastancil,“ řekl Zainal, který to vzal doslova.
„Aha,“ Vic si s úlevou oddechl. „Čím dál víc lidí sem strká nos,“ řekl a pak zakňoural: „Nemohl jsem se jít podívat, když ta loď přistála...“ Zase se vrátil k normálnímu tónu. „Chci na ty ztracené dveře pořádný zámek.“
„Nikdo se nemohl do lodi podívat, Viku,“ řekla Kris.
„Říkal jsem jim to, ale chtěli si ji aspoň prohlédnout zvenčí, když nemohli dovnitř.“
„Běž se pořádně prospat, Viku,“ řekl Easley. „Budeme tě později potřebovat. Zatím velice oceňujeme, žeš to tady ohlídal.“
Vic si sbalil přikrývku a matraci, a když procházel kolem nich, zazubil se.
„Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít možnost ještě s něčím někde přistát. Nechci, aby se pokazila.“
Rastancil ho uznale poplácal po zádech, a když za sebou Vic zavřel dveře, byla v hangáru zase tma. Rastancil zaklel, ale Easley rozsvítil baterku. Kris v ní poznala jednu z těch, které zabavili mrtvým katenským únoscům.
„Jste rychlý,“ řekla a zazubila se na Easleyho.
„Válečná kořist se musí používat,“ řekl.
Kris napadlo, jestli se tomu člověku někdy stane, že není ve své kůži. Celou noc byl vzhůru a dohadoval se s lampasáky a jeho vyrovnanost to ani v nejmenším nenarušilo.
„Jste vždycky takový?“ zeptala se.
„Jaký?“
Viděla jeho nevinný úsměv ve světle baterky. „Zainal jim říká lampióni,“ dodala, protože neodpovídal na její otázku.
„Lampióni?“ vyprskl smíchy. „No to se povedlo.“
„Páni, ani vás nenechám vychutnat si vtip.“
„Ale já si ho vychutnám, slečno Bjornsenová. Věřte mi.“
Kryt se otevřel a objevilo se světlo. Easley a Rastancil vykřikli údivem.
„Ať ho Zainal nespouští z očí,“ zamumlal Easley tiše Kris do ucha.
„Ani to nemá v plánu,“ odpověděla mu šeptem. Rastancil se s ráusem hrnul do lodi. Takže Easley je sám za sebe a za ty správné lidi-pomyslela si a s námahou se soukala do lodi. Z vozu na vzduchových polštářích to šlo líp.

Ozvalo se tiché vrčení a Kris ucítila závan čerstvého vzduchu.

„Tady se dá větrat ven?“ zeptal se Rastancil.

„Vzduch je... starý,“ řekl Zainal. Gestem naznačil otáčející se lopatku. Pak jim pokynul, aby ho následovali na zád' místo do kabiny pilota. Po několika krocích se zastavil a zatáhl za jedno držadlo ve stěně.

Odkryl se prostor ve stěně, který byl plný technického vybavení, z něhož většina byla pro Kris úplně neznámá.

Rastancil radostně vydechl, pohledem požádal Zainala o svolení a vzal do ruky zbraň podobnou pušce, která měla masivní zásobník a krátké ústí hlavně. Zainal ukazoval a vysvětloval, co které tlačítko nebo páčka dělá. „Takhle je zajištěná, červená znamená, že je nabitá, bílá, že je prázdná. Dají se z ní rychle nebo pomalu za sebou vystřelovat...“ obrátil se ke Kris.

„Kulky?“ Ukázala dvěma prsty přibližný tvar. „Kovové? Zabíjejí?“ Zainal ji vzal za prsty a zmenšil vzdálenost na vlásek.

„Jehly?“

Přikývl.

„Fuj, slyšel jsem o tom ještě na Zemi. Začali používat jedovaté špičky ještě předtím, než mě sebrali. Je to hnus.“

Rastancil opatrně zbraň vrátil na místo. „A co nějaké jednorázové střelné zbraně revolverového typu?“

Zainal se zamračil. Kris udělala z dlaní revolver a vystřelila z něj jediné: „Pif.“

„Silobič,“ řekl Zainal a dotkl se držáku, kde jich bylo osm. Pak položil ruku na jejich souseda, dlouhý silný válec. „Země - vzduch.“ Pak kývl směrem k přidi. „Kosmické vpředu nacpané.“

„Jaké zbraně máte vy?“ řekl Rastancil dychtivě.

Zainal se zasmál. „Kosmické, vzduch-země, malé satelity, které označí místo. Ne mnoho. Toto je rychlé a dobře se pohybuje.“

„Takže pro vás je rychlost a ovladatelnost zbraně důležitější než její technická dokonalost?“

Kris čekala, které slovo bude muset Zainalovi vysvětlit, ale ten se díval na Rastancila a pak krátce přikývl. „Ano, rychlost a... jiné slovo...“ Podíval se na Kris až teď a ohýbal dlaň a prsty.

„Flexibilita,“ doplnila ho.

„Nemáte v rodině sklony k telepatii, Kris?“ zeptal se Easley.

„Ne, ale jsme se Zainalem v nepřetržitém kontaktu od chvíle, co nás sem shodili. Vím, která slova se už naučil... a jeho slovní zásoba je velice dobrá,“ řekla Kris s důrazem, „takže se nemusím domýšlet, co chce říct, ale spíš mu napovídám synonyma.“

Easley vyprskl smíchy. „Mám podezření, že rozumí anglicky daleko víc, než si ostatní myslí.“

„Já nemám podezření,“ odpověděla a minula to jako skryté varování. „Já to vím.“

„To bych si měl zapsat za uši. Nebo raději někam jinam, aby si to nikdo nemohl přečíst.“

Ať už si z ní Easley trochu utahoval nebo ne, Kris cítila, že Peter Easley je při Zainalovi a hodně se snaží, aby byl pokládán za přítele.

To už Zainal odhalil další lahůdky, které průzkumník skrýval - velice kvalitní dalekohled s termálním snímáním a nočním nastavováním, různé typy komunikátorů, nouzová světla, majáky, mapy a kompletní fotodokumentace z cesty na Botany, fotoaparáty a kamery, výbavu pro průzkum, kompas, lana, batohy, zimní a letní výstroj, termoobleky, a spousty dalšího oblečení, které se bude hodit průzkumným oddílům na jejich výpravách-Kris z toho šla hlava kolem. Mitford se zblázní, až to uvidí! Bylo tam dokonce i potápěčské nádobíčko a dva čluny, rozmontované a zabalené pro transport.

„Plachetnice! Nebo motorové čluny?“ řekl Easley a celý ožil, když je objevil. Nakreslil prstem do vzduchu plachetnici a napodobil zvuk motorového člunu.

Zainal se zazubil: „Obojí.“

„To jsou úplně Vánoce!“ řekla Kris a chtělo se jí radostně tleskat rukama.

„Do určité míry ano,“ brzdil ji Easley, ale smál se také. „Vy jste dokázali tak velké věci s takovým málem, takže nedovolte, aby tohle všechno potlačilo vaši genialitu. Stejně tu není od všeho osm kusů.“

„Je tu v osmi provedeních všechno, co potřebujeme pro Fázi dvě,“ řekl Rastancil střízlivým tónem a znovu přehlížel skryš se zbraněmi.

Zainal přikývl, ale daleko víc ho zajímalo, jak Kris zareaguje na fotky, které jí podal. Nechápala dost dobře, proč by ji měly zajímat hory a údolí, ale pak se ukazovátkem dotkla jednoho místa na obrázku a hned dalšího.

„Ach, to jsou další ohrazená údolí podobná tomu, Co jsme našli!“

Přikývl. „Mnoho.“

„Všechna prázdná?“ zeptala se.

Zainal pokrčil jedno rameno a zazubil se. „Půjdeme se podívat?“

„Na co?“ chtěl vědět Easley a nakukoval jí přes rameno.

„Náš průzkumný projekt,“ řekla Kris a nechtěla to rozvádět.

„Aha, ta slepá údolí jako to jedno, které jste objevili, ano? To, o kterém mi Mitford říkal?“ Easleyho výraz byl plný naděje, že si získá jejich důvěru.

„Chovají něco uvnitř? Nebo naopak drží něco venku?“ řekl Zainal a tím potvrdil Easleyho otázku.

„Zdravým selským rozumem bych soudil, že to něco bude spíš venku, když uvážíme ty noční hrůzy, kterými Botany oplývá,“ řekl Easley a lehce se otrásl.

„Už jste je viděl?“

Udělal grimasu znázorňující odpor, který byl pravděpodobně upřímný. „Nemám zájem, stejně nechodím... nechodil jsem na horory.“

Rastancil natahoval krk a pochvalně pokyvoval hlavou nad snímky. „Velice dobré! Jakou fototechniku máte na

palubě?“

Zainal vyprskl smíchy. „Nechám si to vysvětlit od odborníka. Baxter říká, že pracoval jako kameraman a natáčel filmy... ne, filmy.“

„Filmy,“ vyslovila Kris co nejzřetelněji.

Zainal se zasmál. „Tak nějak. Stiskneš tlačítko a pak,“ kývl směrem ke šterbině ve stěně, „vyleze obrázek. Ukaž prosím tě tyhle snímky Mitfordovi, Kris.“

„Můžeme mu je ukázat oba,“ řekla.

Zainal zavrtěl hlavou. „Já mám dnes službu tady, musím jim to všechno předvést.“

„Proveďte mě tu ještě několikrát, Zainale, a já vás vystřídám,“ navrhl Rastancil.

„Mnozí se budou dožadovat okružní prohlídky,“ řekl Zainal a oči mu blýskaly tak neskrývaným pobavením, že si ho Rastancil překvapeně změřil. „Učím se hodně od Kris,“ řekl Zainal a objal ji vlastnicky kolem ramen.

„Aha, no dobrá,“ řekl Rastancil a tvářil se tak rozpačitě, jak to jen lampión nejlíp dovede, pomyslela si Kris. „Neměli by tu inventární seznam věcí, které jsou na palubě lodi? Víím, že by byl v katenštině, ale už tu máme pár lidí, kteří se vás jazyk naučili.“

„Pojďte,“ pokynul Zainal Rastancilovi a vyzval jej, aby se přesunul do kabiny pilota. „Dobře si to tu zatím prohlédněte, Kris a Petere,“ dodal a ukázal na několikere další dveře v úzké chodbičce. „Se vším se tu seznámte.“

Easley uctivě potřásl hlavou, když Zainal kráčel za Rastancilem.

„Je to prima chlapík. Nikdy jsem si nemyslel, že Katen může mít aktivní smysl pro humor.“

„Třeba k tomu nikdy neměli příležitost,“ řekla Kris a odsunula první dveře. „Fuj! Potřebuje to tu vyvětrat. Čuňata!“

Oblečení bylo rozházené po podlaze a palandách a stůl byl plný špinavých šálků a talířů, které nikdo po použití neposbíral a neumyl. Byla tam obrazovka s dálkovým ovladačem; Easley ho vzal do ruky, vyzkoušel a odložil, protože mu ty znaky, které se objevily, nic neřikaly. Čtyři palandy, dostatečně velké pro mohutná katenská těla, byly neustlané a rozházené.

Easley nahlédl do nejbližší skříňky, zacpal si nos a rychleji zavřel. Letmo prozkoumal i ty ostatní. „Něco z toho oblečení se bude hodit. Hlavně ty uniformy pro Fázi dvě. Když se vyperou.“

Objevili ještě další dvě kabiny, v jedné byly tři palandy a ta druhá-zřejmě pro kapitána, jak Kris usoudila-měla jen jedno lůžko a obsahovala vybavení pro velitele. Obrazovka podobná té, kterou kdysi viděla používat stewarda na Barevi, a plná polička disků. Easley k ní přistoupil. Vyznal se v takových věcech, opatrně založil jeden disk a zapnul obrazovku. Katenský hlas monotónně komentoval tištěné klikyháky.

„Jsem si jist, že to je velice zajímavé,“ řekl Easley, vypnul zařízení a roztržitě vrátil disk na poličku. „No a kde jedli a kde se myli? - pokud se vůbec myli?“

Jedny dveře v kapitánově kajutě vedly do malé koupelny se sprchou, byl tam i jakýsi záchod. Nu, Kateni mají sociální zařízení skoro stejné jako lidé, usoudila Kris. Easley si něco pro sebe zabručel, když jí nakukoval přes rameno.

Další místnůstka, do které se dalo z chodbičky vejít, poskytovala prostor tak dvěma osobám. Hned za ní byla kuchyňka, téměř poslední dveře v řadě.

„Tady je místo nanejdřív pro jeden zadek,“ řekla Kris, když obhlížela její vybavení. Posádka lodi pravděpodobně jedla u stolu s čalouněnými sedátky, pokud si neodnášeli jídlo do svých kajut. Ale vládl tu pořádek a řád. Bylo tu dokonce čisto. Aha, Raisa vlastně řikala, že cestou něco jedli, takže to tu pravděpodobně i uklidila.

„Ale zajímalo by mě, co je tady,“ řekl Easley, když si velice zběžně prohlédl šatnu a obrátil svou pozornost k posledním velkým dveřím, které zakončovaly chodbičku. Bylo na nich něco napsáno velkými bílými klikyháky.

„Pokud bílá na katenských zbraních znamená, že nejsou nabitě, nemůže to být nějaké upozornění ohledně vybavení té místnosti?“ zeptala se Kris.

V okamžiku, kdy se Easley dotkl kliky, rozezněl se alarm.

„Nevstupujte,“ ozval se jim z reproduktoru přímo nad hlavou Zainalův hlas. „Prosím,“ dodal.

„Ještě úplně nesplynul, že?“ poznamenal Easley. „Podívejme se, čeho jsou schopní. Ledaže bychom ty skříňky uklidili. Budeme asi potřebovat čisté katenské uniformy.“

Kris se na něj přísně podívala. „Asi ano, ale zároveň by to byla dobrá lekce pro ostatní, kdyby se mohli podívat, jaká čuňata Kateni jsou.“

„Správně!“

„Chtěla bych hlavně sepsat tu veškerou báječnou výstroj pro průzkumníky, protože doufám, že ji budeme co nejdřív potřebovat,“ řekla a mmla si spokojeně ruce. „Krucí, nemám ani kousek papíru.“

„Voilá,“ řekl Easley a vyndal z kapsy na stehně malý trhací bloček a z náprsní kapsy vylovil tužku.

„Vidíte, domácí pohodlí. Mitford se taky neobejde bez bločku a tužky.“

„Odkud myslíte, že je mám?“

Oba se tomu zasmáli a začali sepisovat. Vyrušil je hluk u vchodu.

„Kdo je na palubě?“ dožadoval se odpovědi podrážděný hlas.

„Scotte?“ zavolal Easley.

„A Fetterman, Reidenbacker a Marrucci.“ Všichni čtyři se vyšplhali do lodi a zaplnili chodbičku. „Neviděl jsem vás odcházet, Easley.“

Easley se té skryté výtce jen usmál. „Rozhodl jsem se pořídit inventární soupis dřív, než se sem nahrne ten dav.

Rastancil je vpředu se Zainalem, asi dělají snímky nebo diskutují ohledně řízení. Mám šest kusů něčeho, co vypadá jako rámečky,“ obrátil se zase ke Kris a vrátil je na místo.

Když slyšeli, jak noví návštěvníci krácejí na příď, Easley se na Kris zazubil.

„To bez nás vydrželi dost dlouho, že?“

„Zajímalo by mě,“ oplatila mu úsměv, „jestli vůbec dospěli k nějakému závěru.“

„Asi těžko. Nejdřív pročešou Berušku tím nejhustším hřebenem. Ale nezdá se, že by Kateni něco takového na lodi měli. Dokonce tu nejsou ani zubní kartáčky a mýdlo.“

„Já jsem přece našla něco, co se podobalo tekutému mýdlu, ne?“

„Á- položka číslo devět.“

Inventura byla nakonec tou nejpříjemnější částí dne.

KAPITOLA PÁTÁ

Když s tím byli hotovi, Kris se vypravila za Mitfordem. Easley, který se ještě zastavil vpředu za Zainalem, ji doběhl v půli cesty ke stáji, kde měl Mitford kancelář pro tábor Narrow.

„Je tam našlapáno, ti zvidálkové si chtějí všechno prohlédnout. Počkám, až bude klidněji,“ řekl Peter.

Kris si pohrdavě odfrkla. „Může jim to všechno vysvětlit, ale stejně ho budou potřebovat, aby loď řídil.“

„To předpokládám,“ odpověděl Peter mírně.

Chuck Mitford kulil oči, když před ním rozložili soupis veškerého vybavení. Z leteckých snímků byl úplně u vytržení.

„Tak jasné fotografie jsem ještě neviděl,“ řekl užasle a jednu po druhé si pozorně prohlížel.

„Podívejte, tady... tady... a tady,“ řekla Kris a ukazovala na různá místa na snímcích. Jedno bylo dost blízko tábora Narrow, ačkoli se nacházelo v oblasti, která už byla zběžně prozkoumaná. „Další z těch zahrazených údolí. Zainal si myslí, že slouží nebo sloužila k nějakému účelu.“

„Jestli k něčemu nesloužila dřív, tak jsou možná k něčemu teď. Když teď máme dost schopných lidí - a vybavení,“ Mitfordův hlas překypoval uspokojením, „mohli bychom tam vyslat skupinu se vším potřebným zabezpečením a podívat se, co se tam děje.“ Poklepal ukazovákem na to nejbližší údolí: „Kdybychom dokázali zabezpečit tuto oblast -“ odmlčel se, protože se neubránil, aby se neotřásl. „Chci, abychom opustili prostory, které patří Farmářům. Něco mi říká, že bychom to měli udělat.“

Urovnal papíry s inventářem do jedné úhledné hromádky a fotografie do druhé. „Už to někdo viděl?“

„Ne,“ odpověděl Easley, „vy velíte průzkumným akcím. A na vašem místě bych tyto věci vyhradil pro vaše průzkumné oddíly a začal je vysílat do terénu.“

Mitford se jedním koutkem usmál. „Díky za radu, Petere.“ Obrátil se ke Kris. „Zbytek tvé skupiny má dnes službu v kuchyni, ale už by s tím měli být hotovi. Nakopnu vozítko a odvezu ty věci do bezpečí. Někde zbraně?“

„Něco tam je, ale nechal jsem je zatím tam, dokud nás Zainal nenaučí, jak se s nimi zachází,“ řekl Peter. „Některé z nich dělají do lidí ošklivé díry. Vite,“ poškrábal se ve vlasech a nasadil výraz, o kterém už Kris věděla, že vždycky provází nějaký jeho diplomatický návrh, „mohli bychom si vzít příklad z katenské koloniální politiky a vysadit příští skupinu Turů do jednoho z těch údolí. Pak se tam za pár týdnů vrátit a podívat se, jak si vedou.“ Odmlčel se. „Nebo ještě líp, vysadit tam jakékoli katenské vězně, až je budeme mít. Byla by to trochu obrácená féroverka.“

Mitford se na něj zamračene díval. „Zbláznil jste se nebo co?“

„Ve skutečnosti to byl nápad Jurije Palita,“ odpověděl Easley, mírně na rozpacích. „Zmínil jsem se, že jste objevili to první údolí. Nevidím potřebu svévolného násilí a zabíjení. Bylo toho už i tak dost. Chtěl bych, abychom my lidé byli lepší než Eosi. A kromě toho si vyměníme role,“ udělal z prstů mlýnek a zatočil jím, „a jim se vrací trochu toho, co celou tu dobu rozdávali kromě toho, že z nás udělali pokusné králíky, protože v jednom z těch údolí může číhat cokoli.“

Mitford nebyl přesvědčen. „Nejdřív přece chtějí to referendum, ne?“

„Myslím, že budete mít problémy najít lidi shovívavé k někomu, kdo si pohrává se silobičem,“ řekla Kris.

„Vidím to na Turech, Easley,“ připustil Mitford. „Nikdy se mi nelíbilo dávat jim přílišnou volnost. Jsou nebezpeční, a když jich bude moc, budou představovat hrozbu.“ Mnul si bradu. „Mohli bychom ta údolí využívat jako nápravná zařízení. To bude menší zlo než předhodit někoho v noci mrchožroutům.“ Pak pokrčil rameny a ukončil debatu na toto téma. Znovu obrátil pozornost ke snímkům a inventáři.

„Ty fotky neutečou,“ řekla Kris a zatahala ho za rukáv. „Pojďme se teď postarat o to, co potřebujeme, než nám to někdo jiný vyfoukne.“

„To je svatá pravda,“ řekl Mitford a Kris s Easleym měli co dělat, aby mu stačili.

Vic Yowell už byl zpátky ve službě, stál zodpovědně ve dveřích s nevypytatelným výrazem ve tváři, dokud se Mitford nevyklonil ze sedadla vozu a nezavolal na něj.

„Otevři, Víku, prosím tě. Jedu si pro výstroj, abych mohl vybavit průzkumné skupiny.“

Vic nic nenamítal a otevřel hlavní bránu. Mitford zacouval nákladáčkem přímo ke krytu lodi, takže úložný prostor s ním byl téměř v jedné rovině. Joe, Sarah, Whitby, Leila, Pete a Mitford se pustili rychle a bez řečí do práce. Kris kontrolovala odebrané věci podle inventárního soupisu. Brzy vyprázdnili skříňky v chodbičce. Zatímco ostatní nakládali poslední kusy, Mitford rychle přehlédl arzenál a pevně uzavřel kajutu.

Pokušení, ustup mi z cesty, pomyslela si Kris.

Právě v tom okamžiku se na konci chodbičky objevil Scott.

„Co děláte, seržante?“

„Prohlížím si výzbroj. Mohla by se hodit.“

„Pete a já jsme právě dokončili inventuru skříněk, admirále,“ dodala Kris a zamávala notýskem.

„Dobrý nápad, Bjornsenová. Pokračujte.“

„Budeme,“ řekla vesele, stěží potlačovala smích nad svou lží a vyšla za Mitfordem z lodi.

„Máte, co jste potřebovali?“ zeptal se Vic, když nákladáček tiše opouštěl hangár.

„Myslím že ano,“ odpověděl Mitford a dloubl loktem Sarah, aby se před Vikem nerozesmála příliš nahlas.

Uložili lup do zadní části Mitfordovy kanceláře, úhledně jej srovnali a zakryli katenskými příkrývkami. Zbytek Krisiny

skupiny se šel posilnit obědem a Mitford si zavolal Judy Blaneovou, která dřív pracovala jako kartografka. Chtěl zanést snímky na náležitá místa na mapě. Zároveň dal příkaz k nástupu průzkumných skupin, objednal potraviny na cestu a byl připraven vybavit je vším potřebným hned, jakmile se dostaví.

„Než lampióni zjistí, kam se všechny věci poděly,“ řekla Kris, když se seržant na chvilku odmlčel.

„Lampióni?“ zachechtal se. „Zainal?“ Přikývla.

„Povedete tentokrát skupinu, seržante, abyste jim zmizel z dosahu?“

Zavrtěl hlavou a zatvářil se smutně. „Ne, tentokrát ne. Bude lepší, když zůstanu tady.“

„Musím říct, že jsem tomu ráda,“ řekla a kývla hlavou směrem k hangáru plnému „lampiónů“. „Ale zasloužíte si, abyste odsud mohl na chvíli vypadnout a přijít na jiné myšlenky. Udělal jste víc, než je pro jednoho člověka zdrávo.

Potřebujete si od toho všeho odpočinout.“

„Výrazím hned, jakmile bude Fáze dvě dokončená. A nedělej si starosti, Kris. Ti lampáši si na těch svých strategických schůzkách a konferencích můžou upéct cokoli, ale stejně Zainala potřebují daleko víc než on je. Nebo nás.“ Pak jí věnoval suverénní úsměv. „S výjimkou tebe... Bjornsenová.“

„Scott mu vůbec nevěří,“ řekla Kris a posadila se na okraj desky psacího stolu.

„Ten admirál nevěří nikomu,“ zabručel Mitford a zkřížil paže na prsou. „Je to proto, že uvízl na souši, což není prostředí, kde se mu vede nejlíp. Ale nedůvěra není úplně špatná vlastnost.“

Ozvalo se zaklepání na dveře; otevřely se dřív, než zareagoval, a dovnitř se nahrnula první skupina, Doyleova.

Skandinávci byli celí nažhavení a Mitford je stručně informoval o situaci. Kris vyklouzla z přeplněné kanceláře a vydala se na oběd.

Část původní strategicko-taktické skupiny ještě debatovala u zadního stolu a přicházející strážníci nechali pár okolních stolů volných jako území nikoho, aby nerušili jejich soukromí. Vzala si polévku s čerstvým chlebem a vykoukla ke stolu, kde seděla Sarah, Joe, Leila a Whitby.

„Dostaneme taky něco z té krásné výstroje?“ zeptal se Joe.

„My nikam nepůjdeme...“

„Dokud důstojníci nezačnou Zainalovi důvěřovat?“ zeptala se Sarah jízlivě.

„Ale já si myslím, že mu věří,“ řekla Kris.

„Jen důvěra chybí,“ dodal Whitby, když se odmlčela.

„Já bych raději počkala, až bude Zainal moct jít s námi,“ řekla Leila tiše, ale rozhodně a usrkla polévky.

„Kromě jiného bych v žádném případě nechtěl zmeškat Fázi dvě,“ dodal Joe. „Máš o tom nějaké nové zprávy, Kris?“

Zavrtěla hlavou a něco zabručela, ukázala bradou směrem k hloučku mužů u posledního stolu. „Nejdřív se musí rozhodnout oni.“

„Vsadte se, že nakonec vykoumají to, co Zainal navrhoval hned na začátku,“ řekl Joe a rozhlédl se po všech u stolu.

„Pokud se stihnou rozhodnout do té doby, než dorazí další transport,“ řekla Sarah. „Může tu být každou chvíli, soudě podle toho, jak často v poslední době dodávají nové zásilky.“

„Člověk by si mýsl, že plánují třetí světovou,“ vložil se do hovoru Whitby, „a přitom jde o menší akci komanda.“

Právě dojedli, když se ozvaly zvuky ohlašující příchod Scotta, Fettermana, Rastancila, Beverlyho, Marrucciho a Zainala. Zainal se zastavil u dveří, přehlédl místnost, uviděl Kris a zakýval na ni prstem, aby přešla k jejich strategickému stolu.

„Volají mě,“ řekla Kris, otřela si dvěma prsty koutky úst a smetla drobečky z oděvu, když vstala. „Držte se poblíž, jo?“

„Budeme u Mitforda,“ řekla Sarah a také vstala. „Nechci být zatažená do dalšího kola služby v kuchyni jen proto, že tu sedíme a vypadá to, že nic neděláme.“

„Což je pravda,“ řekl Joe, ale vstal také. Když se Kris připojila k Zainalovi, vyšli její spolustolovníci z rušné jídelny. Peter Easley se s nimi srazil na cestě dovnitř; kráčet tím svým uvolněným krokem a na chvilku se spolu zastavili, aby prohodili pár nezávazných vět.

Když vešel, mrkl na Kris.

„Á, tady jste, Easley,“ řekl Scott. „Kdy můžeme čekat další transport?“

„Kdykoli,“ odpověděl Easley lhostejně.

Všichni se k němu otočili a upřeně se na něj dívali.

„Přilétají, jakmile mají plně naloženo,“ řekl a podíval se na Zainala, který pokrčil rameny.

„Poslední tu byl před osmi dny. Někdy je tam jednadvacetidenní pauza.“ Luskal prsty, aby to téma uzavřel: „Deskiové nejlíp slyší. Rozběhnou se po okolí...“ máchnul velkou dlaní s roztaženými prsty nad mapou rozloženou na jednom konci dlouhého stolu. „Slyší. Podají zprávu.“

„A používají pořád to stejné pole, kde shodili i nás?“ zeptal se Scott.

„V poslední době vždycky,“ řekl Easley a zazubil se na Zainala, „od té doby, co si s nimi Zainal trochu popovídal.“

„Je na Deskie spolehnouti?“ zeptal se Rastancil.

„V čem?“ zeptala se Kris. „V tom, jak slyší, nebo jak hlásí?“

„Umí používat komunikátory?“ zeptal se Scott, nevšímaje si její poznámky.

„Ty, které máme, by uměla používat i vaše babička,“ odsekla mu Kris. „Při vší účtě k ní,“ dodala a v duchu se ušklíbala Scottově pohoršené reakci.

„Ale jsou schopni podat dostatečně podrobné hlášení?“ zeptal se Beverly poněkud uctivěji. „Chci tím říct, že jsem je ještě neslyšel říct víc než jen jedno slovo.“

„Co víc je potřeba říkat? 'Slyším loď. Přistává blízko. Přistává daleko. Tudy'.“ řekl Zainal a Kris potěšilo, jak dokázal napodobit i ten zvláštní tón hlasu Deskiů.

„Jeden Deski nás dokonale dokázal upozornit, že se blíží průzkumník,“ dodala. „A řekl Worrellovi úplně přesně místo

přistání.“

„Dobrá,“ řekl Beverly. „Takže se můžeme spolehnout na jejich uši...“

„A oči,“ dodal Easley. „Deskiové a Rugaři také vynikají dokonalým viděním v noci.“

„Pošlete s nimi i jednoho pozenšťana, jestli nevěříte,“ navrhla Kris.

„Není třeba,“ řekl Zainal a vyndal z kombinézy hromádku fotografií, zjevně kopie těch, které měl Mitford v kanceláři. Rozložil je po stole; někteří z taktiků vykřikli a natáhli se po nich, aby si je důkladně prohlédli. Zainal našel tu, kterou potřeboval. „Toto je přistávací plocha číslo jedna.“

Snímek byl pořízen během klesání do tábora Narrow, nad útesy, ale zabíral i obdělaná území, která vedla k Poli shozů, jak začali to místo nazývat. Zároveň na něm bylo vidět i třetí místo shozu a močál, kde tenkrát ležel Zainal, když byl zraněn jedovatými trny.

„Tady taky udělali shoz,“ ukázal prstem na malý kousek pole.

„Ale všechny ostatní byly tady,“ ukázal Easley na Pole shozů.

„Vojáci se můžou dobře kryt tím živým plotem. Ačkoli to můžeme ještě zdokonalit,“ řekl Fetterman a ukazoval na zbývající tři horní strany.

„A postoupit dopředu, když tam bude dost přepravek,“ Rastancil poklepával tužkou na místo, kam se obvykle vykládaly bedny se základními potřebami.

„V průzkumníku je několik katenských uniforem navíc...“ řekla Kris. „Budou se muset nejdřív vyprat, ale viděla jsem je tam ve skříňkách. Takže urostlí chlapíci by se mohli na palubu dostat snadno.“

„Kateni moc nemluví, když vykládají zásilku,“ řekl Easley, který té proceduře už často přihlížel ze své funkce přijímacího úředníka. „Většina ani nemá u sebe bič nebo obušek.“

Plánovaný postup se pak omílal pořád dokola, až se z toho Kris začal zvedat žaludek. Nesnášela schůzování, kde se pořád mluvilo o jednom a tomtéž, aniž by se dospělo k jakémukoli závěru. Když sebou jednou netrpělivě zavrtěla, ucítila, jak Zainal vedle ní tiskne svou nohu k její, takže vydržela ještě chvíli sedět.

Pak byly vydány rozkazy pro týmy Deskiů - Easley, Beverly a Rastancil ustoupili Zainalovu ujištění, že mimozemšťané zvládnou svou povinnost i bez doprovodu pozenšťana - Deskiové se měli rozmístit ve velkém kruhu po obvodu tábora a vyzbrojeni komunikátory ohlásit první zvuky blížící se transportní lodi. Dostali zvýšený přiděl potravin, přikrývky a Zainal jim pro jistotu přeložil Beverlyho rozkazy do jejich jazyka. Naslouchali Beverlyho pokynům s úsměvem od ucha k uchu, ale během Zainalova tlumočení pobaveně hýkali. Kris viděla, že i Zainal se na ně směje, ale když se obrátil zpět k důstojníkům, byl jeho obličej vážný.

„Tak a teď vyčkáme,“ řekl.

„Ne, teď vycvičíme přepadový oddíl,“ řekl Scott a odpochodoval s těmi, kdo mu při tom měli asistovat. Ostatní si posbírali své poznámky a mapy a zvedli se k odchodu, nejspíš chtěli urvat trochu spánku.

„Uklidili jste výstroj?“ zeptal se Zainal Kris, když ji vedl ke stolu s jídlem, aby něco poobědvali.

„Všechno, co by se mohlo hodit - kromě těch špinavých uniforem“

Požádala o šálek bylinkového čaje a přisedla si k němu k volnému stolu na opačném konci rušné jídelny, daleko od konferenční části. Do jídelny ve dne v noci proudili strážníci, kteří se chodili posilnit mezi službami a zaměstnáním. Kris si všimla, že vešel Aarens, dohadoval se o něčem s mužem, ve kterém poznala jednoho z inženýrů. Aarens už ztratil dost ze své arogance, ale pořád platil za vyhlášeného odborníka v oblasti výroby užitečných přístrojů z materiálu získaného rozmontováním farmářské techniky.

„Teď už asi seržant většinu výstroje vyslal do terénu s průzkumnými oddíly.“

Zainal se pousmál. „Šel taky?“

Kris zavrtěla hlavou. „Má právo být přítomen Fázi dvě.“

Zainal přikývl. „To ano.“

„To se rozhodlo už v průzkumníkovi?“

„Věřím že ano.“ Zainala na dnešním dopoledni pobavilo ještě něco jiného, a i když se to Kris z něj snažila vytáhnout, stále vrtěl odmítavě hlavou.

„Netřeba si tím lámat hlavu,“ řekl. „Je ve své kanceláři?“

„Nejspíš.“ Vstala zároveň s ním. Když odnesli nádobí unavené mladé ženě, která měla na starosti mytí, vydali se za Mitfordem.

I když jim na zaklepání odpověděl veselým „dále“, nebyl v kanceláři sám. Nějaký mladík s výrazem úředníčka a prořídými vlasy si rychlými tahy dělal poznámky do svorkového notesu amatérsky vyrobeného z kusu překližky z přepravy. Kris zabloudila pohledem do zadní části kanceláře a všimla si, že hromada výstroje, která předtím sahala skoro až ke stropu, se ztenčila místy až k podlaze.

„Jsem velitelem průzkumných oddílů a poslal jsem je všechny do terénu; poprvé jsou náležitě vybaveny. Vyřídte admirálu Scottovi, že jsme si nevzali nic navíc.“ Mitford unaveně poklepal prstem na úhledně srovnanou hromádku inventárního soupisu, který Kris pořídila. „Všechno je podepsané a napočítané. Není tam jediná věc, kterou by on potřeboval pro přepadový oddíl a jeho výcvik. Á, Zainale, jdeš mi podat hlášení o celkové situaci? Dobře. Toto in-di-vi-du-um je právě na odchodu. Že, chlapče?“

„Jak už jsem vám řekl, seržante,“ řekl ten muž ledově a zdůraznil hodnost, „byl jsem v dobách odboje pobočníkem admirála Scotta...“

„A jste jím i nadále v tomto odboji,“ řekl Mitford, „ale, poručíku, tady na Botany jsme všichni vyhnanci, že, Zainale?“

„Shodili nás, zůstaneme.“ Zainal zdvořile podržel poručíkovi dveře, aby mohl odejít.

Když byl pryč, Mitford spustil židli na všechny čtyři nohy a tiše hvízdal. „Hlupák jeden. Scott taky. Nevzali jsme si ani jedinou věc, kterou by on mohl potřebovat, ale pro moje týmy je všechno nezbytným vybavením.“

„To je od vás pěkné, seržante,“ smála se Kris, když se usadil na stoličku, Zainal si přitáhl další blíž ke stolu a pustil se do vyprávění, co je nového.

Jak se občas stává, když jsou plány dobře připraveny: Právě včas, než už všichni v táboře Narrow začali být nedůtkliví z dlouhého čekání, o pět dní později se na velitelském stanovišti ozvalo hlášení od jedné z Deskiů. Bylo to za kalného šera těsně před svítáním a službu měl zrovna Mitford.

„Přilétá. Špatný hluk. Špatný zápach,“ řekla. „Divný hluk.“

„Co tím myslíš?“ ptal se Beverley. Vyskočil ze svého polního lůžka ve služebně a naklonil se nad vysílačkou, kterou Mitford zdvořile naklonil tak, aby i generál slyšel tu zprávu. Mitford požádal Tul, aby ji zopakovala.

„Zeptejme se Zainala.“ Vstal a probudil spojky, které měl pro tuto příležitost připravené po ruce. Každý z mladých běžců věděl, koho má probudit a kde dotyčný spí. Pak se Mitford zadíval na papír se zakreslením pozic jednotlivých hlídek Deskiů, který visel na zdi. „Hmmm. Tul je tady,“ ukázal prstem. „Kdyby přilétali z obvyklého směru, měla by se nám ozvat nejdříve Fek.“ Načrtl prstem rovnou linku směrem dolů k Poli shozu. „Odchýlení od kurzu?“

Beverly sledoval přímku a pak opsal prstem směr odchýlení. „Měli bychom připravit vozidla.“

Byl pryč dřív, než mu Mitford stačil připomenout, že posádka má ještě spoustu manévrovacího prostoru, aby se loď mohla dostat do správného kurzu, a že všude jsou připraveny přepadové skupiny.

Narrow nebyl jediným táborem, kde byli všichni na nohou. Deskiové se drželi Zainalových rozkazů a zpravili i ostatní tábory. Worrell volal a chtěl instrukce. Dokonce i tábor Bella Vista nahoře v kopcích byl zasvěcen do plánu vytvořeného důstojníky. Každý měl co dělat, než Fáze dvě opravdu začne. To tedy ano!

Fek se ozvala chvíli před tím, než dorazil Zainal, Kris a zbytek jejich týmu.

„Přilétají. Hluk,“ hlásila.

„Kam směřují, Fek?“ ptal se Mitford.

„K vám,“ zněla odpověď.

„Díky, Fek. Poslouchej dál. Tul říká, že ten hluk je divný.“

„Je,“ potvrdila Fek a Zainal přikývl na důkaz, že slyšel a rozuměl.

„Kris, najdi Beverlyho a řekni mu, že přece jenom letí sem,“ řekl Mitford. „Bude v hlavní garáži. Proč by měl transport dělat divný hluk, Zainale?“

Zainal potřásl hlavou. „Říkal jsem vám, že loď není v dobrém stavu. Musím to slyšet, abych mohl říct, v čem je problém. Jdu nahoru!“ Ukázal na střechu kanceláře.

Přistavili žebřík do uličky mezi stájem, aby mohl vylézt nahoru na útes, ke kterému byly stáje přistavěny.

Mitford klel, ale zůstal u vysílačky, aby zachytil další zprávy.

Ozvala se další dvě hlášení a Deskiové znovu upozorňovali na „divný hluk“.

Jeden z běžců se vrátil a Mitford mu svěřil vysílačku, aby sám mohl vyjít ven a poslouchat. Venku ale byl takový shon a rámus, všude pobíhalo plno lidí, nastupovali do vozů, chystali si výstroj, že to Mitford vzdal a vrátil se dovnitř.

Vysílačka se ozvala znovu. Tentokrát to byl Zainal.

„Slyším ten divný hluk taky. Loď má problémy. Něco s řízením.“

„Ksaku. Potřebujeme funkční loď,“ řekl Mitford a jeho naděje se rozplývaly, když to všechno slyšel.

„Netřeba si dělat starosti. Plán útoku bude možná potřeba změnit.“

„To záleží na Scottovi, protože on má na starosti Fázi dvě.“

„Fáze dvě je můj nápad,“ řekl Zainal a vysílačka oněměla.

Zakrátko už všichni uslyšeli transport; loď supěla a rachotila a vydávala skřípavé zvuky drhnoucího kovu, přistávací světla byla zapnutá a bylo slyšet palubní sirény. Pozemní vojsko se vydalo k Poli shozu a zaujalo své přidělené pozice ještě předtím, než se loď objevila v dohledu. Taktak přeletěla nad jehličnatými stromy a přistála trhavými přiskyky. Z těch mnoha přistání, které už Mitford viděl, a některá byla provázena poskoky či smyky, bylo tohle nejhorší. S hrůzou pomyslel na nehybná těla v podpalubí, která musela být nárazy vržena na stěny stísněného prostoru.

Pomocné motory vychrlily oblaka zplodin. Kryt se otevřel a vyplivl Kateny. Kašlali, kýchali, klopýtali a dali se na zmatený útěk od lodi. Všichni. Mitford jich napočítal dvacet, což byl podle Zainalova odhadu obvyklý počet členů posádky. Utíkali, co jim nohy stačily, pryč od lodi.

Zainal vběhl do světla, mával silobičem a štekla rozkazy.

„Chyťte ho!“ křikl anglicky a pak ještě hlasitěji katensky.

Skupinka prvních běžců však nezpomalila, takže Zainal popadl silobič a udeřil Katenu do hlavy - byla to smrtelná rána - další dva zasáhli do nohou. Upadli a skučeli bolestí. To stačilo, aby se ostatní zastavili a s rukama nad hlavou se otočili. Zainal vyštěkl další rozkaz a oni se neochotně vydali nazpět, oči měli plné strachu a bojácně těkali pohledem ze Zainala na vrak, který se jim nějakým zázrakem podařilo dopravit na zem.

Zainal vykřikl nějakou otázkou. Dostal odpověď a ihned mávl na ty, kdo se skrývali ve stínu, aby vyšli ven.

„Loď má poruchu způsobenou přetížením. Může vybuchnout. Musíme dostat ty lidi ven. Dane, Chavelle, Rastancile, vezměte si to na starost. Scotte, potřebujeme každého muže, kterého máte.“ Vyběhl na rampu, Kris a ostatní z jejich týmu ho rychle následovali. Došel k sérii tlačítek vedle rozžhaveného krytu, otevřel jej. Mumlal si katenské kletby.

„Schkelk!“

Kris napjala pozornost, když uslyšela ten katenský povel, který znamenal „poslouchejte.“

„Nebudou dýchat, Kris. Není tam vzduch. Stáhní dolů tohle,“ řekl a tahal za plochou páku, „a otevřeš kryt. „Opačným směrem se zavře. Tímhle se otvírají paluby. Rozumíš? Fajn! BERTÉ! MARRUCCI! YOWELLE! DOWDALLE! Pojdte se mnou! Jdu dovnitř. Zvládneme to. Potřebuju inženýry, mechaniky, piloty. AARENSI!“

Podívala se přes rameno a uviděla část podpalubí, světlo dopadlo na hromadu zbědovaných těl podivně rozházených nárazem při přistání. Nemusela volat záchranáře, už přibíhali na rampu a hrnuli se do páchnoucího prostoru. Za nimi

následovali Kateni popohánění osadníky s obušky, aby pomohli vykládat cestující.

Evakuace začala. Katenům se podařilo vynést dvě nebo tři těla, jejich strážci vytáhli jedno. Pomáhali další a další, loď se chvěla a otřásala, vydávala ty nejpodivnější a nejděsivější kovové zvuky, z mnoha míst se syčením unikala pára. Kris si opařila pravou ruku přímo u ovládacího panelu. Vzlykala bolestí, olizovala si dlaň a foukala na ni.

„Už jsou všichni venku,“ křikl na ni někdo.

„Ne, nejsou,“ křikla a otevřela další palubu. Vyvalil se odtamtud nesnesitelný puch. Záchranáři kašlali a zalykali se, ale pokračovali v nepříjemné práci.

Kolem Kris proběhla skupinka mužů s brašnami náradí, bylo na nich označení z Berušky. Za nimi běžela další skupina; Zainal křičel pokyny, co dělat s měřiči a tlačítky. Horko a zápach se stávaly nesnesitelnými, i když Kris nebyla daleko od východu, ale žaludek se jí bouřil. Ruka příšerně bolela. Výklonila se z otevřených dveří a zhluboka se nadechovala čerstvého vzduchu. Přetáhla si přes ústa a nos přední část kombinézy jako filtr a schoulila se, aby to vůbec dokázala. „Hotovo.“ Po jejím boku se objevil Jurij, obličej měl jako špinavou masku, kombinézu od krve. „Kolik jich tam ještě je?“ „Dvě další paluby.“ Zatáhla za další páky, aby je otevřela, ale při tom všem hluku si vůbec nebyla jistá, jestli mechanismus funguje. Kov se musel v tom horku zdeformovat. Přesto se jim podařilo proniknout i na třetí palubu.

„Kolik jich přežilo?“

„Ostatní se o ně postarají.“

„Měli bychom zachránit i náklad,“ řekla Kris.

„Náklad? Nejdříve lidi.“ Jurij zavrhl její nápad mávnutím ruky a vběhl do nově zpřístupněné paluby; musel se protáhnout jen napůl otevřenými dveřmi.

Najednou hluk zeslábl, některé zvuky utichly docela. Kolem stále pobíhala spousta lidí, někteří s náradím, jiní s hadicemi a dalšími věcmi, které zřejmě našli přímo v lodi.

Ze šterbin mezi pláty podlahy se vyvalil další mohutný oblak páry a Kris uskakovala a hledala nějaké místo, které by nebylo tak rozžhavené. Jakmile se dostala k ovladači, kterým otevřela poslední palubu, vrhla se dovnitř a pomáhala vykládat. Horko bylo téměř k nevydržení. Jak dlouho snášeli ti lidé v bezvědomí tyhle teploty? A snesli je vůbec? Přehodila si bezvládnou ruku nějaké ženy přes rameno, zvedla ji a vyklopýtala ven na rampu.

„Tudy. Na vedlejší pole,“ řekl jí někdo a jakási ruka ji otočila správným směrem. Vyšlo slunce a ona konečně viděla, kam jde. Na poli byla jen dvě těla: jeden Katen, druhé neidentifikovatelné a obě mrtvá. Klopýtala kolem nich, stále víc si uvědomovala palčivou bolest v opažené ruce a chodidla měla velice citlivá. Živý plot byl prosekán a přes strouhu někdo položil prkna. Sousední pole pokrývala těla. S povděkem si všimla, že mnoho lidí se hýbalo a byla jim poskytována péče: polévali je vodou nebo přikládali k ústům kelímky, aby se zbědovaní mohli napít. Pole bylo doslova jediným kakofonním sténáním protkaným pláčem. Klopýtala dál, dokud nenašla volné místo, kam by složila své břímě. Když si všimla hrozné nehybnosti v šedavém obličejí, rychle se snažila nahmatat ženě tep na krku. Žádná známka života. Kris se se zoufalým výkřikem schoulila do klubíčka a rozplakala se.

„Jen klid, Kris,“ uslyšela známý hlas, a když vzhledla, uviděla Sandy Aresonovou. Podávala jí kalíšek vody. „Napij se.“ Jemně jí odhrnula vlasy ze zpoceného obličeje a pohládila ji po rameni. „Zachránili jsme jich spoustu. Díky Zainalovi.“ Kris se začala sbírat. Možná nejsou všichni na té poslední palubě mrtví. Ale Sandy ji zadržela.

„Ne, zůstaň tady,“ řekla. „Co se ti stalo s rukou? Máš ji samý puchýř.“

Jo?“ Kris zvedla dlaň a tupě na ni civěla. „To je fakt,“ slyšela svůj hlas a pak se sesula a ztratila vědomí.

Trvalo několik dní, než se události toho významného dne daly do pořádku. Ze 728 lidí, kteří zůstali naživu, bylo mnoho zraněných; zlomeniny byly tím nejmenším problémem pro ošetřovatelské týmy, které důkladně prohlížely každého zachráněného. Všichni byli dehydrovaní, což byl první problém, který bylo potřeba řešit. Vnitřní zranění a otřesy mozku byly vážnější a způsobilo je drsné přistání, kdy se znehybnělá těla nárazem nahnula k jedné straně na hromadu a ti, co byli dole, to odnesli. Silné přehřátí způsobilo dvacet větších či menších srdečních záchvatů a bylo pravděpodobně příčinou většiny úmrtí. Z pasažérů na nejnižší palubě jich přežilo jen pětáctýřicet; čtyři lidé, devět Deskiů, dvanáct Turů, šest Ilginců ronících zelený sliz a čtrnáct Rugarů, jejichž chlupatá těla byla skoro úplně ožehlá.

I ti, kteří neutrpěli žádná větší zranění, potřebovali útechu, řádné jídlo a dobrou radu, aby se zotavili z prožitého utrpení.

Jedinou opravdovou výhodou pro poradce bylo to, že sami prodělali tentýž zážitek a opravdu chápali, jak to člověka poznamená. Easley neúnavně řídil svoje týmy, ptal se nováčků jen na jméno a původ a hned je předal Palitovi a jeho lidem, kteří měli na starost přesídlení; zraněné, co mohli chodit, převážel co nejdříve na klidnější místo.

Převoz zraněných vyžadujících naléhavé ošetření se do tábora Narrow prováděl vozidly na vzduchových polštářích.

„Skvělá sanitka,“ pochvaloval si Leon Dane, „žádné otřesy a nárazy!“

Skupina Turů byla po prožitém utrpení neobvykle poslušná a až poníženečně vděčná za vodu a polévku, kterou jim poskytli. Nezranění - bylo jich asi čtyřicet - dostali od Zainala zastrahující a stručné školení v jejich vlastním jazyce o nebezpečí létajících dravců a nočních mrchožroutů, že ani nemukli, když je odváželi do jejich nového obydlí. Joe a Whitby veleli té expedici s velice dobře ozbrojenými hlídkami. První noc v terénu Whitby názorně předvedl, co mrchožrouti dokážou, když jim předhodil mrtvou klokrávu, a to zapůsobilo tak, že Turové po zbytek cesty ani nedutali. Dokonce ani neprotestovali, když byli umístěni do jednoho údolí, kde ještě výbavou dostali šálky, přikrývky, nože a štědré zásoby katenských tyčinek.

Zainal ještě slavil druhé vítězství, ke kterému mu pomohli Easley, Jurij Palit a, kupodivu, Mitford. Devatenáct Katenů, kteří zůstali naživu, bylo separováno do blízkého ohrazeného údolí, které prozkoumal Doyle se svou skupinou. Před odchodem jim Zainal také poskytl názornou hodinu. Přinutil je, aby sledovali mrchožrouty, jak si pochutnávají na tělech těch, kteří nepřežili havárii při přistání. K této akci přizval Scotta, Fettermana, Rastancila a Reidenbackera.

„Čekali, že je v noci předhodíme mrchožroutům, ne?“ zeptal se Doyle Zainala, když se největší vozidlo konečně uvolnilo z ambulanční služby a katenská posádka nastoupila na jeho palubu.

„Čekali smrt,“ odpověděl Zainal. „Nečekali, že to tady povede Emassi.“

„Kateni by udělali nejlíp, kdyby nepodceňovali nás lidi,“ odpověděl Doyle a zamával obuškem, aby urychlil nástup. Ti dva, které Zainal po přistání přetáhl, se pohybovali ještě dost vratce, ale nikdo z jejich kolegů jim nepomohl. „Chovají se jako hovada i k sobě, že?“

„Je to jeden z jejich nejvzácnějších povahových rysů,“ řekl Zainal tak žertovným tónem, že Doyleovi málem unikl skrytý sarkasmus.

Když se dalo vozidlo hladce do pohybu, kapitán posádky vrhl na Zainala pohled plný nenávisti, strachu a nelibosti, že příslušník jeho vlastní rasy odpovídá za tohle obrovské ponížení.

„Nejraději by Zainala stáhl z kůže,“ řekla Sarah Kris a otřásla se, aby zaplašila tu vzpomínku. „Doufám, že se později neukáže, že by bývalo moudřejší dát je někam pod zámek.“

„Ne. To by nás postavilo na jejich úroveň oko za oko, zub za zub,“ řekla Kris a sykla bolestí. Sarah jí prohlížela puchýře na opáčené ruce. Nebylo je jak léčit, stejně jako popálená chodidla. Podrážky katenských bot se na horké podlaže roztavily, a kdyby tam zůstala ještě o chvíli déle, byla by její zranění mnohem vážnější. Leon popáleniny prohlédl a byl smutný, že nemá nic, ani ze zásob léčiv v průzkumníkovi, čím by je mohl léčit.

„Myslím, že nebudeš mít žádné trvalé následky, Kris,“ řekl a jemně jí zase vrátil ruku do pásky. „Až praskne ten největší puchýř, tělu se uleví a zahájí hojivý proces. Přece máme tu masť, kterou vyrobila Patti Sue a kterou všichni kuchaři vynášejí do nebe. Udrží tě kůže vlácnou. Možná zmírní i bolest chodidel.“

„Nestěžuju si,“ řekla. „Sarah byla až moc horlivá, když tě odvedla od těch, co tě opravdu potřebují.“

„Ale neboj se, drahoušku,“ řekl Leon a smál se. „Dnes už máme celý seznam odborníků, víš? A zásobu plynu, který používají. Působí jako účinné anestetikum.“ Lehce se otřásl. „Díky bohu. Některé zákroky by bez něj byly skutečnou řezničinou.“

Kris odmítla vrátit se do tábora Rock, protože chtěla zůstat v centru všeho dění a nablízku Zainalovi. Taky toužila slyšet, jak se podařilo předejít výbuchu lodi.

Sarah a Leila ji průběžně informovaly a pomohly jí do hlavní jídelny, kde mohla naslouchat „zpravodajským relacím“, jak to Sarah nazývala, které udržovaly nezastvené v obraze o současném dění.

Zainalovi a inženýrům se podařilo opravit palubní desku a snížit tlak, který by způsobil explozi. Našli pumpu, odpojili ji od lodi a ponořili do nedaleké řčky. Spojením všech hadic na katenské lodi se podařilo zabránit explozi palivových nádrží a snížení teploty zachránilo další systémy před poškozením vlivem horka.

„Kdyby se jim to nepodařilo, exploze by značně poznamenala krajinu,“ pokračovala Sarah. Snažila se neustálým mluvením odpoutat Krisiny myšlenky od bolesti v pravém chodidle spáleném až na živé maso. „Ale palivo bylo zachráněno a pro Berušku ho zbývá spousta.“

„Tak proto Kateni utíkali, co jim nohy stačily,“ prohodila Kris se zaťatými zuby. „Je loď hodně poškozená uvnitř? Budeme ji moct k něčemu použít?“ Připustila, že viděla hlavně úložný prostor s praskajícím potrubím, bublajícími ventily a rozpálenou podlahou, ale něco se určitě dalo zachránit.

Sarah se na ni usmála; obalovala ji chodidlo gázou a vytvářela jí na něm měkký polštářek. „To si piš! Celé velitelské stanoviště!“

„Opravdu!“

Sarah se zachichotala s předstíranou zlomyslností. „No, o to hlavně jde. Každý, kdo už někdy něčím letěl, se diví, jak ta příšerná věc mohla fungovat a udržet se ve vesmíru. Ale Scottovi na tom hodně záleží. Uvnitř lodi to pořád smrdí jako v pekle, takže ji rozmontovali a teď ji v hangáru spravují. Dokonce se jim podařilo uvést do chodu komunikační systém. A napájí ji ho solárními panely, které jsou na střeše hangáru. Hemží se kolem lodi jako mravenci a rozebírají ji na součástky. Zůstala z ní teď jenom skořápka - a smrdí pořád. Mechanici a inženýři mají polní cvičení se všemi těmi novými poklady, i když většina z toho je už použité zboží, mírně poškozené. Ale je to víc, než jsme kdy měli. Takže se všichni předhánějí, kdo umí líp katensky. Spousta lidí se naučila jazyk.“

„Myslím, že tyhle vědomosti nám na Zemi nezaručí nijakou zvláštní oblibu,“ řekla Kris zadumaně. Ale proč se tak předhánějí? Říkalas, že posádka byla izolovaná v údolí.“ Kris se snažila, aby se soustředila na to, co Sarah říká, a nemusela myslet na palčivou bolest v chodidle.

„Promiň, drahoušku, pořád si myslím, že byla na všech těch instruktážích. Kapitán Drassi vyslal Mayday, nebo jak Kateni říkají tíšňovému volání, na jiný transport, ve kterém stálo, cituji, že se dohodnou ohledně vyzvednutí posádky, až se budou vracet na základnu. To jest, pokud přežijí to přistání s poruchou.“

„Takže proto chtěl Scott provoznit můstek.“ Kris se zasmála, protože bylo nablízku, co bude následovat. „Takže podali zprávu, že přežili?“

Sarah přikývla a smála se od ucha k uchu. „Leon ji podal. Ještě je pořád nejlepší, ale dlouho už nebude.“

„Kdy očekávají záchranou loď?“

Sarah pokrčila rameny. „Z toho, co se Zainalovi podařilo vytáhnout z posádky - kapitán by mu neřekl pravdu - je to větší, novější loď s delším doletem, takže musíme čekat na další zprávu, kdy je máme očekávat. Máme tedy dost času, abychom se na jejich přilet náležitě připravili a vycvičili.“

„Větší a novější loď?“ opakovala Kris. Pak se pro sebe zasmála, když si představila, jak admirál Scott velí i hangáru. „A budeme mít tři lodě!“ Byla na Zainala tak hrdá, že sebou začala na lůžku házet.

„Scott se dokonce tváří, jako že Zainal není nakonec až zas tak špatný,“ řekla Sarah. „A taky ustavil výbor, který se zabývá badáním, jak dodat pleti ten nezbytný šedý odstín. Volné uniformy, které budou mít únosci na sobě, zamaskují postavu, ale musí mít šedou kůži. Leon by se hrozně rád zúčastnil, ale je opravdu moc vysoký na to, aby hrál Drassi.“

„Zainal taky.“ Kris si zase začala dělat starosti. Zainal dost riskoval. Větší a novější loď bude mít lepšího kapitána a posádku. Ale i tak to pro ně bude překvapení.

Obvazy byly hotové; podívala se na svá chodidla. Měla by se úplně zahojit. Musela být schopná zúčastnit se druhého jednání Fáze dvě.

KAPITOLA ŠESTÁ

Zainal strávil hodně času tím, že mechanikům a inženýrům vysvětloval, k čemu sloužil zachráněný materiál, a oni jej pak mohli přizpůsobit svým potřebám. Když byl velitelský můstek opraven a vrácen na původní místo, Scott si Zainala zabral pro sebe, aby přeložil údaje v záznamech o letu transportu.

„Většinou jde o rutinní záznamy,“ řekl Zainal, když se jimi rychle probíral.

„Ale my potřebujeme vědět, kde byli, jak dlouho to trvá, jaké protokoly používají...“ řekl Scott a zamračil se.

„Myslím, že jsem našel někoho v poslední skupině, kdo umí překládat běžné záznamy,“ řekl Easley a znovu tak diplomaticky připomněl svou přítomnost. Je tam vlastně víc lidí, kteří dobře znají ty piktogramy. Naučili se dešifrovat katenské dokumenty během razíí“

Beth Isbell byl jediný nezraněný z těch třech, kterých se to týkalo. Sally Stoffersová, drobná brunetka s neobyčejně nevinným výrazem, přišla o berlič, protože měla zlomenou nohu, a Francois Chavell měl levou ruku na pásce. Scott trval na tom, že se jich nejdřív vyptá, co dělali na Zemi. Odpovídali k jeho spokojenosti, takže je předal Zainalovi a ten vyzkoušel jejich dovednosti tak, že je nechal nahlas číst záznamy.

„Čtou katensky dobře,“ řekl a všichni prošli.

Později se ho Easley zeptal, jestli mluvil pravdu nebo se jen chtěl sám zprostit velice nudného úkolu.

„Řekl jsem pravdu. Když něčemu nebudou rozumět, můžou to opsat a já to přeložím... když to budu umět,“ obrátil se s úsměvem od Easleyho ke Kris.

Potom ho Scott pověřil, aby provedl pohovor s každým mužem, který při vstupním interview uvedl částečnou znalost katenštiny. Zainal udělal s Krisinou pomocí seznam sedmdesáti mužů, jejichž pořadí bylo určeno plynulostí řeči a rozsahem slovní zásoby. Scott si pak z nich mohl vybrat ty, kteří mu připadali nejužitečnější pro případový oddíl, který cvičil k tomu, aby zastoupil ztroskotanou posádku transportu.

„Jste si jistý, že si pro tu posádku přiletíte?“ zeptal se Beverley Zainala úplně na začátku této nové akce.

„Tak zněla zpráva,“ pokrčil Zainal rameny. „Nebudou spěchat. Posádka je podle nich v bezpečí lodi, daleko od nás, vysazených.“

Scott by si možná nebyl tak úplně jist katenským altruismem ohledně vyzvednutí uvízlé posádky, ale sliboval si od toho výměnu nepotřebného vraku na Poli shozů za lepší.

Zainal dal Kris seznam nejčastějších povelů, které Kris zapsala foneticky, aby se je každý mohl naučit, a k nim sepsali správné odpovědi jak pro Drassi, tak pro řadové členy posádky. Šarže měly určité výhody.

„Katenská posádka moc nemluví,“ řekl Zainal. Jen poslouchá rozkazy.“

„Musí také vědět, o čem je řeč proto, aby dokázali jednat podle vlastního rozumu, když to bude nutné,“ zněla Scottova odpověď.

„Kateni to nedělají,“ zavrtěl Zainal nesouhlasně hlavou.

„Pokud skuteční Kateni poslechnou, nenastane žádný problém,“ řekl Scott a zatvářil se paličatě.

„Takže překvapení bude ještě větší,“ řekl Easley a usmál se na Scotta, „a bude hrát pro nás, že?“

Scott procedil mezi zuby nevrle „ano“ a vrátil se k nákresům, které Zainal pořídil podle svých představ, jak asi bude vypadat vnitřek nové transportní lodi. Ani on sám neměl možnost se do nějaké podívat.

„Sestrojena tak, aby unesla víc lidí a bylo míň smrtí,“ shrnul Zainal. „Už to, že je nová je zlepšení.“

Technici a mechanici se na tom na schůzce shodli.

„Některý kontrolky byly sdrátované k sobě, nechápu, jak mohli takhle řídit,“ řekl Peter Snyder.

Býval technikem tryskových letadel a fascinovaly ho katenské stroje: nejvíce to, že vůbec fungovaly v takovém stavu, v jakém byly. Podle schémat v katenských příručkách se s ostatním leteckým personálem snažili rekonstruovat jeden fungující systém ze zbylých čtyř.

„Hlavně vědět, jak by to mělo fungovat,“ tvrdil Snyder. Byl to milý chlapík střední postavy, obvykle si pískal nebo něco prozpěvoval a se svým týmem teď opravoval loď. Jsme jako v zemi nikoho, máme součástky, o kterých víme, že v technicky vyspělých společnostech fungovaly a fungovaly by i tady, kdybysme je mohli správně složit dohromady, ale máme k dispozici vercajk, který odpovídá raný době železný. Aarens někdy dokáže zázraky - když mu řeknete, na co má to nádobičko být, dokáže ho vyrobit. Problém je, že nevíte, jaký nářadí budete potřebovat příště a jak dlouho na ně budete muset čekat.“

Kris se teď belhala o berlič, nohy i ruku měla dobře zafačované a doprovázela Zainala na různé schůzky. Zdálo se, že je pro něj pořád nezbytnou slovníkovou příručkou. Dost často pracně lovila technické výrazy, Zainal jich asi znal víc než ona, ale nehodlala tohle nikomu přiznat. Easley si toho asi všiml, ale byl na jejich straně. Kris se těšila, až se budou moct se Zainalem a jejich týmem vrátit k tomu, v čem byli nejlepší: k průzkumu.

Někdy se jí zdálo, že Scottovi vadí, když se Zainal naučil něco, co ani nemusel - podrobnosti o technice kosmických letů své vlastní rasy - a zároveň ho musel brát na všechny důležité schůzky, protože sám toho věděl pořád málo a Zainal se vyznal i v mnoha dalších věcech.

„Scott má neuvěřitelný smysl pro detail,“ šeptl Easley jednoho večera Kris, když schůzka nebrala konce.

„Připadá mi přehnaně podezřavý a jízlivý,“ odpověděla šeptem Kris.

„Viš, podezřavost je taky detail, ale já náhodou vím, že je ze Zainala celý pryč.“

„Málem bych ti na to skočila,“ odpověděla Kris a vrhla pohled na opačný konec stolu, kde byli Scott, Rastancil, Ainger, Marrucci a Beverly s hlavami u sebe zabráněni do tichého rozhovoru.

„Ale já si nedělám legraci,“ řekl Easley a jeho tichý hlas se chvěl upřímností. „Pozná čestného člověka na první pohled,

když ho potká, a v Zainalovi takového vidí. Myslím, že málokdo z nás má nějakou představu o roli, kterou Eosi hrají v tom, co Kateni dělají. Takže Scott už přestal s odporem myslet na to, co Kateni provedli na Zemi, a napůl ho už uznává jako pracovní nástroj pro určitý úkol. Zainal je odpovědný za tuto změnu názoru, aniž by tím ve Scottových očích ztratil důstojnost nebo úctu.“

Kris ten proslov vstřebala, nálada se jí trochu zlepšila, když ji Easley přesvědčil, že ze strany Scotta nejde o perzekuci jejího milého. Ale zlepšila se jí jen o trošičku.

Ještě jednou, když mimořádně citlivý sluch hlídek z řad Deskiů zachytil první zvuky blížící se lodi, zalarmovali všechny tábory a vzápětí i přistávající loď ohlásila vysílačkou svůj brzký přilet.

„Velitelský můstek“ tu zprávu přijal s typickou katenskou flegmatičností, kterou je Zainal naučil, a upřesnil místo, kde se nachází vrak. Ačkoli měl Leon připraveno hlášení, co loď vyřídilo z provozu, nikdo se ho na to nezeptal. Zainal mu řekl, že to nebudou chtít vědět, ale pomohl mu naučit se termíny.

Jednotlivé tábory po směru přistání lodi - Bella Vista, Ayers Rock a Shutdown - odstranily všechny známky spořádaného života. Všechna vozidla byla schovaná a jedinou starostí byli průzkumníci a lovci, které mohli Kateni z výšky uvidět. Obzvláště tábor Narrow musí ze vzduchu vypadat opuštěně.

„Budou vědět podle tepelných znaků, že na povrchu jsou lidé,“ řekl Zainal, „ale nebudou vědět, co dělají nebo v čem žijí. Takže bude moudřejší, když uvidí lovce někde v terénu.“

„Myslíte, že budou počítat duše?“ zeptal se někdo.

Zainal se té poznámce zasmál. „Ne, jen přítomnost dostačujících známek života, které svědčí o tom, že jsou tu ti, co přežili.“

„Takže nám mohou poslat víc?“ zeptal se Mitford kysele.

„V tomto případě čím více, tím bude veseleji,“ řekl Easley a smál se tak nakažlivě, že se k němu Mitford přidal.

Přístroje na můstku v hangáru teď šlapaly jako hodinky, čehož se jim po mnoho letů nedostávalo, takže klesání záchranné lodi se dalo lehce odhadnout. Přepadový oddíl byl na místě od prvního hlášení o jejím přiletu, potloukal se kolem vraku, někteří byli uvnitř, někteří seděli na rampě, ale „Drassi“ se měli objevit, až je jejich protějšky zavolají. V houšti živého plotu a na stromech byli rozmístěni ostrostřelci s kušemi a oštěpy. Zainal neměl žádné informace o složení a vybavení posádky nových transportů. „Kateni“, kteří čekali na záchranu, byli vyzbrojeni pouze obuškami, které by mohly postačit. Překvapení jim bude nahrávat.

Celá akce proběhla dokonce hladčeji než únos průzkumníka. Arogantní Drassi ze záchranné lodi tak dychtil po tom, aby se vysmál ztroskotanému kapitánovi, že byl první dole z rampy; ostatní Drassi ho následovali, zatímco posádka vykládala cestující. Smáli se a klábosili spolu, byli rádi, že už mají půl cesty za sebou a teď už si to namíří domů. Také se těšili, jak to za ně cestou zpátky odedřou zachránění Kateni a oni se budou jen tak poflakovat.

Kris ležela na břiše na sousedním poli; Zainal se vedle ní tiše smál do hrsti, když sledovali, jak katenští Drassi arogantně kráčeji k poškozenému transportu.

Falešná katenská posádka samozřejmě vyskočila a postavila se do pozoru a někdo křikl na ty uvnitř - krásnou katenštinou, jak si Kris hrdě pomyslela - že kapitán přichází na palubu. V uctivé vzdálenosti ho pak následovali dovnitř, jen jeden zůstal u otevřeného poklopu a opíral se o něj. Mezitím už zachránci dokončili vykládku posledních bezvládných těl. Pak je zavolali do vraku.

„Co máme dělat teď?“ ptal se jeden Katen druhého, když kráčeli k lodi. Zainal to pro Kris přeložil.

„Asi rozmontovat všechno, co by ten dobytek mohl použít,“ řekl ten druhý.

„Dobytek, jo?“ zamumlal Joe, který ležel z druhé strany vedle Zainala. „My vám ukážeme jatka!“

Zainal přeložil první část Katenovy odpovědi: „Doufáme, že to nebude trvat dlouho. Potřebuju...“ A odmítl přeložit tu dost dlouhou větu do konce. Podle toho, jak oplzle se oba Kateni rozchechtali, byla Kris ráda, že překlad nedokončil. Pozorovatelé znepokojeně vyčkávali, zdálo se jim, že uplynula nekonečně dlouhá doba, než falešný Drassi - kapitán - ve skutečnosti Vic Yowell, který nejenom vyhovoval výškou, ale uměl natolik katensky, aby zvládl i nezbytně nutnou konverzaci - vyšel z lodi a namířil si to rozhodnými kroky se svou posádkou k nové lodi a nahoru na rampu.

Následovala krátká pauza a pak se znovu objevil, mával čapkou a odhalil rozdíl mezi katenským make-upem a skutečnou barvou své pokožky.

„Je naše!“

Z křoví se vyrojili lidé, jásalí a tančili radostí nad úspěchem druhého přepadení. Pak se rozběhli na pomoc novým přichozím, bylo jich 114, všichni pocházeli ze Země a byli v mnohem lepším stavu než většina cestujících z posledních zásilek. Katenští vězni byli odesláni za svými krajany do údolí.

Jurij Palit, další falešný Katen, který se už vrátil k původní barvě své pleti, velel dozorcům, kteří vězně doprovázeli.

Cestou jim byla poskytnuta ukázka činnosti mrchožroutů a byli tak barvitě varováni před dalšími nebezpečími planety, že zkrátli jako beránci, ještě než dorazili na místo.

Když byla nová dopravní loď prozkoumána, Scott se usmíval doslova na každého. Jednalo se o první let lodi typu KDL, jak vyplynulo ze záznamů; důkazem byl i vzhled lodi a vůně novoty. Zainal, Kris, Bert Put, Peter Snyder, Rastancil a Beverly byli celou noc vzhůru a překládali příručky a prokousávali se všemi vylepšeními.

Úplně nejlepší byl objev dvou malých lodí, určených ke kratším planetárním letům, a jednoho velkého a dobře vybaveného pozemního vozidla, vhodného pro náročný terén. Mělo vnější pancéřování a bylo odolné proti korozi.

Když si Zainal prohlížel všechna tlačítka na palubní desce, usoudil, že bude pravděpodobně i „vodochodní“.

„Obojživelné,“ zamumlala Kris; oba na sebe pohlédli a usmáli se. Nepoužili by průzkumníka k přesunu na jiné kontinenty, protože by riskovali, že je někdo uvidí. Tohle vozidlo pojme dvanáct pasažérů a tříčlennou posádku a bezpečně je dopraví alespoň k nejbližším územím. Bylo by dobré zvolit den, kdy vody v průlivu budou klidné; nelíbilo se jí pomyšlení, že by dostala mořskou nemoc v tak omezeném prostoru.

Ale takový průzkum jim v nejbližší době nehrozí. Nejbližší bod scénáře káže nastartovat zbrusu novou loď a vydat se zpátky na Barevi, na její základnu.

Na palubu KDL 45A - jak se daly rozluštit piktogramy na boku - nastoupilo co nejvíc lidí a odstartovalo. Mezi cestujícími byli všichni, kdo pracovali v NASA nebo u leteckých společností různých zemí. Paluby se daly upravit na různou výšku, podle toho, jestli se na nich přepravoval náklad nebo cestující, jestli byli při vědomí nebo ne. Marrucci a Beverly to pokládali za geniální. Zainal jim ukázal různé kombinace. Takže KDL mohla skutečně pojmout to množství lidí, z nichž každý měl nějaký důvod nebo nárok tu cestu podniknout. Někteří cestovali, protože se chtěli dostat do vesmíru, další se měli naučit, jak loď řídit, a všichni měli pomoci zahladit stopy náhlého a úplného zničení zbrusu nové lodi. Zainal objevil záznamy o několika malých problémech s pohonnou jednotkou na cestě sem, jeden z nich byl natolik závažný, že kapitán zastavil motory a poslal zvláštní skupinu čistit trysky. Nahlásili to i na základnu, protože kvůli těmto potížím se opozdili proti plánovanému příletu na Botany.

Pete Snyder vedl tým, jehož úkolem bylo zjistit, jaká závada by teď mohla vyústit v osudnou nehodu. Měli spoustu náhradních dílů ze staré lodi - naštěstí všechny součásti si byly dost podobné. S trochou vynalézavosti při podávání zpráv na základnu bude každá z nich líčit další problémy a pak... exploze pomocí samospouště; dostatečné zbytky kovu ve vesmíru přesvědčí kohokoli, kdo to bude chtít ověřovat, že KDL opravdu cestou domů explodovala. Ze starého transportu odmontovali náležitý venkovní panel a na něj vyvedli nápis KDL. Falešná cesta domů byla naplánovaná na týden, protože Zainal se chtěl dostat za heliopauzu systému a z dosahu satelitu, než budou předstírat explozi.

Kris zůstala, protože ještě neměla ruku natolik zahojenou, aby byla na cestě nějak užitečná... obzvlášť když si tolik jiných jako Raisa a další vycvičené ženy-pilotky zasloužily dostat tuhle příležitost daleko víc. Popravdě řečeno, byla dost unavená z nočního vysedávání a překládání. A pak, Mitford požádal o pozemní vozidlo pro své průzkumné týmy a dostal ho. Takže Kris bude mnohem užitečnější, když se obeznámí s touto technikou, než aby byla nadpočetnou účastnicí kosmického letu.

„Už by měli být zpátky, ne?“ zeptala se Mitforda, když nakládali výstroj na obojživelné vozidlo, které pojmenovali Vana. Když se Zainal vrátil, Mitford právě plánoval výpravu, kterou měl sám vést. Chtěl překročit kanál oddělující tento světadíl od jeho nejbližšího souseda. Pro tento projekt kombinoval dva týmy a byl šťastný jako blecha. Příjem nováčků přenechal Easleymu.

„Jo, mají už tři dny zpoždění. Ale zničení proběhlo dobře, to přece víš.“

Spojení mezi velitelským stanovištěm starého transportu a KDL fungovalo a ti, co zůstali na zemi, mohli dopodrobna sledovat narůstající hysterii, povely a rozkazy, když se pohonný systém „porouchal“... včetně závěrečné exploze. Takže tahle část dopadla dobře.

Hlídky Deskiů měly rozkaz poslouchat i trávu růst, protože jejich smysly měly daleko větší důvěru než zastaralý a nespolehlivý detekční systém na velitelském stanovišti v hangáru.

Kris doprovázela Mitforda při kontrole údolí věžňů a zjistili, že Kateni jsou sice naživu, ale vůbec se nesnaží, aby se „usadili“.

„Žádná iniciativa,“ zabručel Mitford. „Přesně jak Zainal říkal. Ani u těch dvou kapitánů.“

Zdalo se, že jsou zaujatí malým kouskem země před sebou, ale žádný se nehýbal.

„Šachy?“ zeptala se Kris, protože vypadali tak soustředěně.

„Šachy?“ podíval se na ni překvapeně Mitford. „Nezvládnou ani dámu, natož šachy.“

„Podívejte, tamhle někdo zkouší rybařit,“ řekla Kris a ukázala na jednoho muže, který u seděl řeky s prutem v ruce.

Jo. Dokonce ani Katenům nechutnají ty jejich trvanlivé potraviny,“ řekl a odvrátil se.

Jurij Pálit se z pozice své funkce vypravil zkontrolovat Tury a vrátil se se zprávou, že si už postavili několik srubů z pokácených jehličnatých stromů. Všiml si, že několik z nich je zraněných a leží tam na slunci: zlomené nohy a ruce a jeden s čerstvými šrámy po těle.

„Pokoušeli se to přelézt?“ zeptala se Astrid.

„Turové jsou dost paličatí, že?“ zeptal se Jurij Pálit Mitforda.

Seržant pokrčil rameny. „Hrozně. Nechte je být.“

„A necháme je zničit to krásné údolí?“ zeptala se Kris.

Mitford kývl bradou směrem k fotografiím na zadní stěně, na kterých byla ohrazená údolí, která Zainal viděl během svého letu. „Je tu spousta dalších údolí a světadílů.“

„Co s nimi podnikneme?“ začala Astrid.

Mitford zvedl ruku a usmál se na tu vysokou a půvabnou Švédku. „Musíme počkat, až se vrátí Zainal, a pak uděláme zkušební jízdu obojživelníkem.“

Což každému připomnělo, že KDL už má šest dní zpoždění. Kris se snažila nedávat najevo žádné znepokojení, ale každou noc se budila s černými myšlenkami.

„Co se jim mohlo stát?“ zeptala se jí Astrid sedmého dne ráno. „Určitě už jsou na cestě zpátky.“

„Ta exploze přece byla fingovaná,“ řekl Mitford a vyhýbal se Krisinu pohledu. Mluvil o Zainalově návratu s neochvějnou přesvědčivostí.

„Určitě mají pro to zpoždění nějaký důvod, tím jsem si jistá,“ řekla Kris tak rozhodně, až na ni vrhl rychlý pohled.

„To víš, že ano. Jen si nedovedu představit jaký.“

„Asteroidy, nějaké technické potíže nebo problémy s řízením. Těch pádných důvodů může být víc.“

„Jo.“

„Nebylo by od něj moudré, aby se s námi pokoušel spojit, protože loď je přece zničená a ten ztracený satelit by tu zprávu mohl zachytit.“

„Máš úplnou pravdu,“ souhlasil Mitford a pustil se do jiné práce.

„Nový satelit,“ řekl jim Zainal hned, jakmile se před netrpělivým davem otevřel poklop. „Letěli jsme...“ a naznačil rukou spletitý pohyb. Zapátral pohledem po Kris a uviděl ji hned u vchodu do lodi. „Lenveková práce.“ Seskočil k ní a letmo se dotkl její tváře, protože za ním se hrnuli ven i ostatní a halasně se zdravili s uvítacím výborem.

Nejspokojeněji se na rampě usmívali Scott, Beverly, Rastancil a ti, kterým se od této chvíle začalo říkat vrchní velení. „Mitforde, Easley,“ volal Scott a připojil ještě další jména, „sejdeme se v devatenáct třicet v Narrow. Beggs!“ Na toto zavolání přiběhl ten jeho patolízalský poručík, kterého Kris tak nesnášela, s nezbytným blokem v ruce. „Chci, aby se všichni ti to muži a ženy zúčastnili té schůze, pokud je to lidsky možné...“ a pokračoval v udílení rozkazů, spěchal k nejbližšímu vozu a gestikuloval, že chce odvézt do tábora Narrow.

Zainal vzal Kris za paži a odtáhl ji stranou všeobecného mumraje u lodi.

„Lenvec jim řekl, aby instalovali dokonalejší satelit?“ zeptala se.

„Někdo to udělal. Museli jsme si vypočítat jeho oběžnou dráhu, abychom mohli proklouznout. KDL je dobře řiditelná i bez motoru.“

„Letěli jste bez motoru? Odkud?“

Zainal se zasmál jejím úžasu. „Nebylo to těžké. Je to běžné i u vaší kyvadlové dopravy. Kateni jsou ještě lepší jezdci.“ „Jezdci?“ Kris si musela přiznat, že ji netěší, když Zainal chytá slangové výrazy ještě i od jiných - a s námahou se ovládla.

„Bert ji řídil. Je dobrý. Tak, kam ji schováme?“ Zainal se zachmuřil nad tímto problémem.

Kris se podívala na pole, kde ještě pořád trůnil vrak. „Dejte ji tam. Vědí, že na tomto místě stojí ztroskotaná loď. Satelit přece nemůže zaznamenat každý detail. Nebo zachytí i ten nápis?“

Zainal vyprskl smíchy. „To je fakt. KDL sice není žádná chudinka, ale není jí zas až tolik.“

„Když ji schováte do zákrytu, nikdo ji nenajde,“ řekla Kris.

„Bude s tím Scott souhlasit?“

Kris pokrčila rameny. „Ta loď je moc velká, nevejde se do žádné garáže, možná do té na pobřeží, kam se nemůžeme dostat. Kdo ji přijde hledat? Sehráli jste tu havárii tak přesvědčivě...“

Zainal se smál ještě hlasitěji, jeho žluté oči se smály také a nevypadal vůbec jako Katen.

„A když se vám podaří ošidit satelit cestou sem, tak teď vás už tím spíš neodhalí.“

„Někdo z vašich moudrých mužů kdysi řekl,“ zaklonil trochu hlavu a hledal ta správná slova, která si pečlivě sesumíroval, „že můžeš ošidit většinu lidí na nějakou dobu, ale ne všechny lidi napořád.“

Musela se na něj usmát, měl takovou radost, že si vzpomněl na příhodný citát. A ona měla radost, že se v pořádku vrátil. „Myslíš, že Lenvec je tak mstivý?“

„Nemyslím. Vím to. Když si vyvolili mě...“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Dostal jsem privilegia, která mají vyvolení. Lenvec mi to... záviděl. Jestli teď zaujme mé místo jako vyvolený, bude se cítit okradený.“ Po očku se na ni podíval, co říká na jeho trefné přirovnání. Zasmála se na něho. Když mluvil anglicky, neměl jeho hlas tak drsný tón. Brzy ho nikdo nerozezná od rodilého mluvčího.

„Hmm, ano, pokud je typ závistivce, bude se cítit okradený. Ale možná... si ho už vyvolili. Kolik z něj samotného zůstalo v tom Eosi?“

Zainal pomalu pokývl hlavou nad touto poznámkou. „To nevím. Naštěstí.“ Přitiskl tvář na její a pevně ji objal. „Shodili mě a zůstávám.“

Kris nebyla jediná, koho napadlo, že nechají KDL tam, kde je: venku. Umělecky sežehnutý piktogram vystřídal původní, zbrusu nový na KDL 45. Ve skutečnosti nebyla žádná další možnost, co s lodí, i kdyby Farmáři měli dostatečně velké prostory, že by se tam vešla. Ta loď nebyla jenom pouhou trofejí, na kterou by měl sedat prach, i když o jejím využití se teprve bude rozhodovat. Scott schválil Fázi dvě, ale kdo mohl vědět, jestli admirál, který podle všeho vzal řízení vojenských záležitostí v nejvyšším velení do svých rukou, bude souhlasit, aby se pokusili i o Fázi tři. KDL se usídlila na vraku, zmáčkla na placku jeho prázdnou skořápku. Hlídky Deskiů je včas upozorní, kdyby se schylovalo k nějakému přistání... k přiletu dalších transportů... aby mohli loď přeparkovat o několik polí dál a schovat ji před náhodnou návštěvou. Kateni se málokdy rozhlíželi kolem, když vykládali své pasažéry a těch pár ubohých zásob, které s nimi přivezli. Bylo v tom určité riziko, ale Scott nakonec souhlasil se Zainalovým ohodnocením Drassi: Nadří se co nejmiň a vrať se na základnu.

„Víte, někomu to možná bude připadat divné, že v této oblasti explodovaly tři lodě,“ poznamenal Leon Dane na konci posledního hlášení, „a rozhodne se, že nestojí za to navštěvovat tento úsek rozsáhlého eosko-katenského impéria, a nechá nás na pokoji.“

„O tom pochybuju,“ řekl Easley se smutným úsměvem. „Soudě podle posledních přiletů, roste na Zemi odpor a Kateni berou do vazby všechny, kdo jsou jen trochu v podezření, že by mohli být sabotéři nebo rebelové. V posledním shozu máme oddíl Námořních skautů a jediné, co provedli je, že měli svou obvyklou schůzi jednou za měsíc. Může se stát, že obyvatel ze Země tady bude přibývat... a naženou je všude jinde... než aby je nechali na staré dobré Zemi.“

„Já jen doufám, že si dokážeme udržet ten přístup k věci, že tady, na Botany, pro nás začíná něco nového a pohrbíme někde hluboko všechny nešvary, které na té staré dobré Zemi působily problémy,“ řekl Mitford a měl pádný důvod pochybovat, že netolerantnost a pámbičkářství, které jsou hluboce zakořeněné, se dají jen tak lehce vymýtit. Tři muži a žena si právě odpýkali svůj trest na pranýři, protože oživil jeden starý předsudek v hodinu trvajících rvaček. Ti, kteří se při ní zranili, si odsedí svoje, až se dostatečně zotaví. „Čím víc lidí tu bude, tím víc problémů se vyskytne.“

„Máme čtyři kontinenty... no, vlastně dva, když necháme Farmářům ty jejich,“ řekl Leon. „Je tu dost místa pro všechny, ne?“

„Některé typky nemají nikdy dost místa,“ řekla Sarah.

„Svatá pravda,“ řekl Dane a unaveně vydechl.

KAPITOLA SEDMÁ

Když opadlo vzrušení, co a jak udělat s KDL, a události se zklidnily, Scott a ostatní z nejvyššího velení, kteří měli na starost vojenské záležitosti, trávili hodiny tím, že se vyptávali nových příchozích na události na Zemi a pokoušeli se z útržkovitých výpovědí složit ucelený obraz tamějšího dění. Ve světě, který kdysi čtyřicet hodin informoval o politickém dění, se už mnoho zpravodajských relací nevysílalo.

„Katastrofy v kteroukoli denní a noční dobu,“ vzpomínala Kris.

„Dělají to na Kateně nebo na Barevi taky tak?“ zeptala se Sarah Zainala. Seděli všichni u stolu v jídelně tábora Narrow; před chvilkou povečeřeli.

„Říkat všem všechno? Ne,“ Zainal se té poznámce zasmál. Šedé vlasy mu povyrostly a nosil je teď vzadu sepnuté do culíku, což mu hrozně slušelo. Kris se nabídla, že mu je zaplete do copánku po vzoru amerických indiánů, sama se teď takhle česala, protože měla vlasy delší, ale on odmítl. „Vědí jen ti, kteří potřebují vědět.“ Pak pokrčil rameny. „A večer se lže o nových světech a statečných Katenech.“

„Verbují?“

Zainal zvažoval to slovo, stiskl Kris ruku, aby jí naznačil, že na to přijde sám. „Ano, do vesmírné armády.“

Ocenili jeho bystrost zvednutím palců - seděl tam jejich průzkumný oddíl a šestičlenná Astridina skupinka. Strávili spolu hodně času, učili se ovládat obojživelné vozidlo, aby to každý z nich uměl. Mechanici se kolem něj taky točili, seznamovali se s jeho vybavením, systémy, komunikačním zařízením a údržbou. I když Mitford povýšil do výboru nejvyššího velení, který teď řídil život v osadě, musel dostat „řádné povolení“ k převzetí tak cenného stroje. Také potřeboval povolení od Scotta, aby si mohl vzít Zainala.

„Vymyslí si všechno možné i nemožné, než aby náš tým nechali už v klidu pracovat,“ řekl Mitford předchozího večera.

„Obsadili posádkou oba můstky, KDL funguje na sluneční energii, navíc máme hlídky Deskiů po obvodu celého tábora. Kdyby potřebovali Zainala, Marrucci by si pro něj mohl přiletět v jednom z těch atmosférických letadel, když se teď už naučil, jak se v nich nezabít. A satelit takový letoun ani nezaznamená.“

Zainal si tím nebyl úplně jistý, protože nevěděl, co všechno nový satelit dokáže, kromě toho, že jednou za třicet hodin oběhl planetu a kontroloval ji. Zainal neviděl nebezpečí v upravených vozidlech na vzduchových polštářích, které jezdily na sluneční energii, takže je satelit nezaznamená. Obojživelné vozidlo by na satelitu mohlo být vidět - i když se už nepředpokládalo, že existuje - a tak Zainal vypočítal dráhu satelitu a budou vozidlo používat v době, kdy bude satelit na opačné straně planety. Takhle možná bude trvat trochu déle, než dojedou k pobřeží, ale až bude Vana ve vodě, satelit ji neodhalí, protože voda nejen ochladí její vnější plochy, ale zamaskuje i její emise.

Kris měla ruku ještě zarudlou, ale obě chodidla se jí už zahojila, i když si ještě pořád dávala do bot měkkou vystýlku z obvazu. A hrozně toužila po tom, aby odjeli z tábora Narrow. Chtěla to kvůli Mitfordovi i kvůli Zainalovi. Namlouvala si, že to je jen touha po cestování, která působí, že nemá stání, protože si nemyslela, že má jasnozřivé schopnosti, ale opravdu moc chtěla odjet. Prozkoumat sousední kontinent.

Eoský Mentát Ix si už úplně zvykl na svou novou podobu a teď se nudil. Už se nabažil radosti, že jeho předchozí oslabená tělesná schránka dostatečně nefungovala, a přestalo ho to uspokojovat při hledání nových zážitků. Jeho nová podoba měla relativně omezené možnosti, protože jí chyběl trénink, kterého by se jí dostalo, kdyby byl vyvolencem hned od útlého věku.

V té chvíli vyplouvala na povrch nenávist a zahořklost jeho někdejšího katenského myšlení. Ix si na to dokázal vzpomenout. Pokusí se prozkoumat, jestli jsou jeho podezření oprávněná. Trochu ho polekalo, když zjistil, že k podrobené planetě byl instalován mnohem výkonnější satelit. A ještě víc ho zneklidnilo nejnovější hlášení, které mu mentálně předali jeho kolegové ve službě.

Průzkumná loď zmizela a v prostoru ovládaném Eosi po ní nezůstala jediná stopa: nikde nedočerpala palivo, na žádné planetární ani kosmické stanici se neobjevila. A satelit nenašel tento kovový objekt ani na podrobené planetě. KDL, nejnovější dopravní loď flotily, vyložila náklad a odletěla. Oba satelity zaznamenaly start. A na záznamu byl i poslední okamžik jejího letu a následná exploze.

Ix si pozorně záznam přehrál, seznámil se s podrobnostmi posledních momentů existence lodi a věděl, jak se posádka snažila odstranit poruchu. Ix měl k dispozici srovnání s podobným typem lodi, která byla v současné době uvedena do provozu, a zjistil, že k takové poruše pohonného systému by teoreticky mohlo dojít, ale bylo to velmi nepravděpodobné.

Eoský Mentát si vyžádal záznam o letu KDL, který by měl být mezi troskami nalezen. Byl tam. Po jeho prozkoumání mu něco v jeho skvělém mozku říkalo, že všechno, co se stalo, vypadá podezřele.

Ix si prohlédl záznamy z orbitálního satelitu a našel tam jen vrak, který zůstal na místě přistání. Pak ho jeho druhové přizvali na schůzku, kde se mělo řádně projednat, jak řešit narůstající problémy, se kterými se katenské okupační síly setkaly na poslední podrobené planetě. Takový vytrvalý odpor byl ojedinělým jevem, skoro bizarním, a Ix se zabral do úvah, jaká trestná opatření zvolit, aby tenhle problém zcela vyřešil. Ale Eosi byli ve skutečnosti fascinováni rozsahem a originalitou odporu proti své laskavé nadvládě.

Kosmické těleso, které zajišťovalo všeobecnou údržbu, doletělo k cílové planetě a zjistilo, že v jejím nejbližším okolí se nacházejí dvě technická zařízení: jedno kolem ní obíhá v rozmezí třiceti hodin a to druhé je geosynchronní. Takle dvě zařízení byla důkladně prozkoumána a pak těleso sestoupilo dostatečně nízko, aby mohlo prošetřit, proč byla z řídicího stanoviště odpálena střela, která se na domovskou základnu vrátila bez jakékoli zprávy. Těleso zaznamenalo, že se v

místě nacházejí nějaké formy života, i když k tomuto účelu nebylo naprogramováno. Pokračovalo ve své obvyklé kontrole zemědělského zařízení umístěného kolem obhospodařované plochy a odhalilo anomálie nebývalého rozsahu, které svědčily o tom, že původní zařízení neplní svou funkci. Kontrola zemědělského inventáře, který měl v této roční době zahálet, prokázala, že se některé jeho části nacházejí v neobvyklé formě. Tato abnormalita byla pečlivě zaznamenána. Dále se zde vyskytovalo mnohem víc forem života, což byl v rozporu s přirozenou reprodukční schopností původních druhů. Bylo nemožné, aby hovězí dobytek poškodil či dokonce pozměnil stroje, které o něj pečovaly. Těleso ale bylo naprogramováno jen na kontrolu mechanického zařízení: nekontrolovalo formy života. Ty nespadaly do jeho kompetence.

Dokončilo dráhu svého oběhu, na kterou bylo naprogramováno, aby požadovaná kontrola byla co nejefektivnější, odeslalo svá zjištění na domovskou planetu a pokračovalo ve svém běžném údržbovém cyklu.

Deskiové si zakrývali oči a křčili se strachy, ale přesto se jim podařilo nahlásit na své základny, že ve vzduchu slyšet hluk, ze kterého jde strach. Přístroje na obou můstcích zaznamenaly vesmírné těleso, které se pohybuje nesmírnou rychlostí a obíhá kolem Botany. Užaslý Marrucci, který měl službu, byl jen schopen vykřiknout, že jeho rychlost se blíží rychlosti světla. Obrazovka na můstku ukázala souvislou světelnou skvrnu, která obklopila celou planetu.

„Pak to nemůžou být Kateni,“ řekl Rastancil, který stál za jeho zády a přihlížel. „Nedokážou něco takového...“

„Ještě ne,“ dodal Marrucci přiškrknutým hlasem.

Tým na velitelském stanovišti hlásil zprávu o hrozném okamžiku.

„Měl jsem pocit, jako by mě skenovali mimozemšťani,“ tvrdil jinak klidný plukovník Salvinato a hlas se mu slyšitelně třásl.

„Ano, nejste sami. Něco si nás důkladně prohlíží,“ odpověděl Rastancil a doufal, že to plukovníka uklidní: po těle ještě cítil lehké brnění, vyvolané dotykem toho něčeho. Salvinato později hlásil, že místo jedné návratné střely jsou tam najednou zase dvě.

„Náhrada pomocí přenosu hmoty?“ řekl Rastancil blahosklonně.

„Přeneste mě nahoru, Scotty,“ řekl Marrucci, kterému se vrátil hlas. „Kateni nemají ani nic takového.“

„To by vysvětlovalo, proč dokáží farmářské lodě tak rychle naložit náklad,“ řekl Mitford, když ho přivolali, aby se i on vyjádřil k té podivné události. „Taky jsem to cítil. Jako by mnou projel slabý elektrický proud.“ Pak se usmál. „Tak Farmáři si nás konečně všimli.“

„Opravdu tohle chceme?“

Mitford se nad tím na chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny. „Nerozumím tomu, generále,“ řekl.

Generálové už převzali chod Botany do svých rukou, ale on nepřestal cítit odpovědnost za to, co pro kolonii udělal.

„To byla jediná možnost, kterou jsem v té době měl. I teď mi připadá dobrá. Nikdo nám neporadil. Takže, co bude dál?“

Scott svolal na okamžitou schůzku všechny z tábora Rock, kdo byli svědky proletu farmářské lodi. Mezitím už vznikala spousta dohadů a fám, které byly čím dál nepravděpodobnější, hloupější a budily stále větší strach. Jedna z nich byla o tom, že je Farmáři nakazili smrtelnou infekcí, která do čtyřiaadvaceti hodin zahubí celou populaci. Mluvílo se i o tom, že si je Farmáři spočítali a brzy přiletí a naženou je na jatka, zpracují je a odvezou si je jako lahůdku. Někdo vymyslel, že si je takhle „ocejchovali“ a teď si z nich udělají otroky nebo je dokonce promění v šestinohé klokrávy nebo mrchožrouty. Když se tedy odpoledne sešli všichni z Prvního shozu v jídelně tábora Narrow, vzduch se chvěl napětím. Lavice (vyrobené ze součástí starých strojů) a stoličky byly sestaveny do půlkruhu kolem stolu, kde seděli Jim Rastancil, Geoffrey Ainger, Bull Fetterman, Bob Reidenbacker, John Beverly, Pete Easley, Jurij Palit a bývalý soudce Iri Bempechat, kterého teprve nedávno pověřili udělováním trestů za porušování kázně a zanedbávání práce. Ray Scott se svým nesnesitelným pobočníkem Beggsem, který dělal poznámky a počítal účastníky, vstali, když bylo jasné, že všichni, kdo měli přijít, jsou přítomni.

„Doufám, že nikomu z vás neublížily hloupé fámy, které se začaly šířit po té nedávné návštěvě,“ začal Scott a tvářil se smutně.

Podíval se zpřímá na Mitforda, který měl po pravici Zainala a po levici Kris; přišli také Dowdall, Cumber, Asker, Murphy a Tesco - Mitfordovi původní pomocníci během pochodu z pole Prvního shozu - a seděli v jedné řadě, seržantovi obránci, kteří dbali na to, aby se do jeho blízkosti nedostali žádní hysterikové. Další z Prvního shozu zabrali druhou řadu, která kryla záda. Patti Sue seděla přímo za Mitfordem společně s Jayem Greenem, Sandy Aresonovou, Bartem, Coolem, Pessem, Slavem, Bassem, Mattem Su a Mackem Darglem. Za nimi pak ještě další: Janet, Anna Bollingerová se synkem, Doyleovi, Joe Latore a Dick Aarens.

Mitford si založil ruce. „Vy i já víme, jak to chodí s fámami, admirále, ale nemíním se jimi zneklidňovat, ať už jsem proskenovaný nebo ne. Hlavně, když se zítra všichni probudí a budou vypadat stejně, jako když šli spát.“

„Ano, tímhle se vyřeší problém fám, ale ne ty další a závažnější, které musíme řádně probrat,“ řekl Scott. Podíval se na Zainala. „Vyrozuměl jsem, že ten úžasný jev neměl nic společného s eoským či katenským kosmickým loďstvím?“

„Absolutně nic. Zprávy ze satelitu způsobí velký rozruch. To vím,“ odpověděl Zainal. „Eosi nebudou mít radost z toho, co se stalo. Budou s tím mít spoustu starostí. Nakonec.“

„Vy jste byl průzkumník, že, Zainale?“ zeptal se Bull Fetterman. „Narazil jste někdy v této galaxii na nějakou jejich stopu?“

Zainal zavrtěl hlavou. „Toto je nová sluneční soustava pro Eosi i pro Kateny. A proto ji my,“ zdůraznil to zájmeno v množném čísle a rozhlédl se kolem, aby bylo každému jasné, že do toho zahrnuje všechny, „kolonizujeme. Pokud vím, mají mnohem dokonalejší techniku než Eosi. Také se jich tak nebojím jako Eosi.“

„Opravdu?“ Scott nebyl jediný, koho takové přiznání překvapilo. „Jak jste došel k tomuto závěru, když uvážíte, co se právě stalo?“

„Právě proto,“ řekl Zainal, jako by to bylo nad slunce jasné. „Nikdo nebyl během prohledávání zraněn. Nahradili tu

odpálenou raketu. Ne, nebojím se Farmářů. Je to takový...“ a položil si dlaň na žaludek, „vnitřní hlas.“

„Slyší ještě někdo ten... vnitřní hlas?“ zeptal se Scott spíš pobaveně než povýšeně.

„Když jsem viděla to údolí, tak spíš souhlasím,“ řekla Kris. To údolí mělo zvláštní atmosféru a Kris si myslela, že i ostatní z jejich skupiny ji museli cítit: to ticho a klid, pečlivě strážené a chráněné zablokováním přístupu. „Toto nejsou zabíjáci jako Eosi. Chovají se k této planetě citlivě.“

„Rád bych teda věděl, proč nezatočili s mrchožrouty,“ řekl Dowdall nevrle.

„Protože jsou to účinní pomocníci při likvidaci odpadu,“ řekla Kris.

„Vybudovali si bezpečná místa, protože chtěli něco udržet uvnitř nebo vně. Eosi takové věci nedělají. Farmáři se od Eosi hodně liší... a od Katenů.“

Lenny Doyle s úsměvem zvedl ruku. „Taky bych se spíš přikláněl k jeho názoru, kdyby nás mechaňáci... Farmáři... div nerozsekali do přepravek. Ale Zainal nás dostal ven dřív, než to mohli udělat, a kromě toho ty stroje nebyly naprogramovány k tomu, aby nás rozeznaly od klokav.“

Dick Aarens udělal tiché dementi.

„Svědčí to o tom, že Farmáři nejsou dvounožci?“ zeptal se Scott.

„Ne, to jen svědčí o tom, že farmářské stroje nebyly naprogramovány k tomu, aby rozlišovaly mezi teplokrevnými druhy,“ řekla Kris.

„Mohli být mechaňáci udělaní ve stejné podobě, jako jsou jejich výrobci?“ zeptala se Janet a těkala pohledem kolem, kdo ji uklidní.

Lenny při té poznámce propukl v řehot, který se honem snažil potlačit, když viděl, jak Janet urazil.

„Přestaň, Janet,“ řekl Aarens hrubě, „ušetři nás toho náboženského blouznění... vyrobení k obrazu svých pánů? Sakra, to přece ne! Každý kus zařízení na této planetě je mistrovským konstruktérským kouskem využívajícím obnovitelnou energii, je snadno samoopravitelný a udržovatelný. Nikdo není schopen zjistit, z jaké slitiny ty stroje jsou, ale jsou prakticky nezničitelné.“

„Dokud ses neobjevil ty,“ řekla Janet rozzlobeně; byla uražená Aarensovými jízlivostmi.

„To nám však nepomůže,“ Ray Scott jim rychle skočil do řeči a mávl na oba, aby se posadili, „nepomůže nám to odhadnout, jakou akci by Farmáři mohli podniknout, až jim ta jejich vesmírná koule nahlásí, že stroje na většině zemědělského území už nefungují.“

Kris si zakryla ústa, aby nebylo vidět, že se směje. Rozhodně by od admirála nečekala takové ohodnocení.

„Nepouštějme se do neplodných spekulací,“ pokračoval Scott. „Podniknou Eosi něco proti Botany, když budou studovat ta hlášení? Třeba blokádu?“

„Nebo nás aspoň přestanou zásobovat dalšími kolonisty?“ zeptal se Pete Easley naříkavě.

„To je pravděpodobnější,“ řekl Zainal.

„Měl jsem spíš na mysli, jestli vyšlou nějakou skupinu, která prozkoumá planetu, kde beze stopy zmizely dvě dopravní lodě a průzkumník.“

„Co kdybychom to svedli na E.T.?“ zeptal se Lenny Doyle.

„Tím bychom je asi nepřesvědčili,“ řekl Jim Rastancil, ale vypadal zamyšleně.

„Eosi se nezajímají o to, co se děje v takovéto kolonii,“ řekl Zainal. „Ale nebude se jim líbit to, co se stalo dnes, až uvidí hlášení. Eosi věří, že jejich technika je nejlepší.“

„A bude pro ně těžké překousnout fakt, že není,“ řekl Rastancil, spokojený s obratem konverzace.

„Takže Eosi jsou ti vynálezci ve vašem světě?“ zeptal se Ainger.

„Ano. Oni dělají plány. Kateni je realizují.“

Jste si jist, že nepřiletí na Botany kvůli tomu, že přitahuje tolik...“ zeptal se Rastancil a hledal vhodné slovo, „mezihvězdné pozornosti?“

Zainal se nad tím zamyslel.

„Ksaku, jak na to může Zainal odpovědět, generále?“ zeptal se popuzeně Mitford. „Eosi zatím vždycky ovládali vesmír. Alespoň to tak Kateni vždycky tvrdili a já toho od nich slyšel dost, když jsem trčel na Barevi.“

„Budou mít spoustu starostí a schůzování,“ řekl Zainal a neskrýval potěšení nad tím, jak budou Eosi konsternováni.

„Vy,“ ukázal na lidi kolem stolu, většinou to byli ti, kdo přišli na Botany jako poslední, „si neuvědomujete, jak omezení jsou Kateni při vši té jejich velikosti.“ Podíval se na Kris, jestli zvolil to správné slovo. „Vynaloží spoustu času a námahy, aby zjistili, kdo poslal to velice rychlé kosmické zařízení. Ne,“ a odmlčel se, aby zdůraznil zbytek věty, „proč se objevilo tady, u jejich trestné kolonie.“

„To je úleva,“ zamumlala Anna v řadě za Kris.

„To je určitá úleva,“ opakoval Rastancil vzadu jako ozvěna.

„Takže odvetu Eosi nemusíme čekat tak rychle,“ řekl Scott, „ale pochybuju, že budeme moct ignorovat odvetu Farmářů.“

„Myslí si, že když jim bude říkat farmáři, nebudeme se jich tak bát,“ prohodila Janet směrem k Anně.

Kris se ohlédla a usmála se na Janet, ale ta žena mluvila jen proto, že se bála: oči měla vylekané a brada se jí trochu třásla. Anna Bollingerová, která svěřila svého malého chlapečka někomu na hlídání, vypadala ještě vystrašeněji.

„Doufal jsem, že získám jejich pozornost, admirále, byla to jediná možnost, kterou jsem - tenkrát - viděl, Jak se dostat z této planety zpátky domů. Nejlepší scénář by byl přimět je, aby si všimli té eosko-katenské kombinace,“ řekl Mitford.

„Bylo to od vás trochu naivní, ne, seržante?“ zeptal se Geoffrey Ainger.

„Ale počkejte přece, Aingere,“ řekla Kris; seděla zpřímá se strachem, že se v ní probudil kousek povýšenosti.

Neuchlácholilo ji, že se Easley naklonil a zašeptal něco britskému námořnímu důstojníkovi.

„Omlouvám se, slečno Bjornsenová. Zapomněl jsem, jak málo jste toho měli v prvních dnech k dispozici,“ řekl Ainger a

zvedl zadek ze židle. „Seržante Mitforde, neměl jsem v úmyslu vás urazit.“

„Neurazil jste mě,“ řekl Mitford vyrovnaně a mávl rukou na důkaz, že přijal omluvu. Jeho ruka skončila Kris na noze, aby jí připomněl, že je schopen se dobře obhájit sám.

„To bylo to nejmenší, co mohl kterýkoli roťák udělat,“ řekl Bull Fetterman. „Zjistit, která úniková cesta je možná pro návrat ke svému regimentu.“

„Zjistili jsme mnohem víc,“ řekl Dick Aarens a vyskočil. „A udělali jsme zatraceně kus práce, když jsme předělali ty farmářský mechaňaky na to, co jsme potřebovali. Tak nám ksakru trochu věřte.“

„My vám věříme, ujišťuji vás, pane Aarensi. Zvlášť proto, že se vám podařilo udělat tolik zlepšení...“ začal Reidenbecker.

„Promiňte, ale měli bychom si přestat gratulovat,“ vložil se do toho Mitford, „a já bych rád slyšel, co má admirál Scott teď na srdci.“

Kris si myslela, že výraz Scottovy tváře svědčí o tom, že nemá nic na srdci... zatím.

„Co bych rád ještě jednou slyšel... přátelé,“ Scott měl problém najít vhodné neurážlivé oslovení pro všechny, „Je to, jaké jste měli pocity z přiletu toho leviatana, kterého jste viděli a který sklízel úrodu na této planetě.“

„Jestli se chcete zeptat, jestli nás skenoval, tak ne,“ řekla Kris.

„Vždyť ta loď, admirále, ani nevěděla, že tam jsme,“ řekl Jay Greene. „Jenom nám přeletěla nad hlavou jako nějaký...“ zamával rukama nad hlavou, „obrovský dinosaurus.“

„Nepřistála?“

„Neviděli jsme,“ odpověděl Mitford.

„Zainal vedl naši skupinu zpátky sem, protože jsme si mysleli, že se vznesla odsud,“ řekl Ninety Doyle. „Nebyli jsme od ní daleko, když zase vzlétla. Nezůstala tu ani jedna z těch mnoha beden, na které jsme museli vylézt, abychom se odsud dostali.“

„Takže to nebylo něco tak rychlého a pohyblivého jako ta věc, co nás teď tak fascinovala?“

„Ne, ne,“ Ninety zavrtěl důrazně hlavou, „bylo to úplně něco jiného.“

„Tenkrát jsme si mysleli,“ řekl Jay Greene, „že tu loď někdo naprogramoval, aby vykonala svou práci. Že na palubě není živé duše.“

Rastancil překvapeně hvízdal. „Plně automatizovaná?“

„A nějaká kultura, která očividně vynalezla přenašeče hmoty...“ řekl Scott a odkašlal si.

„To by byl jediný způsob, jak by všechnen ten náklad mohl být naložen během okamžiku, kdy se loď vznesla,“ souhlasil Ninety. „Jako ve Star Treku.“

„Pak je zcela pravděpodobné, že ten dnešní skener je také plně automatizovaný,“ řekl Easley.

„Nemohli jsme zjistit, z jaké je hmoty,“ řekl Rastancil. Já byl na velitelském můstku, když se dostal na oběžnou dráhu, a transport nemá tak dokonalé detektory...“ podíval se na Marrucciho, který byl v průzkumníkově.

Pilot zavrtěl hlavou a zvedl obě ruce. „Já si nevěděl rady, co mám na palubní desce zapnout.“ Podíval se na Zainala.

„Průzkumník by nestačil sledovat něco tak rychlého,“ řekl Katen.

„Takže v podstatě musíme počkat, až to zařízení podá hlášení Farmářům,“ řekl Scott, „a pak očekávat výsledky.“

„Cožpak neexistuje nic, co můžeme udělat, abychom se zachránili?“ Anna Bollingerová měla v hlase lehce hysterický tón.

„Nemůžeme jen nečinně sedět,“ přidala se Janet k jejímu protestu.

Admirál Scott nasadil mírně povýšený výraz a Kris, která už začínala mít toho muže ráda, znovu změnila názor.

„Jestli se jí zeptá, co si myslí, že bychom měli dělat...“ prohodila tiše k Mitfordovi, který jí znovu stiskl nohu, aby ji zadržel, a obrátil se k Janet.

„Je toho hodně, co můžeme udělat, Janet, a proto jsme tady. Zatím jsme si vedli docela dobře, ne?“ zeptal se a čekal, dokud neochotně nepřikývla. „Zatím se nemusíme zneklidňovat, jo?“ Pak se Mitford obrátil zpátky k přednímu stolu.

„Protože je teď víc než jisté, že skener viděl, že jsme předělali všechny stroje, které mají být v různých garážích a stodolách, které používáme, co kdybychom je vyklidili? Také bych doporučoval prozkoumat nejbližší kontinent s výhledem na to, že se tam usadíme... tedy v případě, že zjistíme, že tam Farmáři nezačali také hospodařit.“

Scott souhlasně přikyvoval ke všem těmto návrhům a ani Ainger se už tak nemračil.

„Na tomto kontinentě jsou všechna ta uzavřená údolí, která mají buď něco držet uvnitř nebo vně. Kolik jsme jich objevili, Zainale?“ obrátil se Mitford k Zainalovi po své pravici.

„Několik desítek. Musíme požádat tu kartografku Sheilu o podrobnosti.“

„Jeskyně jsou naše,“ řekla rozhodně Patti Sue, poslední člověk, o kterém by si Kris myslela, že promluví na takovéto schůzi. „Zabydli jsme je.“

„Ale neoprávněně,“ řekla jí Janet.

Kris se neodvážila ohlédnout se na Janet: to, co říkala, působilo tak podivně z úst ženy, kterou pokládala za docela normální. Skenování možná některé lidi změnilo. Otřásla se. Nehodlala přemýšlet o tom, že by na těch hloupých fámách mohla být špetka pravdy, pokládala je všechny za výsledek nejistoty a nedostatku sebevědomí.

„Když jim vrátíme, co jsme jim vzali...“ pokračovala Janet, a když zaslechla, jak se Dick Aarens nad jejím nápadem pohrdavě uchechtl, prudce se k němu otočila a namířila na něj prst. „Vy jste první začal rozebírat jejich stroje...“

„Janet!“ Mitford se k ní znovu káravě otočil. „Nerozmyslela sis pořádně, co říkáš, a nejsi přece hloupá. Dokázalas dodat tolika vykořeněným a postrašeným lidem sílu.“

Sandy Aresonová si nenápadně přesedla k Janet z druhé strany, konejšivě ji objala kolem ramen a kývla na Mitforda, aby mu dala najevo, že už na ni dohlédne.

„Co se stalo, stalo se a já pochybuju, že i ten nejlepší z našich technických géniů by zase dokázal dát všechny ty

mašiny dohromady,“ řekl Scott smířlivým tónem. „Nebylo by to úplně proveditelné také proto, že každou věc, kterou jsme z toho materiálu vytvořili, budeme potřebovat, abychom mohli vyklidit jejich prostory. Pokud je to jedna z našich možností.“

„Myslím, že ústup před nepřemožitelnou přesilou je obvykle pokládán za rozumný tah,“ řekl Bull Fetterman suše. Několik lidí odměnilo jeho pokus zmírnit napětí v jídelně smíchem.

„Navíc tak můžeme připravit prostor pro každého,“ řekl Beverly a zešířoka se usmál, „alespoň tomu všechno, co jsem viděl v některých údolích, nasvědčuje.“

„Ten druhý kontinent je lepší nápad, generále,“ řekl Mitford a vstal ze židle. „Hlavně když teď máme Vanu a můžeme provést rekognoskaci. Stejně jsem to plánoval.“

„Pozitivní akce je vždycky obdivuhodná, seržante,“ řekl Scott, „a já navrhuji, abyste dokončil svoje plány a pustil se do jejich realizace co nejdřív.“

„Začne i Jurijova skupina okamžitou evakuaci?“ otočil se Mitford k Janet.

„To si pište,“ odpověděl Reidenbacker místo ní. Vrhł na ni povzbudivý úsměv. Janet si lehce pateticky odkašlala, ale zvládla kratičkový úsměv, i když si pořád nervózně pohrávala s prsty.

„Měli by se zamyslet nad tím, že čím dál víc nováčků bude reagovat jako Janet,“ řekla Kris tiše Mitfordovi. Přikývl.

„Neměli bychom si vzít ty věci, které jsme vyrobili?“ zeptal se Dick Aarens. „Budeme potřebovat všechno, pokud chceme fungovat. A průzkumník? Kde ho teď, když chceme vyklidit stáje, můžeme schovat?“

Scott zvedl obě ruce. „Dejte nám pár hodin času,“ ukázal na odborníky za svými zády, „a my zformulujeme nezbytné plány a ustavíme týmy, které je uskuteční. Dále, vím, že některé z vás rozrušila ta ohnivá koule, která tudy dnes ráno proletěla...“ Jeho výraz pro to vesmírné těleso se tentokrát chytil a on se tomu usmál. „Ale nechceme, aby vznikly další fámy, které by vytvářeli lidé, co se ještě necítí na Botany bezpečně. Budme opatrní na to, co o této schůzi budeme povídat ostatním, ano? Žádám vás všechny, při všem, co je vám svaté, abyste nestrhli druhou lavinu nějakých hloupých poplašných zpráv. Uděláme vše, co je v lidských silách, abychom napravili naše neoprávněné přivlastnění budov a zařízení. Na prvním místě našeho zájmu samozřejmě bude dostat lidi z farmářských budov na bezpečnější místa, do údolí. Stejně důležité je zachránit vybavení potřebné k provedení řádné evakuace.“

Chuck Mitford se obrátil k ostatním za sebou. „Mějte na paměti, lidi, že Farmářům trvalo víc než devět měsíců, než zjistili, že jsme tady. Řekl bych, že máme dost času přesunout se jinam a zanechat po sobě garáže a stáje v pořádku, než odejdeme. Je to tak, Janet? Souhlasíš, Anno?“

„Dokážeme to,“ řekla Patti Sue tak neochvějně, že by Kris, která si dobře pamatovala, jak ta dívka byla kdysi ustrašená, mohla zajásat nadšením nad takovým projevem sebevědomí. Janet i Anna zareagovaly na její poznámku a už nevypadaly tak skličené.

„Samozřejmě,“ dodala Patti bezelstně, „možná přiletí, až začne dozrávat úroda, a my ani nevíme, kdy skončí zima, pokud toto je zima.“

Zainal opět vstal. „Líbí se mi ten nápad přestěhovat se na druhý kontinent, jestli je k tomu vhodný,“ řekl. „Myslím, že bychom měli vyrazit brzy. Můžeme se zaletět podívat nad další pevninu. Možná není tak neúrodná, jak to vypadá z vesmíru. Pokud ano, budeme potřebovat pomoc při hledání.“

Ninety vyskočil, sotva Zainal dosedl. „Je tu spousta takových uzavřených údolí, která Farmáři očividně nevyužívají. Mohli bychom umístit lidi tam.“ Když se ozvaly nesouhlasné výkřiky, dodal: „Byly by tam pochopitelné schody, aby se člověk dostal ven, když potřebuje. V údolích rostou stromy a keře. Mohli bychom do údolí přesadit spoustu plodin, které pěstujeme tady. A copak se Turové a Kateni nesnaží žít na svou vlastní pěst?“ Zešířoka se usmál a škádlivě mrkl na Zainala.

Mitford vstal. „Souhlasím se Zainalem, protože to stojí za to,“ řekl s neobvyklou skromností.

„Seržante, měl jste jediný nápad, který je v současné době proveditelný. Nedělejte z toho teď trestnou výpravu,“ řekla Kris rozhodně a její poznámka byla odměněna souhlasným mručením.

„Všichni jsme pomáhali,“ řekl Joe Latore, otočil se a podíval se zpřímá na Dicka Aarensa. „Že?“

Aarens ho ostentativně ignoroval.

„Ano, ale co se stane, když se přestěhujeme na ten druhý světadíl,“ řekla Anna Bollingerová a obličej měla zkřivený strachem, „a oni si nás tam najdou?“ Janet ji hned konejšivě objala a rozhlédla se kolem.

„Ale houby,“ řekl Ninety, „po celé planetě jsou jeskyně, kde vás nikdo nikdy nenajde. A možná jsou i za průlivem, co říkáš, Zainale?“

Kris se obrátila a položila Anně ruku na koleno. „My víme, že se bojíš hlavně kvůli svému chlapečkovi. Ale proč si přidělovat ještě víc starostí?“

„Což mi připomíná, že k naší současné krizi přispívají i Kateni,“ řekl Scott. „Zainale, co udělají vaši nejvyšší Eosi, když jim satelit předá zprávy o té ohnivě kouli?“

„Budou z toho nervózní,“ řekl Zainal stručně a ve žlutých očích se mu šibalsky zablýsklo.

Scott si dovolil mírné pousmání nad Zainalovým žertíkem. „Přiletěli by Botany prozkoumat nebo by zahájili blokádu válečnými loděmi nebo něco podobného?“

„Za prvé: o tomhle se bude diskutovat. Za druhé: satelit bude překontrolován, jestli jsou jeho údaje pravdivé. Za třetí: možná pošlou někoho, aby se podíval, co se nám přihodilo.“ Zainal očividně pochyboval o pravděpodobnosti toho třetího bodu.

„Za čtvrté: co když nám pošlou další kolonisty?“ zeptala se Sandy Aresonová.

Zainal to chvilku se skloněnou hlavou zvažoval.

„Sandy, myslím, že se nějakou dobu žádají kolonisté neobjeví.“

„Obzvlášť, když pro ně nebylo moc šťastné přistát na této planetě,“ řekl Aarens a uchechtl se.

Zainal pokračoval, jako by Aarens nedal průchod svému ostrovtipu. „Neuvěří, že se ta ohnivá koule pohybovala tak rychle.“

„A oni vědí, že nevznikla v této sluneční soustavě?“ zeptal se Scott.

Zainal přikývl. „Budou dlouho přemýšlet, než cokoli udělají.“

„Dobrá,“ zamlul si Scott ruce. „Pak budeme mít čas, abychom se kompletně přemístili. Pokud dobře rozumím katenské koloniální politice, Zainale, možná tuhle planetu úplně odepíšou jako nevyhovující. Je to tak?“

Zainal přikývl.

„Takže bychom nakonec mohli klidně žít?“ zeptala se Anna Bollingerová a její usazený obličej se rozjasnil.

„Je to zcela možné,“ řekl Scott s neobyčejnou a upřímnou jistotou.

Výsledkem této diskuze nakonec nebylo referendum, ale zorganizování průzkumných skupin, které měly prohlédnout každé z „opuštěných údolí“, jak je Ninety Doyle nazval. Malé skupinky budou rozmístěny do údolí, aby objevily jakékoli jejich neobvyklé obyvatele, ačkoli v obou dalších obydlených místech žádné neviděli. Když Mitford zorganizoval základní věci týkající se těchto průzkumů, nechal Easleymu svazek instrukcí coby „příručku“ a svolal členy svého kombinovaného týmu. Vyrazili před východem druhého měsíce, protože obojživelné vozidlo mělo světla. Také mělo vynikající pérování. Mitford spal svých obvyklých šest hodin a Zainal řídil přes hory a doly.

Řidič seděl uprostřed tohoto vozidla a po obou stranách byla sedadla pro další dva pasažéry. Palubní deska odpovídala šířce řidičeho prostoru. Zainal předváděl stroj svým spoluridičům, kterými byli Joe Marley a Astrid; předvedl jim názorně, co všechno vůz dokáže, co ukazuje každá kontrolka a co znamenají různé ikony na řidičím panelu.

„Máme periskop?“ zeptal se Marley žertem.

„Třetí tlačítko zprava, sluničko,“ řekl Zainal.

„Proč jsem to neuhodl?“

„Můžeme jet hluboko, nemůžeme používat periskop. Říká příručka,“ odpověděl Zainal.

„Člověk, který čte příručky!“ vydechla Sarah s přehnanou úctou.

Joe opatrně zaťukal na „sklo“ nízkého okna za sebou. „Jaký tlak to snese?“

„Dost. Nepojedeme ve velké hloubce. Je lépe uděláno pro ko-ro-ziv-ní prostředí,“ dodal Zainal. „Kterým se zavírají ventily, Astrid?“ zeptal se, aby vyzkoušel, jak si pamatuje jednotlivé funkce na panelu před sebou.

„Tímhle,“ řekla a přesně ukázala.

„Za jedna,“ řekl Zainal a Kris, která seděla za ním, vyprskla smíchy. Opřela se. „Učím se nové věci každý den, že?“

„Já taky,“ řekla Astrid hrdě.

„Ty určitě, Astrid,“ řekl Joe a zazubil se na ni.

Místo, kam směřovali, bylo pět set mil daleko od tábora Narrow a měli v úmyslu dojet k cíli co nejdříve a dopřát si jen krátké zastávky, aby se ve Vaně vyměnil vzduch. Vozidlo bylo natolik nové, že bylo silně cítit barvou a olejem a dalšími pronikavými pachy a potřebovalo řádně vyvětrat, než se ponoří do vody. Takže občas zastavili, dali si čaj a odpočívali. Druhého dne dopoledne se před nimi zalesklo moře. I bez dalekohledu dohlédli na členité, levandulově modré pobřeží sousední pevniny. Voda před nimi byla klidná, čeřily ji jen drobné vlnky, které se ztrácely na pláži.

„Je to větší vzdálenost než z Calais do Doveru,“ řekla Astrid, která ve studentských letech hodně cestovala po Evropě. Zainal řekl něco katensky, neklidně zatřepal dlaní, když si nemohl vzpomenout na správnou anglickou číslovku. „Šest nebo sedm a sedm desítek,“ řekl.

„Sedmdesát šest,“ řekla Kris. „A jak rychle pojede Vana pod vodou?“

„Ne tak rychle jako na souši,“ odpověděl. „Polovičně.“

„To je ještě pořád dost rychle,“ řekl Joe ohromeně a upřeně se zadíval na svažující se pobřeží. „Mělké?“ zajímalo ho.

„To dost brzy zjistíme,“ řekl Mitford. „Všichni na palubu,“ přivolal Astrid, Bjorna a Jan, kteří pátrali mezi oblázky pláže po škeblích.

Ještě ani nedosáhli bodu ponoru, když se z Joeova panelu ozvalo rychlé hvízdání. „Ultrazvukový lokátor?“ zeptal se a pak si všiml indikátoru, který blikal. „Nebo něco takového. Klesáme, kapitáne?“

Zainal zavrtěl hlavou. „Vzdálenost ode dna.“

Voda už sahala k průzorům a zakrývala dvě třetiny hlavního okna, mírně se vlnila.

„Zapomněl jsem se zeptat,“ řekl Mitford, „trpí někdo na palubě mořskou nemocí... kromě mě?“

„Seržante? Vy přece ne,“ řekla Kris v hraném zděšení.

Leila, která byla vždycky velice ohleduplná, vstala ze svého sedadla a poodešla. Vrátila se s velkým umyvadlem a nabídla ho Mitfordovi. Podíval se na ni tak znechuceně, že se začala omlouvat. „Jen jsem vám chtěla pomoci.“

„Dělá si z tebe legraci, Leilo,“ řekla Kris.

„Možná ne,“ řekl Mitford a upřeně se díval na dno umyvadla.

„Trpíte klaustrofobií?“ zeptala se tiše Kris.

Přikývl.

„Ach,“ řekla s největší možnou účastí. Tak proto se tenkrát nehrnul, aby se proletěl v Berušce.

„Při téhle rychlosti, seržante,“ řekl Joe povzbudivě, „tam Vana bude cobydup. Než se nadějeme!“

„Jen si pomyslete, Chucku...“

Mitford chytil Kris spěšně za rameno. „Neříkej... to konkrétní slovo, ano?“

„Uúú, ale vy jste první, kdo překročí tenhle kanál, nebo úžinu či co to je. Můžeme ji pojmenovat po vás?“

„Cože?“ podíval se na ni zaraženě. Pak si uvědomil, že se jej snaží odreagovat a zvládl úsměv. „Budu v pořádku. Ještě je pořád vidět ven...“ Ale vlny už zalily okno a on se rychle odvrátil.

Přeplavba kanálu trvala necelé dvě katenské hodiny, jak ukázal časoměřič v palubní desce. Vana se těžkopádně vyškřábala na písčitou pláž posetou stejnými keřky, které rostly na opačné straně kanálu.

„Tady jsou taky škeble,“ řekla Astrid a ukázala na vzduchové jamky, když všichni vystoupili a znovu větrali tu příliš silnou vůni novoty. „Nasbíráme si nějaké?“ zeptala se Mitforda.

„Máme spoustu času,“ řekl, zaclonil si oči a díval se na zvedající se svah, který vedl do vnitrozemí. Pak vyndal z kapsy mapu, rozložil ji a zadíval se do ní. „Jsme přibližně tady,“ řekl, ukázal a pak namířil prst na západ. „Tady by měly být kopce. Zainale, Kris, Astrid, Bjorne a Whitby, trochu si to tady prohlédneme,“ vykročil kupředu. „Joe, máš na starost Vanu,“ dodal.

Když vyšplhali na první pahorek, odkryl se jim výhled na zelené pláně všude kolem, které se táhly až k vzdáleným kopcům.

Jako pastviny pro klokrávy,“ řekl Bjorn a zaryl špičkou chodidla do půdy pod vegetací. Drobný hmyz se spoustou nožiček se zavrtával hlouběji do země. „Dobrá hlína,“ dodal, nabral jí hrst do ruky a sypal ji zpátky na zem. Pak pečlivě urovnal drn a přitlačil jej zpátky.

„Myslíš, že si Farmáři všimnou, že jim tady rozvrtáváme záhonek?“ zeptala se Kris. Zajímalo ji, co dalšího je skryto ve zdejší půdě.

„Takovýhle hmyz se na pastvinách klokrav nevyskytuje,“ řekl Bjorn. „Možná tu nejsou ani mrchožrouti.“

Kris se rozhlédla. „To by bylo štěstí.“ Snažila se rozpomenout na to, co se kdysi učila v hodinách zeměpisu o terénu.

„Tohle vypadá přesně jako ta krajina támhle,“ ukázala přes rameno na vzdálenou pevninu. Je možné, že došlo k nějakým sesuvům půdy, které oddělily ty dva kontinenty... nebo se ta průrva jednoduše neuzavřela, jak tomu bylo na Zemi v prehistorické době. Kontinenty nevypadaly tak, jak vypadají dnes, to víte. Toto je možná nějaká mladá země...“

„Ne, tohle je stará planeta,“ řekl Whitby. „Na mapě nejsou vůbec žádné sopky a spousta kopců je hodně starých. Ale tohle místo opravdu vypadá stejně jako tamto naše.“

„Tak proč ho neobdělávají?“ zeptala se Astrid a její obvykle klidný obličej se zakabonil.

Mitford pokrčil rameny a odkašlal si. „Kdoví. Ale neměli bychom zapomínat, že pokud to tady vypadá podobně, může to být podobné, čili se tu můžou vyskytovat i mrchožrouti. Přenocujeme dnes ve Vaně.“ Pak mávl rukou a opsal široký oblouk.

„Podíváme se, kde je nějaké pěkné místo na parkování.“

Prozkoumávali nové území asi čtyři hodiny a za celou tu dobu zahlédli jen dva malé ptáky, ale ani jednoho skaloše.

„Nebudou tady dole, když tu nejsou žádné skály, kde by mohli vysedávat,“ řekl Mitford, protože Astrid byla celá nesvá, proč tu nejsou. „Nejsou tu ani žádné stromy pro ptactvo. Jenom keře. Rozdělně se na dvě skupiny. Ty půjdeš s Kris, Coolem a Bjornem na sever, Zainale, Slave, my se vydáme s ostatními na jih.“

Bjorn se několikrát zastavil a znovu zkoumal půdu. Byla dobrá, černá a hutná, plná drobného hmyzu, který ji provzdušňoval. „Velice dobrá k farmaření.“

„Tak proč tu Farmáři nehospodaří?“ zeptala se Kris skoro zarmouceně.

„Vypátráme příčinu,“ ujistil ji Zainal a letmo se dotkl jejího lokte.

„Farmaři ve velkém měřítku na tom hlavním kontinentě. Nepotřebují tenhle,“ řekl Bjorn, ale nezdálo se, že je o tom úplně přesvědčen.

„A ta uzavřená údolí?“ zeptala se Kris. „Jsou čím dál záhadnější.“

„Snad je používají na chov nějakých zvířat,“ řekl Bjorn. „Jsou tam v bezpečí před mrchožrouty.“

„Ale kde jsou teda ta zvířata teď?“ nedala se Kris.

„Snědená?“ zeptal se Bjorn a v očích se mu šibalsky zablýsklo.

„To je další otázka,“ řekl Zainal.

Šli kus na sever, a když se vraceli k Vaně, udělali větší rozestupy. Zainal viděl úpatí nějakých kopců vzdálených asi den cesty, ale jinak byla pobřežní krajina porostlá jen nízkou vegetací, hlavně křovinami. Když se blížili k Vaně, večerní vánek přinášel příjemné vůně.

Joe nemeškal a vykopal škeble, Leila a Oskar ulovili několik svižných ryb, a když je otestovali v malé, ale výkonné laboratoři, která byla součástí Vany, zjistili, že jsou jedlé. Sarah přispěla troškou známých jedlých kořínků a zeleniny, které objevila u řeky. Vybavení Vany obnášelo i malé vařiče, na kterých se teď v hrncích vařily škeble. Na placatých kamenech si zbudovali gril na ryby a chleba si vzeli z tábora, a když Mitford otevřel pivo, všichni měli dobrou náladu.

Eosi Mentát Ix dostal hlášení o neobvyklém orbitálním zařízení, protože projevil zájem o všechno, co se týkalo kolonizované planety.

Ix vždycky zabručel, když si přehrával záznamy toho zařízení, protože rychlost předávání informací napovídala, že se jedná o mnohem dokonalejší techniku, než vlastnili Eosi. Ix si vyžádal všechny záznamy, hlavně ty pořízené jeho novou entitou, protože někde v koutku ležela zasutá vzpomínka na návštěvu té planety. Ix oživil všechna relevantní fakta, včetně přítomnosti Katena, kterého si vybral podle pokrevní linie své současné, ale ne vyvolené entity. Zkoumal, co se ztratilo z původní entity a také přístroj, který byl předložen inspekci jako důkaz, že ta planeta byla nebo je obydlena jinou rasou.

Ix si dělal starosti s nepatrnými vzpomínkami, vyvolával je znovu a znovu, dokud nezkontroloval každou nuanci.

Mentát byl potěšen, že Kateni instalovali druhý, mnohem výkonnější satelit k pozorované planetě. Naneštěstí tento satelit jen zdůraznil neuvěřitelně rychlý globální průzkum, který provedlo to cizí těleso, a v Ixovi narůstal hněv nad technikou, převažující Eosi.

Logickou úvahou dospěl k závěru, že původní objevitelé planety ji přehodnocují. Co mělo to zařízení objevit? A proč i ono zmizelo za heliopauzou této sluneční soustavy?

Ix se spojil se svými vrstevníky Mentáty, kteří si byli dostatečně vědomi, že jejich schopnosti budou užitečné při formulování dalších kroků. Při bleskové výměně informací - protože na rozdíl od složité komunikace s podřízenou Katenou, coby obíhající planetou Neznáma, měli svůj vlastní satelit - se rozhodli, že musí tuhle záležitost probrat do

nejmenších detailů. Všechny další zásilky otroků na odbojnou planetu měly být odloženy a velké množství zajatců pošlou na jiné trestné planety.

Protože nápad o prošetření celé záležitosti vzešel od Mentáta Ix, ostatní navrhli, aby tentokrát podnikl nebezpečnou cestu, při které se vzdá všech jejích obvyklých příjemných stránek. Naštěstí mohl absolvovat nudnou cestu v rozptýlené podobě, ale tato příjemnost vyžadovala jisté úpravy nejnovější a nejrychlejší katenské lodi. Došlo ke zpoždění odletu. Ix se zabavil přemýšlením, jak potrestá ty bytosti, které zavinily všechny vzniklé potíže.

A teď Mentáta Ixe probudil vysoce postavený velitel chlouby katenské flotily, protože se po celé lodi ozvalo ječení poplašné sirény, která hlásila pokus o napadení. Hmota, přibližující se ke katenské lodi, byla tak obrovská, že ji ani detekční obrazovka nedokázala pojmut. Tlaková vlna rozhoupala loď jako skořápku na vodě. Ix ve své velikosti zatápal po něčem, čeho by se mohl zachytit, než kymácení ustalo.

„Hlášení!“ řekl chladným a zlým hlasem, který byl pro něj typický.

„Nejvyšší Eosi, objevila se neznámá loď...“

„Vy nedáváte pozor?“

„Objevila se na obrazovce právě když jsme proletěli heliopauzou,“ řekl velitel a neodvážil se pozvednout zrak k obrovskému Eosi, „kde další podobné přístroje vždycky zmizí.“ Velitel lodi byl dobře informován o problémech spojených s kolonizovanou planetou a byl seznámen i s těmi, které se týkaly Mentáta, ne původně vyvoleného, ale fungujícího jako náhradník.

„Co to je?“ naléhal Ix. „Nemůžete mi to ukázat?“ Velitel spěchal k nejbližší obrazovce a celá posádka v tom okamžiku strnula. Obrovská loď byla desetkrát větší než AA1, která zase byla třikrát větší než druhá největší loď katenské armády. Ta obludná loď očividně mířila dovnitř galaxie rychlostí, která ji určitě dopraví k cíli třicetkrát rychleji, než tam doletí AA1 i přes vylepšení v pohonném systému a rychlosti letu.

„Nemůžete ji stopovat, než nám zmizí z dosahu?“ Už když to vyslovil, uvědomil si, že loď už je z dosahu.

„Není možné ji dosáhnout, nejvyšší Eosi.“ Ix se rozzuřil, že velitel plýtvá časem, když mu sděluje něco, co je očividné. Jak je možné, že nějaká jiná rasa, o které Eosi ani nevědí, vyvinula tak dokonalou techniku? Eosi se v poslední době zaměřili jen na vylepšení pohonu a rozsahu doletu lodi, protože jejich současné kosmické lodi byly pokládány za dostačující všem účelům. Nemůžou si už dál dovolit spát na vavřínech.

„Sledujte ji a poříďte záznam. Neudělejte žádnou chybu.“

„Ne, nejvyšší Eosi, neuděláme,“ a veliteli se ulevilo, že vyvázl životem. Odkráčel tak rychle, jak to zdvořilost dovoľovala, z dosahu Eosi do relativního bezpečí svého můstku.

Nikdo po jeho příchodu nehnul ani brvou, natož aby odvrátil na okamžik zrak od přístrojů na palubní desce.

O několik hodin později kapitána vytrhl z neplánované dřimoty ruch a pozdvižení na můstku.

„Pane, ta loď je...“

Zcela probuzen zíral v němém úžasu na obrazovku, kde bylo vidět tu cizí loď, mnohokrát zvětšenou ve zpomaleném záběru, jak se rychle zanořila do atmosféry sledované planety, pak se znovu vynořila a pokračovala ve svém letu na druhou stranu sluneční soustavy. Jakmile doletěla k heliopauze, zmizela z dosahu i těch nejcitlivějších přístrojů.

Velitel to hned hlásil Eosi, který trůnil na velkém křesle v nákladním oddělení upraveném tak, aby poskytovalo co nejvíce pohodlí. Obrovské křeslo bylo obrácené k velké obrazovce, na které se už ukázalo všechno, co chtěl kapitán hlásit.

„Planeta není vůbec důležitá ve srovnání s tím, co jsme viděli.“ Eosi se odmlčel. „Vraťte se na Katenu. Co nejrychleji,“ řekl pohrdavým a zároveň mdlým tónem, protože právě viděl rychlost, která překonala i ty nejlepší výkony Eosi.

„Musíme to nahlásit - a porovnat.“

Když AA1 proletěla heliopauzou, ucítili všichni lehké zavlnění, jako slabý elektrický šok. Přístroje na můstku tento kratičký zlomek vteřiny zaznamenaly jako anomálii a nevěnovaly mu další pozornost.

Citlivé uši Deskiů zachytily hluk ve vzduchu daleko dřív, než se loď objevila v dohledu. Polekaní lidé se rozběhli do nejbližších úkrytů v jeskyních, kde ještě pořád přebývali, a do údolí, která prozkoumávali, ale hluk neslil. Ti, kdo měli dalekohledy, uviděli loď jako zářící kosočtverec vysoko nad svými hlavami. Na obrazovkách na můstcích to monstrem jen zčeřilo stratosféru a poskakovalo jako plochý oblázek, který dělá žabky na poklidné hladině jezera, pak změnilo kurz a zmizelo ve vesmíru i s tím nervy drásajícím hlukem.

Scott zamrkal, odkašlal si a podařilo se mu rozevřít ztuhlé pěstě. Byl na můstku KDL a nemohl odtrhnout zrak od toho neuvěřitelného zážitku na obrazovce.

Nikomu se nechťelo prolomit ticho, protože nikdo nevěřil tomu, co právě viděli, dokud se neozvalo pípání vysílačky, téměř nestydatý zvuk narušující ten mimořádný zážitek.

„Bylo to skoro tak velké jako to předchozí, admirále,“ řekl Su. „Myslím, že jsme měli štěstí, že to bylo tak vysoko... Co se děje? Promiňte...“ a spojení bylo přerušeno.

Dick Aarens se zchvácený přihnál chodbičkou na můstek, zachytil se veřejí a zůstal na nich viset; obličej měl popelavě bílý a v očích takovou posvátnou hrůzu, že bylo s podivem, že vůbec dorazil.

„Dokázali to, Scotte. Udělali to. Právě vrátili všech-“

„Ovládejte se tady, Aarensi,“ Scott se zmohl na pokárání. „Co vrátili?“

„Všechny části mechaňáků, stroje, který jsme rozebrali. Všechno je daný zpátky. Zpátky na jatkách a všude...“

Peter Easley, který byl ze všeho stejně vedle jako ostatní, na tu zprávu zareagoval dřív než Ray Scott nebo John Beverly. „Takže je dobře, že jsme vyklidili tu hlavní garáž, ne?“

„To by tam byl pěkný binec, kdybychom to neudělali,“ poznamenal Beverly a pak se dali s Peterem do smíchu.

„Ano, ale vrátili i ty součástky na své místo?“ ptal se Scott.

„Součástky?“ nechápal Aarens.

„Myslím že ne, Rayi,“ řekl Beverly a sáhl po komunikátoru, který nosil na opasku.

Aarens běžel ke vchodu, ale pak se znovu přiloudal na můstek, na tváři samolibý úsměv. „Vznášedlo je pořád tam. Možná si Farmáři nevšimli, co jsem provedl s jejich materiálem.“

Nově zřízené velitelské stanoviště na KDL se rozsvítilo dalšími voláními z Shutdownu, Bella Visty a dalších tří garážových stanovišť, z kterých se teprve nedávno vystěhovali lidé. Pak se ozvaly ohlasy z jeskyní a údolí, kde teď kolonisté přebývali.

„Takže nevědí, že jsme tady,“ soudil Worrell.

„Nezajímalo je to ani za mák,“ řekl Jay Greene. „Doufám, že satelit tu návštěvu zaznamenal!“

„Opravdu?“ Worry si zase hned začal dělat starosti, jaké potíže to může způsobit na Barevi nebo Kateně nebo kde vlastně ti Eosi jsou.

Stroje byly zpátky na svých místech, zářící nové modely každého zařízení, které kolonisté rozmontovali, byly v dokonalém pořádku náležitě srovnané v každé garáži, stáji nebo budově. Solární panely, které tenkrát odmontovali a využívali je v táborech podle potřeby, byly na původním místě a zdálo se, že fungují.

„Proč stroje nepracují?“

Ještě není jaro. Ještě nenastal čas na farmaření.“

„To jsme ale měli kliku, že jsme se vystěhovali včas!“

„Žádná zpráva u toho nebyla?“

„Jako bychom to dokázali přečíst!“

„Byl tu Kilroy nebo jeho E.T. kolega?“

„Co vlastně víme?“

Chuck Mitford viděl tu velkou loď na obrazovce ve Vaně, když se vraceli na velitelství v Novém údolí Narrow, aby podali hlášení. Měl jedinou odpověď na to, co mu John Beverly oznámil o úplném navrácení mechanizace na původní místo.

„Běžte do těch garáží a odmontujte ty anestetické šipky dřív, než budou stroje plně v provozu.“

„Nevšimnou si toho?“ zeptal se Beverly.

„Pevně doufám, že ne. Tenkrát jsme je odmontovali, když byly stroje mimo provoz, ale měli byste to udělat dřív, než budou stroje pracovat. Naplňte nádrže vodou. To anestetikum nám při Prvním shozu dost pomohlo. Lenny Doyle nebo Pess vám ukážou, jak na to. Už to dělali.“

„Nějaké další návrhy, seržante?“ zeptal se Beverly s respektem.

„Dejte pozor na létající dravce. Ty stroje je dokážou přivolat na cokoli, co se hýbe tam, kde nemá.“

„Ještě něco?“

„Pokud mě ještě něco napadne, řeknu vám to. Ale spolupracujte s Cumberem, Eskerem, bratry Doyleovými, Mackem Su a s kýmkoli z Prvního shozu, kdo pro mě dělal průzkum.“

Mitford posílal denní hlášení o jejich průzkumu. Teď se obrátil ke svému týmu.

„Jsem si jist, že máme nejmiň tři týdny, než se něco dalšího stane,“ řekl a poškrábal se s obavami ve vlasech. „Mohli bychom jet trochu rychleji, Sarah?“ zeptal se, protože řídila ona.

„Ovšem, ale bude to zase házet.“

„Už nejsme daleko,“ řekl Zainal a díval se předním oknem ven.

„Jak dlouho bude trvat, než Eosi něco podniknou, Zainale?“ zeptal se Mitford. Prsty jedné ruky si nervózně bubnoval na koleno a druhou rukou se držel bezpečnostního pásu.

Zainal pokrčil rameny. „Myslím, že se nemůžou pohybovat tak rychle jako Farmáři. Eosi nejsou automatizovaní. Ani nemají přenašeč hmoty.“

„Doufám, že puknou vzteky,“ zasmál se Mitford. „Že se budou svíjet závistí a bezmocí.“

„Aspoň do té doby, než se zase začnou plést do našich věcí,“ dodala Kris. Věděla, že i přes Zainalovo ujišťování není jediná, kdo si dělá starosti s odvetou Eosi proti jejich kolonii. Věděl o nich sice víc než ona, ale to ji nijak neuklidňovalo. Neodvažovala se ani pomyslet, jak by Farmáři mohli reagovat v přímé konfrontaci s nezvanými nájemníky, ačkoli Zainalova domněnka o účelu ochranných valů v údolích byla povzbudivá - alespoň pokud šlo o neznámé živočišné druhy.

Nový tábor Narrow se nacházel v jednom z uzavřených údolí jižně od toho původního na útesech, také byl příhodně úzký, ale mnohem delší. Dostali se do údolí jednoduše tak, že strhli ochrannou bariéru pomocí výbušnin ze zásob v Berušce. Zainal instruoval několik horníků a bývalých zbrojních důstojníků o vlastnostech silných trhavin, které našli ve skladovacích prostorách lodí. Původně chtěli trhavinu použít k důlním operacím, protože Farmáři očividně ignorovali zdroje minerálů a kovů na planetě. Dlouhé a úzké údolí svým tvarem vyhovovalo i k zaparkování Berušky a KDL: stály za sebou, a i když se Beruška velikostí nemohla rovnat mohutné obdélníkové dopravní lodi, působila úhledně, mocně a daleko nebezpečněji. Části vraku byly použity k vybudování prostorného přístřešku opodál a vracející se průzkumníci hned poznali, že to bude hlavní stan, protože neustále někdo vcházel a vycházel.

Druhá strana údolí byla potečkováná malými stany z kůže klokrav a na rožni nad ohništěm se právě jedna pekla. Kamení z valu bylo nahrnuto na jednu stranu a mělo posloužit jako stavební materiál pro budoucí obydlí. Už jich tam několik vyrůstalo, zedníci se činili a zdi sahaly už do výšky oken. Jedna mnohem větší budova už byla v provozu. Solidní kamenné sloupy podíraly břidlicovou střechu, která byla prodloužená, aby poskytovala úkryt před deštěm. Stěny byly z hrubě opracovaných trámů, nebyly ještě úplně dokončené a dodávaly stavbě zálesácký vzhled. Stoly, lavice, stoličky, pár židlí a úhledně srolované příkrývky svědčily o tom, že budova slouží k více účelům, třebaže ještě není dokončená.

Když průzkumníci dorazili do tábora, zaparkovali a vysoukali se z vozu, přivítalo je hodně lidí, ale nepřerušili práci na dlouho.

„Zajímalo by mě, kam schovali letadla a všechny vozy,“ řekla Kris, když si všimla, že tu nikde nejsou vidět.

„Tohle nebude jediné využití údolí,“ řekl Mitford a protahoval si nohy. „Tak, Kris, Zainale, Bjorne, Whitby a Co, podáme počáteční hlášení. Máte všechny mapy. Whitby? Jo...“

„Mám snímky,“ hlásil se Zainal a ukazoval pořádný balíček ve velké dlani.

„Já mám vzorky půdy,“ ukázal Bjorn malé pouzdro, které si na ně vyrobil.

„A já mám všechny záznamy,“ dodala Kris a divila se, proč je Mitford najednou tak netrpělivý.

„Sarah,“ řekl seržant a obrátil se k ní a Joeovi, „běž zjistit, jak to tady chodí. Astrid, podívej se, jestli můžeme dostat něco na zub. Slave, doplň vodu do nádrže. Oskare, Jan a Leilo, vyvětrejte důkladně Vanu a možná by nebylo od věci ji pořádně umýt.“ Mávl rukou směrem k řece.

V budově velitelství ještě zdaleka nebylo všechno úplně vyšperkováno, jak zaznamenali, když vešli a rozhlíželi se kolem, ale všechny základní věci - včetně znovu zrekonstruovaného velitelského můstku z vaku dopravní lodi - svědčily o tom, že řádně fungují tak, jak je potřeba. Byly tu dokonce i „kanceláře“, místnůstky oddělené zástěnami z rákosy, které poskytovaly určitou dávku soukromí. Staré části mechaňáků byly opět využity jako stoličky, skříně, police a lavice.

„Myslíš, že Farmáři nepoznali své vlastní věci?“ zeptala se Kris tiše Zainala.

„Zavedte svou skupinu sem, seržante,“ zavolal Scott. Stál u vchodu do jedné z větších rákosových místností na druhé straně můstku.

„Dokonce má připravenou i zasedačku,“ zamumlala Kris, tentokrát k Mitfordovi.

„Začínáte být nějak moc drzá, madam,“ odpověděl Mitford, i když taky zíral, jak je to tam zařízeno. Kateni, kteří na můstku dřív pracovali, ho v takovém pořádku zdaleka neměli.

„Mitforde, Kris, Zainale, Bjorne, Whitby...“ Scott jim všem slavnostně potřásl rukou, když je uvedl dovnitř. „Viděl jsem vás přicházet,“ dodal, „takže John, Bull a Jim jsou taky přivzváni, aby si poslechli vaše zprávy.“

Seděl u psacího stolu stlučeného z hladce opracovaných prken; stály na něm dva pletené košíky. Založit, vyhodit, pomyslela si Kris neuctivě, ale jejich přítomnost byla podivně uklidňující. Obvyklé pracovní záležitosti. Ostatní důstojníci seděli vedle Scotta u stolu.

„Bylo by to skvělé místo, kam nastěhovat když ne všechny, tak alespoň hodně našich lidí, admirále,“ řekl Mitford a přitáhl si stoličku blíž. Whitby rozložil mapu, byla na nich zakreslena trasa, kterou projeli, a Zainal uspořádal fotografie míst vhodných k osídlení. „I když to vypadá, že jste se tady zabydleli dobře.“

„Děkuji, seržante. Je to opravdu příjemné místo a zatím jsme nezaznamenali žádné nežádoucí elementy v žádném z údolí, která využíváme.“ Scott vzal jednu fotku a Kris nenápadně šťouchla do Zainala, protože se s ním vsadila, že právě tahle upoutá jeho pozornost. „Tak tohle je nádherné místo,“ řekl a podal snímek Johnu Beverlymu po své pravici.

„Mysleli jsme si, že se vám pohled na přístav bude líbit,“ řekla Kris. „Je tam dostatečná hloubka pro letadlovou loď.“

„Co vy víte o hloubce ponoru, Kris?“ zeptal se Scott, ale byl očividně v dobrém rozmaru.

„Voda je tam opravdu hodně tmavá,“ řekla a smála se. „Škoda jen, že nemáme žádné velké lodě. Zatím.“

Mitford kývl na Bjorna, že je teď řada na něm. „Půda je úrodná, i když ji hodně let nikdo neobdělával.“

„Myslíte, že předtím ano?“ Scott si přisedl blíž ke stolu a odložil druhy snímek.

Mitford vytáhl průkazný snímek zpod ostatních, které jej zakrývaly. „Farmáři vždycky instalují svá zařízení na neobvyklém místě, kamenitém nebo písčitém, prostě tam, kde není orná půda. Podívejte se na vyhloubeniny tady v tomto útesu. Tady by se dala zatraceně dobře schovat KDL. Určitě by se tam vešla i Beruška a všechno naše další vybavení. Celá tahle oblast nese znaky, že ji dřív někdo využíval. A našli jsme další úsek podél tohoto hřebene, který mi připomíná způsob, jakým byla vybudována jatka.“

Ti čtyři sklonili hlavy a zkoumali podezřelé fotografie; bylo vidět, že s ním souhlasí.

„Tady o kus dál jsme našli něco jako dvě garáže,“ ukázal Mitford místo na mapě. „Nepokoušeli jsme se hledat další, protože tyhle byly očividně dlouho prázdné.“

„Myslíme si, že jsme na druhé straně zátoky viděli podobná místa,“ řekl Whitby, „ale terén byl pro Vanu příliš strmý, tak jsme zátoku ani nepřepulí.“

Je možné, že Farmáři prostě nechávají tu půdu ležet ladem, protože tady jí mají dost?“ zeptal se Scott.

„Už leží ladem spoustu let,“ řekl Bjorn. „Ale je úrodná a vypěstovali bychom tam všechno, co potřebujeme. Zvlášť kdybychom ji využili tak moudře jako Farmáři,“ dodal varovně na závěr.

„Potřebujeme k tomu jenom další zásilku náhradních dílů,“ zasmál se Beverly.

„Ale jděte, generále,“ smál se Mitford, „zachránili jsme všechno, co jsme nepoužili, takže pořád máme pluhy a další zemědělské náčiní. Pokud jsem slyšel, tak žádné rozebrané stroje nezmizely ve vakuu ani nijak jinak. Musíme jen namontovat pluhy a další nářadí zpátky na vozidla se vzduchovými polštáři a použít je pro jejich původní účely. To není žádný velký problém!“

„To je pravda, ačkoli někteří se nebudou chtít vzdát svých vozítek kvůli pluhům!“ Beverly mrkl na generála. „A co mrchožrouti?“

„Ani stopy po nich,“ řekl Mitford.

„A to je záhada,“ řekl Whitby. „Nechali jsme po sobě každou noc nějaké odpadky - a ráno jsme je tam našli zase. Ale terén je velice podobný tomuto.“

„Žádné noční příšery na tom kontinentě?“

„Nic jsme nenašli,“ převzal zase slovo Mitford. „Objevili jsme skaloše, jsou jich tam v kopcích celé kolonie - stejně hloupí jako tady. V jehličnatých porostech se drží ptactvo. Možná ti zpropadení mrchožrouti pošli hladu.“ Uškříbl se.

„Vždycky odsud můžeme převézt pár klokrav a čekat, co se stane. Prostě jsme na žádné mrchožrouty nenarazili.“ „Roste tam stejná zelenina a bobuloviny jako tady, i ostatní vegetace je podobná,“ ozval se Bjorn s rozzářeným výrazem ve tváři. „A ryby a škeble...“

„Pečená kukuřice by se k nim náramně hodila,“ řekla Kris znenadání a vzdychla. „Promiňte.“

Scott na ni vrhl pohled plný porozumění a trochu se pousmál. „Nejste sama.“

„Můžeme i tak najít něco podobného,“ řekl Bjorn; v široké tváři měl vepsáno, jak moc ji chce potěšit. „Ještě přece nemáme kompletní katalog tamější flóry.“

„Mimochodem, Mitforde,“ řekl Beverly, „odstranili jsme ty šipky, jak jste nám doporučil. Je to dost účinné anestetikum!“

„Opravdu,“ řekli Kris a Zainal jednohlasně.

„To je pravda,“ obrátil se k nim Scott. „Vy jste to vyzkoušeli a pak jste zachránili další skupinu, která měla větší štěstí.“ Na okamžik se odmlčel. „Pokud tam opravdu nejsou žádní mrchožrouti... tak existuje spousta pádných důvodů, abychom se tam přesunuli.“

Mitford se předklonil a ukazovákem opsal na mapě okruh, který prozkoumali. „Je to skvělá země. Bude to obnášet několik letů transportem, ale možná to bude ten nejlepší tah, co jsme za tu dobu na téhle planetě udělali.“

„Pokud bychom si mohli být jisti, že nás Eosi nepozorují...“ zamumlal Scott a podíval se na Zainala.

„Oni budou pořád ještě zvažovat, Scotte,“ odpověděl Zainal na nevyřčenou otázku. „Eosi dlouho a pečlivě zvažují, než začnou jednat. A pak, použijeme transport ve správnou dobu, aby nás orbitální satelit neviděl - krátká výprava. Pokud budeme používat pomocné rakety jen opatrně a na krátkou dobu, tak ani geosynchronní satelit neukáže tolik, aby se z toho dalo něco vyčíst.“

„Kromě toho,“ řekl Mitford s velkým uspokojením, „oni ani nevědí, že ty lodě máme. A kdyby přece jen měli nějaké choutky, tak až uvidí hlášení toho monstra, budou se držet od Botany pěkně daleko.“

Každý se podíval na Zainala, který se rozhlédl po všech kolem stolu a pak pokrčil rameny.

Ne všechna údolí, která zabydleli, se mohla pochlubit takovým stupněm rozvoje výstavby přístřeší a dalšího vybavení jako to, kde sídlilo velitelství. Ale pomýšlení na to, že se zase seberou a potáhnou jinam, se setkala s určitým nesouhlasem, hlavně z řad techniků a inženýrů, kterým se vůbec nechťelo stěhovat se podruhé. Byli pohrouženi do různých nových projektů a nehodlali pustit nářadí z ruky - dokonce ani to, které právě vyráběli. Avšak dostupnost rozsáhlých jeskyní, kde by si museli vybudovat přibytky z primitivního materiálu, je přinutila změnit názor. Nakonec to byli najednou právě oni, kdo se tam chtěli vydat jako první a znovu se zabydlovat.

Horníci již měli menší radost, hlavně Walter Duxie, hlavní důlní inženýr, protože právě narazili na dobré ložisko železné rudy a chtěli pokračovat v práci. Katenské letecké mapy sice mluvily o nalezištích nerostů na kontinentě, kam měli namířeno, ale stejně se horníkům hrozně přičilo odejít právě ve chvíli, když se konečně objevily výsledky jejich snažení. Takže bylo rozhodnuto, že můžou zůstat: měli dostatek pracovních sil, budou se moct střídat v lovu a zajišťování svých potřeb a blízké jeskyně už byly obyvatelné. Rozumným využíváním KDL bude zajištěno dopravení rudy na místa, kde vzniknou hutě a kovovýroba.

„A co situace s pohonnými hmotami?“ zeptal se na jedné schůzce Beverly Zainala. „Co se stane, až budeme na dně? Těžko budeme schopni s naší technikou vyrobit další, i když zdroje tu jsou.“

Zainal se zazubil. „Vím, kde jsou další zásoby. Se získanými loděmi nebude výlet na Barevi příliš náročný.“

„Ty piráte,“ řekl Beverly se smíchem a pak musel to slovo vysvětlit.

„Budu velmi dobrým pirátem,“ rozhodl se Zainal, kterého vysvětlení potěšilo. „A taky ne jediný.“

„Hej, a co ještě přivezeme, když už tam budeme?“ zeptal se Su. Byl šéfem skupiny techniků, kteří museli neustále vynalézat nástroje, které kdysi byly běžné k mání.

„Záleží na tom, co chceš,“ řekl Zainal.

„Ty, můžu jet s tebou a podívat se, co je na kráče?“ zeptal se Su a Zainal ukázal na Beverlyho.

„Zeptej se ho. Nebudeme muset letět brzy. Pro takové krátké cesty není třeba moc paliva.“

Přesto Zainal bedlivě sledoval měřič paliva během prvního letu a dosáhl minimální spotřeby při bezpečném přeletu; snažil se omezit použití pomocných raket na minimum a ušetřit každou unci paliva.

Mitford plně obsadil Vanu a vyrazil jako první k novému bydlišti. Zainal s Kris ještě zůstali v táboře a pomáhali organizovat, kdo a co poletí v nadcházejících transferech. V první vlně chtěli cestovat zemědělci, protože nejdůležitější bylo zasít hned, jakmile pomine nebezpečí mrazů. Až dosud „zima“ na Botany obnášela chladné mokré dny prostřídané slunečnými chladnými dny a spoustou ranních mrazíků. Žádné skutečné bouře, žádný sníh, i když někdy byla obloha zatažená a ti, kdo pocházeli z oblastí s chladným klimatem, čekali, že nastane vánice. Teplota občas klesla velice nízkou a ztěžovala práci venku, ale vždycky se našlo něco, co se dalo dělat vevnitř, a bylo kam se schovat. Trpěli jen lidé, kteří pocházeli z tropických podnebních pásem, a ti dostali oblečení navíc a měli přednost, když se rozdávaly první houně a dlouhé vesty z vydělané skaloší kůže.

Nedlouho poté, co se Mitford vypravil na první z mnoha jízd Vanou, přišla za Kris Sandy Aresonová, která měla na starost Velitelský tábor. Kris právě seděla ve Velké budově a házela do sebe rychle oběd.

„Už se tě snažím zastihnout samotnou od té doby, co ses vrátila z druhého kontinentu,“ řekla Sandy.

„Samotnou? To zní až zlověstně,“ řekla Kris.

„Je i není to tak,“ řekla Sandy, „a já musím souhlasit se základní logikou té věci, pokud se týče zvětšení bohatství.“

„Jakého bohatství?“ zeptala se Kris celá zmatená. Bohatství na Botany znamenalo hodiny práce navíc, kvůli tomu málu „vymoženosti“, které tu byly k mání kromě základních věcí: potravin a přístřešku.

I když byly u dlouhého stolu samy, Sandy se ke Kris naklonila těsněji a řekla: „Nás.“ Poklepala si na hrud'

„Nás?“ Pak zavrtěla hlavou, protože se dovtipila. „Nás žen... ve věku, kdy můžeme mít dítě?“

„Přesně tak,“ řekla Sandy, narovнала se a jízlivě se ušklíbala. „Je tu mnohem víc mužů než žen, a protože teď nepřiletěli s další zásilkou po čtyřech týdnech, není pravděpodobné, že by se situace měla změnit. Takže, pokud chceme udržet slušnou genetickou hladinu...“

„Myslíš tím, že si budeme počínat tak, jako že se z Botany nikdy nedostaneme?“

Sandy se na ni užasle podívala. „Jsme vysazeni, zůstáváme,“ řekla, „nebo snad neposloucháš, co Zainal říká?“

Kris polkla. „Myslím, že jsem byla nakonec úplně naivní... chci říct, že když máme KDL, mohli bychom se odtud dostat.“

„A vrátit se na Zem?“ Sandy se tvářila stále znechuceněji nad Krisiným uvažováním. „Bylas hodně mimo tábor, holka, a zahleděná do toho chlapa katenského. Ne, že bych ti to měla za zlé,“ zvedla spěšně ruku. „Nevěděla jsem, že existují i pěkní...“

„Tak lidé ho pokládají za pěkného?“

„Hele, ušetři si ty jízlivosti, Kris Bjornsenová, ano, spousta lidí došlo v těch jejich tvrdech a netolerantních palicích, že Zainal je teď už daleko víc Botaňan než Katen. 'Vysazen, zůstanu'.“ Sandy pobaveně vyprskla. „Hlavně ti lampióni. Ale vy dva nemůžete zplodit dítě. To přece víš?“ Když Kris přikývla, pokračovala: „A ty jsi ve věku, kdy bys měla.“

Kris pocítila odpor nad tím, co bude následovat, a odtáhla se od Sandy co nejvíc. Nemohla by, nemohla by jít s nikým jiným, i kdyby to mělo být kvůli zvýšení genetické hladiny kolonie, pro kterou toho už tolik udělala.

„Tak nebuď úplně hloupá,“ řekla Sandy. „Máme tu dost doktorů, takže tě můžou oplodnit uměle ve vhodnou dobu tvého cyklu. Tak jako mě. Já byla jedna z prvních,“ Sandy se poplácala po břiše. „A nezapomeň, že otce jsem si vybrala.“

Kris znovu polkla, cítila, že na tohle nemá žaludek.

„Anna Bollingerová je taky v tom, ale nechala se předtím formálně seždat s Matem. Janet je moc stará. Patti Sue to taky provedla postaru, ale já tě jen chtěla upozornit, že teď je řada na tobě. To přece vůbec nebude nevěra vůči Zainalovi.“

„O to tak nejde,“ řekla Kris slabým hlasem. „Jak ale můžu otěhotnět, když ještě nejsme usazení a nevíme, co Eosi a Farmáři provedou. Co by se stalo, kdyby -“

„Uklidni se, Kris,“ chytla ji Sandy za ruku, kterou Kris zuřivě gestikulovala, a stiskla ji ve svých dlaních. „Měla bych říct, že jsi na seznamu budoucích rodiček až úplně na konci, protože tvoje schopnosti a talent jsou potřeba jinde než u plínek.“

Kris nedokázala potlačit své pobouření. Neplánovala mít děti ještě několik let! Bylo jí sotva dvaadvacet nebo tak nějak, protože ztratila pojem o čase na Botany a nevěděla, který je měsíc, den nebo rok. Taky si myslela, že by stejně nebyla dobrá matka. Vždycky nerada hlídala děti, i když si tím přivydělávala při studiu na střední a pak na vysoké škole. Byla ráda, když děti usnuly a byl od nich pokoj. Když se jedno probudilo a vřískalo, už se v té rodině nikdy neukázala.

Myslela si, že nemá ani špetku mateřského instinktu.

„Stejně tady vybudujeme jesle a budeme mít pečovatelky, které jsou mateřsky založené, takže až bude dítě na světě, nemusíš si ho vůbec všimnout, jestli máš k mateřství odmítavý postoj.“

„Přesně takové pocity mám,“ řekla Kris a cítila se v pasti. Ale nepřiznala se. „Kdy se o tom rozhodovalo? To je poprvé, co o tom slyším.“ Začala se zlobit. Žádná z povinností na této cizí planetě, před kterou byla postavena, jí nevadila a nestěžovala si na ni. Uvítila příležitost ukázat, jak si dokáže poradit a jak je odolná, a rozvinout schopnosti, které při normálním životě na Zemi ještě nepoužila.

Sandy se na ni nepřestala usmívat. „V případě, že budeš mít zájem, projdeš stejnými fázemi jako ostatní - včetně Astrid - než přijmeš to nevyhnutelné.“

Kris sebou trhla. Nesnášela neočekávané reakce. Sandy vyprskla a poplácala ji po rameni.

„Nebude to brzo a nebude to tak zlé, jak si myslíš. Ale napadlo mě, že ti to asi ještě nikdo neřekl. Bylas pryč na průzkumu, takže jsi přišla o tu důležitou debatu a nikdo neměl odvahu tě informovat.“

„Kdo tě pověřil, abys mi to řekla? Věděl o tom Mitford?“

„Přišla jsem za tebou dobrovolně. Mitford byl taky dost zbabělej,“ řekla Sandy se smíchem. „Podívej se na to takhle, Kris. My jsme si Botany udělali pro sebe a budeme se snažit, aby zůstala naše. To znamená, že budeme potřebovat další generaci, abysme jim mohli odkázat, jak se říká, plody naší práce. Mně se tahle planeta líbí...“

„Ted!“ připomněla jí Kris jízlivě a styděla se za ten svůj výlev.

Sandy zavrtěla hlavou. „Ne, líbila se mi od začátku, protože jsem tady mohla být sama sebou a co jsem věděla, bylo ztraceně užitečné. Tam na Zemi,“ ukázala prstem přes rameno, „jsem byla fracek, cvok, asociál, nekonformní typ, no každopádně podivín. A tady ovládám generály a admirály, protože jsem manažerka města. Což je sakra mnohem lepší než být 'tolerována'. A nejsem jediná, kdo našel svůj opravdový cíl na Botany. Myslím, že tys ho tu našla taky, i když to znamená oželeť devět měsíců a porodit miminko.“

„Nemyslela jsem na to zrovna z tohoto hlediska... na tvou situaci. Vím, že tam bylo všechno jinak a tady žiješ úplně opačně. Ale je tu jedna věc, na kterou by se nemělo zapomínat,“ dodala Kris. „Farmáři.“

„Jo,“ protáhla Sandy zamyšleně. „Ale tím si budeme lámat hlavy, až bude potřeba. Ted'... hele!“ odmlčela se a zadívala se ke dveřím.

Byl tam Zainal, rozhlížel se a uviděl Kris se Sandy. Sandy vstala. „Hodně štěstí,“ mrkla na ni s úsměvem a odešla.

Kris si nebyla jistá, jestli je teď schopna se Zainalem mluvit. To, co jí Sandy řekla, ji úplně vykolejilo. Potřebovala si všechno srovnat v hlavě. Když nebrala v potaz nedořešený problém s neznámými Farmáři, musela si přiznat, že děti by upevnilly stabilitu kolonie a pozvedly morálku. Žasla nad tím, že dokonce i někdo jako Patti Sue, komu tak ublížili, by mohl uvažovat o těhotenství.

Nijak ji neutěšovalo, že nebude muset podstoupit tělesný akt s budoucím otcem dítěte, ačkoli tato cesta jí přišla dost zbabělá, ba přímo ji pokládala za ožizení nějakého muže o... mohla by to nazvat „pěkná chvilka“? Kvůli častým

průzkumným výpravám byla ochuzena o „společnost“ na Botany a jen málo přišla do styku s ostatními muži. Většinou se Zainalem pracovali ještě s další dvojicí, jako byli Sarah a Joe, a s Whitbym, který se připojil k Leile, i když vypadali jako pár poněkud divně.

Dozvěděla se někde po straně, že v Šestém shozu je skupinka žen, které nejdříve ženy z táborů, kam byly přiděleny, úplně zavrhl. Všimla si toho a zmínila se o tom Sarah, která jí s jakýmsi potěšením prozradila, že to jsou „dámy noci“, které sebrali v jednom německém velkoměstě spolu se skutečnými demonstranty. Německo zjevně tolerovalo veřejné domy, ale vyžadovalo od zaměstnankyň pravidelné lékařské prohlídky, aby bylo jisté, že nepřenášejí žádnou pohlavní nemoc, takže tyto dívky byly „čisté“. Kvůli početní převaze mužů na Botany byly místní ženy donekonečna obtěžovány žádostmi o poskytnutí sexuálních radovánek za jakýchkoli podmínek. Některé podmínky byly natolik nepřipustné, že se dotyčný za trest ocitl na pranýři, aby zchladl. Příjezd profesionálek uvítali s velkým zájmem velitelé jednotlivých táborů. Nabídli těm ženám možnost pokračovat v původním řemesle, pokud budou chtít. Ujistili je, že tato činnost bude považována za „práci“ pro blaho ostatních, a všechny kromě dvou se rozhodly pokračovat. Také bylo stanoveno, že se budou zapojovat i do méně příjemných veřejně prospěšných prací, takže se budou střídat ve službě v kuchyni a čištění latrín. Byly však osvobozeny od hlídek. Ony si na oplátku stanovily přísná pravidla, jak se k nim budou zákazníci chovat a kolik jich obslouží. Prvotním požadavkem bylo slušné chování a respekt od ostatních - jak žen, tak mužů.

Puritánky mezi ženami na Botany odmítaly připustit, že nejstarší řemeslo má své místo i na této planetě. Ale nemohly nepřiznat, že spousta mužů teď chodila po táboře v daleko lepší náladě a ubylo štiplavých poznámek na adresu těchto takzvaných prudentek. Těch netolerantních bylo pár - třeba Janet a Anna Bollingerová, které se jim záměrně vyhýbaly - ale všichni ostatní se chovali tak, jak se žádalo, a jednali s nimi s náležitou zdvořilostí.

„Vypadáš ustaraně, Kris,“ řekl Zainal a obkročmo si přisedl na lavici vedle ní. „Polévka se dnes nepovedla?“ zeptal se, protože si všiml, že ji nedoždla.

„Ne, je dobrá,“ sáhla chvatně po lžičce, ačkoli polévka už byla skoro studená.

„Řekla ti Sandy něco, co ti dělá starosti?“ Vypadal znepokojeně.

„Ženské záležitosti,“ řekla vyhýbavě.

„Mitford říkal, že budeš muset porodit dítě pro kolonii. Možná dvě.“

„Cože!“ Kris upustila lžičku do polévky, až vyšplíchla; cákance ji ještě víc rozzuřily a začala je chvatně utírat chomáčem chmýří.

Zainal se na ni upřeně zadíval, v koutku úst mu pošukávalo. Naklonil se k ní blíž. „To ti Sandy říkala?“

Skryla před ním obličej. „Takže Mitford měl tu drzost říct to tobě? A ne mně?“

„Mužské záležitosti,“ řekl a viděla, jak se na ni očima směje. „Viš, že se mnou nemůžeš mít dítě. Jsi se mnou proto?“

Znamená to, že nechceš mít dítě?“

Zírala, na něj. „Jsem s tebou, protože tě miluju, ty... ty... plechová hlavo,“ odpověděla tiše a důrazně.

Přikryl jí dlaní ruku a krátce jí stiskl prsty. „Jsi mladá a silná. Budeš dobrá matka.“

Kris polkla. „Ne, nebudu. Nejsem ani trochu mateřský typ!“ vyrazila ze sebe nesouhlasně a dodala: „Byla bych hrozná matka. Nejsem připravená mít děti. Jsem moc mladá.“

Dlouze se na ni zadíval. „To není něco, co všechny ženy na Zemi dělají? Že mají děti?“

„V žádném případě se to netýká všech,“ řekla vztekle.

„Aha,“ řekl pomalu. „Není to proto, že mě nechceš zradit?“

„Jsem věrná. Nechci žádného jiného muže, jen tebe. I když nemůžeš mít děti,“ odpověděla pevně a dívala se na polévku, na které se už utvořila tenká vrstvička tuhnoucí mastnoty.

„Nebudeš se muset vyspat s jiným mužem. Mitford mi to vysvětlil.“

„To je ještě horší,“ řekla mu se skřípáním zubů a obrátila oči v sloup.

„Chtěl bych vidět tvoje dítě. Vyber si Mitforda. Máš ho ráda!“

„COŽE?“

Napůl se zvedla z lavice; byla pobouřená. Lidé u krbu na ně pohlédli. Sklesla zpátky na místo, dlaní si zakryla obličej. Ještě nikdy se jí na Botany nechtělo tolik plakat jako teď. Problém byl, že měla opravdu Chucka Mitforda moc ráda a že kdyby se tak neuvěřitelně nezapletla se Zainalem, možná by se pokusila ulovit seržanta. Nikdy to neudělala a ani Mitford se o nic nepokusil: asi se nemýlila, když si myslela, že by si s ní něco začal, kdyby se nedala do páru se Zainalem. Ovšem Mitford ji tak vytrvale posílal všude se Zainalem, že sexuální jiskření bylo nevyhnutelné. Zainal ji objal. „Nebud' taková, Kris. To nic není.“

„To nic není?“ vyhrkla na něj, odstrčila jeho paži a cítila uspokojení nad tím, že se trochu zalekl jejího výrazu. „To nic není!“ Začala vstávat z lavice, ale on ji zadržel a použil proti ní tentokrát mnohem větší sílu než kdy jindy.

„Nejsi hloupá ženská, Kris Bjornsenová. Až bude čas, budeš mít dítě a já ti pomůžu. Nedělej z toho takovou vědu.“

Pak vstal a vylekal ji tím tak, že ho chňapla za ruku. Klesla v jeho očích proto, že opravdu byla trochu hloupá? Když to nevádí jemu, jí by taky nemělo?

„Máš tu polévku studenou. Donesu ti horkou.“

Málem zazářila úlevou a přikývla na jeho dvornou nabídku. Ulevilo se jí také proto, že bude mít chvilku na to, aby ovládla své nepochopitelné reakce a iracionální emoce. Když si přitiskla dlaně na obličej, cítila, že je má jako kus ledu. Nebojí tak hoří tváře, hněvem a pocitem studu? Každopádně se potřebovala uklidnit a přestat se chovat tak hloupě. Začala bodem, kdy Zainal řekl, že by mu nevadilo, kdyby se vyspala s jiným mužem. Dokonce chtěl, aby měla dítě. Měly všechny katenské ženy děti, ať už chtěly nebo ne? Pak se vypořádala s tím, že jí vybral muže, kterého si vážila nejvíce. Svědčilo to o citlivé duši toho velkého Katena, tolik neobvyklé pro jeho rasu. Nebo byla Lidskost nakažlivá? Věděla, že i on obdivuje Mitforda. Nebo diskutovali o možném otci jejího povinného dítěte?

O tom pochybovala. Mitford nebyl takový. A nedovedla si představit, že si Zainal a seržant povídají mezi čtyřma očima o mužských záležitostech.

Vrátil se s miskou kouřící polévky a pozorným výrazem v obličeji. Ze žlutých očí se kupodivu dala vyčíst i účast. „Díky, Zainale,“ řekla, míchala lžičkou polévku a foukala na ni, aby zchladla. „Myslím, že jsem to přehnala.“

„Víš, že tě miluju,“ řekl trochu nedbale, což by podráždilo její už tak napjaté nervy, kdyby jí zbytek zdravého rozumu nepřipomněl, že i takové vyznání je dost nekatenské. Přikryl jí dlaní volnou ruku. „To je cit, o kterém jsem si myslel, že ho nezažiju, když budu žít jako muž.“

A to ji dostalo, zasáhlo ji to až někam do ledví. Sklonila mu hlavu na rameno a tichounce vzlykala. Věděla, že má dvě děti; dokonce i vyvolení museli zplodit své dědice na Kateně. Nikdy se ani slovem nezmínil o ženě nebo ženách, které je porodily. Takže zakázal sám sobě milovat? Protože věděl, že je vyvolený a nebude žít jako muž?

„Proč pláčeš... teď?“ Byl úplně zmatený.

„Kvůli tobě. Protože mě dokážeš milovat.“

„To není nic těžkého.“

Rozeznama v jeho hlase žertovný podtón, setřela slzy a podívala se na něj s tím nejhezčím úsměvem, jakého byla schopna.

„Sněž si tu polévku. Brzy budeme mít práci,“ řekl velmi něžně a ona ho milovala ještě víc než kdy jindy.

KAPITOLA OSMÁ

Eosi Mentáti se radili: prozkoumali hlášení z obou satelitů s obrovským smyslem pro detail. S každou novou revizí jejich rozčilení vzrůstalo. Zjistili dvě rozdílné znepokojivé skutečnosti: za prvé, Eosi nebyli, jak se domnívali, jedinou vysoce inteligentní rasou v Galaxii; a proč tedy nikdy nenarazili na ty Druhé, když tak horlivě prozkoumávali toto rameno Mléčné dráhy? Za druhé, jak se ti Druzí dostali k tak dokonalé technice a kdy se jim oni budou schopni vyrovnat a pak je překonat?

Mentát Ix se s nimi radil pomocí komunikátoru. Logicky by se mělo začít prověřením existujícího vybavení a seznámit se s konstrukcí strojního vybavení na kolonizované planetě.

Mentát Ix dostal za úkol, aby s dvěma mladšími Mentáty, kteří byli technicky zdatní a vynalézaví, prozkoumal a analyzoval zařízení. Válečná loď AAI je tam dopraví a také jim poskytne ochranu před jakýmkoli demonstracemi ze strany domorodců, o kterých se vědělo, že jsou nestálí.

Když se skvělá nová válečná loď dostala do ionosféry zkoumané planety, nastala závada v jejím pohonném systému, což byla opravdu zvláštní věc, která vyvolala šokovou vlnu. Ta proběhla plavidlem od přídě k zádí. Měřiče na detekčním zařízení na nanosekundu ukázaly neuvěřitelně vysoké hodnoty a pak se zase vrátily do normální pozice.

Motory opět běžely tak, jako by se vůbec nic nestalo. Byly provedeny systémové analýzy a zkoumána hlášení o poruše, ale v žádné části lodi AAI nebyla nalezena žádná závada. Dokonce i Mentát Ix byl zmaten. Nelíbilo se mu to o nic víc než ty další šoky, které tento mizerný zastaralý systém poskytoval.

Kapitán aktivoval všechny záruky poskytované tímto nejnovějším příkladem eosko-katenské techniky a pokračoval do atmosféry třetí planety. Detektory neodhalily žádné formy života tam, kde měly být podle údajů o počtu vězňů, kteří tam byli odesláni, a podle odhadovaného množství menších živočichů. Bylo tam o 2003 lidí méně, než tvrdily záznamy, ale došlo k různým nehodám při transportu a během přistání.

Eosi se dohodli, že přistanou na místě, kde proběhla většina shozů, protože bylo lehce identifikovatelné kvůli vraku dopravní lodi.

Skupiny stráží vyklusaly z AAI; chtěly provést rychlou kontrolu terénu a vraku. V půli cesty je zničehonic napadli létající dravci. Postříleli je s přesností, kvůli které byly tyto elitní oddíly slavné. Identifikovali je jako domorodé formy života, které už zaznamenal předešlý průzkumný tým.

Když doběhli k vraku, nahlásili známky vysoké teploty v pohonném zařízení a jeho poškození ohněm. To samozřejmě souhlasilo se zprávami Drassi, kteří řídili dopravní loď, a jejich zachránců, kteří přišli o život při druhém neštěstí.

„Třetím,“ opravil Mentát Ix kapitána.

„Prosím?“ zeptal se kapitán nervózně.

„Průzkumná loď taky zmizela, když přistála na této planetě.“

„Promiňte. Nevěděl jsem o té nehodě, pane.“

„Já o ní vím.“ To bylo vše.

„Je to divné, že tři...“ mladý Mentát Co se zamyslel.

„Ano, tři, to je divné.“ Mentát Ix kývl na kapitána, aby pokračoval v líčení výsledků šetření.

Velitel oddílu pak dodal, že z havarované lodi zůstala jen skořápka. Byla vykuchaná.

Mentát Ix popuzeně poznamenal, že o této věci nebyl sepsán protokol: i transport měl být vyhozen do povětří, aby se z něj nedalo nic zachránit. Byla to směla, že oba Drassi kapitáni zahynuli v následné explozi KDL.

„Možná tu něco hodnotného někde zůstalo,“ poznamenal nakonec a chtěl to pustit z hlavy.

„Nedaleko odtud je koncentrace kovů,“ řekl kapitán, protože ve spěchu dostal tohle hlášení.

Ix přikývl a klepnutím prstu informoval kapitána, že má vyslat výzvědný oddíl.

Vrátili se s obrazovou dokumentací velkých zařízení: stáje, garáže, hromady něčeho, co vypadalo jako rozbité přepravní bedny. A mnoho různých strojů.

„Zemědělské stroje,“ řekl kapitán, protože se v tom trochu vyznal.

„Jaké je tam roční období?“ zeptal se Mentát Se.

„Počasí je chladné, ale ne příliš. Možná zima?“ podotkl Co.

„Zemědělské stroje v zimě nepracují,“ poznamenal kapitán.

„Dovezte jeden sem.“

„Možná by Mentáti raději ty stroje viděli v jejich... ehm... obvyklém prostředí?“ navrhl kapitán. Bylo by to rozumnější než vláčet velké a těžkopádné kusy někam pryč.

„Je čistý vzduch?“

„Ano, pane,“ řekl kapitán. Doufal, že se bude moct trochu nadýchat čerstvého vzduchu, a kdyby se mu podařilo dostat Mentáty z AAI, nařídil by důstojníkům, aby řádně vyvětrali loď.

Mentáti byli bez námahy dopraveni na místo v kapitánově lehké lodi, která byla dostatečně pohodlná pro tři z nich a nezbytnou posádku. Na zařízení vybudovaném na útesech neshledali nic pozoruhodného. Ani na strojích, které poslušně vyčkávaly, až přijde jejich čas a budou vykonávat svoje naprogramované úkoly.

Ve skutečnosti ty stroje vypadaly až depresivně jednoduše jak svým vzhledem, tak funkcí ve srovnání s orbitálním tělesem a mohutnou lodí, ze které byl Ix ohromen, protože to byl jeho první výlet do sluneční soustavy.

„Žádný z nich neposlouží našim účelům ani neposune pátrání po mentalitě jejich výrobců vpřed,“ řekl Mentát Ix, i když neshledal žádné závady, co se týkalo slunečního počasí a čerstvého vzduchu. „Až bude kolonie vybudovaná, možná převezmu dohled nad touto planetou.“

Mentáti Co a Se si vyměnili rychlý diskrétní pohled a vrátili se za svým nadřízeným do lodi. Třebaže neobjevili nic technicky významného, nevydal Ix žádné okamžité rozkazy a odebral se meditovat do své kajuty.

Nakonec vydal rozkaz, aby kapitán připravil svou lehkou loď k další průzkumné výpravě. Vzal s sebou ostatní Mentáty. Ix ukázal pilotovi, kde by chtěl přistát. Také ho požádal, aby se snesl níž v místě, kde si všiml nějakých piktogramů vytesaných do skalní stěny.

„Je to psáno katensky,“ řekl Mentát Co.

„Ano, byl tu ten odpadlík Zainal,“ Mentát Ix podivně zaskřípal zuby a pak rozkázal, aby loď přistála v místě, kam kdysi jako Lenvec přiletěl, aby připomenul bratrovi jeho zanedbanou povinnost.

Nebylo tam nic, jen pole s živými ploty: nic konkrétního, co by svědčilo o tom, že ten vyvolený unikl. Jen staré stopy tam, kde přistála průzkumná loď. Mentát Ix otočil hlavu směrem k místu, odkud tenkrát přišel Zainal s lidmi.

„Zavezte nás tam!“ ukázal.

Loď se vznesla a zakrátko se ocitla nad hlubokou strží. Když se snesli níž, uviděli viditelné známky lidského osídlení. V důmyslném systému jeskyní zahlédli značné množství živých bytostí. Některé se vyrojily a pozorovaly loď. Její detektory zaznamenaly používání vysílaček, ale jejich frekvence se nedala určit, protože signál byl náhle přerušen.

„Mají těch vysílaček víc,“ řekl Mentát Ix pohrdavě.

„Chce Mentát přistát a promluvit s nimi?“ zeptal se pilot, když se z jeskyní vyhrmuli další.

„Ta verbež mě nezajímá.“ Ix sledoval lidi mnohem pozorněji, než si ostatní stačili všimnout. Nejdřív pátral po nějakých katenských nápisech, ale nikde je nezahlédl. Hluboko v jeho nitru se chvělo jedno žalostné zakňučení.

„Lidé tu obýdli dost velká území,“ řekl Mentát Co, „pokud to jsou opravdu oni,“ cvrnkl dlouhým nehtem do obrazovky, kde se objevily další shluky osadníků.

Mentát Ix se na něj podíval s určitým zájmem. „Kde?“

„Nastěhovali se i na ten menší světadíl, který s tímto sousedí. Registroval jsem mnoho známek lidské přítomnosti, když jsme nad ním letěli.“

„Zpátky,“ řekl Mentát Ix, narovnal se a netrpělivě čekal, až doletí k lodi a on vydá rozkaz vydat se na druhý světadíl. Ten Katen může být někde, kde je velká koncentrace lidí.

Když se AAI vznesla a zachovala dostatečný sklon nad většinou polí vzhledem ke své váze, Mentát Ix přišel na můstek a postavil se za důstojníka, který měl na starost zaznamenávat formy života.

„Nastavte to na katenskou charakteristiku,“ řekl Ix a bubnoval prsty s dlouhými nehty, až z toho bylo katenskému důstojníkovi úzko.

AAI oblékala druhý kontinent nízkým obloukem. Ještě ani nedosáhla zamýšlené výšky, když v tom obrazovka vydala rychlý záblesk - zaregistrovala přítomnost Katenu. Zmizel tak rychle, že důstojník zapochyboval, jestli byl skutečný. Mentát neváhal a nařídil, aby loď kroužila nad tím územím, výběžkem pevniny, který se táhl k úzkému kanálu mezi dvěma kontinenty. Ale obrazovka nezaregistrovala už nic.

„Zase nějaká anomálie,“ podotkl Co ironicky, když uplynulo dost času, během kterého několikrát obletěli tu ničemnou planetu.

„Možná,“ řekl Ix podrážděně a dal signál, aby pokračovali přes vodu.

Největší koncentrace lidských znaků byla nalezena kolem severní zátoky.

„Zamořili to tady,“ poznamenal Co, když se na obrazovce objevila změt' údajů, ve které pátrali po sebemenším náznaku přítomnosti Katenu.

Ix drahnou dobu přemýšlel; mezitím AAI držela svou pozici, takže spotřebovala spoustu paliva. Pak prudkým gestem poručil kapitánovi, aby se co nejrychleji vrátili na Katenu.

Kapitán po ničem jiném netoužil, už se nemohl dočkat, až se svých pasažérů z řad Eosi zbaví, a vydal tedy příslušné rozkazy. A málem vyletěl ze své velitelské židle, když pohyb vpřed náhle ustal. Motory stále běžely, otáčky se zvyšovaly a hluk sílil. Loď narazila na neproniknutelnou překážku.

„Je tu nějaká zeď, kapitáne,“ hlásil kornidelník a díval se na neprůhlednou mlhu, která loď znehybnila. „Je to kolem celé planety.“

„Zničte to,“ řekl Ix a vztekle mávl dlouhou paží.

Kapitán nařídil palbu ze všech zbraní, přesvědčen, že jejich palebná síla postačí k tomuto úkolu. Loď se zakymácela a posádka si zakryla oči před oslnivým zábleskem.

„Přímě před námi mlha ustupuje,“ řekl navigátor a snažil se nemyslet na to, jak neúčinné byly tyto zbrusu nové zbraně,

kterými se jejich majitelé tolik chvástali.

Kapitán nařídil zvýšit výkon a loď se pomalu, pomaličku a ztěžka sunula bariérou, která se nedala zničit. Pak zničehonic prorazila překážku a všichni, kdo se něčeho nedrželi, spadli na zem, včetně všech tří Mentátů.

I když několik důstojníků přiskočilo na pomoc, Mentáti je vztekle odbyli, sami se s námahou stavěli na nohy a vrhali kolem sebe rozzlobené pohledy.

„Otočit!“ nařídil Ix kapitánovi. „Chci vědět, co to je a jak to mohlo zbrzdit tuhle loď.“

Kapitán rozkázal, aby se loď natočila zádi dopředu a rozsvítili zadní světla. Nic se nestalo.

„Řekl jsem otočit!“ řval, ale i když se spojovací důstojník snažil splnit jeho rozkaz a třásl se strachy z jeho hněvu, všechny jeho pokusy obrátit loď ztroskotaly.

„Žádná reakce,“ řekl.

„Hlášení o škodách,“ řekl strojní důstojník, „ukazuje, že je problém s anténami. To je vnější záležitost.“

„Spravte to!“ řekl kapitán a položil pěsti na opěradla své židle.

Rozkazy byly vydány. A Ix bubnoval svými dlouhými nehty s daleko větším rozčilením, než se kapitán odvážil dát najevo.

„Tak obraťte loď tak, aby nám svítila přední světla. Musím prozkoumat tu překážku,“ řekl Ix a opsal prstem malý kroužek.

Když se dostávali ven, rozeřvaly se motory AAI naplno a uletěli dost velkou vzdálenost, než manévr dokončili.

Kapitán si nešťastně něco mumlal, když viděl, jak daleko jsou od té zálužné Bubliny, a na můstku se rozhostilo ponuré ticho, než zase doletěli dost blízko ke zkoumanému jevu. Během té doby došlo hlášení o poškození všech výčnělků lodi, které byly delší než dvacet centimetrů, a všechny citlivé antény byly ulomené. A opravdu, když se přiblížili k neprůhledné Bublíně, viděli předním výhledem, že každá chybějící část lodi je do ní zapíchnutá, takže všechny dohromady vytvořily jakoby nahrubo načrtnutou siluetu AAI. A Bublina úplně uzavírala planetu, jen kousek od obou satelitů. Orbitální satelit pokračoval ve svém naprogramovaném oběhu, ale na jeho záznamech bude jen nekončící výhled na Bublínu.

„Propouští to sluneční světlo,“ řekl vědecký důstojník, kterému se ulevilo, že může ohlásit něco pozitivního, protože musel dodat, že složení Bubliny je úplně neznámé.

„Důkladně to prozkoumejte,“ řekl Ix a naklonil se nad ním v očekávání odpovědi.

Katen, jeden z nejvýše postavených ve svém oboru, použil všechny dostupné postupy a techniky, které stanice měla, ale i když údajně odpovídala nejnovějším požadavkům vesmírného výzkumu, nezjistil už nic dalšího. Nakonec zvedl ruce, aby přiznal porážku. Neodvážil se vzhlednout k Mentátovi, takže neviděl ránu, která mu roztržila lebku jako meloun.

Ix se vyřítíl z můstku, jeho dva podřízení za ním a kapitán řekl kormidelníkovi, aby nabral kurz zpátky na Katenu. Gestem pak naznačil, aby odklidili mrtvolu z vědeckého stanoviště.

„Sakra, nevím, co to bylo,“ řekl Marrucci ostatním, kteří se shromáždili na můstku KDL. „Nikdy jsem nic takového neviděl - všechny měřiče vyletěly nahoru a vypadalo to...“ odmlčel se, „na zlomek vteřiny to vypadalo, jako by se ten nejtemnější vesmír rozzářil.“

„Tak tady neztrácejme naději,“ začal Scott a pak se odmlčel.

Beverly si hvízdla. „Já vím, že to nemůže být technicky možné,“ začal pomalu, „ale pak je spousta věcí, které v poslední době vidíme, tak vzdálených i tomu, co nazýváme vědeckofantastickým, že když zajdeme ještě o kus dál, můžeme si začít myslet, že je možné obalit celou planetu nějakou ochrannou bariérou.“

„Něco tam je a dřív to tam nebylo,“ řekl Scott, opřel se o roh skenerového panelu a díval se na to. „I když to vypadá jen jako mlha nebo neprůhledný závoj.“

„Když jsem byl kluk, viděl jsem ve Star Treku jednu epizodu,“ poznamenal Marrucci skoro omluvně, „jmenovala se Tholianská síť a byla o tom, jak zbudovali takovou pavučinu, aby se Enterprise nedostala ven.“

„A jak se pak osvobodila?“ zeptal se Beverly beze stopy ironie.

Marrucci dlouze zapřemýšlel a pak pokrčil rameny. „Nemůžu si vzpomenout. Ale vím, jak soukali tu síť kolem dokola a věděli, že mají jen málo času...“ Odmlčel se.

„Takže nás Farnári drží v síti? A proč nechali eoskou loď proniknout dovnitř a ven?“

„Prostřelila díru v pavučině a dostala se ven?“ zeptal se Marrucci a rozhlédl se po můstku, aby našel nějaké vysvětlení.

„To by vysvětlovalo ten záblesk. Eosi do ní prostřelili otvor.“

„Není v ní už žádná díra,“ řekl Scott, znovu vstal, ale neodtrhl oči od obrazovky. „A proč tu byla eoská loď první?“

„Chtěli si nás prohlédnout?“ podotkl Fetterman. Hlídky Deskiů je vyburcovaly tady v Tiché zátoce, když nad nimi přelétala ta loď. Pak se ozval starý tábor Narrow s informací, že loď přistála na Poli shozu. Následovalo diskrétní pozorování a hlášení každého pohybu, včetně přiletu kapitánovy lodi na jatka a následný přesun k poli u tábora Rock a Worrell hlásil, že malá loď klesla nad tábor. A pak detailně popisoval, co viděl uvnitř lodi.

„Viděl jsem tři... obry... v té lodi,“ řekl Worrell a hlas se mu třásl. „Dívali se dolů na nás a já jsem nikdy neviděl takové příšery. Vypadali jako... trochu jako Kateni, ale žádný Katen není tak velký a zářící. Mají úplně znetvořené hlavy a rysy v obličeji jsou spíš karikaturou Katenů. Ani Katen si nezaslouží takový osud. Jsem rád, že tomu Zainal unikl, jestli prchal před tímhle!“

„Přidávám se k Worrymu,“ ozval se Leon Dane. „Neviděl jsem nic takového v Sydney ani v materiálech, které jsme měli během našeho léčení v Austrálii. Existuje nemoc - sloní nemoc, elephantitida - která způsobuje něco podobného. Ale to obhlavné zvětšení hlavy s tou nemocí vůbec nesouvisí... Není divu, že se obyčejní Kateni Eosi bojí. Málem jsem se z nich sám podělal.“

Krátce po tomto hlášení bylo vidět válečnou loď; zastavila na okamžik nad zátokou a pak tam dlouho kroužila. Ale v té době už obyvatelé zátoky měli KDL i Berušku schovanou ve velké jeskyni.

„Nemyslíte si, že hledali Zainala, že?“ zeptal se Mitford. „Byl tady,“ seržant ukázal na oblast, která přilákala katenskou loď, „ve Vaně.“

„Jaký účinek má několik sáhů vody na katenský detekční systém?“ zeptal se Marrucci ostatních.

„Zainal to možná bude vědět, ale nebudeme ho volat a ptát se ho, co?“

Nikdo ani nemohl, protože to bylo právě ve chvíli, kdy se loď Eosi setkala s neodstranitelnou Bublinou a nastala jim nová starost, jestli jsou oni zaplombování uvnitř nebo ostatní venku.

Když Bublina - naprogramované zařízení - ukončilo monitorování, sledovalo, jak se blíží malá kosmická loď, která právě odstartovala z pozorované planety. Zařízení samozřejmě sledovalo přilet a přistání téže lodi už dříve, ale nebylo naprogramováno, aby v této věci jakkoli zasahovalo, takže pokračovalo ve svém prvotním úkolu a vyloučilo materiál, který vytvořil ochrannou bariéru.

Avšak když ta loď nedbala počátečního odporu bariéry, zpřístupnilo instrukce pro nepředvídané případy. V tom krátkém okamžiku, kdy se rozšiřovalo jeho pole působnosti, projevila kosmická loď sílu, která musela být rychle uplatněna proti bariéře, aby ji pronikla. Další snahy lodi dostat se pryč bariéru oslabilo. Pak už byly instrukce zpřístupněny a bariéra vypudila nepřátelskou loď ven. Substance bariéry zachytila a podržela výčnělky a malé vnější části odlétající lodi. Ale celková integrita Bubliny zůstala neporušená a sledovaná planeta teď byla chráněna před vnějším nebezpečím, mezi která patřila právě i ta kosmická loď.

Protože došlo k napadení, orbitální mechanismus inicioval svůj informační segment a naprogramoval jej s kompletním hlášením svých postupů. Když informační segment dosáhl bodu, kde jeho hyperkosmická energie mohla bezpečně fungovat bez nežádoucích efektů na neporušenost sluneční soustavy, vydal se rychle na cestu zpátky k domovské základně.

Tentokrát byl jeho obsah rychle prozkoumán entitami schopnými tuto záležitost řešit.

Tou dobou Zainal a Kris vyjeli z vody v Tiché zátocce a uvědomili si, že všude kolem panuje nějaký rozruch. Cestou na velitelství umístěném ve velké jeskyni na ně kolemjdoucí zběsile mávali. Tam na ně čekal Mitford ve svém malém autíčku.

„Shodli jsme se v názoru, že jdou po tobě,“ řekl Mitford Zainalovi. „Jděte dovnitř, vy dva. Ať ostatní vyloží Vanu.“

„Právě jsme jeli ke kanálu, když nad námi ta loď přeletěla,“ řekla Kris a posadila se. „Pořádně jsme se lekli, když jsme slyšeli ta hlášení o přistání na Poli shozu, a tady Zainal,“ usmála se na něj, „šlápl na plyn a hnali jsme se co nejrychleji ke kanálu. Nebylo by dobré, kdyby nás zahlédli, když se předpokládá, že Vana zmizela rozkouskovaná někde ve vesmíru i se zbytkem KDL.“ Podívala se na Zainala.

Neřekla mu nic o svém dalším podezření, které vyslovil Mitford, že ta loď asi pátrá po něm. Alespoň mlčela do té doby, než přišlo hlášení, že ta malá loď přistála v místě, kde tenkrát přistál Lenvec a kde unesli průzkumníka. Zainal ještě zrychlil; terén byl nerovný a jízda se stávala nebezpečnou. Spěchal ke kanálu, aby se mohli schovat co nejhluběji ve vodě. Podle toho poznala, že je už i Zainal znepokojený. Teď vypadal nad celým tím incidentem pobaveně a nedělal si s Mitfordovým hlášením těžkou hlavu.

„Worry viděl Eosi?“ zeptal se a ve žlutých očích mu skoro ďábelsky zablýsklo.

„Jo, málem se z nich s Leonem Danem podělali do kalhot.“

Zainalův úsměv se rozšířil a změnil v ironický. „Jde z nich hrůza. Dalo mi hodně práce, abych se tenkrát udržel a neztrapnil mého otce a celou naši rodinu tím, že se počurám.“ Pak si neodpustil svoje typické pokrčení rameny. „Ale to jen poprvé.“

„Tímhle by ses stal, kdyby ses vrátil?“ zeptal se Mitford a vyhýbal se mu pohledem.

Katen pomalu přikývl. „Takže se vrátili. A dívali se na stroje v Narrow a na to pole a na tábor Rock a nenašli ani stopy po přítomnosti Katena. Ale odletěli. Na obrazovce nebylo nic, když jsme vyjeli ze zátoky. Co se stalo? Chtěl bych slyšet víc.“

„Taky je toho víc, co jste pod vodou neviděli. Lampióni na vás čekají,“ řekl Mitford a smál se. Zastavil vůz u schůdků k otevřenému krytu KDL.

Vyšplhali se dovnitř. „Dobré zprávy, seržante?“ zeptala se Kris a vzpomněla si na těch posledních pár okamžiků, než se Vana ponořila pod hladinu. Zainal měl tak chmurný výraz, tak... vylekaný? Nerada myslela na cokoli, co Zainala děsilo, i když věděla velice dobře, že Eosi ho děsí. Měl už v té chvíli podezření, že loď možná pátrá po něm? Obzvláště když si to mysleli ostatní. Mohl si jeho bratr Lenvec ještě natolik dobře všechno pamatovat, aby přinutil Eosi Zainala najít a pomstít se mu?

„No, docela jo,“ řekl Mitford s podivným úsměvem. „Řekni mi, Zainale, mohla by ta loď skenovat pod vodou?“

„Doufám, že ne,“ řekl a Kris, která ho pozorně sledovala, si všimla, jak se mu napjaly svaly ve tváři.

„Jestli tě to utěší, myslím si, že ne, protože jinak by tě bývali našli, pokud opravdu jdou po tobě,“ řekl Mitford. „Strávili spoustu času kroužením nad kanálem na opačné straně, blízko místa, kde jste byli pod vodou.“

„Unikli jsme jim asi jen o vlasek,“ řekla Kris s pohledem upřeným na Zainala.

„Ale oni odletěli,“ řekl Zainal spokojeně.

„Odletěli. S pořádnou ránou,“ řekl Mitford. Kris ani Zainal neměli čas vyptávat se ho dál, protože právě dorazili na můstek, kde na ně čekali Scott, Beverly a Marrucci.

„Jsem rád, že jste dorazili v pořádku,“ řekl Scott na uvítanou, ale pokynul Zainalovi a Kris, aby šli za ním k velké obrazovce. „Gino, přehraj odlet katenské lodi, ano?“

Marrucci se smál od ucha k uchu a stiskl potřebné klávesy, jako by celý život nedělal nic jiného, než pracoval s katenskou technikou.

Zainal stejně jako Kris zalapal po dechu, když uviděl záblesk, který zastavil katenskou loď.

„Jak mohli narazit do zdi ve vesmíru?“ zeptala se. Teprve potom si všimla sotva viditelné blány Bublíny. „Tohle je zastavilo?“ Obrátila se nejdřív k Beverlymu, pak Scottovi a nakonec k Zainalovi.

Kroutil hlavou, ale oči mu zářily neskrývaným uspokojením.

„To je kolem celé planety?“ zeptal se.

„Máme důvod si to myslet. Ale sledujte,“ řekl Scott, zvedl ruku s roztaženými prsty, aby si chránil oči před zábleskem.

„Ach,“ řekla Kris a zamžikala očima z toho oslnivého světla. „Co to bylo?“

„Všechny nálože byly odpáleny naráz,“ řekl Zainal a jeho hlas měl podivný tón. „A nestačí to?“ Nepřestával sledovat a koutky úst se mu zvedaly, až se rozesmál. Zkřížil paže na prsou a nepřestával se smát. Díval se, jak se katenská válečná loď pomalu prodrala překážkou a stala se neviditelnou. „Á!“ Spustil paže. „To je teda velice zajímavé!“ řekl a obrátil se ke Scottovi.

„Ano, taky si to myslíme,“ usadil se Scott na roh kontrolního panelu. „Myslíme si, že hledali vás, Zainale...“

„Už jsem jim to říkal,“ ozval se Mitford a usadil se na vedlejší sedadlo.

Scott po něm hodil pohledem. „Bylo by to možné?“

„Za jakým účelem?“ Zainal nedbale zvedl rameno. „Hnal jsem Vanu, takže ji nemohli zahlédnout v otevřeném terénu.

Možná ji zachytili, jak se potápí, pokud měli skenery nastavené správným směrem. Přiletěli proto, aby se podívali na to, co jim ukázal orbitální satelit. Zrovna tudy proletěla ta ohnivá koule a Farmáři sem poslali všechny ty nové stroje. Eosi se přiletěli podívat na tohle, ne?“

Mitfordův napjatý výraz se uvolnil a Scott se na Zainala díval téměř s rozpaky.

„Přišli se podívat, co je na Botany nového,“ opakoval Zainal a odhalil zuby v širokém úsměvu. „Ne na mě.“

Kris spadl kámen ze srdce. Úplně zapomněla na to, že katenský orbitální satelit poslal hlášení zpět. Ovšem, že se přišli podívat na tohle! Zainala se to vůbec netýkalo. Shodili ho, tak zůstal.

„Takže si myslíte, že tu vesmírnou bariéru vztýčili Farmáři?“ zeptal se Scott a soustředěně se díval Zainalovi do tváře.

„Kdo jiný? Vždyť válečná loď se sama musela dostávat ven,“ řekl Zainal. „Stráž nehlásila, že se něco děje ve vesmíru?“

„Jen že katenský satelit jakoby vrhal stín,“ řekl Marrucci. Já byl na stráži, když Kateni přiletěli. Nic, naprosto nic nebylo k vidění.“

„Je tam ten stín ještě?“

Marrucci se zazubil. „Tak daleko už není vidět.“ Ale vyvolal záznam daného momentu a ukázal jim malý stín za satelitem.

„Pokud jde o to zařízení, které má všechno na svědomí, proč se nepohybuje dostatečně rychle, aby Eosi úplně zabránilo v přístupu?“ zabručel Mitford.

„Možná potřebovalo nějaký čas, aby se mohlo rozšířit,“ poznamenal Beverly. Pak se obrátil k Marruccimu a dodal:

„Dokonce i tholianská síť potřebovala nějaký čas, než omotala Enterprise, ne?“

„Enterprise?“ vykřikla překvapeně Kris. „Tholianská síť? Pamatuji si tu epizodu.“

„Pamatuješ si, jak se Enterprise dostala ven?“ zeptal se Marrucci dychtivě.

„Ne,“ řekla zahanbeně.

„Takže je to k ničemu.“

„Dost,“ řekl Scott a rázným gestem ukončil jejich debatu. „Tahle epizoda nemá šťastný konec. Planeta je uzavřená.“

„Abychom se nedostali ven?“ zeptala se Kris tiše a věděla, že i ostatní mají tuhle otázku na jazyku. „Možná jen chtějí mít jistotu, že jejich stroje zůstanou nedotčené. I když nás nerozliší od klokrav, takhle velká válečná loď je musí zneklidnit.“

„Ale katenské lodi celou dobu poletovaly sem a tam jako joja,“ řekl Mitford.

„Ale Farmáři nebyli zneklidnění změnou... nájemníků, abych tak řekl,“ Scott se nevesele usmál, „dokud jste neodpálili tu návratovou sondu...“

„Mimochodem, kdo měl ten skvělý nápad?“ zeptal se zamračeně Beverly.

„Vyvolalo to odezvu, a o to nám šlo,“ řekl Mitford a vyhnul se prozrazení jména. Což Kris pokládala za mnohem šlechetnější, než si Dick Aarens zasloužil.

„Kolik měsíců trvalo, než...“ zeptal se Beverly, „než přiletěla ta koule?“

„Sedm,“ řekl Zainal, „a pak jen tři týdny a byla tu ta velká loď dodat stroje.“

„Nechápu,“ řekla Kris, „proč ten jejich sken očividně nezaznamenal nic o existenci nového typu forem života na jejich planetě. Klokrávy snad mají šest nohou a my jenom dvě. Někde se to přece muselo ukázat!“ Rozhodila bezmocně rukama.

„A ta bariéra pustila katenskou loď ven,“ řekl Beverly, celý zmatený.

„A za to je jí Zainal určitě velice vděčný,“ řekla Kris dvojsmyslně. Beverly se na ni usmál a pohlédl na Zainala vedle ní.

„Skutečně,“ řekl Scott a nervózně si odkašlal.

„Velmi vděčný,“ dodal Zainal přehnaně horlivě, opřel se, natáhl si dlouhé nohy a s úlevou vydechl.

„Ale proč to udělali?“ lámal si Scott hlavu nad tou hádankou.

„Protože loď použila zbraně?“ zeptal se Zainal.

Je tu možnost, že Farmáři jsou přirozeně mírumilovní,“ pokračoval Scott. „Ale to my nevíme, že?“

„Víme to podle těch údolí,“ řekl Zainal, „která měla něco zadržovat uvnitř nebo venku. Ale ne zabíjet. Ted jsme my zavření uvnitř a nebezpečí venku.“ Ukázal na obrazovku, kde běžel odlet katenské lodi. „Myslím, že Eosi budou mít hodně o čem přemýšlet.“

„Ale kde jsme teda my,“ rozhlédl se Scott po osazenstvu můstku, „z pohledu Farmářů?“

„Nezapomněli jste, že jsme všichni cítili, jak nás skenují?“ začal Mitford a ujistil se, že ho všichni poslouchají. „Dobrá,

tak to orbitální těleso udělalo inventuru a zásobovací loď dodala to, co chybělo. Řekněme, že jako každé farmářské zařízení bylo naprogramováno k tomu, aby počítalo s určitými formami živou, a zaznamenalo jich mnohem víc, a ještě neidentifikovatelného druhu. Možná proto je kolem nás ta bublina, do té doby, než budou Farmáři moci přiletět a podívat se blíž na to, co je mimo jejich program.“

„Vy jen doufáte, že je to tak, Mitforde,“ řekl Scott. „To by ospravedlnilo všechno, čeho jste původně zamýšlel dosáhnout. Získat jejich pozornost a pomoc.“ Když Mitford přikývl, pokračoval: „Jenže vaše plány se sesypaly jako domeček z karet.“

„Ne tak docela. Ještě ne. V žádném případě.“

„Stane se to, pokud Farmáři usoudí, že jsme nějaká škodlivá forma života, která zamořila jejich planetu.“

Kris se na Scotta rozzlobeně podívala, že může něco takového říct. Pak se zamyslela a v duchu poopravila svůj názor: řekl to, čeho se asi každý bojí. Nevypadalo to, že chce svůj výrok vzít zpátky.

„Ne,“ přerušil Zainal zděšené ticho, které se rozhostilo po Scottově promluvě. „Ne,“ dodal důrazněji, naklonil se dopředu a plácl se velkými dlaněmi do kolen, aby svůj nesouhlas zdůraznil. „Farmáři jsou pěstitelé, rasa, která chrání. Ta údolí jsou toho pro mě důkazem. Skenování mohlo škůdce zničit, a to se nestalo. Bariéra mohla válečnou loď zlikvidovat. Nestalo se tak. Nechala ji odletět. My také prokážeme, že jsme pěstitelé, zachránci, ochránci. Až Farmáři přiletí...“

„Myslíte, že to udělají?“ zeptal se Marrucci a zvedl husté obočí v naději, že uslyší zápornou odpověď.

„Myslím, že ano, ale já nebudu čekat, až se to stane,“ řekl Zainal s úšklebkem. „Taky se tím nebudu celou dobu trápit, než se to stane. Budu žít, dokud se to nestane.“

„Myslím, že s vámi souhlasím, Zainale,“ řekl Beverly.

„Já taky,“ přidal se Marrucci.

„Možná nesouhlasím úplně,“ řekl Scott, „ale je stejně zbytečné dělat si starosti,“ rozhodil rezignovaně oběma rukama, „když stojíme proti daleko, daleko větší síle.“

„Tato planeta má obrovský potenciál,“ řekl Beverly tiše a přesvědčeně. „Udělejme to nejlepší, co je v našich silách, a doufejme, že v nás Farmáři poznají zušlechtě ovatele a snad tedy užitečné nájenníky.“

„Amen,“ řekl na to Marrucci a udělal ve vzduchu kříž.

Kris sklonila hlavu a vzala Zainala za niku, cítila respekt k tomu, co vyslovil. Nezmínil se o Fázi tři, ale způsob, jakým jí stiskl dlaň, jí ujistil o tom, že nezapomněl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Když „lampioni“ s Peterem Easleym, Jurijem Palitem a Chuckem Mitfordem obešli všechny společné jídelny v oblasti Tiché zátoky a vysvětlili všem, co se stalo, Zainal a letci probrali možnost podniknutí rychlého letu průzkumníkem k Bublíně, aby si ji prohlédli. Bert Put, Marrucci, Raisa, Beverly a Vic Yorell prahli po tom, aby tu věc viděli. Dohadovali se jen o tom, že pokud už satelit nemůže zaznamenat, co dělají na planetě, tak nemůžou způsobit žádnou škodu, když tu loď budou používat pro průzkumné účely. A jedna z prvních věcí, kterou je potřeba prozkoumat, je Bublina. „Z co největší možné blízkosti.“

„Nebo přímo do ní,“ dodala Kris, která zůstávala v pozadí, ale z mnoha důvodů byla rozhodnutá, že poletí taky. Naučila o veškeré nové technice se všechno, co mohla; řídila Vanu dost často a zvládala bezpečně všechna ovládací tlačítka na palubní desce, uzpůsobená pro velké katenské ruce. I když se nikdy neučila pilotovat kosmickou loď, věděla, že během letu nastane spousta dalších úkolů, o kterých si byla jistá, že je kvalifikovaně zvládne.

Kromě toho měla pocit, že Zainal nemá v úmyslu vzdát se plánu „pěkně se proletět“ k té další farmářské vymoženosti, která zatemnila oblohu na Botany. Neměla tušení, jak to chce provést, protože se jí s ničím nesvěřil, i když chvílemi ho přistihla, jak zamyšleně hledí někam do prázdna, a znala ho natolik dobře, aby jí bylo jasné, že přemýšlí jak na to. Když zvážila, jak rychle dokázala farmářská loď doplnit všechny zásoby, bude mít Zainal dost času na to, aby se k ní vůbec stihl dostat, než zase tou neuvěřitelnou rychlostí zmizí? Průzkumník byl vybaven vlečným lanem a ona se domnívala, že právě toho chce Zainal využít, aby se zvnějšku zabezpečil. Ale co když ho to odrazí, až farmářská loď zrychlí nebo aktivuje cokoli, co používá k překonávání obrovských vzdáleností, o kterých je už teď přesvědčena?

Nepřestávala doufat, že až Zainal svůj plán dokončí, bude i ona jeho součástí. Kvůli všem dobrým přátelům, které na Botany měla, tu nechtěla zůstat sama. Hlavně proto, že Zainalova přítomnost ji chránila před dotěrnostmi. Už měla za sebou několik velice nepříjemných rozhovorů s muži, kteří chtěli být na jejím „paternitním“ seznamu. Byli ochotni vzdát se přirozeného způsobu početí, ale chtěli, aby nosila jejich dítě.

Podávalo se jí slušně jim poděkovat za projevený zájem - i když měla sto chutí dát jim pořádně pěstí - a řekla jim, že bude o jejich nabídce uvažovat. Držela se teď pořád v blízkosti Zainala, i když to znamenalo, že musela přestat pracovat na stavbě obydlí, která teď budovali. Dělal dřív všechno, co zvládla bez jeho pomoci - ale jen do chvíle, než jí začali ti muži nabízet pomoc... a otcovství pro její dítě.

Pak Raisa zjistila, že je těhotná, a chtěla postoupit svoje místo v lodi komukoli, kdo si to bude chtít zkusit.

„Už jsem tam byla a bylo to nádherné,“ řekla a oči se jí rozzářily tou vzpomínkou, „ale nechci teď do stavu beztlíže, děkuji.“

Tenhle stav se postupně šířil a Astrid, Sarah a tři dívky, které bývaly dekodérkami, také oznámily své těhotenství. Kris se držela Zainala jako klíště, vysedávala pořád dokola na můstku průzkumníka a několikrát za sebou vyslechla tytéž instrukce, jen aby se vyhnula té „infekci“. Nebylo divu, že se v oblasti zátoky stavělo tolik soukromých příbytků. Nebyl problém dosadit za Raisu někoho jiného, i Bert se velkomyslně vzdal letu. Beverly a Marrucci prošli pověřovací listiny všech dobrovolníků letu a vybrali Antonia Gedese na místo Raisy, ale Zainal trval na tom, aby Bert zůstal, protože měl zkušenosti s lodí a už ve vesmíru byl, a přidal k seznamu dva další piloty, Alejandra Balenquaha a Sidi

Ahmeda.

„Jen v případě, že nepoletíme daleko,“ řekl Balenquah stísněně.

Byl snědý a měl hluboko posazené oči, které se dívaly na své okolí s odstupem. Kris se příliš nelíbil jeho neochotný postoj k věci, pro kterou by spousta méně kvalifikovaných mužů a žen dala život. No, život ne, ale určitě by po ní nadšeně skočili.

„Podívej se na to takhle, kamaráde,“ řekl Bert Put, který byl také tímhle přístupem rozčarován. „Člověk nikdy neví, že? Pomyslel sis někdy, že budeš znovu řídit kosmickou loď? No, a bude to tady a teď.“

„Tak jo,“ řekl Balenquah a poopravil svůj přístup k věci. Byl opravdu nejrychlejší z těch tří nových mužů, kdo se seznámil s ovládáním nezvyklého stroje a tlačítka na palubní desce.

Let byl naplánován, i když Reidenbacker a Ainger k tomu měli velké výhrady. Jsou příslušníci pozemních sil, svěřil Marrucci Kris, a nedůvěřují vzdušným a kosmickým operacím. Když se už satelity na obrazovkách KDL a průzkumníka neukázaly, bylo jasné, že přes Bublinu nevidí. Bylo tedy nanejvýš nejen bezpečné, ale i moudré pokusit se zjistit, z čeho ta překážka je.

„Nemluvte o tom, že se už nemůžete dočkat, až si zase zalítáte,“ řekla mu na to Kris a on se zazubil. Byl jako kluk, i když měl hodnost plukovníka vzdušných sil.

„Tys na to kápla, Bjornsenová,“ a z dlaně udělal fiktivní revolver, kterým na ni namířil. Měl také ve zvyku prskat klouby na ruku, když byl nervózní. To fascinovalo Zainala, který to ke Krisině úlevě neuměl. Stačí, když je v pilotní kabině jeden takový!

Zainal také chtěl vidět, jestli by uměl lokalizovat farmářský satelit, nebo co k čertu řídilo tu Bublinu.

„Jestli nás špehují, je to dobré. Chtějí o nás něco vědět, než přiletí.“

„To je tvoje vysvětlení,“ řekla Kris.

Zadíval se na ni žlutýma očima a lehce se usmál. „A co si o tom myslíš ty?“

Chvilku dumala a pak se rozesmála. „No, mohli bychom pro ně být pěkný myší labyrint.“

„Cože?“ zeptal se nechápavě Zainal, takže mu navrhla přestávku ve stavbě domu a vysvětlila mu, jak se laboratorně testuje inteligence pomocí myší, které musí najít cestu z bludiště.

„To by jim taky pomohlo, kdyby si to přidali k poznatkům ze skenování.“

„Ale my děláme to, co chceme,“ řekl Zainal, stále nechápavě.

„Možná si to jenom myslíme,“ odpověděla; taková možnost ji napadla až v této chvíli.

„Scottovi by se nelíbilo, kdyby ho někdo komandoval,“ rozesmál se, vstal a sáhl pro další cihlu.

„Ani za nic by to nechtěl,“ souhlasila Kris a se smíchem se k němu připojila. „Máme malty akorát na další řadu,“ řekla a oháněla se zednickou lžicí. „Jsem už docela slušný zedník.“

Pak si vzpomněla, jak Sandy Aresonová podotkla, že jí nandávání malty zednickou lžicí připomíná krmení dítěte.

Připlácla další cihlu na místo s takovou vervou, že se jí rozlomila na dvě půlky.

„To už je dneska čtvrtá,“ řekla rozzlobeně. „Měli by je asi víc vypálit nebo co.“

Sandy osobně měla na starost pálení cihel, takže Kris věděla, že chyba není ve výrobním postupu. Výroba cihel byla další společnou prací v komunitě. Ale dávat mokrou hlinu do forem a vědět, že si stavíte svůj příbytek od píky, bylo příjemné - nevadily ani škrábance na rukou a nohou, které jste při té práci utržili.

A bude to pěkná stavba, až bude hotová. Kris se Zainalem si to místo vyhlédli společně, na první výpravě. Byl odtud nádherný výhled na zátoku a dostatek pěkné půdy pro pěstování zeleniny a bobulovin. A opodál rostly „mladé“ jehličnany, které tvořily přirozený živý plot. Po měsících kasárenského způsobu života každý toužil po soukromí a rozloha zátoky to dovolovala.

Jídlna z údolního tábora Narrow byla rozebrána, naložena na palubu KDL a znovu zbudována na vyvýšeném místě nad zátokou. Malé „kanceláře“ teď byly nakupené kolem na přirozených terasách nad a pod ní. Jedinou velkou samostatnou stavbou byla nemocnice a Leon Dane oznámil, že nemocniční personál nemá čas stavět oddělené křídlo porodnice. Ale školil porodní asistentky, které by provedly porod doma, protože si byl jist, že se všechna mimina narodí ve stejnou dobu.

Soukromá obydlí vyrůstala kolem zátoky všemi směry; ta první byla z opracovaných klád, ale když se výroba cihel zdokonalila, začalo se stavět z cihel. Ti, kteří pracovali jako dřevorubci, učinili zajímavé zjištění, že i ten nejmenší jehličnan, který tu rostl, byl nejméně tisíc let starý.

„Mají letokruhy jako stromy na Zemi,“ řekla Vigdin Elsasdochterová, odbornice na životní prostředí, která řídila těžbu dřeva, aby nedošlo ke škodám. Přinesla ukázat vzorek. „Letokruhy jsou husté a napovídají, že se zdejší klima moc neměnilo: žádná sucha, žádné tuhé zimy ani horká léta. Některé z těch velkých stromů mohou být staré deset tisíc let.“ Znovu se nabízel otázka, jak dlouho už Farmáři planetu vlastní. Obzvlášť proto, že vedle prastarých stromů rostly „nové lesy“ z „mladých“ jehličnanů. Dokonce i Worrell si tím odmítl lámat hlavu.

„Mám daleko důležitější starosti,“ řekl jednoho večera v jídelně. „Například, jak spravedlivě rozdělit sklo lidem, kteří chtějí mít velká okna a sprchové kouty! Jako bychom neměli krásnou velkou vanu tamhle!“ mávl rukou směrem k zátocce.

Lidé, kteří na Zemi pracovali ve stavebnictví, jako třeba bratři Doyleové, měli plno práce. Radili a ukazovali nováčkům, jak stavět. Lenny říkával: „Pro mě je to hračka.“ Největší problémy měli někteří Asiaté, protože byli zvyklí na úplně jiný stavební materiál. Když bylo učiněno zadost každodenním společným povinnostem a večery se postupně dloužily, každý pracoval na stavbě svého příbytku a pomáhal sousedům s prací, která vyžadovala více rukou pohromadě.

„Někdo to musí dělat,“ podotkl Mitford, když si Kris stěžovala, že jí připadá, že admirál je samozvaná hlava všeho. „A ksakru, Kris, já mohl vést celý prapor do různých akcí a srovnat každého do latě hned na začátku, ale on velel letadlové lodi, kde bylo deset tisíc mužů. Je zvyklý řídit obrovské množství lidí. Já ne. Byl jsem jenom rád, že jsem mu mohl předat

vesla.“

Mitford zůstal velitelem průzkumu a mapování, pokoušel se doplnit prostorovou mapu podrobnostmi nezbytnými pro další rozšíření orné půdy a pastvin pro chov skotu. „Pokud jsou klokrávy opravdu skot.“

Protože Kris věděla, že seržant je opravdu šťastnější na svých výpravách ve Vaně, rozhodla se, že už si nebude na Raye Scotta stěžovat. Bylo jasné, že pracuje od rána do večera na plné obrátky. Někdy už jí připadal docela snesitelný, jako by ho Botany udělala příjemnějším. Jindy byla přesvědčená, že Zainalovi nevěří a nemá jej rád, a ji taky, protože Zainal je bývalý Emassi. Kolísal mezi přehnanou srdečností, když šlo o Zainalovy vědomosti v nějaké oblasti, a úplným odmítáním Zainalových názorů. Neuměl se sám úplně ovládat, což Kris nějak uklidňovalo, a říkala si, že když velel letadlové lodi, musí mít odpovídající zkušenosti. Měla okamžiky, kdy byla vděčná, že většinu rozkazů vydává on a ne Geoffrey Ainger, kterého neměla ráda vůbec. Byl tolik britský, že jí někdy připadal jako karikatura vysokého důstojníka, a věděla, že ten pokládá Zainala přímo za nebezpečnou komoditu. Vycházela dobře s Rastancilem, Fettermanem a Reidenbackerem; John Beverly byl z těch lidí nejpříjemnější, protože se na ni vždycky zpřímá díval, když se jí na něco ptal nebo jí odpovídal. A Easley, ale ten vlastně jen dělal čest svému jménu - snadno se s ním dalo vyjít. Schůzky vždycky probíhaly v klidnější atmosféře, když tam byl, a často se toho i víc vyřešilo. Měl zvláštní talent pro zmírňování napětí a jeho příspěvky posunovaly diskuzi dopředu, na rozdíl od Scotta, který ji neustále přerušoval.

To ji vrátilo do přítomnosti a připomněla si, že jsou pozváni na schůzku, kterou svolali Scott a Rastancil. Chtěli, aby Zainal prověřil hornatou oblast, dosud neprozkoumanou během letu. Plán rychlé výpravy k Bublině byl rozšířen na pětidenní oblet planety.

„Podíváme se, jestli jsou i na našem kontinentu uzavřená údolí nebo zásoby nerostů. Využili bychom více olova, mědi, zinku a cínu, pokud tady jsou.“

„Věřím, že ano,“ řekl Zainal. „Důlní inženýr Walter Duxie má kopie původních map kosmického průzkumu.“

„Duxie? Znáš ho?“ zeptal se Scott svého vždy přítomného pobočníka.

„Ano, souhlasil s tím, že opustí původní naleziště a přesune se sem, aby mohl dohlížet na dolování,“ řekl tiše Beggs.

„Podsaditý muž s pleší, čtyřicátník, Angličan.“

„A, už vím. Doneste mi ty mapy, abych se na ně mohl podívat,“ a Scott se obrátil znovu k Zainalovi a Kris.

Kris napadlo, jak asi popsal Beggs Zainala - a ji. Pak si řekla, že to raději nechce vědět.

O dva dny později Zainal spokojeně konstatoval, že ti, kdo ho budou provázet na Misi Bublina, jak účastníci akce pojmenovali, jsou dostatečně vycvičení, aby mohli naučenou teorii předvést v praxi. Oznámil, že start proběhne za úsvitu, a navrhl všem, aby večer strávili odpočinkem. Ne, že by on sám zamyslel zachovat se podle vlastní rady, protože s Kris plánovali, že pokryjí střechu svého dvoupokojového domku. Kris se rozhodla, že potřebuje být tak unavena, aby pak hned usnula, protože z té výpravy byla rozrušená víc, než dala najevo.

Zainal si už nachystal šindele do úhledných hromádek a právě přistavoval žebřík ke štítu, když se najednou objevili Mitford, Worry, Tesco, Sandy Aresonová, Sally Sandersová a oba Doylové s druhým žebříkem a kladívky v rukou.

„Nemůžeme dopustit, abyste si něco zlomili den před odletem,“ řekl Mitford nabručeně.

Kris se vděčně usmála. Zainal se sice naučil základy stavění, ale teď se hrozila, že propadne krokvi, nebo je zlomí; ji samotnou by nenechal, aby tam vylezla a přibíjela šindele.

„Vy nemůžete pomáhat,“ řekla zpřímá oběma ženám.

„Slyšela jsem, že jste ozdobečně využili moje bleděžluté cihly,“ řekla Sandy. Oddechovala po namáhavé procházce na kopec a přinesla si svou vlastní stoličku. Postavila ji tak, aby měla výhled na průčelí domku a pochvalně přikývla. „Ani jsem si neuvědomila, že máme tolik barevných variant... Možná je to proto, že si vy nováčci mícháte své vlastní směsi.“

„Líbila se mi ta žlutá, takže jsem ji zkombinovala s červenou,“ řekla Kris a kriticky pozorovala výsledek. Dali tmavší cihly kolem zárubně dveří, okenních říms, použili je v rozích stavby, na komin a kolem krbu. Měli i zadní dveře, vedly z menší místnosti a byla to kratší cesta k latrině. A podkrovní ložnici, která se stávala oblíbenou součástí stavby, zejména u rozrůstajících se rodin. „Myslím, že to vypadá dobře.“

„To víš, že jo. Můžu pomáhat, budu podávat hřebíky. Přinesla jsem ti svou parádní hřebíkovou zástěru.“ Podala jí složenou látku; Kris se smála a uvazovala si ji kolem pasu. Sandy jí naplnila tři velké kapsy hřebíky. „Nebo si je Zainal dá do té své velké pusy?“

Kris vyprskla smíchy. „Ne, Lenny ho právě varoval, aby je nespokl. Dokonce ani katenská střeva si neporadí s hrstí hřebíků. Má tam na ně kbelík.“

Zainal už přistavil žebřík a než stihl zvednout kbelík ze země, Kris už byla na žebříku, v ruce otep šindelů a kladívko a ostatní ji pomáhali nahoru.

„Hej,“ protestoval Zainal.

„Ani bys neřekla, že je Katen,“ prohodila Sandy konverzačním tónem k Sally, „kdybys ho neviděla.“

Sally se zachichotala, když se Zainal po vzoru Kris ladně vyšplhal na žebřík. Mitford a Lenny Doyle se objevili na druhé straně střechy a už se ozvalo ťukání kladívek, rozléhalo se údolím a ozvěnou se neslo další ťuk, ťuk, ťuk ostatních kladívek na dalších střeších.

S tolikerou pomocí, když jedni podávali šindele a další doplňovali zásobu hřebíků, byl domek zastřešen do západu slunce. Zainal pak dal k lepšímu pivo a Kris servírovala čaj z kotlíku v krbu.

„Vypadá s tou střechou nějak větší,“ podotkla Kris, vzhlížela ke krokvi a zhluboka vdechovala vůni čerstvého dřeva a šindelů. Mohli tam dát břídlíci, ale Mitford si myslel, že šindele jsou hezčí a snadněji se instalují.

Seděli venku až do východu prvního měsíce, pak hosté odešli.

„Měli bychom jít do hangáru a přespat v průzkumníkov,“ řekla Kris a popošla ke vchodu. Ještě neměli dveře.

Zainal ji zadržel. „Chci zůstat pod svou vlastní střechou, kterou jsem si postavil...“

„Pomáhal stavět,“ řekla škádlivě.

„Dnes večer,“ dokončil větu a ukázal na hromádku přikrývek, kterých si v zápalu pokrývání střechy ani nevšimla.

„A už je to večer, jak má být.“

„Ještě něco,“ řekl Zainal tiše a vzal ji do náruče. „Je to dobré mít svůj vlastní domov. Vlastně moc dobré.“

A byla by to pro ně úplná idylka, kdyby pak v noci, mezi měsíci, tiše nevstala, aby nevzbudila tvrdě spícího Zainala, a cestou z latríny nezakopla o zbylou otýpku šindelů a nezlomila si pravou ruku.

Byla na sebe rozzuřená. Taková neohrabanost ji připraví o účast v misi.

„Proč jsem si nezlomila levou? Jsem pravák,“ hořekovala a vzlykala spíš zklamáním než bolestí, když ji Zainal nesl k nejbližšímu vozu, jednomu z nákladáčků, a odvezl ji do nemocnice. Obě kosti měla zlomené, ačkoli ji Leon Dane utěšoval, že to není komplikovaná zlomenina. To by při jejich omezených možnostech bylo nepříjemné.

Pak jí nalil skleničku obilného alkoholu podobného whisky, který běžně používali jako tišící prostředek proti bolesti. Neměl tu decentní příchut' kouře jako pravá whisky, ale nestěžovala si.

„Tohle je i tak dost zlé,“ řekla, když ji Zainal držel, aby Leon mohl lépe zlomeninu napravit. Omdlela až potom, ne hned, a probírala se k vědomí, až když jí Leon dával poslední vrstvu obvazu na zlomené místo.

„Rád bych to dal do sádry, ale ještě tu nic takového nemáme,“ řekl Leon. Nalil jí další skleničku. „Aby se ti líp spalo,“ řekl.

Pak vedl Zainala, který ji nesl, do prázdného nemocničního pokoje. Zainal ji jemně uložil na lůžko u okna a pak si přitáhl druhou postel k její a lehl si vedle ní. „Nedělejme z toho tady hnízdečko,“ řekl Leon napůl přísně a napůl pobaveně nad jeho počínáním. Ale zhasl světlo a tiše za sebou zavřel dveře.

Kris si skoro přála, aby ji Zainal nechal trpět o samotě, ale whisky ztlumila bolest v paži a teplo jeho těla a jeho účast ji uklábaly do brzkého spánku.

Když ji ráno probudil hluk startujícího průzkumníka, byl už Zainal pryč. Jeho lůžko stálo na původním místě. Svítalo a odstartovali včas. Přemýšlela, kdo zaujal její místo, a pak to ani nechtěla vědět. Pokoušela se znovu usnout, ale nešlo to kvůli bolesti, tak vstala a omotaná přikrývkou se vydala hledat někoho, kdo by jí mohl poskytnout šálek horkého bylinkového čaje. Snad zmírní bolest.

Bolest však zmírnila hlavně rozumná dávka whisky, kterou jí v nemocniční kuchyni do čaje nalili.

„Nemůžu strávit příštích pár týdnů zlinkovaná jak zákon káže,“ řekla.

„Ale aspoň se ti trochu uleví,“ řekla se smíchem Mavis, sestra, která měla službu. „Dobře, že máme takové slušné pití, které pomůže. Tak a teď zpátky do pokoje a já ti pomůžu s oblékáním. Můžu ti pak kombinézu přinést domů, až bude vypraná? A podívat se, jaké to tam máte? Taky s Cumberem stavíme a chtěla bych vidět, co se už ostatním povedlo. Stavěli jste ze dřeva nebo z cihel?“

Mavis ji obratně oblékala a zabavila ji u toho povídáním, takže Kris tolik nemyslela na nepohyblivou a bolavou ruku.

„Zastav se v lékárně a oni ti dají láhev - na léčebné účely,“ řekla Mavis se smíchem a ukázala na správné dveře.

„Zavolám ti odvoz, ale možná budeš muset čekat...“

„Můžu úplně v pohodě jít.“

„V pohodě nemůžeš,“ řekl Pete Easley, který právě vešel. „Slíbil jsem Leonovi, že tě vyzvednu. Máš svou láhev medicíny? Sed' tady, já si taky jednu vyzvednu. Víš, kde je mají,“ a vešel do lékárny. Byl venku dřív, než si Kris stačila sednout, Pak ji vzal za zdravou paži a vedl ji k Mitfordovu vozítku.

„Mitford ti ho půjčil?“

„Pro takové mrzáky, jako jsi ty, je Mitford ochotný udělat první poslední. Kromě toho,“ Easley se na ni podíval s ďábelským úsměvem, „slíbil Zainalovi, že se o tebe postará.“

„Hmmm, jak laskavé,“ řekla kysele a věděla, co se asi Zainalovi honilo hlavou, když Mitforda požádal, aby byl po ruce.

„Můžeš ještě zůstat v nemocnici,“ řekl Easley a upřel na ni zkoumavý pohled.

„Nejsem nemocná,“ řekla popuzeně. Předešla ho a nastoupila do auta.

Prostor pro řidiče nebyl velký, i když obvykle se dopředu dva lidi vešli. Ale ne v případě, že jeden měl nepohodlnou bandáž a hnědou láhev pití. Easley nakonec seděl mírně nakloněný, aby do ní nechtě nenarazil. Případala si hrozně neohrabaně a náladu měla pod psa. Nemohlo jí být nijak zvlášť dobře z toho, co ji včera potkalo, a dala by nevimco za aspirin. Pak si vzpomněla, jak se Zainal vždycky těm nevimco, která chtěla rozdávat, smál, a trochu se jí zlepšila nálada.

„Odletěl v pořádku?“ zeptala se.

„Na minutu přesně. Laughrey letěl místo tebe.“

„Laughrey, ten bývalý pilot concordu?“ Nálada se jí opět o něco zvedla. Měla Laughreyho ráda a on bude v sedmém nebi, doslova i obrazně řečeno. „Ještě že tam neletěl ten Scottův tajtrlík...“ Hrozně by ji štvalo, kdyby Beggs získal to volné místo.

Pete Easley se rozesmál. „Ten chlapík je dobrý v tom, co dělá, ale Scott ho toleruje, protože není nikomu na očích. Je to patolízal, ale má geniální paměť.“

Lidé, kteří časné vstali, jim zamávali na pozdrav, někteří ukazovali na její ruku a signalizovali, že je to smůla. Nevěděla, jak jim má odpovědět na jejich účast, tak jim jen s úsměvem zamávala. Podívala se na nebe, věděla, že Beruška bude touto dobou někde nad opačnou polokoulí.

„Myslíš, že bych mohla proklouznout na některý můstek?“

„Jedině když se nasnídáš. Jsi bílá jak stěna,“ řekl a zastavil u jídelny.

Nasnídala se u stolu, kam nebylo vidět od dveří. Pete Easley ji tam usadil a obsloužil ji.

„Myslím, že zrovna teď nepotřebuješ nějaké projevy soustrasti,“ řekl a sedl si tak, že ji svou postavou chránil před případnými zvědavými pohledy.

„To už všichni vědí, co se mi stalo?“ zeptala se a špatná nálada se jí vrátila.

„No, museli jsme nějak vysvětlit, proč Zainal najednou letěl s Laughreym. Všichni víme, jak ses na tu misi těšila,“ řekl.

„A víš, jak rychle se tady šíří zprávy.“

„Hmmm, to opravdu vím.“ Ušklíbla se, protože sama sobě připadala ukňouraná.

„Nelam si tím hlavu, Kris,“ řekl Pete. „Já bych z toho byl v ještě horší náladě.“ A odvedl ji zpět k autu, aby s ní co nejmíň lidí sdílelo její smutek.

„Myslím, že tě zavezu domů, Kris,“ řekl a zabočil k jejich domku, odkud se chtěl vydat k hangáru. „Pořád nejsi ve své kůži.“

„To teda ne,“ souhlasila. „To teda opravdu nejsem.“

Ale taky se jí nechtělo do domečku, protože tam bylo bez Zainala smutno. Přemýšlela, co se dá dělat jednou rukou, a moc věci ji nenapadlo. I k umývání nádobí by potřebovala obě.

„Podívej, Kris, bude jim to trvat ještě pár hodin, než doletí k Bublině. Teď tě vysadím doma a pak pro tebe včas zase přijedu. Souhlasíš?“

„Jo, to je dobrý nápad,“ řekla, když zastavil přímo u vchodu. Když vystupovala, všimla si, že otvor dveří už není prázdný. „Jé, kdo to tam dal?“ ukázala na zbrusu nové vsazené dveře.

Pete se usmál. „Lenny Doyle je přivezl hned za svítání. Myslel, že budeš raději se svým trápením pěkně v soukromí.“ Překvapení jí udělalo radost, několikrát vyzkoušela petlici.

„Když ji dáš dovnitř, bude zamčeno,“ předvedl jí to.

„Jako to dělávali pionýři,“ zasmála se jeho vynálezu a hned si i tohle vyzkoušela.

Pete ji jemně postrčil dovnitř. „Teď si odpočiň. A já pro tebe přijedu.“

Zavřel dveře a ona je zevnitř zajistila.

„Díky, Pete,“ zavolala a uslyšela jeho veselé „no problemo“ a pak tichý zvuk odjíždějícího auta.

Někdo také pěkně ustlal a doplnil matraci další měkkou vystýlkou. Kvitovala to s povděkem, ať už to byl kdokoli.

Převrátila nohou jednu stoličku na dlážděnou podlahu, odkopla ji k posteli, zvedla ji a postavila na ni láhev, aby ji měla snadno po ruce. Posadila se na postel a zula si boty. Neusne, to věděla, ale než si lehla, přihnula si z láhve.

Probudilo ji rázné klepání na dveře, někdo ji volal. Posadila se a bolestivě se udeřila do paže.

„Už jdu, už jdu,“ odpověděla a zjistila, že není snadné vstát s jednou rukou na pásce. Když otevřela dveře, Pete Easley se opíral o zárubně a zeširoka se usmíval.

„Přece jen jsi spala a vypadáš o sto procent líp,“ řekl, ale vyndal z kapsy hřebec vyřezaný z kosti klokrávy a pročísl jí vlasy. „Teď je to ono. Pospěš. Máme nejvyšší čas dojet do hangáru, než budou u Bubliny.“

Když dorazili na můstek KDL, byla tam hlava na hlavě. Všichni dychtivě očekávali nové zprávy. Scott ji blahosklonně pokynul a zařídil, aby mohla projít dopředu, kde ji usadil na jedno ze sedadel.

„Bude vás zajímat,“ ozval se Beverly z pilotní kabiny Berušky, „že Bublinu neregistruje žádné detekční zařízení. Ale je viditelná... jak si můžete všimnout.“

Všimli si, všechno bylo dobře vidět, jako by sami byli v Berušce. Taky viděli na obrazovce KDL průzkumníka, který byl od překážky zhruba deset metrů.

„Ťukneme do ní,“ řekl Zainalův hlas a Beruška naletěla na neprůhlednou stěnu a pomalu se odrazila zpět.

„Počkejte, nechte mě trochu nastavit obrazovku, ať vidí, co po sobě nechala válečná loď,“ řekl Marrucci a v jeho hlase zněl smích.

„Budeme potřebovat trochu couvnout, aby to bylo pořádně vidět,“ ozval se Laughreyho pobavený baryton. Rozesmál se naplno, když se obrazovka Berušky pomalu natočila na správný záběr.

„Vidíte to?“ řekl Bert Put a Kris si dovedla živě představit ten škodolibý výraz na Australianově tváři. „Přišli o všechny antény a stěžně.“

„Jsou navzdýcky zapíchnuté v Bublině,“ řekl Balenquah. „Madre de dios, ti Farmáři panečku umí udělat kvalitu!“

„Můžete udělat analýzu té látky?“ zeptal se Scott.

„Nemůžeme, pokud senzory nedokážou nic zachytit,“ řekl Bert Put. „Nemůžeme, pokud nevyjdeme ven a nepodíváme se, jestli toho můžeme kousek uříznout.“

„Ne,“ řekl Zainal. „Jestli chcete, někdo půjde ven, ale nebudeme odebírat vzorek.“

„Nechci, abyste to porušili, Zainale,“ řekl Scott. „Ale rád bych, abyste to prozkoumali zvenčí.“

„Já jdu,“ řekl Zainal a ihned se ozvaly protesty diváků z Berušky i z KDL.

Kris se přistihla, že si levou rukou drží ústa, aby se k nim nepřidala. Pak překonala svůj strach.

„Je jediný, kdo to může zkusit, Rayi,“ řekla rozhodně. „Umí řídit a zná loď nejlíp. Nikdo jiný se k tomu nehodí líp, ne?“

„Možná já,“ řekl Bert Put, „ale nezkoušel jsem to nikdy s takovouhle lodí. Zainal to zvládne, Kris. Už se obléká.“

Zainalův speciální oblek pro výstup do prostoru měl i svou vlastní kameru, takže po nervózním čekání mohli sledovat záběry z jeho přilby a viděli třípytivě lesklý závoj Bubliny, jak se k ní pomalu přibližoval. Viděli, jak natáhl ruce a zlehka do ní dloubnul a reakci Bubliny, která ho i přes jemnost toho doteku odmrštila zpátky.

„Můžeš na ni dát svou přilbu, Zainale?“ zeptal se Scott, když mu technici, kteří procházku vesmírem sledovali, předali zprávu.

Materiál Bubliny pomalu zaplnil obrazovku kamery, byl to záběr úplně zblízka. Za Bublinou byl vidět jen černý vesmír a její stěna byla jemná.

„Jako stěna balónu,“ řekla Kris tiše se zatajeným dechem.

„Přesně tak bych to popsal,“ ozval se Scott.

Pak se Zainal odlepil. „Nejsou tu žádné trhliny, dokonce ani kolem těch věcí z válečné lodi.“

„Mohl bys to zabrat tam?“ zeptal se Scott.

„Už teď je na konci lana, Rayi,“ řekl Beverly. „Máme veškerý fotografický materiál, který potřebujete pro vás další průzkum. Není důvod, aby Zainal riskoval.“

„Souhlasím“ řekl Scott lhostejně. „Děkuju za námahu, Zainale.“

„No problemo,“ ozval se Zainalův hluboký hlas, když se přílba obrátila a kamera zabrala před Berušky a okna pilotní kabiny.

Kris vyschlo v ústech. Byl od lodi daleko, i když se už k ní pomalu vracel. Cítila, jak jí někdo konejšivě stiskl rameno, a když vzhledla, uviděla Peta Easleyho. Vzdychla a potlačila lechtání v žaludku. Ve zlomené ruce jí zase začalo škubát, ale rozhodla se to ignorovat: bolest tam nebyla. Neměla na ni čas.

Pak se Zainal vrátil na palubu a vypnul svou kameru. Vydechla úlevou a všichni kolem také, jako ozvěna. Uvědomila si, že je tam na ni přelidněno; vstala ze sedadla a naléhavě se podívala na Peta.

„Děkuju, admirále,“ řekla a kývla na ostatní známé na můstku.

Udělal jí cestu a Easley ji vyvedl z můstku a ven z KDL. Kolena se jí málem podlamovala, když sestupovala po schůdkách a držela se jen levou rukou. Pravá ji bolela, i když se snažila bolest zarazit.

„Jsou tam sendviče a čaj,“ řekl Pete a ukázal na skládací stoleček obtížený jídlem na oběd. „A vím, kde schovávají hangárový chlast.“

„To není můj styl,“ řekla a zase byla rozmrzelá.

„Ne,“ řekl Pete smířlivě. „Ale můžeš si to dovolit. Sed'. Hned se vrátím.“

Přinesl jí šálek čaje a sendvičů víc, než jí připadalo fér, ale zhltila dva a vypila dva šálky čaje s whisky. Bolest v kostech polevila.

„Chceš se vrátit dovnitř a sledovat pokračování té podívané?“ zeptal se Easley.

Je opravdu milý, pomyslela si, ale zavrtěla hlavou.

„Tak tě odvezu domů,“ vzal ji pod paži, i když zaparkoval velice blízko místa, kde seděli.

Je opravdu velice milý člověk, pomyslela si znovu. Ráda by věděla, kdo ho uloví jako otce pro své dítě nebo děti. Byl o dobrou hlavu vyšší než ona, a i když se často stavěl do pózy lenocha, měl pěknou atletickou postavu. Byl i hezký, i když žádný vyložený hezoun - jako Dick Aarens. Nebo Jurij, který měl slovanské vysedlé lícní kosti a uhrančivé oči. Ale žádný z nich se Zainalovi stejně nevyrovnal.

Ozvala se vysílačka a Pete odpovídal. „Ale, opravdu? To je skvělé... vezu Kris domů. Potřebuje si odpočinout. Jo?...

Fajn. Tak zatím... Ne, nevědí, z čeho ta Bublina je... jenom že to je ten největší balón, jaký kdy existoval. Končím.“

Zasmála se: „Jo, je to ten největší balón v historii a my nevíme, kdo ho nafouknul.“

Pete se na ni zazubil, a i když Kris věděla, že se chová hloupě, připadalo jí to lepší než být mrzutá.

„Moc se mi ty dveře líbí,“ řekla, když auto zastavilo u vchodu. „Jsou to nejhezčí dveře, jaké jsem kdy viděla. Zainal bude mít takovou radost. Poslyš, kolik jsi mi toho nalil?“

„Jen tolik, aby tě přestala bolet ta ruka. A přestala, že jo?“

Podívala se na tu neforemnou bílou tlapu. „To víš, že jo.“

Pete jí otevřel dveře, a když udělala krok, uvědomila si, že uvnitř je všechno jiné.

„Můj bože, kdo mi tady za mými zády tohle provedl?“ zeptala se a trochu vratce se otočila k Petovi.

Vzal ji za zdravou paži a vedl ji dovnitř. „Původně jsme s touhle slávou chtěli počkat i na Zainala, ale po té tvé havárii jsme si s ostatními řekli, se Sandy, Lennym, Ninetym, Chuckem, Sarah, Whitbym a Leilou, že je teď ta nejvhodnější doba sem ty krámy nanosít.“

„Krámy?“ Zamrkala a snažila se zaostřit zrak nejdřív na stůl se šesti skleničkami téměř pravidelného tvaru a na soupravu nádobí - vypadala jako Sandin mistrovský kousek - dva hrnce, jeden velký, jeden malý a litinový pekáč. Kolem stolu byly lavice a na opačné straně stála židle, dost velká, aby se na ni Zainal vešel. Přikryla si překvapením ústa dlaní. Ale když její užaslý pohled padl na vchod do menší místnosti a ona uviděla dřevěnou postel s vyřezávanými nohama a velkou napěchovanou matrací, která ji zakrývala, rozplakala se.

„Ale no tak, Kris,“ vyhrkl Pete ohromeně, přitáhl ji k sobě, začal ji konejšivě hladit a mluvil na ni, i když ho ani neposlouchala, protože štědrost jejích přátel a skupiny ji úplně přemohla.

Pak jí přidržel jednu sklenku u úst a pobízel ji, aby se napila. Napila se, protože se nechtěla chovat jako malé dítě, když na ni všichni byli tak hodní. Pak jí podklesla kolena a Pete ji vzal do náruče - tak lehce, jako to uměl Zainal - a uložil ji na postel, načechal jí polštář pod hlavou a přiměl ji, aby dopila ten nápoj.

„Ta postel - je tak nádherná... a oni všichni věděli, že chci opravdu, opravdu opravdovou tlustou matraci...“ A těsněji se k Petovi přitiskla jako k jedinému pevnému bodu v rychle se točícím okolním světě.

Ucítila, jak ji objaly nějaké paže, a úplně zapomněla, že Zainal je pryč, ve vesmíru. Nastavila obličej k polibkům. Dostala je na tváře, na krk, všude tam, kde to měla ráda, a líbala mužskou tvář se strništěm vousů, což ji překvapilo, protože Zainal si přece nenechával růst vousy, ale potřebovala právě teď útěchu a ty polibky byly opravdu moc krásné a ona nemohla odolat, aby je neopětovala... ani neprotestovala, když cítila, jak těžkou má pravou ruku a jako by jí ani nepatřila, a že kombinéza z ní sklouzla a ona ucítila na svém těle teplou kůži. Všechno bylo tak nějak nevyhnutelné a konečků docela příjemné.

Probudila se s příšernou kocovinou. Ztěžka se posadila a přitom se nechtíc praštila do pravé ruky. Tímhle nepříjemným způsobem zjistila, že má paži sice ještě v dlazi, ale škubání ustalo. Zápas o to, aby se posadila, jí jen zhoršil bolest hlavy.

Vzpomínala si, že byla na můstku KDL, že se pak vrátila a uviděla všechny ty krásné dárky a že se nad tím rozplakala, rozpomněla se, jak si sedla na postel a na Peta Easleyho.

Rychle se narovnala a ve stejném okamžiku ji úporná bolest hlavy srazila zpátky. Snažila se vybavit si víc a uvědomila si, že si to opravdu dokáže vybavit. Nebyl to Zainal, s kým se včera večer pomílovala. Byl to Pete Easley! A líbilo se jí to víc, než by mělo. Ve skutečnosti téměř - ne úplně, ale téměř - litovala, že ji skupule nutily cítit ten svazek, který vznikl mezi ní a Zainalem, jako by to byl svazek legální. A to znamenalo, že s nikým jiným nepoleze do postele. I když včera se

vyskytly některé pro ni polehčující okolnosti, které se vyskytnou jen jednou. Navíc se už vždycky bude držet daleko od toho „léčivého“ alkoholu, který boří všechny zábrany. Jak kvůli té bolesti hlavy, kterou jí způsobil, tak kvůli tomu, jak zatočil s jejím sebeovládáním.

No, pomyslela si filozoficky, a tiše se zasmála. Alespoň si pamatuju, že se mi to líbilo. Pak si vzdychla. Doufala, že jejich příští setkání nebude trapné. Nebo že nebude muset Petovi vysvětlovat, že včerejší noc, to bylo něco! Nechtěla Zainalovi zahrnout. Ani s nikým tak dobrým v posteli jako Pete Easley. Nějaká dívka bude mít velké štěstí! Udělala další bolestivý pohyb a toužebně pomyslela na chladivý obklad na čelo a možná i zezadu na krk.

Možná „čím ses pokazil, tím se naprav“? Shodila příkrývky a všimla si, že Pete jí úhledně složil kombinézu na stoličku, aby na ni snadno dosáhla, a boty postavil hned vedle.

Ano, láhev medicíny stála na stole, a měla dokonce i nalitou skleničku, velkého panáka. Dal si taky, než odešel? A co když ho při odchodu někdo viděl, napadlo ji. No co, jestli viděl, tak viděl. Vyprázdnila skleničku a honem ji postavila zpátky. Otrásla se odporem. Bylo s podivem, že dokázala něco takového vypít.

Pomalů se sunula ke krku, tam opatrně podřepla, záda neohýbala, aby hlava zůstala v klidu, a zapálila oheň, na který někdo nachečkal.

Další milá pozornost od Peta Easleyho. A kotlík byl plný vody. Jednou tu bude vodovod, ale to je zatím hudba budoucnosti.

Vrátila se ke stolu, aby si pořádně prohlédla dárky; pamatovala si, že je včera viděla jen zběžně. Ted' na ně dopadaly sluneční paprsky malým okénkem nad postelí. Mírně zvlhčené sklo je převádělo v duhový svazek. Pak si uvědomila, odkud svítí slunce: z východu. Protože postavili domek tak, aby byl obrácený na východ! Panebože! To spala celý zbytek včerejška a celou botanskou noc? Není divu, že ji ruka už tak nebolí.

Když se začala vařit voda, bolest hlavy poněkud ustoupila. Z malé nádoby na krbové římse odsypala trochu bylinek a udělala si šálek čaje, který si odnesla vypít na Zainalovu židli. Byla to pohodlná židle a Kris se do ní s úlevou uvelebila. Bude potřebovat nějaké polštářky... Ne, nedovedla si Zainala představit na polštářku, ale když přejela levou rukou po dřevě, všimla si, jak je hladké a ošetřené pouze rostlinným olejem, který mu dodal lesk. Kdopak ji asi dělal, napadlo ji. Pak zaměřila svou pozornost na stůl - jeho deska byla ze silného plátu břidlice, která se těžila nedaleko, byla posazená na nohy z kulatých kmínků jehličnanů a v rozích zajištěna tak, aby pevně seděla.

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ řekla a viděla, že petlice je vevnitř. Po Petově odchodu musela na chvíli přijít k sobě a zavřít. Otevřela dveře a za nimi stála Mavis Beltonová z nemocnice. Nesla čistou kombinézu.

„Jen pojď dál!“ zvala ji Kris. „Právě jsem vařila čaj. Dala jsem si šálek, aby mi polevila kocovina.“

„A co ruka?“ zeptala se Mavis s úsměvem.

„Není to tak zlé jako včera, to musím přiznat. Tak jen pojď dál!“

Mavis vešla, ale nejdřív opatrně nahlédla do hlavní místnosti domku. Pak uviděla nábytek a vykřikla překvapením. Přejížděla prstem po břidlicové desce a obdivovala robustní dřevěné nohy, které držely takovou tíhu.

„Ten se teda hned tak brzy nepřevrhne,“ poznamenala, pohládila jej a pak i Zainalovu židli. „Řekla bych, že je dost velká i pro něj.“

„Bude z ní mít radost. Musí se mu špatně sedět na těch stoličkách; vypadá na nich s koleny u brady jako Arnold Schwarzenegger na dětské židličce. Tady je čaj a já si zaberu Zainalovu židli. Můžu si na ní pěkně opřít ruku o opěradlo.“

„Právě jsem skončila směnu, ale myslela jsem si, že tě bude zajímat, že si Beruška vede dobře.“

„Viděla jsem je, jak doletěli k Bublině, a viděla jsem Zainala venku z lodi,“ řekla Kris. „Bylo to před tím, než mě Pete Easley začal nalívat tolik alkoholem, že jsem určitě ztratila vědomí.“

„Myslím, že budeme muset poopravit recept. Tenhle destilát je dvojnásob silný. Říkala jsem Leonovi a Mayockovi, aby ho víc ředili.“

„Měli by,“ řekla Kris a mnila si šiji. „Nebyla by z toho tak pekelná kocovina.“

„Sedni si ven na sluníčko. Je nádherně,“ vstala Mavis. „Můžu si to tu prohlédnout? Vevnitř i venku?“

„Jistě, ale dej pozor na tu otýpku šindelů cestou k latrině, ano?“

Než nadešel čas večere a Mitford přijel Kris vyzvednout ve svém autíčku, že ji odveze do jídelny, byla zase ve své kůži. Naléhala na něj, aby prozradil, kdo vyráběl ten nábytek, který našla v domku po návratu z hangáru.

„Kdo vymyslel ten stůl? Ani Zainal by ho nepřevrátil, takže jak jste ho sem dovlekli?“ vyptávala se.

„Chtěli jsme to sem dát, až budete oba se Zsinalém pryč, aby to bylo překvapení po návratu,“ řekl Chuck Mitford s lišáckým úsměvem. „Ale když ses dostala na seznam marodů, napadlo nás, že bude fajn, když tu bude postel... a k čemu by byla postel bez stolu a židli?“

„Ale všechno jsem velice, převelice ocenila. Hlavně tu vysokou matraci a širokou postel! Byla jsem opilá jak námořník, takže se mi to moc hodilo!“ Pak si všimla zvláštního výrazu v Mitfordově obličeji. „No jo, Pete Easley mě pěkně namazal, pokud jste už slyšel řeči, že jsem byla opilá. Byla jsem. Spala jsem celou botanskou noc jako špalek. Mavis přišla dnes ráno a řekla, že zředí tu poslední dávku. Řekla jsem, že by měli... byla skoro smrtelná. Kdo dělal tu postel?“

„Ale Doyleové a já. Nařezal jsem dřevo a Lenny udělal nohy a ukázal mi, jak to pospojovat a tak. On s Ninetym vyrobili stůl a tu židli. Řekli, že je to to nejmenší, co můžou udělat pro někoho, kdo se postaral, aby se z nich nestaly mražené řízky ve farmářském mrazáku. Joe a Sarah dělali matraci a polštáře, Sandy Aresonová pochopitelně keramiku a sklo, Whitby ty lavice. Co má na svědomí ty hrnce a pekáč. Nic to není.“

„Nic to není?“ vykřikla a slabé dozvuky kocoviny se jí po tom zvolání rozezněly v hlavě. „Zařídili jste nám domek a prý to nic není. Pro mě to je hodně,“ naklonila se a bez rozmyšlení políbila seržanta na tvář. „Tak. A nečervenejte se tak, Chucku Mitforde. Opravdu si cením toho, co jste všichni udělali, a kromě toho mě nikdo neviděl, jak vás líbám.“

Zachichotala se, když seržant napůl zvedl ruku směrem k tváři a pak ji rychle položil zpátky do klína. Pořád se ještě červenal.

„Vy jste dostavěli domek jako první. Budete mít možnost pomoci ostatním zařizovat, až dostaví,“ řekl nabručeně. „Mimochodem, zastavil jsem se na KDL a mise probíhá v pořádku. Na balónu není ani trhlínka, ani vráska. Bezešvý. Všichni technici si rozškrábali hlavy, jak mudrovali, z čeho může být.“

„Jaká je všeobecná nálada? Nebo je to příliš dotěrná otázka pro klaustrofobika?“ zeptala se a snažila se, aby jí její absence nevadila... a Zainalova taky.

„Myslím, že lidi jsou rádi. Deskově evidentně strávili noc divokým křepčením a zpěvem... pokud se tomu jejich jódlování dá říkat zpěv... a Coo tvrdí, že nás ochraňují obři.“

„Viděl Eosi?“

„Ne,“ zavrtěl Mitford hlavou. „A upřímně řečeno, já jsem taky rád, že jsem je neviděl. Worryho ještě pořád tlačí noční můra a myslím, že kvůli tomu taky Leon udělal poslední várku kořalky tak silnou. Fiúúú!“ hvízdal dlouze. „Obviňuj je, že tě opili, a ne Peta Easleyho. Což mi připomíná, Bjornsenová, že jsi oficiálně práce neschopná, takže ať tě ani nenapadne něco s tím pochroumaným křídlem dělat, dokud tě Leon neuschopní. Je to jasný?“

„Ano, pane seržante,“ řekla a několikrát zasalutovala levačkou.

Výrobci a dárci nábytku jim drželi místa v jídelně. Kris nešetřila chválou a vděkem za to, že jí udělali z domku skutečný domov, a slíbila jim, že se jim odvděčí stejnou měrou, až i oni dostaví. Pak se hovor stočil na Beruščinu misi a Mitford, který upíjel něco, o čem Kris skálopevně ujišťoval, že je to pořádně zředěný alkohol, je zlákal, aby se přidali.

Monitor také vystopoval malou loď, která prováděla průzkum, a sledoval ji od bariéry až do chvíle, kdy bezpečně přistála na západním kontinentu.

KAPITOLA DESÁTÁ

Beruška se vrátila v pořádku a s dostatečným množstvím informací, aby měli důstojníci, technici, horníci a ostatní plně ruce práce. Posádce trvalo delší dobu, než se dostali do normálních kolejí, byli z těch zážitků hodně rozrušení. Zainalovi se podařilo vypotřebovat minimum pohonných hmot a letci a kosmonauti jej za to odměnili bouřlivým aplausem. Každý z účastníků výpravy se od něj naučil, jak řídit Berušku.

„Sice nemáme letové trenážery, ale ty se stejně nemůžou rovnat opravdové lodi,“ nechal se slyšet Balenquah. „To je hrozná škoda, že nemůžeme nikam vyrazit v KDL. Zainal říká, že je mnohem snadněji říditelná - mělo by to tak být, protože v takových lodích létají Drassi. Celá ta dřina s jejím únosem byla zbytečná.“

„Ne,“ řekl Bert Put a bylo vidět, že má Balenquahových názorů po krk, „získali jsme díky tomu další palivo, nový můstek a spoustu nástrojů, které bychom asi ani nedokázali vyrobit.“

„No dobrá, nic jsem neřekl,“ odpověděl Balenquah. „Pokud budeme stěhovat obyvatelstvo, bude se hodit.“

„Však se bude létat v KDL,“ řekl Marrucci, „možná bude jen přepravovat nerosty a obilí, ale nejsme úplně připoutaní k zemi.“

„Ale my jsme pro jakoukoli opravdovou práci ve vesmíru,“ pokračoval ten muž, který se dostal do mrzuté nálady.

To už Zainal vstal, zamumlal něco o tom, že musí za admirálem, a odvedl Kris od stolu. Když se u dveří ohlédl, viděla, že i ostatní odcházejí a nechávají tam Balenquaha samotného.

Zainal oněměl úžasem, když uviděl domek. Dveře, které obdivoval ještě dřív, než je otevřel, a Kris měla co dělat, aby mu neprozradila, co se teprve skrývá za nimi - upoutaly jeho pozornost: obdivoval každý detail, nejvíce ho zaujala petlice, kterou pořád zkoušel zvenčí i zevnitř.

Pak vešel do místnosti a uviděl stůl a židli, keramiku a sklo, které Kris vystavila na krbové římse, protože je neměla kam jinde dát - zatím. Lenny jí slíbil, že ji naučí truhlářským tajům, aby si sama mohla vyrobit pořádné skříňky se zásuvkami. Ale stůl a židle ho úplně šokovaly. Zůstal nehybně stát s jedním kolenem zvednutým k dalšímu kroku a zíral a zíral. Pak se neartikulovaně pokoušel zeptat se kdo, jak, odkud ty věci pocházejí.

Když odpovídala, musela se smát, protože nevycházel z úžasu. Všechno si pečlivě prohlížel, dokonce zkoušel zvednout břidlicový stůl. Posadil se na židli, vstal, otáčel ji na všechny strany, aby se podíval, jak jsou upevněné nohy a rozporky, pak ji zase postavil, znovu si na ni sedl a hladil opěradla velkýma rukama.

Kateni asi nemají slzné kanálky nebo nikdy nepláčou, ale Zainalovy oči byly plné slz, a i když se pokoušel promluvit, nakonec jen beze slova vrtěl hlavou.

„To nejlepší jsem si nechala na konec,“ řekla, vzala ho za ruku, která patřila k tělu neochotnému opustit židli vyrobenou na míru, a vedla ho do vedlejší místnosti k velké posteli.

Na to zareagoval okamžitě: proměnil se v ďábla, oči se mu rozsvítily, když ji popadl do náruče a nesl ji jako John Wayne Maureen O'Harovou ve filmu Tichý muž, a pak jí předvedl, že na měkkém loži dokáže podat ještě mnohem lepší výkon. Mitford ji vyškrtl ze seznamu nemocných, když chtěl, aby jejich tým přešel přes západní kopce ke vzdálenému pobřeží: nechal ji, aby šla s nimi. Velice dobře věděl, že vše potřebné zvládne dělat levou rukou a že to bude pro ni daleko lepší, než kdyby zůstala v Zátocě a vyčítala si, jak je zbytečná.

Než byla výprava zorganizovaná, pomáhala při výrobě cihel, protože mohla plnit formy levou rukou. Byla dlužná Sarah a Joeovi za pomoc s Velkým nábytkovým překvapením. Pak se zranilo několik dřevorubců - dva vážně - seděla u nich a ošetřovala je. Kontrolovala pulz a teplotu. Neměli přístroje na měření tlaku ani teploměry, takže všechno se provádělo ručně. Krmila Borise Slavinkovinu, který měl zlomené obě ruce a většinu žeber, protože se přes něj překulila kláda. Řekl jí, že když ho krmí jednoruká osoba, není mu to tak trapné, jako kdyby tím zdržoval někoho zdravého, kdo může dělat důležitější práci. Také ji požádal, jestli by ho mohla cvičit v angličtině, když je teď upoután na lůžko a nemá nic na práci. Bývalí učitelé se spojili s bývalými ilustrátory a vytvořili pro ty, kdo se chtěli naučit anglicky, jednoduchou učebnici.

Měli padesát výtisků díky zásobám papíru z KDL a v době, kdy Kris jeden přinesla Borisovi, byly už pořádně opotřebované.

Leonovi a Mayockovi se podařilo vylepšit jejich destilát, takže teď měl nejen lahodnější chuť po oříškách, které na Botany rostly, ale hlavně nepůsobil takovým záluďným a umrtvujícím způsobem.

Jediný, kdo měl natolik dobrý metabolismus, že ho předchozí řízná whisky neporazila, byl Zainal, takže než aby ten zbytek vyhlídl (což by Leon pokládal za hrozný zločin), věnovali mu poslední soudek. Když ji poprvé ochutnal, Kris mu vyličila, jak ji Pete Easley opil pouhými dvěma skleničkami a jakou z toho měla druhý den kocovinu. To jí připomnělo, že už Peta nevidá tak často jako dřív. Ale nepřičítala tomu žádnou váhu; navíc teď trávila většinu času v nemocnici nebo v cihelně.

Pak bylo vše připraveno k zahájení průzkumné výpravy a celému týmu se ulevilo, že jsou zase spolu a můžou sami vyrazit do terénu.

„Člověk si až moc zvykne na pohodlí domova,“ řekla Sarah, když si sedala dozadu na své sedadlo ve velkém nákladáku se vzduchovými polštáři. „Ačkoli jsem si přála, abychom začali stavět, než odjedeme. A ještě jednou díky, Kris, za všechny ty cihly. Worry jich udělal sto a Jay Green taky. Měli bychom jich mít dost, až se vrátíme.“

„My taky děkujeme za ty naše,“ řekla Leila svým tichounkým hláskem. Držela Whitbyho za ruku a druhou se přidržovala pásu.

Vypadala trochu bledá. Kris vrtalo hlavou, jestli je Leila taky těhotná. Sarah byla a byla na to velmi hrdá, zvládala to společně s ostatními povinnostmi jako kterákoli moderní žena.

„To je přece samozřejmost. Aspoň jsem neměla čas na hlouposti,“ řekla Kris.

A opravdu, žádné hlouposti se nekonaly, protože nikdo z dotěrných mužů, kteří ji chtěli okouzlit, nepracoval v cihelně ani nekrmil pacienty upoutané na lůžko a obě místa zdaleka nepředstavovala prostředí dostatečně romantická pro takové návrhy.

Boris Slavinkov se o to pokusil a musela mu pohrozit, že ho přestane chodit krmit, pokud v tom hodlá pokračovat.

„Jednou budeš muset, víš?“ řekla Sarah bez obalu.

„Ano, budu, budu,“ řekla Kris nezávazně a vyhnula se Zainalovu pohledu, když se na ni ze strany podíval. „A, další čárka, že? Už jsme zase ujeli tisíc plegů.“ A připsala další čárku na svůj seznam.

Našli cestu, která vedla kopci, jeli klikatými, ale navzájem spojenými úvaly oddělenými svahy, které vozidlo lehce zvládalo. Značili méně náročné cesty modrým O. Jasnou, téměř světélkující barvu vyrobili teprve nedávno. (Už měli i červenou a žlutou, získali je z místních přírodních barviv.) Slepé cesty dostaly značku X. Zainalovi tahle procedura připadala hrozně zábavná, ale nechtěl jí říct proč. Nenašli žádná uzavřená údolí nebo mrchožrouty, ale objevili nový druh skalošů a několik druhů ptáků, kteří byli chuťově skoro tak dobří jako kuřata, i když maso ptáků ulovených poblíž moře zanechávalo na jazyku rybí pachutí.

Jeli co nejdál k pobřeží, ale skalnatý terén se posléze stal neprůjezdným i pro tak skvěle ovladatelné vozidlo. Vydali se zpět směrem k východnímu pobřeží. Byli na cestě už dva týdny a jednoho rána Kris pocítila krátkou nevolnost, která se opakovala i v následujících dnech. Připisovala ji účinkům jednoho měkkého přezrálého druhu ovoce, kterého bylo v této téměř tropické končině na jihu všude plno. Nevěnovala tomu valnou pozornost, až do chvíle, kdy jí Joe vyměňoval dlahu a obvazy na ruce. Obvazový materiál pocházel z nohavic a rukávů katenských kombinéz rozstříhaných na proužky, byl měkký častým používáním a praním, takže se k tomuto účelu znamenitě hodil. Kris měla v tom horkém počasí paži pořádně zpocenou a byla ráda, že jí Joe převázal zlomeninu novým obvazem, který měl v lékárnice.

„Dobře se to hojí,“ řekl a opatrně ohmatával poraněné místo. „Cítím, jak se kosti zpevnily v místě zlomeniny.“

„Už to vůbec nebolí,“ řekla, i když při převazu občas sykla.

Vrhl na ni zvláštní postranní pohled. „Ten výlet ti svědčí. Než jsme vyjeli, bylas dost pobledlá.“

„Což mi připomíná... dělá ještě někomu zle to narůžovělé ovoce, co jsme měli včera večer?“ zeptala se.

Joe byl nejen lékař, ale i botanik.

„Ne, ale my jsme se jím taky necpali. Proč? Máš průjem?“

„Ne, jenom je mi trochu špatně,“ chtěla to přejít pokrčením ramen, ale Sarah zaslechla její dotaz a přistoupila k nim. Zadívala se jí upřeně do obličeje a její výraz Kris znervóznil. „No?“ zeptala se Kris, když Sarah nic neříkala.

„Bolí tě prsa? Mělas menstruaci? Jak dlouho už ti je špatně?“

Kris trochu jako na obranu zkřížila paže na prsou, jako by ji Sarah chtěla zaklít. Cítila, že má prsa hodně citlivá.

Neodvážila se změnit pozici a mezitím jí došlo, kam Sarah míří.

„Nemůžu být těhotná,“ řekla a bojovně vysunula bradu. „Nikdy jsem –“

„Nikdy jsi co?“ zeptala se Sarah s potměšilým výrazem ve tváři.

Kris zavřela oči a vybavila si ten silný alkohol, který užívala proti bolesti v ruce, vzpomněla si na Peta Easleyho, který o ni pečoval víc, než bylo nutné, a poskytl jí všechno, takže přece jen...

„Zabiju ho,“ řekla a myslela to vážně. Není divu, že se jí pak klidil z cesty. Jen počkej, až se vrátíme do zátoky. Já tě -

„Něco není v pořádku s Krisinou rukou?“ ozval se Zainal a Kris se chtěla zavrtat pod zem jako mrchožrout.

„Nic, nic, ruka je v pořádku,“ řekla a vyskočila na nohy. Vrhla na Sarah a Joea vražedný pohled.

„Ruka je v pořádku, ale Kris je těhotná,“ řekla Sarah zlomyslně.

Kris se po Sarah rozehnala levačkou, ale Zainal ji chytil kolem pasu.

„Muselas to vyžvanit, že?“ křičela a snažila se Sarah praštit, ale ta odtančila z jejího dosahu. Rozesmátý Joe se postavil na její obranu a mával smířlivě rukama.

„Kris, neunavuj se zbytečně,“ řekl, když příběhla i Leila s Whitbym, aby se podívali, co se vlastně děje.

„Kris je taky v tom!“ jákala Sarah.

Zainal Kris pevně přitiskl k hrudi, zvedl ji, aby nedosáhla nohama na zem, takže se ho musela chytit, aby udržela

rovnováhu.

„Díky, Kris,“ zašeptal jí tiše do ucha a bojovnost ji opustila.

Visela ochable v jeho náručí, jeho objetí bylo něžné a láskyplné. Neexistuje mnoho mužů, kteří by děkovali ženě, že je těhotná s někým jiným.

„Myslím, že není zač,“ dodala a vymanila se z jeho sevření. Když ji postavil zpátky na zem, omluvila se co nejzdvořileji Sarah a Joeovi. „Chtěla jsem mít jistotu,“ zalhala, „že to není z toho ovoce.“

„Tak nám prozrad, kdo je ten šťastlivec?“ zeptal se Joe s familiárností starého přítele.

Kris se rozesmála, protože se rozhodla, že zvolí úplně jiný postup. Nejenže se nikomu nepřízná, že otcem je ten zpuslík Pete Easley s jeho sladkými řečičkami, ale nepotvrdí to ani jemu a vůbec nikomu... pokud novorozeně samo svým vzhledem neprozradí otce. To bude úplně stačit. Využije výhod dívky v takové situaci... a přesto...-. Potlačila jakékoli vzpomínky na příhodu, která se projeví dlouhodobým a viditelným důkazem.

„Vím to jenom já a vy můžete akorát hádat,“ řekla Kris a byla ráda, že se může revanšovat Sarah za její prostořekost a za to, že vyžvanila něco, co by si sama ráda nechala pro sebe.

Dlouhé putování po východním pobřeží jinak probíhalo dobře. Všichni se už vyrovnali s faktem, že je těhotná. V noci ji Zainal objímal tak něžně, že by to do něj nikdy nečekala: vhnělo jí to slzy do očí a celým srdcem si přála, aby bývala mohla zbořit všechny biologické překážky a být těhotná s ním.

Když se vrátili do Tiché zátoky, cítila se líp než kdy předtím. Musela zajít za Leonem na kontrolu s rukou a byla moc ráda, že se zlomenina tak dobře hojí. Nedovolil jí ještě sundat dlahu, i když už chtěla začít pracovat, ale mohla už pravačku jakžtakž používat. Leon také potvrdil, že je těhotná, ale byl natolik taktní, že se dál na nic nevyptával.

„Vlastně máš štěstí, že jsi tady na Botany,“ řekl s křivým úsměvem. „Tady to netrvá tak dlouho.“

„Co tím myslíš, že to netrvá tak dlouho?“

„Průměrná délka těhotenství je dvě stě šedesát nebo osmdesát dní. Ale tobě to bude trvat v přepočtu jen dvě stě dvanáct celých a osm desetin botanských dnů.“ Když překvapeně zamrkala, usmál se a dodal: „Třicetihodinový den nemění délku vývoje plodu, ale samozřejmě mění délku období, po které jsi těhotná.“

„Aha!“

„Většinu mých těhotných pacientek to vyhovuje.“

„Budu si to pamatovat.“

Zpráva o jejím těhotenství se rychle rozšířila a jednou z příjemných stránek této skutečnosti bylo, že ji její „obdivovatelé“ konečně nechali na pokoji a odtáhli jinam. A když jednoho večera zahlédla v přeplněné jídelně Peta Easleyho, jen na něj přátelsky zamávala a nechala ho, ať si láme hlavu. Měla ho přece jenom ráda, i přes to, co jí provedl. I on toho tenkrát dost vypil. Možná viděla v jeho starostlivosti nějaké vedlejší úmysly, ale vypil té silné kořalky tolik co ona. Nemůže mu tedy mít za zlé, že se opil a udělal tu nejpřírozanější věc. Těhotenství ji také učinilo shovívavější.

Oteplovalo se a keře se obalily květy. Větrík vanoucí z vnitrozemí přinášel do zátoky jejich omamnou vůni. Zemědělci už v době, kdy byl tým na výpravě, zorali a zasili zrní, které přivezli z nyní už opuštěného tábora Bella Vista v KDL. Žádná farmářská loď pro zbytek zásob nepřiletěla, takže si jej přivlastnili, protože jejich vlastní zásoby osiva byly nedostatečné.

Sýpky byly čistě vymeteny a připraveny na letošní úrodu.

I na evakuovaném kontinentě se oralo a stroje Farmářů osévaly mnoho polí. Nějaká chytrá hlava z těch, kteří se zabývali zemědělstvím, vyhlásila soutěž o lepší kvalitu zrna a větší výnosy, než budou mít Farmáři. Zemědělci se také rozhodli, že zachovají tytéž rozměry lánů, jaké mají Farmáři. Orná půda na novém kontinentě byla stejně původně rozdělená do takových podobných pásů: další důkaz, že tento kontinent kdysi mohl být také obděláván. Rezavé klokrávy spásaly trávu na méně úrodných pozemcích a úbočích kopců.

Když obilí zdárně vzklíčilo a klásky už byly asi patnáct centimetrů vysoké, učinili nejnepříjemnější objev: i tady se objevili mrchožrouti. Nebylo jich mnoho, ale bylo jich dost, aby věděli, že nebezpečí je opět tady.

Astrid se vytasila s teorií, že klokrávy ve svých výkalech vylučují parazity, které se ve svém druhém cyklu projeví jako mrchožrouti. S její teorií souhlasilo jen málo lidí, ale toto téma se stalo předmětem mnoha večerních debat a ti, kdo měli ve svých obydlích dřevěné podlahy, je rychle nahrazovali silnými pláty břidlice nebo kamennými dlaždicemi. A mnozí, kteří si ještě nezbudovali svá obydlí, se přesouvali do schůdnějších částí zátoky. Nikdo v noci nevycházel nikam do polí a stanoviště hlídek se stavěla z kamene nebo na kůlech nad úroveň země.

Ale nebyla to zas tak velká překážka. Hromady kompostu rychle přestěhovali do kamenných nádrží a běžné odpadky už nebyly na obtíž. Ne, že by někdo toužil po tom mít mrchožrouty ve své latrině. S kopáním latrín se muselo skončit a jednou z nepříjemných každodenních povinností se stalo večerní odnášení odpadu na hromádky dostatečně vzdálené od obydlených částí, aby se zabránilo nebezpečí, že se mrchožrouti objeví i tam.

Jaro trvalo celé měsíce, ale pěkné počasí bylo pro zemědělce zárukou, že jejich úroda bude stejně dobrá, ne-li lepší, jako sklizně Farmářů. Kromě obilí pěstovali stejné množství hlíz a luštěnin. Hodlali je skladovat v nově nalezených jeskyních, aby se nemuseli vydávat někam daleko shánět jedlé plodiny. Mrchožrouty rostlinná strava nelákala, reagovali hlavně na krev, takže tato skladiště zásob byla bezpečná. Vzkvétal i chov skalošů. Zjistili, že maso mladých skalošů je mnohem lahodnější než maso dospělých zvířat.

Večer se pořádaly různé kurzy a školení. Okamžiky, kdy admirál Ray Scott vykroužil na hrnčířském kruhu svůj první podařený hrnec, nebo Bull Fetterman dokončil soupravu šesti houpacích židlí či Marrucci vyrobil opravdový šuplík s čepy do své skříňky, se staly nezapomenutelnými mezníky v procesu přerodu bývalých armádních profesionálů v pravé Botaňany.

Byly tu i neúspěchy, jak to Mitford nazýval: lidé, kteří odmítali odvést svůj přiděl práce nebo se jim zdálo, že je nějaký

„nadřizený“ nutí dělat méně příjemné úkony. Soudce Bempechat dal každému provinilci třikrát možnost, aby se v očích ostatních očistil. Pokud to nepomohlo, převezli nezdárnika vybaveného jen příkrývkou, nožem, sekýrkou a šálkem na starý kontinent, kde byl ponechán svému osudu. Když takhle deponovali první malou skupinku, počet přečinnů se výrazně snížil.

Jednou za měsíc navštěvovali dvě údolí s vězni. Turové mizeli jeden po druhém, až se údolí vyprázdnilo. Kateni si nakonec postavili přístřešky, a když požádali o zásoby hřebíků nebo masa, aby nemuseli žít jenom na rybách, dostali je. Ale nedostali nic, co by jim mohlo dopomoci k útěku, i když Zainal pochyboval, že by se o něj kdy pokusili.

„Jsou to Drassi a Tudové. Mají co jíst, kde spát a to jim stačí.“

„Nejde mi do hlavy, že tohle někomu stačí,“ řekl Marrucci, který většinou pilotoval dva malé letouny zajišťující zásobování. „Když si vezmete, že my jsme už počtem obyvatel skoro velkoměsto a máme vlastní palírnu...“ Marrucci doufal, že se výroba rozšíří i o výrobu vína, a zaletěl už i na jih a dovezl měkké ovoce jako základ pro svůj nejmilejší nápoj.

„Líbí se jim to tak, jak to je,“ pokrčil Zainal rameny.

„Myslíš, že Turové přece jen utekli?“ zeptal se Marrucci.

„Co na tom?“

„To je fakt.“

Vana pravidelně vyjížděla do míst, kde se těžilo, a vezla zásoby pro muže a ženy, kteří tam pracovali, obměnila personál a přivážela rudu. Soudce často nařizoval měsíc těžké práce pro různé provinilce a jen jednomu se dolování zalíbilo tak, že tam už zůstal.

Večer se dalo jít za zábavou. Talentovaní osadníci pořádali estrády, dali dohromady i nějakou známou komedii nebo jinou hru, i když si ji často všelijak upravovali a přidávali vlastní nápady tam, kde si už původní text nepamatovali. Z tuhého papíru, ve kterém byly zabaleny zásoby na KDL a Berušce, se vyráběly balíčky karet. I když se obtížně míchaly, karbaníkům to nevadilo a trávili hodiny jejich výzdobou, aby karty byly co nejhezčí.

Objevili i zlato, ale po bouřlivé debatě se rozhodli, že pro takovou malou osadu, jako je jejich, kde každý pracuje pro obecný prospěch, je výhodnější výměnný obchod než platba za odvedenou práci. Mezi osadníky se našlo i několik bývalých klenotníků. Dohodli se, že nálezcům zlata a drahých kamenů vyrobí nějaké šperky, a sjednali i slušnou cenu za gram zlata.

Iri Bempechat si přibral pár pomocníků jako legálních poradců pro soudní spory, z nichž většina končila kompromisem. Bývalí vojáci vytvořili nižší soud, proti jehož rozhodnutí bylo lze se odvolat k nejvyšší instanci, kterou zůstal samotný soudce Bempechat.

„Nepotřebujeme formální vládu,“ řekl Beverly jednoho večera, když tohle téma přišlo znovu na přetřes. Seděli v jídelně, kde tentokrát byla hlava na hlavě, protože venku vydatně pršelo. (Byl to začátek období pořádných lijáků, které ale přicházely vždycky v noci.) „Proč komplikovat něco, co už delší dobu hladce funguje?“

„Co není porouchané, to nespravuj,“ vykřikl Mitford a všichni se srdečně rozesmáli nad tím starým vojenským pravidlem.

„Máme určitou formu vlády, i když většina z vás si to ani neuvědomuje. Pouze nemáme volené úředníky a jmenovanou hlavu státu. Ani si nemyslíme, že je to potřeba,“ řekl Iri a jeho kultivovaný a lahodný hlas doletěl i do nejvzdálenějšího kouta místnosti. „Ti, kdo na to mají patřičnou kvalifikaci, převzali povinnosti související se zachováním klidného soužití. Pak tu máme skupinu lidí, kteří zajišťují služby pro obec, a ostatní pracujeme všude tam, kde můžeme být užiteční a uplatníme se ve svých původních profesích, i když nemáme pro naši práci všechny potřebné pomůcky a podmínky, které jsme měli na Zemi. Myslím, že bychom měli děkovat šťastné hvězdě za to, že je mezi námi tolik různých profesí. Je tu zastoupena prakticky každá. Naši mimozemští spolubydlící,“ ukázal na Rugary, kteří seděli ve svém obvyklém hloučku, a Deskie více přístupné smísit se s ostatními, „nás vynikajícím způsobem doplňují. Myslím, že někteří z nás se možná smějí, když srovnají to, co dělali dříve, s tím, jak pracují dnes, ale upřímně řečeno si myslím, že je to přínosné a poučné. Vedeme si všichni velice dobře. A máme možnost dělat to, co děláme, podle svého. Určitě bez byrokratických zásahů a úředního šimla. Ani nevíte, jak jsem kvůli tomu šťastný!“

Ozval se smích, mnozí jeho narážku ocenili.

„Proč bychom tedy měli spravovat něco, co není porouchané?“ dodal a zvedl při té řečnické otázce obě ruce.

„Jo, ale co se s tím naším krásným utopickým snem stane, když přiletí Farmáři?“ zeptal se Balenquah a rozhlédl se kolem.

„Nechte to na Balenquahovi,“ ozval se nějaký mužský hlas z davu.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se pilot, vstal a rozhlížel se po autorovi té poznámky.

„To znamená,“ řekl Marrucci, natáhl se přes stůl a stáhl Balenquaha zpátky na židli, „že jsi úplně mimo, že kecáš a jen tím otravuješ ostatní. Žiješ, chodíš, dokonce i lítáš a jestli ti tohle nepřipadá lepší než hnit v katenském kriminálu za to, žeš jim vyhodil do luftu nákladní letadlo, tak jsi na hlavu.“

„Už ani slovo, jestli chceš ještě někdy letět,“ ozval se Beverly od nedalekého stolu.

„To je to, co chci říct,“ nedal se Balenquah. „Potřebujeme formální vládu, abychom věděli, kdo má právo dávat rozkazy.“

„To už stačí, Balenquahu,“ řekl Scott, který se přidal k Beverlyho napomenutí.

„Nejste tady admirál ničeho, Scotte“ řekl Balenquah.

„Bóóóže, to je otrava,“ protáhla jedna z „dam“ o dva stoly dál. Doprovodila to ostentativním zívnutím a její družky vybuchly smíchy.

„Fakt seš nudnej,“ řekl Marrucci a vrtěl nevěřicně nad Balenquahem hlavou. Ten zrudl pod tou výsměšnou palbou.

„Seš otravněj s těma svejma vizema katastrof a já určitě nejsem jedinej,“ obrátil se k dámskému stolu, „komu to leze na

nervy.“

Balenquah vstal, napráhl pravačku, ale ještě než se Marrucci stačil postavit do obranné pozice, Scott pokývl na muže vedle něj, ti vyskočili, chytili Balenquaha za ruku a vystrkali ho z jídelny do deště.

„Připíš ho na můj seznam obyvatel nového světa,“ řekl Scott Beverlymu, když se ti dva vrátili na místo.

Kris se přistihla, že sama sdílí kousek Balenquahova pesimismu. Problém Farmářů tady pořád byl, v podvědomí každého z nich, i když většina lidí se chovala, jako by Farmáře nepokládala za nějakou velkou hrozbu, která se nad nimi vznáší. Zainal nepřestával tvrdit, že Farmáři jsou mírumilovní. Nedokázal ale argumentovat ničím jiným, než že o tom svědčí způsob, jakým se po tisíce let starali o planetu, pokud se tak dalo soudit podle nově vysazených jehličnatých lesů.

„A Bublina je nafouknutá už několik měsíců,“ připomněl jí, když pak kráčeli ke svému domku. Děšť ustal. Skoro všude byly dlážděné chodníčky, aby sem nepronikli mrchožrouti, i když chodci automaticky při každém třetím kroku pořádně dupnuli.

Kris nechala Zainala dupat i za sebe, protože nechtěla rušit dítě, které se v ní už začalo hýbat; zatím cítila jen jemné záchvěvy: byly to normální projevy pátého měsíce těhotenství. Sarah si neustále stěžovala, že ten její mrňous kope jako fotbalová hvězda, ale ta už byla v osmém měsíci. V současné době byla skoro každá žena, která mohla mít děti, těhotná. Týkalo se to i žen Deskiů a Rugarů, což znamenalo, že Tichá zátoka bude brzy zaplavena 2 103 novorozenci.

Anna Bollingerová byla první matkou pozenšťánka na Botany, ale od té doby se narodilo už třicet čtyři dalších miminek ženám, které Kateni zajali už jako těhotné. A teď se blížil termín opravdových žní - úroda, která byla zaseta až na Botany, jak někdo biblicky poznamenal. Patti Sue byla první, pyšná, že dala Jayi Greenovi syna.

Kris nevěděla, jestli chce holčičku nebo chlapečka. Přála si, aby dítě bylo zdravé a aby se moc nepodobalo svému zploditeli. Nějak jí nešlo přes rty, aby se zeptala co si přeje on. Stejně bude dobrým adoptivním rodičem, ať už se narodí děvče nebo chlapec.

Většina těhotných žen pokračovala ve své práci co nejdéle: a Kris, Sarah a Leila nebyly výjimkou. Vlastně se i několikrát pohádaly se seržantem kvůli tomu, že teď pořádá „lehké“ výpravy. Takže Mitford zorganizoval výpravu na nejmenší kontinent, kam je měl Zainal dopravit v Berušce. Byl to spíš obrovský ostrov než kontinentální pevnina. Chtěli jej obletět a prozkoumat, protože jedinou zelenou částí ostrova bylo pobřeží.

„Vypadá to trochu jako vnitrozemí Austrálie,“ poznamenala Sarah, když Zainal vedl Berušku křížem krážem nad pevninou. „Jako Země nikoho. Nikde nic! Ani mech nebo keříček... jen písek a kamení,“ dodala znechuceně.

„Hmmm, jo, aha,“ řekl Joe záhadně, aniž by vysvětlil, co tím míní. Díval se bočním výhledem z pilotní kabiny.

„Opravdová skála!“ Ukázal teď na skalnatý hřbet, který se šikmo táhl pod nimi, s obratli vyvýšenin a strání. „Kostra dinosaura.“

„Hmmm, opravdu to tak vypadá,“ souhlasila Kris.

Whitby naléhal, aby přistáli a strávili noc na úpatí těch hor, kde bylo podle letecké mapy i naleziště rudy. „Měli bychom vědět, kde se nachází měď a zinek, a podle mapy je to tam dole. Jestli nejsou hluboko, mohli bychom tu strávit dobrodružný týden a vrátit se s nákladem.“

Tak přistáli a bylo horko.

„Jako doma v době sucha,“ řekla nadšeně Sarah, natáhla se na slunce s vystrčeným břichem, ruce za hlavou a opalovala si obličej.

„To je nejlepší způsob, jak dostat úžeh,“ řekl Joe a narazil jí na hlavu její slamák. „Nehodláme, opakuju, nehodláme provádět předčasný porod v bojových Podmínkách Berušky.“

„Ze bych svou berušku porodila v Berušce?“ smála se vesele Sarah.

Whitby, Leila, Joe a Zainal odešli hledat naleziště rudy, obtíženi lahvičkami na vzorky půdy. Sarah a Kris zjistily, že vedro je opravdu úmorné, tak se uvelebily ve stínu Berušky pod lopatkami vrtulí; vyhrabaly si tam mělké místo k sezení na pokrývce. Kris podřimovala a Sarah se prohrabovala v roztroušených kamíncích a hledala mezi nimi nějaké zajímavé. Pak taky usnula a obě probudil smích vracejících se hledačů. Každý nesl jedno ulovené zvíře, které se podobalo velké kryse. Kris sebou trhla, když jí Zainal hodil úlovek k nohám. Zaujala ji ale kožešina zvířat, žíhaná jemnými skvrnkami v barvě písku.

„Maskování? Před čím?“ řekla a odvážila se sáhnout na nejbližší z nich.

„Zavrtávají se do země,“ řekl Joe stručně, „dělají si doupat. Ale podle testu jsou jedlí. Mohli bychom je ochutnat. Živí se hmyzem, kterého je na tomto kontinentě spousta. Viděl jsem pětadvacet druhů, ale nasbíral jsem jen pár vzorků na bližší pozorování,“ zvedl několik lahviček upevněných k sobě, aby se nerozbily. „Nikdy nevíte, co se bude hodit.“

Rošťácky se zazubil: „Co bude chutné. A výživné.“

„Jak bys to mohl vědět? Nikdy jsi nelovil ve vnitrozemí s domorodci,“ řekla Sarah.

„Ty taky ne.“

„Ale já aspoň dělala referát o těch, které mají domorodci v oblíbené,“ odpověděla horlivě a oba zase zmizeli.

Pouštní zavrtávači - Kris se rozhodla, že v nich nebude vidět krysy - byli staženi z kůže a Joe na nich provedl ještě několik testů v Berušce. Pak je v kuchyňce uvařili a dali si je jako součást večeře. Struktura i chuť masa se lišily od všeho, co Botany poskytovala: bylo oříškově hladké, chvílemi bylo obtížné se do něj zakousnout.

Se soumrakem se objevili i jejich přirození nepřátelé, vypadali jako netopýři s trojúhelníkovitými křídly. Vypravili se ze skal na lov zavrtávačů. Vzduch se ochladil a vylákal další druhy hmyzu, který štípal a obtěžoval, takže se před ním museli ukrýt do lodi. Předtím ale uviděli několik zavrtávačů v akci. Neuvěřitelným způsobem vyskakovali do vzduchu a lovíli hmyz pomocí dlouhého jazyka. Když zaslechli šustění netopýřích křídel, rychle mizeli.

„Máme podobné na Zemi taky,“ poznamenal Joe, který je pozoroval z lodi.

Muži byli s průzkumem spokojeni a označili oblast naleziště modrou barvou, i když Whitby a Joe nevěřili, že barva v

tom nepomíjejícím slunci vydrží.

„Aspoň ji tak důkladně vyzkoušíme,“ řekl Joe a pokrčil rameny. „A stejně máme označení souřadnicemi. Zainal příštího dne zrána vyrazil k pobřeží. Letěli nízko a čas od času přistáli na místech, která se jim zdála odlišná. Tropická oblast nabízela ovoce a ořechy, ne nepodobné citrusům a kokosovým ořechům. Nabrali od všeho vzorky, nezapomněli ani na rozmanitý hmyz. Kris se dělalo z pachu hnojícího ovoce a zeleniny špatně, ale neřekla nic, dokud si místo ní nepostěžovala Leila.

„Tamhle vpředu jsou nějaké plošiny,“ ukázal Whitby. „Možná tam bude i příjemný chládek, fouká tam od moře, takže ani komáři by se tam neměli držet.“

Kris se nerada vymlouvala na své těhotenství, aby se vyhnula nějaké práci, ale teď byla ráda, že se muži sami ujali zbudování provizorního přístřešku z lián a bujné vegetace na vyvýšeném místě, z kterého byl výhled na nádhernou zátoku s bílým pískem. (Při prozkoumání pláže zjistili, že se v bílém písku skrývá nepříjemný bodavý hmyz, takže kouzlo místa výrazně opadlo a Sarah s Kris mohly pohodlně lenořit na původním stanovišti.) Menší palmové listy se daly použít jako vějíře a osvěžující větrík byl příjemně provoněný nějakými rostlinami, které kvetly hlouběji ve vnitrozemí. Leila se vydala na průzkum s Whitbym, ale za chvíli se vrátila. Obličej i holé paže měla plné skvrn vyvolaných kontaktem s rostlinami, jimiž si klestili cestu.

„Ta šťáva, od které jsem tak špinavá,“ řekla Leila, když ji Kris a Sarah umývaly a čistily, „je hrozně lepkavá a Joe doufá, že jsme našli náhražku gumovníku.“

„To je práce,“ řekla Sarah žertovně. „Pomáhá to?“

Leila si vzdychla. „Jenom když se to namočí.“

„Co bychom daly za pořádný antihistamin!“ řekla Sarah zapáleně.

„Máme dost léků...“ řekla Kris.

„A jenom ten jeden mikroskop, který evidentně není dost silný, aby nám byl co platný, takže zase jsme u starých známých pokusů a omylů.“

Protože vlhký obklad účinkoval, omotaly jí paže namočenými obvazy z lékárníčky a přiložily jí obklady i na obličej a krk. V té chvíli se dítě, které nosila Sarah, rozhodlo přijít na svět. Ve skutečnosti se tak opravdu stalo dřív, než se jeho otec a ostatní vrátili, přestože Kris ihned volala vysílačkou Joeovi, aby se vrátili.

„Musela jsem si to špatně vypočítat,“ řekla Sarah omluvně svým porodním asistentkám, když si uvědomila, že porod opravdu začíná. „Kdo se má vyznat v těch třicetihodinových dnech a sedmiměsíčním těhotenství.“

„Nesmysl,“ řekly Kris a Leila jedním dechem. „Neznamená to, že nevíme, co dělat,“ dodala Kris, i když v duchu propadala panice při pomýšlení na všechny ty věci, které možná budou potřebovat; na palubě průzkumníka nic takového nebylo.

Nebylo potřeba ničeho zvláštního, protože pěkné a bujaré miminko bylo na světě jedna dvě. Maminka i dítě už byly čistě umyté, když se na stanoviště přihnul otec. Obličej měl rudý námahou a ošklivě poškrábaný, jak se snažil dorazit zpátky včas. Pak mu i Sarah, Whitby a Zainal blahopřáli a obdivovali dítě. Kris pozorovala Zainala a přemýšlela, jestli jsou novorození pozemšťani nějak odlišní od katenských.

„Maličký,“ zamumlal Zainal, protože věděl, že by měl něco říct.

„Malý?“ vykřikl Joe rozhorleně a syn se mu zavrtěl v náručí, jak zareagoval na ten nenadálý hluk.

„Není vůbec malý,“ řekla Leila důrazně a ostatní se úplně polekali, protože málokdy někomu odporovala. „Má určitě nejmíň čtyři kila. A je zdravý!“

„A mně je dobře,“ řekla Sarah. „Je tak příjemné dělat tohle,“ dodala, protože seděla a objímala si rukama pokrčené nohy, kolena u brady, což byla pozice, kterou si nemohla dovolit několik měsíců.

„Jak velké je katenské novorozeně, když se ti tohle zdá malé?“ zeptala se Kris, protože se rozhodla, že bude lepší uvést Zainala do situace, aby pak nebyl zklamaný tím, co ona vyprodukuje.

Zainal ukázal rukama velikost.

„Lituju ženy, které musí vláčet něco tak velkého,“ řekla Sarah a nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Větší hlava, to je dost pravděpodobné, a větší kosti,“ řekl Joe moudře.

„Je zdravý a to je hlavní,“ prohlásil Whitby rozhodně.

Ale mladý Anthony Marley přiměl tým opustit nezdravou oblast a namířit si to zpátky do Tiché zátoky. Sarah se jim snažila předčasný návrat rozmluvit s tím, že jsou oba s dítětem v pořádku a průzkum může pokračovat, pokud jde o ni. Joe o tom nechtěl ani slyšet, protože chtěl, aby jeho ženu i dítě prohlédli lékaři.

Leon Dane prohlásil, že Sarah je ve výborné porodní kondici a Fawzia Johnstonová, pediatrička, která měla právě službu, když dorazili, řekla, že malý All je tak zdravý a v pořádku, jak si jen každá může přát. Bratři Doyleové, kteří teď většinu trávilí tesařinou a truhlářinou, protože zasvěcovali ostatní do tajů svého řemesla, jim pro dítě věnovali kolébku.

„Pracujeme od božeho rána do večera, abychom pokryli poptávku,“ řekl Lenny, když náležitě pochválil Anthonyho a poblahopřál rodičům. „Víte, tohle místo se stále víc podobá domovu, jak se rodí ty děti.“ Vypadal melancholicky.

„Stýská se ti?“ řekla Sarah a účastně ho pohládila po ruce.

Lenny rozjasnil obličej do úsměvu: „Trochu, ale kdo má čas myslet na to, co jsme opustili, když tady je pořád tolik práce!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Zane Charles Bjornsen přišel na Botany za svítání přesně 222 dní po početí. Byl dlouhý - v tom se opravdu podobal svému otci. Narodil se s nehtíky, které mu museli rychle ostříhat, nebo by si úplně poškrábal světlou tvářičku, a záplavou hodně tmavých vlasů.

Nebyl jako Anthemy Marley, rudý a scvrklý, který se líbil zpočátku jen své matce.

„Zane je hrozně pěkné jméno,“ řekla Kris Zainalovi. „Jeden z mých oblíbených spisovatelů Západu byl Zane Grey. A obdivuju Chucka Mitforda.“

„Ale on není otcem,“ Zainal jen lehce pozvedl obočí a těmi několika málo slovy vyjádřil otázku, na kterou odmítala odpovědět.

„Ne, ale nevidím žádný důvod, abych... abychom... mu neprokázali tu čest, že bude jeho kmotrem.“

„Kmotrem?“ Zainal se pousmál. „Kmotr fotr?“

„Ale ne. Kmotr je jakýmsi příbuzným dítěte, zastupuje ho při křtu a vůbec, souvisí to s naší vírou v Boha.“

„A je nějaký Bůh?“

Zainal měl problém uvěřit ve Všemohoucího, ačkoli i na Botany bylo několik pokusů provádět pravidelné bohoslužby. Protestanti neměli problémy, ale Otec Jákob ano, protože neměl žádné pomůcky k řádnému odsloužení mše. Dělal si s tím starosti, protože nevěděl, jak by to bez nich zvládl.

Ukázalo se, že Marrucci je oddaný katolík a všemožně se snažil toho dobrého muže utěšit. Vlastně si tak vyměnili role. „Jestli je Bůh všude, otče, tak je i tady a vyslyší naše modlitby. Nejranější katolíci neměli ani oltář, ani relikvie a obětními dary byly chléb a víno. Máme je. Máme víru. Vy budete mluvit a já budu ministrovat.“

Mitford byl potěšen i poděšen, když se dozvěděl, že dítě se bude jmenovat po něm.

„Každý si bude myslet, že je moje, a ono není,“ bručel seržant. „Ne, že bych nechtěl, aby bylo, Kris,“ dodal spěšně.

„Chci říct, že bych to pokládal za čest, kdyby sis mě vybrala, ale... ksakru, víš, co chci říct.“

„Ano, Chucku.“

„Tak kdo je ten šťastlivec?“

„Vzpomínáš si, jak Leon a Mayock vyrobili ten silný alkohol? Bylo to v době, kdy jsem měla zlomenou tu ruku.“

„Jo, vzpomínám si.“ Mitford vypadal překvapeně a pak jadrně zaklel. „Chceš říct, že byla znásilněná a neohlásila to?“ sevřel pěsti, jako by v nich toho násilníka držel.

Kris mu na jednu zlehka zaťukala. „Nevím o žádném znásilnění. Ale vím, že jsem byla velmi, velmi opilá.“

Chuck se zamračil. „Pete Easley tě vezl zpátky domů, že?“

„Možná, Chucku, ale nepamatuju se vůbec na nic a možná je to tak lepší, nemyslíš?“

„Nemyslím.“

„Nedá se s tím nic dělat. Možná, že až Zane vyroste, budeme to vědět jistě. Zainalovi to vůbec nevadí.“

„Ne, nevadí a ty víš, že způsob, jakým to přijal, ho jedinečně šlechtí.“

Zainal právě svého adoptivního syna přebaloval. Plenky se vyráběly z chmýří rákosu a tento materiál byl teď tak užitečný, že rákosí se pěstovalo všude kolem Zátoky.

Lepkavou šťávu rostliny, která jim tenkrát při průzkumu způsobila takový problém, už také využívali; když se nalila do formy, stal se z ní výborný nepropustný materiál na plenkové kalhotky a další nezbytnou výbavu pro děti. Mohly se asi pětkrát vyprat, ale pak se rozpustily, většinou v nepravou chvíli.

Mitford se zazubil, když viděl katenského Emassi v nezvyklé roli ošetřovatelky kojenců.

Očekávalo se dva tisíce sto tři nových životů a všechny děti, kromě pěti, se narodily a zdravě se vyvíjely. Dvě děti pozenšťanů se narodily mrtvé, jedno rugarské žilo tři dny a zemřelo, ale ani ten jediný Rugar, který rozuměl všemu, co se týkalo jeho rasy, nedokázal zjistit příčinu; čtvrté dítě se nešťastnou náhodou uškrtilo pupeční šňůrou během těhotenství a páté, Deski, se narodilo postižené a nepřežilo.

Slíbené jesle byly otevřeny a každá žena měla právo přivést tam své dítě, aby o něj bylo řádně postaráno během dne, kdy je zaměstnána prací. Někdy vyšla služba v jeslích i na Kris. Zalíbilo se jí používat tradiční indiánskou hračku, o které se kdysi dočetla ve westernech a historických románech o indiánech. Dětem do tří měsíců se velice líbila a občas s ní uspěla i u starších.

„Říkal jsem, že budeš dobrá matka,“ řekl Zainal s nádechem samolibé pýchy, když mu ukazovala, jak to s malým Zanem umí.

K jejímu překvapení jí nepřipadala péče o Zaneu tak obtížná, jak si původně myslela, a nemělo to nic společného se Zainalovým nadšením pro dítě. Nikdy neměla nic a nikoho, kdo by na ni byl tak úplně odkázaný, tak jí důvěřoval a s kým by musela zacházet tak opatrně. Párkrát ji napadlo, jestli je to nefér vůči Petu Easleymu, když mu nic neřekla. Ale on si s jednou Švédkou už společně vyráběl cihly, což na Botany znamenalo něco jako zasnoubení. Když ho přistihla, jak si pozorně prohlíží jejího syna, nevšímal si otázky v jeho očích a zablábala něco v tom smyslu, jaký je Zainal dobrý otec, takže i Peta to po čase přestalo bavit.

Přirůstek dětí podnítil rozvoj výzkumu a vznik nových věcí - vyrobili jemný dětský zásyp, mast na opruzeniny a dětskou vyrážku, naučili se tkát z rostlinných vláken látku na řádné dětské oblečení a sprádat přízi ze srsti klokrav. Klokravám narůstala na zimní období dlouhá srst. Ostříhali ji dřív, než se stala potravou mrchožroutů, upředli přízi, pak ji vyprali a případně zplstili.

Na obou kontinentech se zelenala bohatá úroda. Kateni ve svém údolí pokračovali v nicnedělání. Horníci vytěžili tuny železa, mědi, cínu, zinku, olova, zlata a stříbra a někdy narazili na neobvykle čiré kameny, které klenotníci pokládali za obdobu turmalínu. Ale potom už nikdo nepátral po drahokamech v místech, kde by se možná daly nalézt rubíny, smaragdy, safíry nebo diamanty, které by se jim hodily pro svou tvrdost.

Kosti byly mnohem užitečnější a těžké kosti ze čtyř zadních noh klokrav byly důkladně očištěny a sušily se pro vyřezávání.

Zaneovi bylo právě pět měsíců, když jednoho dne jedna z hlídek Deskiů polekala všechny na jižní straně Zátoky varovným jódllováním. Na tak křehké stvoření s nevelkými plícemi dokázali Deskiové nadělat obrovský hluk. Malému rostly zuby, takže Kris byla vzhůru a snažila se ho konejšit. Zainalova vysílačka se ozvala těsně u jeho ucha a on se vymrštil v posteli dřív, než ji mohla umlčet.

„Cože?“ Byl hned na nohou, poskakoval po místnosti po jedné noze, jak se soukal do kombinézy, vysílačku u ucha a poslouchal. I v té směšné pozici, ve které se právě nacházel, bylo jeho tělo krásné a Kris je obdivovala. Kdyby tak malý Zane osmoticky převzal alespoň jediný gen od svého adoptivního otce...

„Je pryč,“ dodal Zainál, než vypnul vysílačku a plně se soustředil na to, aby se co nejrychleji dooblékl.

„Co je pryč?“

„Bublina.“ Už byl obutý a mířil ke dveřím.

„Jdu taky,“ řekla.

„Takhle nemůžeš!“ přejel jí káravým pohledem, protože byla jen omotaná příkrývkou.

Strčila mu Zanea do náruče a oblékla se stejně rychle jako on, vzala příkrývku a dvě plenky, vsunula dítě do šátku, ve kterém ho obvykle přenášela, i když seděla vzadu v autě a neřídila. Zainál nastartoval a vůz se rozjel kalným úsvitem k hangáru. V okolních domcích se rozsvěcovala světla a občas někdo křikl, než poznali Zainála za volantem: „Co se děje?“

„Bublina je prostě pryč?“ zeptala se, když uháněli vpřed.

„Deski něco slyšel, zase něco úplně nového, co tu ještě nebylo,“ řekl Zainál, „a upozornil můstek. Stráž na můstku už něco viděla na obrazovce, ale nedokázali zjistit, co to je.“

„Farmáři?“ zeptala se Kris a strach jí sevřel žaludek, když mírně pohupovala svým synem. Jízda ho vždycky uspala, a i když měl trápení se zoubky, usnul hned. I ta krátká projížďka na něj působila jako kouzlo.

K vozu přibíhali vyburcovaní lidé, běželi co nejrychleji a často byli rychlejší než obvyčejné bicykly, které vyrobili pro překonávání kratších vzdáleností. Pneumatiky bylo potřeba ještě vylepšit, ale kovová výztuž fungovala na vydlážděných cestách a uježděné hlině dobře a kolo bylo pořád rychlejší prostředek než vlastní nohy.

V hangáru svítila všechna světla a vchod na KDL, do Berušky a do kanceláře byl otevřen. Malé vozy byly nedbale zaparkované venku.

Zainál zavedl Kris do kanceláře, která byla nejbližší. Můstek v kanceláři ukáže všechno, co bude vidět v obou lodích, a bude tam víc místa pro ni i pro dítě. I v maličkostech myslel vždycky nejdřív na ni a Zanea.

Scott, Beggs, Fetterman, Yowell a Coo byli v kanceláři a Scott na Zainála naléhavě zamával.

„Už to obletělo planetu a není to velké. Zase ani dost malé, aby to bylo naprogramované, ale pohybuje se to příliš rychle, takže nemůžeme zachytit přesnou podobu, rozměry a tvar.“

„Tamto,“ ukázal Coo na stopu, kterou těleso zanechávalo na oběžné dráze, „není slyšet. Něco přistálo.“ Mluvil důrazněji než obvykle. Asi to Scottovi opakoval. Pak zapíchl svůj pavoučí prst na velitelské stanoviště Farmářů, na to, které Kris, Zainál a ostatní prozkoumali dobře před botanským rokem: tam, kde Dick Aarens schválně odpálil řízenou střelu.

„Tak co...“ Scott podrážděně sledoval směr orbitálního tělesa jedním prstem. Jeho dráha se změnila na severojižní. Jen za tu dobu, co je sledovali, už několikrát obletělo velikou kouli Botany. „Co to je?“

„Uvidíme...“ Zainál se odmlčel a sledoval dráhu tělesa na obrazovce, „hned se to ukáže.“

Ucítili v těle brnění skenu. Rozesmál se.

„Panebože,“ řekl Fetterman a posadil se, jak mu nohy vypověděly službu.

Kris cítila, jak brnění prochází jejím tělem i Zaneovým, tiskla ho pevně k sobě zabaleného v šátku. Cítila tvářičku dítěte a blesko jí hlavou, jestli skenování nemůže takovému malému tělíčku ublížit. Pak ucítila na zádech Zainálův konejšivý dotek.

„Půjdu dobrovolně,“ řekl Zainál.

Kris se stěží udržela, aby nevykřikla: „Ne! Nepůjdeš!“ Ale to už Scott nesouhlasně zvedl obě ruce, oči stále na obrazovce. Ozvala se vysílačka a on stiskl tlačítko pro příjem.

„Právě jsme byli skenováni?“ Byl to Beverlyho hlas.

„Coo říká, že přistáli u velitelského stanoviště.“

„Nic tam není vidět,“ řekl Beverly.

Coo důrazně přikývl, aby své hlášení potvrdil.

„Fek souhlasí,“ pokračoval Beverly. „Copak jsme neřekli, že používají přenosu hmoty?“

„Páni!“ řekl Yowell a zapotácel se dozadu, kde sklesl na nejbližší stoličku. V obličeji se mu zračila změt' emocí: naděje, strach, nejistota a zmatek.

Coo otočil hlavu ke dveřím a vstal, zvedl jednu ruku a ukazoval dopředu.

„Jsou tady?“ zeptal se Scott.

Kris polkla, automaticky k sobě tiskla Zanea. Ale jakmile se Zainál pohnul, hned byla za ním, dřív než ostatní, kteří na zlomek vteřiny zaváhali, než začali jednat. Jestli se k nim blíží jejich sudba, chce to vidět.

Když vyšli z kanceláře, podívala se na KDL a uviděla ve dveřích nezanedbatelnou postavu Fek, ve světle se rýsovala Balenquahova mohutná silueta, za ním mírně shrbený Worrell, ta vysoká a rovná postava, to bude pravděpodobně Rastancil, nějaká žena, kterou nepoznala, a Slav. Z Berušky přicházeli Mitford, Easley, Jurij a soudce Bempechat. Sešli se a stáli v půlkruhu, obličejem ven.

To, co se odehrálo před jejich očima, se nepodobalo ničemu ze seriálu Star Trek. Žádná barevná světla, paprsky nebo kuzele. Žádné jiné zvláštní efekty, které si Kris pamatovala z vědeckofantastických filmů v kině nebo na videu. A přesto... něco tam bylo, tvořilo pevnou hmotu, která se k nim blížila, tmavé jádro se zářícím obrysem. Něco, co i v šeru svítání vypadalo větší než i ten nejvyšší z čekajících.

Pak už to nebylo vyšší a zdálo se, že se to rozšiřuje. Rozeznala příznačné pavoučí tvary Deskiho. Coo vedle ní zabublal a ztuhl. Kris ho volnou rukou vzala za prsty a stiskla mu je. Zaneův obličej byl v zákrytu Zainalova těla, Zainál se postavil před ni a chránil je svým tělem. Ale většina tvarů, které vystoupily z mlžného oparu, který však nebyl mlhou,

byli pozemšťani, jak bylo vidět v každém detailu obličeje a zbývajících částí těla.

„Umí měnit podobu,“ zašeptala. „Proměňují se v nás?“

Coo nasál vzduch, byl to pomalý zvuk. Hrůza? Předtucha? Obrana? Kris zesílila svůj stisk, nevěděla, jestli poskytuje nebo hledá oporu.

„Měníči tvarů?“ sykl Scott a nespouštěl zrak z toho, co viděl před sebou, jen se trochu naklonil k ní.

„Tamhle je Deski a Rugar a zbytek jsou pozemšťani. Ale není jich tolik jako nás.“

Když byla transformace dokončena a nebylo pochyb, že tito návštěvníci představují zástupce tří ras, které mají proti sobě, obě skupiny ze sebe nespouštěly zrak.

„Není tam žádný Katen,“ špitla Kris a bylo jí sotva slyšet. Ale ta skutečnost způsobila, že jí uniklo malé uchichtnutí, které rychle potlačila. Jestli tohle byli Farmáři, a vše tomu nasvědčovalo, protože kdo jiný by mohl odstranit Bublinu, tak nebyli vševidoucí a dokonalí. A to jí nějak zvedlo sebedůvěru.

Ale nikdo nepromluvil a napětí se stupňovalo. Tak když ti návštěvníci neprojevují okamžitou agresi, snad by se k nim mohli chovat jako k hostům, k těm osmi. Je nás víc, pomyslela si, ačkoli to je naše jediné plus. A to nemluvě o tom, co právě předvedli. Bylo tak hloupé jen tak stát a dívat se na sebe.

„Ahoj,“ řekla a snažila se o přátelský a tázavý tón. Vykročila před Zainala a úplně zapoměla, že s sebou táhne i Cooa. Soudce Bempechat právě také udělal krok dopředu. Věděla, že její počínání vypadá hloupě, podívala se na soudce, jestli z jeho obličeje vyčte, co dál. Ať už se chovala nemístně nebo ne, soudce se na ni povzbudivě usmál - takže si řekla, že neudělala nic tak hrozného - a napřáhl obě ruce v galaktickém (jak doufala) gestu, kterým chtěl ukázat, že není ozbrojen.

„Doufali jsme, že se s vámi setkáme a vysvětlíme vám naši přítomnost na planetě, kterou jste určitě obdělávali mnoho tisíců let,“ řekl a mírně se naklonil dopředu, pohybem vyjadřujícím uctivost i pohostinnost. Jsem si vědom, že nerozumíte tomu, co říkám, ale doufám, že z mých slov alespoň vycítíte upřímnost. Víme, že jsme bez dovolení vkročili na vaše území, ale přivezli nás sem proti naší vůli a nemůžeme se vrátit do svých vlastních domovů.“

Když soudce mluvil, Kris cítila slabý tlak na čele a na šíji. Zane se podivně zavrtěl a ona ho jemně pohoupala a hladila po zádech, což ho obvykle vždycky uklidnilo.

„Přestěhovali jsme se na tento kontinent, protože tady teď nehopodaráte. Nechtěli jsme vám obsadit vaše zařízení. Přáli bychom si zůstat. S vaším dovolením. Pokud je to možné, protože se stejně odsud nemáme jak dostat. Můžeme se pokusit se s vámi porozumět? Nějak?“ Znovu nastavil dlaně směrem k nim, prosebně a zároveň důstojně.

„Rozumíme tomu,“ řekl hlas téměř stejný jako soudcův.

Kris neviděla nikoho pohnout ústy, takže to ten dotyčný musel říct hrozně rychle. Pak si uvědomila, že nikdo nepromluvil. Ten hlas jí zněl přímo v hlavě. Zane se zase neklidně zavrtěl.

„Přišli jsme se s vámi seznámit. Nebojte se. My neubližujeme. My nezabíjíme. My neobydlujeme. Jste velmi mladí, všichni.“

„Mladé rasy?“ zeptal se pobaveně Iri Bempechat.

„Ano,“ a jeden z mužů použil ústa k vyslovení slova, ačkoli Kris to slyšela daleko víc v hlavě než ušima. „Velmi mladí.“ Soudce Bempechat se usmál. „My pozemšťani ano. Ale věřím, že Deskiové,“ a ukázal směrem ke Coovi, „žijí mnohem déle než pozemšťani,“ ukázal na sebe a Kris.

„Už jsme Deskie viděli a příliš jsme si jich nevšíмали. Je jim dobře tak, jak žijí. Proč vás tu je tolik? Proč jsou tu tři... ne, pět... ras na téhle planetě?“

„Shodili nás sem. Musíme tu zůstat,“ řekl soudce smutně a rychle se podíval na Zainala.

„Protože ti druzí, jako je tento,“ a mluvčí teď ukázal pěkně tvarovanou rukou na Katenu, „vás sem proti vaší vůli přivezli, abyste z této planety udělali kolonii.“

„Vidím, že vám nebudeme muset nic vysvětlovat,“ řekl soudce Bempechat. „Čtete nám myšlenky.“

„Tak jak tam jsou.“ V jeho hlase byla spíš laskavost než povýšenost a odrážel více povahu mluvčího, než aby napodoboval hlas soudce.

„Snažíme se stát se lepšími,“ řekl soudce a zase se uctivě naklonil.

„Je to velmi dlouhý a těžký proces, který je věčný. Ale vy ne.“

„A vy?“

„Ve své podstatě.“

„Ne jako Eosi,“ řekl Zainal.

Ta bytost otočila hlavu k novému mluvčímu. „Neznáme ani to jméno, ani vaši mentální představu těch Eosi.“

„To je nejlepší,“ poznamenal někdo tiše a Kris si na chvíli myslela, že to musel být Mitford. Znělo to jako on. Nebo možná Yowell, protože seržant byl uprostřed a Vic mnohem blíž.

„Hledáme vaši pomoc, abychom unikli nadvládě Eosi nad mým národem, Kateny, a nad těmito dalšími rasami,“ řekl Zainal a ukázal naléhavě na ty okolo sebe.

„Takový proces zahrnuje i ubližování jiným rasám, což je pro nás neodpuštělné.“

„I když to ubližování bude nadále páčáno na nevinných rasách, které se nemají jak bránit proti vyšší síle?“ zeptal se soudce Bempechat.

„Pokud je použita síla, neexistuje náprava žádosti, která vede k používání síly,“ v obličeji bytosti se teď objevil lehce káravý výraz.

„Jak se tedy vyhýbáte síle a moci?“ promluvil poprvé Scott.

„Existují způsoby. Naučte se je.“

Postavy se začaly rozplývat.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se soudce a rychle pokročil vpřed ve snaze je zadržet.

„Pojmenovali jste nás Farmáři. To se hodí.“ Mluvčí se laskavě usmál.

Kris napadlo, že tahle postava by velice dobře hrála roli Ježíše Krista.

„On není mezi vámi?“ ozvalo se jí v hlavě.

„Neodcházejte,“ Zainal také se zdviženou rukou udělal krok vpřed, „ještě neodcházejte. Jak se vyhneme násilí, když je použito proti nám? Jak osvobodíme sebe a naše přátele z nadvlády Eosi?“

„Smíme tady zůstat? Na vaši planetě?“ skočila Kris dopředu a Zane se tím prudkým pohybem probudil. Zaplakal.

Jeden z Farmářů klouzavým pohybem pokročil vpřed. Nohy se pohybovaly, ale ta žena - Kris připadala postava velmi křehká, tak soudila, že to je žena - se nedotýkala země a ve skutečnosti nekráčela.

„Oni si dobře všimají.“ Znovu byla myšlenka vnuknuta Kris do hlavy, když se ta bytost přiblížila k ní a podívala se na Zanea. I když se ho Kris snažila utiřit, první zaplakaní se změnilo v tichý bázlivý pláč. Ne, že by obviňovala Zanea za tuhle reakci na napětí, zklamání a strach, pocity, kterými ztěžkl okolní vzduch a které měla i ona sama.

„Potřebujeme se vás zeptat na tolik věcí. Máme tolik otázek,“ řekl úpěnlivě Easley.

„To je vaše dítě!“ řekla žena a obrátila se znovu ke Kris.

Kris už déle nemohla skrývat svého syna, tak jako nemohla zabránit tomu, že byl jednoho dne vypuzen z jejího lůna.

Obrátila Zaneovu tvářičku zrudlou pláčem k té bytosti. Ta se sklonila, podržela nad ním krásnou, téměř průsvitnou dlaň a on okamžitě přestal plakat, usmíval se a pobrukoval na svou novou obdivovatelku.

„Je tu hodně malých,“ řekla a Kris napadlo, že to zní závistivě. „Ano, závidíme vám!“

„Tak smíme zůstat?“ zeptala se Kris vážně.

„Zůstaňte. Budeme vás sledovat, ale nebudeme se mezi vás plést.“

„Smíme odejít?“ zeptal se Zainal a opsal rukama kruh.

„To je pro vaši ochranu,“ řekl první mluvčí.

„Jsme vám vděční,“ řekl soudce Bempechat a vrhl na Zainala varovný pohled.

„To je víc, než byli ostatní.“ Ta myšlenka se vplížila Kris do mysli a žena vklouzla zpátky do skupiny.

V okamžiku, kdy byli všichni pohromadě, zmizeli.

Jako mávnutím proutku, pomyslela si Kris a Zane si v její náruči spokojeně pobrukoval.

Všichni se ihned vzrušeně rozpovídali, hlavní spor se točil kolem toho, že se dozvěděli velice málo a kdo učinil soudce řečníkem a proč jim nepoložili víc otázek, když jim věnovali pozornost? A kdo si Zainal myslí, že je, když žádá pomoc po očividných pacifistech.

Scott požádal o klid. Soudce Bempechat řekl skromně, že rozhodně nechtěl mluvit za každého, ale najednou prostě mluvil. Balenquah hudroval na Kris kvůli jejímu hloupému „ahoj.“

„No, nemohli jsme jim říct, ať nás zavedou k jejich vůdci, ne?“ odpověděla, „a nebulákej, je tu dítě.“

„Chtěla jim ho dát?“ dotíral Balenquah.

„Nebud' takový idiot. Chtěla se na něj podívat,“ řekla Kris a odešla stranou od toho ohavného pilota Vždycky si myslela, že Aarens je odporný, ale Balenquah otevřel úplně novou kategorii nesnesitelnosti.

„TAK POSLOUCHEJTE!“ Scott zesílil hlas, aby překřičel jejich žvanění. „Smíme tu zůstat. To je ten nejdůležitější fakt, který jsme potřebovali vědět, ne?“

Když mluvil, zaslechli zvuk přijíždějícího vozu a několik silících vzrušených hlasů.

„Hej, oni přijeli. Můžeme zůstat,“ křičel Lenny Doyle, když seskočil z vozu a vběhl do hangáru. „Objeví se najednou před jídelnou a - „ Zarazil se, byl už dost blízko, aby viděl jejich výrazy. „Můžeme jim říkat Farmáři,“ dodal nejistě. „Oni byli i tady?“

Worrell, Leon Dane, Mayock a dvě ošetřovatelky se přihnaly jako další, naskládání na malém nákladáčku, který sloužil jako sanitka. Oči měli navrch hlavy, jakou vezou zprávu, ale i oni zjistili, že jejich zážitek nebyl ojedinělý.

„Kolik těch měničů tvaru vlastně přiletělo?“ zeptala se Kris do ticha.

Pak se ozvala hlavní vysílačka, jak se hlásily všechny linky najednou.

„Vypadá to spíš jako masová halucinace,“ řekl Dane s trpkou ironií. „Měli bychom si porovnat, co jsme viděli a slyšeli. Můžeme tu zůstat a můžeme jim říkat Farmáři...“

„Protože to odpovídá,“ dodal soudce a napodobil Leonův tón.

„Ptali jsme se všichni na totéž?“ zeptal se Leon, podíval se na Scotta a pak na Zainala.

„Raději si to porovnáme,“ řekl Scott, „napřed ale vyřídíme všechna ta volání. Kris, Yowelle, Zainale, Pomozte mi s tím...“ a ukázal na pult s vysílačkou, která se mohla ztrhat.

„Kolik jich tu bylo?“ zeptala se Kris, když konečně nastal čas zrekapitulovat to úžasné současné zjevení se farmářů na více místech. Dokonce i horníci dostali desetičlennou návštěvu.

Žádná skupina Farmářů nebyla početnější než skupina, se kterou se setkali. Pět lidí, kteří byli na stráž na velitelském stanovišti, navštívili tři, v jídelně, kde právě většina lidí snídala, jich napočítali třicet. Do nemocnice jich přišlo patnáct.

„Všichni ve stejnou dobu?“ zeptal se ohromeně Leon.

„Bylo jich nejmíň padesát, takže jak se všichni mohli vejít do té lodi?“ řekl Beverly.

„To záleží na tom, kolik prostoru měničů tvaru potřebují,“ poznamenala Kris.

„Když se ukázali nám všem, proč o nich někdo nezjistil něco víc?“ zeptal se Scott podrážděně. „Všichni jsme měli možnost udělat tu konfrontaci skutečnou.“

„Měli jsme všichni stejnou šanci,“ řekl Rastancil, „ale já si vůbec nedokázal srovnat myšlenky, ani jsem si nevšiml, že kladeš otázky hlavně ty, Rayi.“

I přes to, jak Rastancil svou řeč formuloval, admirála Raye Scotta se to dotklo.

„Nesmysl,“ řekla Kris, „oni mají daleko víc zkušeností se setkáními třetího druhu než my. Jsme mladí, ano,“ zasmála se.

„Ale opravdu si myslíte, že dostaneme přímé odpovědi od rasy, která má takovou techniku? My jsme tak mladí, že si

nezasloužíme víc než jen těch pár minut, které nám věnovali.“

„Podívejme se na kladné stránky té konfrontace,“ řekl Pete Easley a umlčel gestem Scotta, který se zdál být nejvíc uražený ztrátou příležitosti. „Máme teď povolení zůstat. Já jsem měl dokonce zřetelný dojem,“ obrátil se k Zainalovi, aby mu to potvrdil, „že my bychom se možná dostali Bublínou ven, ale ostatní, jako třeba Eosi, ne.“

Zainal přikývl.

„Chtěl bych, abys zorganizoval let, na kterém to vyzkoušíme, Zainale. Dnes, pokud je to možné,“ řekl Scott, který se hned chytil tématu, kterému rozuměl a ke kterému mohl něco říct. „Nevím, jestli to pomůže tvému plánu na Fázi tři, ale...“ pokrčil rameny.

„Co mysleli tím 'to je víc, než byli ostatní'?“ zeptala se Kris.

Scott, Zainal a soudce se na ni překvapeně podívali.

„Když jsi je požádal, Zainale, aby odstranili Bublínu, a soudce řekl, že jsme jim vděční za ochranu, jeden z nich řekl: 'To je víc, než byli ostatní'. Copak jste to neslyšeli?“ Kris se rozhlédla po ostatních. „Slyšela jsem to jenom já?“

„Cos ještě slyšela, Kris?“ zeptal se soudce Bempechat a usmál se na ni tak, jako by chtěl říct, že se jí do řeči Farnářů mohly připlést i soukromé myšlenky.

„Závidí nám, že máme děti,“ řekla a rozhlédla se. A zachytila pohled Peta Easleyho. Usmál se na ni a pak si vzpomněla na větu té ženy: „Toto je tvoje dítě!“ A ta žena se dívala na Peta, ne na Kris.

Pravda vyjde najevo, že? pomyslela si Kris a přikývla. Bylo to od ní ošklivé, že mu to neřekla dřív: okradla ho o to vědomí neprávem.

Usmál se na ni taky, byl to opravdu šťastný úsměv, a pak jí ukázal na Scotta, který se jí už po několikáté na něco ptal.

„Promiňte, Rayi, na co jste se ptal?“

„Cos ještě slyšela a my ne?“

„Já nevím,“ řekla a pokrčila rameny. „Nikdy jsem si nemyslela, že mám telepatické schopnosti. Myslela jsem si, že jsme všichni slyšeli totéž. Stalo se ještě někomu jinému, kromě soudce a mě, že mu věnovali zvláštní pozornost?“

„Já slyšel, že budou zkoumat tento kvadrant kvůli myslícím druhům, které se vyvinuly od jejich poslední návštěvy,“ řekl Zainal a rozhlédl se po ostatních.

„Poslední návštěvy?“ vykřikl Pete Easley. A hvízdal.

„Už byli na planetě Deskiů,“ řekl Coos patřičnou pýchou.

„Jste na tom lín než my, pozenšťané,“ řekl soudce Bempechat se širokým úsměvem.

Kris si všimla, že Scott se chystá něco říct, a soudce ho předešel s mnohem diplomatičtější poznámkou. Scott zavřel pusku.

„Myslím,“ pokračoval soudce a sáhl po peru a papíru, „že bychom ten úžasný rozhovor měli sepsat co nejlíp, dokud si to dobře pamatujeme. A doplnit všechno, co jsme možná slyšeli individuálně kromě toho, co bylo řečeno všem.“

„Dobrý nápad,“ řekl Leon.

„Možná toho bude víc, když to složíme dohromady, než toho, co jsme slyšeli každý sám,“ řekl soudce. „Musíme požádat horníky a ty na velitelském stanovišti, aby udělali totéž. Každého, kdo se setkal s našimi tvar měnicími Farnářů.“

Zainal se dopoledne vydal s Marruccim, Balenquahem a Beverlym zjistit, jestli je Bublína propustí ven.

„Hlavně, aby vás pustila zpátky,“ řekla Kris rozhodně, když jí Zainal řekl, že letí.

Trvalo jim celý den, než sepsali ty různé rozhovory, a opravdu se ukázalo, když to hodili na papír, že tam je víc informací.

„To mi nejde do hlavy. Dělají taky takovou rekonstrukci cestou domů?“ zeptala se Kris v jednom okamžiku, kdy s námahou vzpomínali, kdo řekl co, kdy a kde.

„Pochybuju,“ řekl Rastancil. „Docela snadno z nás všechno vytáhli, jako by nám i viděli do hlavy, takže oni budou pravděpodobně vědět všechno, co se kde řeklo.“

„Pravděpodobně už v průběhu rozhovoru,“ řekl Worry a nakrčil nos. Měl zcela proti svým zvyklostem očividně neustaraný výraz.

Téměř všichni - nebo aspoň ti, kteří si dělali starosti s nějakým zvláštním problémem, dostali „soukromou“ informaci. Leonu Daneovi, kterého trápily některé lékařské záležitosti, na které neměl prostředky a čekal na příležitost, až se bude moct zeptat na radu, řekli, jaké byliny použít a „jako by mě najednou něco osvítilo,“ získal i návod, jak je upravovat a v jakých dávkách je používat.

„Už jsme vyzkoušeli většinu rostlin a zjistili jsme, že jsou buď škodlivé nebo dokonce jedovaté. Ale, samozřejmě, malé dávky nebezpečných látek, když jsou náležitě zředěné, mají často terapeutickou hodnotu, když jsou správně podávány. Prostě jsem dostal krátké a vydatné školení o místních botanických zdrojích. Vypadá to, že na tom suchém kontinentě, roste keř, který může poskytovat všeobecné anestetikum, ale oni by byli raději, kdybychom spíš využili naši jedinou akupunkturistku. Má naučit ostatní svému umění.“

„Líbí se jim, že vyrábíme cihly,“ řekla Sandy Aresonová, „a já teď vím, kde najít pět různých druhů hlíny...“

„A mně řekl jeden z nich, které další keře mají podobné chmýří jako rákosí a to se hodí na výrobu tkaniny,“ řekla Janet.

„Vypadal úplně jako Ježíš Kristus.“

„Který je s námi,“ dodala Kris.

„Cos říkala?“ rozčilila se Janet.

„On není mezi vámi?“, to jsem slyšela já,“ řekla Kris.

„A zapamatujte si,“ pokračovala Janet a důstojně se narovnala, „že se před námi objevili v lidské podobě. Takže tím se potvrzuje, jak vypadá Všemohoucí. Jako člověk!“

„To proto, že jste ve vaší skupince neměli Rugary nebo Deskie,“ řekla Sandy Aresonová, ale mluvila bez své obvyklé

neúcty k Janetině okázalé zbožnosti. „My jsme tam měli Deskie i Rugary, protože s námi byli na snídani.“ Strážce na velitelském stanovišti dostaly laskavou informaci, že jejich další přítomnost už není potřebná, horníkům se od Farmářů dostalo ujištění, že nemají námitek proti těžbě nerostů. Dřevorubce Farmáři požádali, aby neporáželi ty nejstarší stromy, ale mohou rozumně kácet i další druhy stromů, které rostou na druhém obdělávaném kontinentě, mají měkké dřevo a více se hodí pro „výrobu užitečných předmětů.“ A všech se týkalo povolení zůstat na druhém kontinentě, uznání termínu „Farmáři“ a sdělení faktu, že „neublížíji rasám“

„Byli smutní, když nás viděli tak daleko od domovů,“ připustil Coo.

„A?“ Soudce Bempechat ho pobídl, aby pokračoval, protože bylo vidět, že Coovi řekli víc než jen to. „Navrhli vám, abyste se vrátili domů?“

„Ne teď,“ řekl Coo. „Je nám líp tady.“ Pak se usmál tím svým zvláštním způsobem. „Mnohem líp tady.“

„My taky,“ dodal Slav. „Nikdo v bezpečí s Kateny.“ Spojil obočí a podařilo se mu vtáhnout rty do úst, čímž dával najevo velký smutek. „Farmáři nevidět nebezpečí?“ dodal a podíval se na soudce, pak na Scotta, Worrella a na všechny, kteří ještě v kanceláři zůstali.

„Ne, pokud to ubližuje jiným rasám. Zdá se, že nechťejí nikomu ubližovat, dokonce ani územně agresivním rasám, jako jsou Kateni...“ začal soudce, a když si Kris odkašlala, „opravuji se, moje milá... jako jsou Eosi... kteří nutí katenské podřízené, aby to dělali, zcela bez výčitek svědomí.“

„Koukejte, je tam a myslím, že se mu to podaří,“ vykřikl Bert Put.

Všichni se nahnuli k obrazovce a sledovali maličkou tečku, což byla Beruška. Tečka zmizela. Všichni jásali a tleskali, protože tím se potvrdilo nevyslovené farmářské povolení. Kris však zatajila dech.

„Nebál bych se,“ řekl Easley, který stál vedle ní. „Možná bude chvilku na druhé straně.“

Kris se bezděčně setkala s jeho pohledem a slabě se usmála. Už dlouho se vyhýbala jakémukoli rozhovoru s ním.

„Tolik jsem toho tenkrát vypil, že si opravdu neopominám, co jsem dělal, nebo že jsem vůbec něco udělal,“ pokračoval tiše. „Je hodný?“

„Nemohl by být hodnější,“ řekla a hloupě sklopila oči na spícího Zanea. „Děkuju.“ A pak dodala, aby si nezačal něco myslet: „Aspoň myslím.“

Pete Easley se krivě usmál nad jejím dovětkem a stiskl jí rameno, než se vzdálil. Byla by raději, kdyby zůstal, protože to čekání bylo dlouhé. Vsadila by se, že Zainal chce mít jistotu, že se Eosi o jeho cestě za Bublinu dovědí, takže možná krouží kolem orbitálního i geosynchronního satelitu. To je celý on! Ačkoli nevěděla, o co mu přesně jde. Byla si jistá, že vymyslel nějaký nový plán pro Fázi tři. A jeho součástí bylo udělat na Eosi dlouhý nos. Samozřejmě to vyvracelo falešnou stopu, kterou jim zanechal, že byl někde jinde v galaxii. Ale není to pro všechny tady velké riziko? Co když teď Bublina propustí i válečnou loď Eosi?“

Zane v její náruči vzdychl a privinul se k ní těsněji. Ne, pomyslela si, neudělá nic, co by ohrozilo jeho syna.

„Á, už je zpátky!“ vykřikl znovu Bert a Zane se neklidně zavrtěl. „Letí domů!“

Kris se ulevilo, že se to Zainalovi povedlo, a rozhodla se, že se už může nenápadně vytratit. Zane už bude chtít jíst; až se tentokrát probudí, bude ho muset přebalit a už s sebou nemá víc plenek. Byla taky unavená, setkání s Farmáři a sepsování jejich rozhovorů jí dalo zabrat. Až nakrmí svého syna, bude mít čas si ještě odpočinout, než Zainal přistane.

Orbitální satelit náležitě zaznamenal pohyb malé lodi, která se vynořila z ochranného závoje: její objevení, rychlý let kolem satelitu a pak i návrat. Za překážkou nebylo možno zachytit nic, ale ten krátký let dostačoval k tomu, aby orbitální satelit poslal okamžitou zprávu na domovskou základnu.

Jakmile hlášení došlo, dostalo se ihned k Mentátovi Ix a ten běsnil. Loď byla velmi rychle identifikována jako velice podobná průzkumné lodi, ve které měl Zainal podle všech známek opustit sluneční soustavu.

„To, že odstranili značku, „nás neoklame,“ řekl Ix. „A když průzkumník s omezeným výkonem dokáže tu překážku v obou směrech překonat, můžeme to dokázat taky!“

Válečná loď AA1 a její sesterská loď, která právě zdárně prošla zkušebními lety, byly rychle vybaveny zásobami a posádkou, aby co nejrychleji dorazily do zmiňované soustavy. Dvojnásobná palebná síla určitě prorazí díru do té překážky, či co to bylo, co jim bránilo v odletu a pak už nepustilo AA1 zpátky.

„Tentokrát se už Zainal vrátí a odpýká si náležitý trest,“ řekl Mentát Ix a začal uvažovat o způsobech fyzického týrání, které způsobí tu největší bolest a ponížení vyvolenému, který se odmítl dostavit na žádost Eosi. Vychutnával si scény čtvrcení, stáhnutí kůže zaživa a aplikaci škodlivých látek na těch několik málo citlivých částí katenského těla.

Mezitím se hybná síla dosáhnout nových výšin v technickém rozvoji rozšířila mezi všechny Eosi. Už dlouho zaháleli, ukolébání tím, že ovládají sedm slunečních soustav, těšili se z jejich výdobytků, ale ještě existuje tolik neobjevených světů, které je potřeba dobýt, aby se z nich Eosi mohli mít dobře. Jsou na prahu nové éry nadvlády Eosi! Ať nikdo neomezuje jejich potěšení z dobývání. Galaxie bude nakonec patřit jim!

Eoské lodě mocnou silou zaútočily na bariéru, ale ta zůstala neprostupná a odolala všem kombinacím střel, paprsků a další dostupné palebné síly: útok proti bariéře byl zbytečný a bombardování všemi možnými zbraněmi se ukázalo jako nedostačující. Nebylo možné ji protrhnout. Jen ti, kdo byli na planetě, nic netušili.

Všichni kapitáni a guvernéri soustav ovládaných Eosi byli obeznámeni s touto nečekanou pohanou. Zprávy pronikly i k utlačovaným Rugarům, Deskiům, Ilgincům, Turům a pozenšťanům a na všechny povinně kolonizované planety.

Naděje se zrodila znovu! Zrodila se znovu a byla zmařena zuřivostí, s jakou se Eosi pustili do hledání nějakých prostředků, které by protrhly bariéru, ať je z čehokoli. Eosi byli vždycky nepřijemní, ale teď se stali daleko horšími.

Veškeré úsilí bylo namířeno na boj s první opravdovou překážkou ve zkoušce eoské nadvlády, první překážkou, která se vyskytla za dobu, kdy Mentáti svlékali a odkládali své smrtelné tělesné schránky, aby našli určitý druh

nesmrtelnosti tím, že použijí silná katenská těla.

Ale i přesto zůstala bariéra neprostupná.

Takže Mentát Ix vyslal do vesmíru všechny dostupné průzkumné lodě, daleko za hranice předtím prozkoumaných oblastí, aby našly jakoukoli stopu těch, jejichž vyspělá technika mu zabránila vykonat pomstu, po které teď tak prahnul.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

„Beruška proklouzla jako úhoř,“ řekl Marrucci a zešířoka se usmíval. Spojenýma rukama to názorně ukázal. „Víte, Zainal nás vedl hrozně pomalu a v tom je možná ten trik. Když do ní najedete plnou parou, tak vás odrazí, jako to udělala poprvé, když jsme ji oťukávali.“

„Myslím, že když jsme se vraceli, letěli jsme trochu rychleji,“ řekl Beverly po krátkém uvažování.

„Mohli jsme zničit ten orbitální satelit. Beruška je vyzbrojená. Vyhodit ho do povětří jako varování,“ řekl Balenquah, zamračený jako vždycky. „Měli jsme to udělat, víte? Ukázat, že jsme schopní udělat něco pozitivního proti jejich kontrole! A místo toho jsme ho jenom trochu odstrojili.“ Dodal: „Ha!“, kterým vyjádřil své zadostiučinění, hrábl po několika sendvičích na stolku a odešel z kanceláře.

„Jsem rád, že jste letěl s náma, generále,“ řekl Marrucci tiše. „Ten chlap mě vytáčí.“

„Je dobrý pilot,“ řekl Beverly bez valného nadšení.

Scott se naklonil přes stůl a gestikuloval, aby ti dva udělali totéž. „Je to pravda, co říká Balenquah? Vy jste nebyli za Bublinou tak dlouho, aby vás satelit uviděl?“

Beverly se zazubil. „Samozřejmě, že byli. Zainal nás dokonce provedl kolem geosynchronního. Vždyť to byl Zainalův hlavní cíl, aby nás viděli vyletět ven z Bubliny a zase se do ní vrátit.“ „Nerozuzí to Eosi víc než cokoli jiného?“

„Doufám že jo. Když nás Farmáři chrání...“

„No tak počkej,“ Scott se napřimil. „Proč si Zainal myslí, že nás budou chránit dál, když děláme takovéhle vylomeniny?“

„Pokud jste na špičce ledovce po mnoho světelných let, nepotřebujete ubližovat rasám, abyste si to postavení udržel - ne s technikou, kterou Farmáři mají. Ale Eosi ji nemají. To je podle Zainala naštvé a já si myslím, že má pravdu. Když budou chtít zničit Botany, myslíte, že Farmáři nebudou mít námitky?“

„Zpropadený Zainal. Začne tu svou Třetí fázi tak jako tak.“ Ve Scottově hlase bylo znát, že Zainala obdivuje. „Ale ksakru, měl by nám o těch svých plánech říct. Musíme myslet na dobro celé naší komunity. A kde je Zainal? Potřebuju ho teď i na jiné věci, nejen abych převzal hlášení.“

„Ale vysadil nás a letěl zkontrolovat to katenské údolí a zjistit, jestli je Farmáři navštívili. Myslel jsem, že to víte.“

„Já? Já mu nic takového nepříkázal.“ Scott se zamračil ještě víc. „Ten zatracený Katen!“

„Upřímně řečeno, Rayi, já bych rád věděl, jestli se jim Farmáři ukázali. Víte, je mi tady na Botany dobře, ale na Zemi zůstalo mnoho věcí nedodělaných a já bych se do nich rád velkou měrou zapojil,“ řekl Beverly a zdůraznil svá slova pokývnutím.

„První povinností vojáka je vrátit se k jednotce, pokud je to možné?“ řekl Scott s mírně blahosklonným úsměvem.

„Přesně tak. Pokud se týká mě,“ a Beverly si založil ruce, „nepřestanu bojovat, dokud nebude Země osvobozena od Eosi. A hodně lidí tady má stejný názor. A myslím, že mnohem víc lidí, než byste řekl, bude podporovat Zainalův pokus získat aktivní pomoc Farmářů.“

Scott nad tím uvažoval a vzdychl. „Kdybychom mohli...“ Pak úplně jiným hlasem a se smutným úsměvem dodal: „Ne, že bych se tady na Botany nenaučil spoustu užitečných věcí.“

„To my všichni,“ souhlasil Beverly a křivě se usmál. Zadíval se na své mozolnaté ruce.

Když se Zainal vrátil, ihned hlásil Scottovi, že se Farmáři ukázali Katenům a vydělali je tak, že dva jsou ještě v šoku.

Ostatní odmítali věřit, že to nebyli Eosi, a prosili ho, aby je převezl na bezpečnější místo.

„Řekl jsem jim, že to nebyli Eosi, ale skuteční majitelé planety, a jestli se pokusí opustit údolí, stane se jim něco mnohem horšího.“

„Co by mohlo být horšího než Eosi?“ zabručel Scott.

„To, co neznají, je vždycky horší,“ řekl Zainal se svým obvyklým pokrčením rameny. „Nikdy z údolí neodejdou.“

„Už se o to pokoušeli?“

Zainal znovu pokrčil rameny. „Ne. Drassi má u nich autoritu jen na lodi. Neudělají nic.“

„Zůstals dostatečně dlouho venku za Bublinou, aby tě oba satelity dobře viděly?“

„Jak vám John řekl,“ odpověděl Zainal.

„Řekni mi, Zainale,“ a Scott se pohodlně opřel a uvolnil se, „Je to moudré tímhle způsobem Eosi dráždit? Jak si můžeme být jisti, že nás Farmáři ochrání, když popichujeme nepříteli? Víme velice málo o jejich filozofii a společnosti a o jejich technice jen to, že je lepší než všechno, co jsme viděli.“

Zainal se ušklíbl a v očích se mu objevil hrozivý výraz. „Momentálně jsou Eosi hrozně zneklidnění. Nějaká další rasa je víc vpředu než oni. Budou dělat dvě věci: hledat Farmáře a budou se snažit co nejvíce pokročit v technice.“

„Ano, ale jsou toho schopní? Myslím, že přenos hmoty, jak ho používají Farmáři, je obrovský krok kupředu,“ řekl Scott.

„Války s sebou nesou zdokonalení techniky,“ řekl Beverly. „Měli bychom to vědět nejlíp, Rayi.“

„Naše dokonalá technika nám hodně pomohla, když Kateni přistáli,“ zasmál se Scott hořce.

„Vyslídili někdy ponorky?“ zeptal se Beverly.

Scott se na něj podíval a pokývl hlavou k Zainalovi.

„Na čí je straně, Rayi?“ řekl Beverly.

„Na své vlastní,“ řekl Zainal a zasmál se. „Teď jdu domů.“

Kris spala a na okamžik se probudila, když ucítila, jak vklouzl pod pokrývku vedle ní.

„Plánoval jsi Fázi tři, že?“ zamumlala a než mohl přiznat, že ano, zase usnula.

Zainal je probudil, když se začalo stmívat, aby se malý najedl a trochu si pohrál.

„Je to tak, že?“ řekla. Kojila u krbu dítě a Zainal seděl ve své židli, pozoroval je a líně hladil jedno opěradlo.

„Co je tak?“

„Naplánoval jsi Fázi tři.“

Usmál se na ni. „Je jen logické dokončit to, co Mitford začal. Přimět Farmáře, aby si nás všimli a přišli se podívat, co jsme udělali s jejich územím. Je velmi dobře, že přiletěli Eosi. Zvrátili jsme jejich plány a to bylo potřeba udělat už dlouho.“

„Neříkej mi, že se ostatní Kateni chtěli Eosi zbavit?“ To ji překvapilo.

„Diskutovalo se o tom, v soukromí,“ připustil, přestal hladit opěradlo a bubnoval do něj prsty. „Byl jsem na Barevi promluvit si... s jednou skupinou o plánu.“

„Opravdu? A já jsem ti to všechno překazila?“ Kris se zarděla lítostí a zklamáním. „Řekls to Chuckovi? Nebo někomu?“

Zainal pokrčil rameny. „Žádný důvod doteď nebyl.“

„To kvůli tomu jsi chtěl mít možnost odletět z planety?“

„Myslím, že mít základnu pro ty, kdo se staví na odpor Eosi, by byla velmi dobrá věc.“

„Přibudou sem další Kateni?“ Kris pomyslela na několik stovek lidí, kteří budou proti tomu. Nebo možná nebudou, když teď už bylo všem dost jasné, že to jsou Eosi, kdo stojí za katenskými aktivitami. Problém byl v tom, že se tolika Katenům líbilo, co provádějí podrobeným rasám.

„Způsobilo by to problémy, kdyby se o tom vědělo,“ souhlasil Zainal, který hned zareagoval na její myšlenku. „Je tu ten pouštní kontinent. Nikdo tam nejezdí.“

„To je pravda. A kdyby lidi nevěděli, že tam jsou Kateni... ale něco takového neutajíš před lampasáky, Zainale. Oni ti teď důvěřují. Oni by -“

„Neboj se, vážím si jejich důvěry. Řeknu jim to, když si budu myslet, že můžu udělat to, co si teď přeu udělat.“

Potřeboval bych k tomu velkou pomoc od Beverlyho, Scotta, Easleyho, Yowella, Berta a Raisy. Musíme taky zachránit víc lidí ze Země.“

„Transportem?“

Zainal přikývl. „Na palubě KDL je všechno, co potřebujeme. Hvězdné mapy, kódy...“

„Nezměnili Eosi kódy? Pro případ, že se dostaneš ven?“

Zainal zavrtěl hlavou, ve žlutých očích mu tancovaly plamínky ohně.

„Drassi se učí příliš pomalu, než aby to udělali tak rychle.“

„Takže se do toho musíš dát rychle a brzy. Je to tak?“

Přikývl. A jí se rozbušilo srdce strachem o něj.

„Plánuješ proniknout na Zemi?“

Rychle zavrtěl hlavou. „Barevi je pro mě bezpečnější. Přivázejí tam pořád nové lidi a můžeme získat spoustu informací od nových vězňů. A transponují tam ty, které potřebujeme.“

„Ty, Emassi Zainal, můžeš jen jít a vyžádat si ty nejhorší vězně a oni ti je předají?“ Strach ji nutil k sarkasmu. „Ty s posádkou -“

„Deskiů a Rugarů a přátel schovaných před zraky Emassi a Drassi.“

„Nevěděla jsem, že Deskiové a Rugaři jsou v katenské posádce.“

„Nebudou tvořit celou posádku, jenom ti nejnápadnější,“ řekl Zainal. Pak vstal, pohyboval se na tak urostlého muže neobvykle ladně, a začal přecházet po místnosti. „Nejsme transportní loď. Jsme z dolů v K'dasht Nik Sot Fil,“ řekl za chůze. „Potřebujeme určitý typ dělníků, silné, možná zkušené strojníky. Dostaneme co potřebujeme - a určité věci, které Botany potřebuje...“

„A nikdo tě neprokoukne?“

„Máme tu šedou barvu na kůži? Jak dlouho to vydrží na obličej?“

„Nevím,“ řekla, ale začala chápat, jak to všechno chce provést. „Ale můžeš si jí vzít, kolik potřebuješ.“ Vzpomněla si, jak sehráli falešné Kateny, když unesli KDL.

„Ale nebudou Eosi všechno sledovat? Co když už viděli, že průzkumník vyletěl ven a zase se vrátil?“

Zainal se rozesmál, zastavil se u její židle a pohládl ji po tváři, díval se na hladové dítě.

„To doufám, že to viděli.“

„Ano, ale nemůžeš se s nimi setkat někde za rohem, ne?“

„Bert Put půjde první a podívá se, jestli... je čistý vzduch?“ Tázavě zvedl obočí.

„Vzduch je čistý...“

„Dobrá. A já vezmu taky lidi, co umí katensky.“ Začal zase přecházet, mnul si ruce a přemýšlel nahlas. „Už jsi úplně zapoměla barevštinu?“ zeptal se barevsky.

Překvapeně mu odpověděla kladně v téže jazyce.

Mohla by letět s ním? Chtěla letět s ním? Jistěže nechtěla zůstat mimo. Ale co Zane?

„Chuck bude užitečný,“ dodala. „A Jay Greene...“ Zastavil se u ní a shlížel na Zaneu, který při kojení usnul. „Potřebuju tě taky.“

Málem propukla v pláč; srdce jí překypovalo láskou k oběma, odpovědnost ji najednou táhla oběma směry. Sandy má víc mléka než kráva,“ řekla a neodvážila se na Zainala pohlédnout. Dodala rychle: „A tohle je zrovna jedna ze situací, kvůli kterým jsme vybudovali jesle, ne?“

Slyšela, jak Zainal vyťukává číslo na vysílače. „Chucku? Máš dnes večer čas probrat jeden nápad?“

Chuck Mitford ihned řekl, že se to musí probrat s lampasáky.

„Jenom pár z nich,“ dodal, zubil se a mnul si ruce, protože Zainal s ním počítal do čela posádky. Chuck to dokonce ani nepokládal za urážku, protože byl opravdu vzrůstem a postavou podobný mnohému Katenovi. I když byl hezčí než většina z nich, jak si Kris neodpustila poznamenat.

Se Scottem to museli prodiskutovat - hlavně proto, že Chuck chtěl, aby taky hrál Katenu. A s Johnem Beverlym, Ginem Marruccim, Ninety Doylem, Dowdallem, Mackem Su pro jeho vědomosti o elektronice, Jurijem Palitem a několika dalšími, kteří byli v původním přepadovém oddíle, protože uměli trochu katensky.

„Nechápu, proč nemůžeme letět rovnou na Zemi,“ byla Scottova první námitka.

„Nemám kódy pro Zemi... KDL je zaměřena na Barevi. Předpokládám, že budeme mluvit s nejnovějšími transporty ze Země...“

„A co ukrást další loď se správnými kódy?“ zeptal se Marrucci a procvičoval si prsty, jako by už seděl v kokpitu a chystal se startovat. „Já bych se fakt hrozně rád dostal na starou dobrou Zemi.“

Zainal se zazubil. „To je také jedna možnost. Pokud se náhodou najde nějaká loď, která bude připravena k letu.“

„Nemůžete opustit posádku.“ začal Scott.

„Jsou tu další údolí,“ řekl Zainal. „KDL se dostane na Barevi a zpět bez problémů. To je důležité. Vím, že můžu získat bez problémů zásoby, které potřebujeme.“

„Můžeme si sepsat, co si přejeme?“ řekl Rastancil a rozzářil se.

„Ne, sepišeme to, co potřebujeme.“

„Léčiva?“ zeptal se Chuck s nadějí a hned vyndal z kapsy svůj notýsek a tužku.

„Pokud nějaká najdeme,“ odpověděl Zainal a připomněl Mitfordovi, že katenské léky jsou v nejlepším případě ty základní. „Můžeme získat dobrou ocel,“ dodal, protože věděl, že výrobci potřebují lepší materiál na výrobu kvalitních chirurgických nástrojů.

Chuck napsal „ocel“ a podtrhl to.

„Tentokrát máme čisté katenské uniformy?“ zeptal se Jurij Palit a nakrčil nos.

Zainal zavrtěl hlavou. „Musíte taky smrdět jako Kateni, a to nesmrdíte.“ Jurij se zašklebil a vzdychl. „Na cestu si obleč, co chceš, pak se převlékneš na Barevi,“ dodal Zainal s úsměvem. „Tak,“ a vyndal nákresy barevského kosmického přístavu a jeho okolí, které předtím připravil, „musíme vědět, kam jít, a vy se musíte naučit, co odpovídat na otázky. Když půjdete rychle, jako když víte, kam jdete, protože nesete nějakou zprávu, nikdo se vás nebude na nic ptát. Takže musíte vědět.“

Hned s tím souhlasili, ale s výukou jazyka nastaly i otázky, zvláště od těch, kdo nebyli prodáni do otroctví na Barevi a neznali ten jazyk vůbec. Tady nastala chvíle pro Kris, protože kdysi létala v poletoni se svým vlastníkem po celém tom velkém městě.

„Nemůžeme jednoduše ukrást poletoně místo chození pěšky?“ zeptal se Dowdall.

„Můžete si najmout poletoně,“ opravil ho Zainal. „Musíme splynout s prostředím, jinak si nás všimnou. Když dobře zapadneme, můžeme se vrátit.“

„Hele, to se mi líbí,“ řekl Ninety Doyle a smál se. Je tu dvojice Tudů...“

Zainal ukázal tužkou na Ninetyho. „Ty budeš hodný Tudo a budeš poslouchat rozkazy svého Drassi.“

„Jo, jasný, boss, chápu, boss Drassi,“ řekl Ninety dobrácky, posunoval si imaginární čapku a souhlasně přikyvoval.

„Chucku, vzpomínáš si, kde přesně bylo to místo, kde drželi otroky?“

„Pamatuju, už jsem to nakreslil,“ a Chuck také vyndal papír, na který předtím načrtl pláněk. „Měli bychom se také naučit některé katenské symboly, víte... abychom dokázali číst směrovky a značení budov...“

Přípravy trvaly deset dní a účastníci výpravy se celé dny učili. Výběr se omezil na ty, kdo se postavou podobali Katenům, kdo uměli trochu jazyk a kdo měli nějaké zkušenosti s Barevi. Scott, Marrucci a Jurij zkušenosti neměli, ale mohli být ve dvojici s těmi, kteří je měli: s Chuckem, Ninety Doylem, Dowdallem a Mackem Su. Co, Slav a Pess z toho byli trochu nervózní, ale byli požádáni, aby kontaktovali svou etnickou skupinu a získali od nich nejnovější zprávy. Kris byla jednou z nejdůležitějších členů výpravy, protože znala město a uměla řídit poletoně. S prodlouženými nohavicemi jedné katenské uniformy, šedým blátem na vlasech a šedým makepem vypadala věrohodně. Uměla také dostatečně dobře katensky a barevsky, aby mohla najmout poletoně a řádně smlouvat. Ten, kdo nesmlouvá s barevskými obchodníky, je hned podezřelý. Na KDL a na průzkumníku našli dostatek papírových peněz a mincí. Zainal jim pak řekl, že je zvykem, že se loď prokazuje svým číslem, které se posílá do banky a platba se provádí dodatečně. „A my už budeme dávno v prachu, než na to přijdou,“ rozesmál se Doyle a mnul si nedočkavě ruce.

„Co se stane, Zainale,“ zeptal se John Beverly jednoho rána během pracovní schůzky, „když někdo pozná tebe“

Celý stůl se k němu obrátil; tentokrát tam byla i Sandy Aresonová, která jim měla říct pár slov k šedému makepu.

„Jsem mrtvý,“ řekl Zainal a zaplašil tu možnost. „Nikdo nebude čekat, že mě uvidí, obzvláště ne v uniformě Drassi,“ dodal.

Sandy naklonila hlavu, pak vstala a naklonila se přes stůl, vzala ho za bradu a prohlédla si ho z obou profilů.

„Žádný problém,“ řekla. „Přidáme lícní vycpávky, aby vypadal tlustší, jednu dáme dopředu, pár vrásek, aby vypadal starší, a vlastní matka ho nepozná!“

„Co to je? Vycpávky?“ zeptal se Zainal, trochu znepokojeně.

„Dělala jsem maskérku našemu divadelnímu souboru, Zainale. Věř mi. Nepoznáš se. Přinesu nějaké vycpávky k vám domů a ukážu ti to,“ a Sandy dodala, když viděla další pochybovačné pohledy, „vy ho nepoznáte taky. Věřte mi.“

Když to večer Zainalovi a Kris předvedla, změna vzhledu byla opravdu výrazná.

„Na tvém místě bych se hrbila,“ podotkla Sandy. „Drassi jsou malí a nechodí tak hrdě jako Emassi, víš.“

Zainal se usmíval, když jí děkoval, byl to úsměv úplně jiný, protože měl ještě pořádku ty vycpávky.

„Vyndeš si to,“ řekla Kris, když Sandy odešla. „Nebydlím tu snad s úplně cizím člověkem. Velmi neatraktivním cizincem, abych řekla pravdu.“ A otřásla se odporem, dokud si vycpávky nevyndal.

Přiletěl Mentáta Ix a jeho dvou podřízených na katenský hlavní pozemský kosmodrom v Texasu, poblíž Houstonu, způsobil velké bezpečnostní problémy. Jeho návštěva vyvolala zděšení, vojenský guvernér si byl jist, že bude donucen čestně ukončit svůj život, protože nebyl schopen potlačit rebelii zbídačeného obyvatelstva, i když používal ty nejtvrďší prostředky. Důsledně plnil rozkazy, které mu posílali Mentáti z Kateny, ale zdálo se, že nezvládá vlnu revolty a planeta neprodukuje náležité bohatství, jako tomu bylo v prvních měsících okupace.

Když se nejvyšší Emassi Bulent dozvěděl o vybavení, které si Mentáti s sebou přivezli, zbledl jako křída, než se doslechl, že mozkové sondy mají být použity na lidech a ne na nevykonných Emassi.

Proto horlivě plnil přání Mentáta Ix, zorganizoval průzkum a shromáždil co nejvíce požadovaných adeptů k testování. Někteří by mohli být prohlášeni za mrtvé: ostatní třeba mohli být transponováni, protože Kateni obývali padesát měst původně vyliďněných v první vlně katenského útaku.

Bulentovi bylo skoro líto žen a mužů, které nahnali do nekryté ohrady pro otroky, protože léto sálalo horkem, i když on sám si v takovém teple líboval. Došlo ke ztrátám na životech z vedra a nedostatku prostoru. Nedalo se nic dělat a musel vysvětlit Mentátovi Ix, že pozemšťani nesnášejí takovou intenzitu slunečních paprsků, jako dokáže snést kůže Katenů, zvláště vyšší věkové skupiny, jako byli právě nejnovější vězni. Tak je přestěhovali do obrovské stáje, ze které vyklidili dobytek.

Bulentův personál pak musel přiřadit určitý počet zkoumaných každému pozemskému odborníkovi, s kterým ještě Ix chtěl podrobně mluvit, aby zjistil stupeň jejich kvalifikace.

Ix, Co a Se provedli počáteční zkoušku na méně známých jednotlivcích a výsledky se různily. Po čtyřech úmrtích a minimu informací získaných z pukajících mozků museli testovací přístroj recalibrovat. Původně jej používali ke zvýšení úrovně katenské mentality rozšířením mozkových a korových oblastí a stimulaci určitých center v obou mozkových lalocích. Výsledkem byl inteligentní Emassi z podmnžiny Katenů, který předtím byl jen primitivní tvor na úrovni o něco vyšší než opice. Ale to, co mohlo být vystupňováno, mohlo být i ubráno. Proto chtěli tenhle přístroj vyzkoušet na lidech.

Skutečná zkouška mohla trvat půlden, kdyby počáteční informace vytržené z dostupnějších oblastí mozku vypadaly zajímavě. To znamená, kdyby zkoumaný objekt stál za to, aby byl zkoumán pečlivě. Jinak stačila hodina pozorování, ale subjekt zřídka znovu nabyl dostatek původní osobnosti a paměti. Některým testovaným nezůstalo ani tolik inteligence, aby se byli schopni nakrmit. Takoví byli ve vši tichosti zlikvidováni.

Když Ix a jeho dva podřízení použili sondu rozumněji, získali kódy k soukromým spisům ve výzkumných laboratořích, ale většina materiálu se týkala jen pozemských záležitostí. Mentáti našli přísně tajné kódy, ale nezajímali se o politiku, pokládali ji za všední a předvídatelnou v extrému - i když se objevil jeden nebo dva manévry, které by Ix mohl použít, kdyby bylo potřeba.

Mezi jeho obětmi byly zbylé hlavy státu, které nešly do transportu ani je nepopravili. Státníci odhalili jména důležitých státních úředníků a měli v hlavách spoustu legračních podrobností, často až malicherných. Některé průzkumy byly přínosnější, přivedly Mentáta Ix k odhalení, jaké vědecké studie jsou právě kde prováděny. Tohle Ix hledal a dal nejvyššímu Emassi seznam.

Nejvyšší Emassi Bulent poslal své nohsledy, aby ty lidi běželi najít; ale oni se často vraceli s prázdnými rukama s tím, že jmenovaná osoba zemřela nebo asi odletěla v transportu, ale určitě ji nelze najít. Ix se rozhodl, že některé z těch lidí musí vypátrat, pokud jejich smrt nebude spolehlivě prokázána. Takže Bulent odeslal svoje nejlepší lidi, včetně několika odrodilých pozemšťanů, s instrukcemi a sliby o lákavé odměně v případě úspěchu, aby důkladně pročešali známé skryše uprchlíků.

Ix vyčerpal všechny způsoby, aby nakonec zjistil, jak málo toho pozemšťani vědí o Galaxii, vesmíru a jaké primitivní metody užívají pro vesmírné lety. Také se seznámil s teoriemi, které za to milénium své existence už prozkoumal, vylepšil nebo nechal být.

Výsledné lidské plevy, které vyšly z těchto sezení, naložili na transport a poslali na Barevi, aby byly prodány do otroctví nebo jakkoli jinak využity coby lidé téměř bez mozku.

Pak se Ix zavřel ve své lodi a začal se pečlivě probírat vším, co zjistil, v naději, že najde alespoň jednu teorii, která by mu při jeho vysoké inteligenci ukázala cestu k plodnému výzkumu.

Pro případ, že by mohli unést další loď, měli Bert Put a Balenquah letět jako pomocní piloti. Na Raisu připadlo řízení průzkumníka k Bublině a podívat se, jestli je čistý vzduch. Bert a Marrucci mapovali dalších pět oken, aby se vyhnuli orbitálnímu satelitu, a zároveň kontrolovali, jestli se v dohledu nepohybuje nějaká katenská loď.

Pro Kris bylo zároveň těžké i snadné nechat Zanea v péči Sandy. Mohla ho částečně odstavit a on už jedl i kasičky. Ale Sandy slíbila, že ho nebude nijak šidit. Kris jí mohla plně důvěřovat. Když přinesla Zanea do jeslí, připadala si jako zrádce, bylo to pro ni nezvyklé, protože se cítila rozpolcená; část jejího já toužila vydat se za dobrodružstvím a ta druhá už teď zmrála steskem po milovaném synáčkovi. V té chvíli se také objevil Pete Easley.

„Už je ho pořádný kus, že?“ řekl jen tak, když ho předávala Sandy. Zane byl vzhůru a v jednom ze svých dobrých rozmarů, čemuž bylo těžké odolat. „Ukaž, půjč mi ho,“ řekl a nedal Kris čas k odporu.

Zane byl přizpůsobivý a cizí lidé mu nevadili. Dál si spokojeně broukal v náručí Peta Easleyho, jako kdyby ho choval Zainal.

Kris, která to všechno sledovala, najednou pochopila, že jí tím Pete chce říct, že se postará o svého syna během její nepřítomnosti. Jeho vlastnický přístup byl zároveň vítaný i rušivý. Ale Kris věděla, že kdyby se stalo něco

neředvidaného, tak by Pete převzal za Zanea odpovědnost, a musela si přiznat, že na to má právo.

Na rozloučenou mu Kris vesele zamávala a objala a políbila Sandy. Pak odešla z jeslí a bouře rozporuplných pocitů se v ní postupně uklidnila, jak zaměřila veškeré své soustředění na nadcházející misi.

Raisa odletěla v průzkumníkově obhlédnout prostor za Bublinou a Zainal vedl KDL k „zadním vrátkům“. Ťukal přídí do překážky tak dlouho, dokud nedostal hlášení, že ve vesmíru není momentálně vidět nic nebezpečného. Zainal proletěl s KDL Bublinou přímo nad oblastí jižního pólu. Nebyl jediný, kdo si zhluboka oddychl, že jeho manévru nic nezabránilo a KDL mohla bez problémů vylétnout ven. Pak zamířil k nejbližšímu z pěti měsíců, aby byl co nejméně nápadný, a touto dráhou se snažil dostat co nejrychleji k cíli. Když doletěli k měsíci, změnil kurz, dostal se ven ze soustavy a zamířil k Barevi.

I přes rychlost, kterou dokázala KDL vyvinout, jim cesta trvala tři týdny. Takže bylo dost času vycizelovat role Katenů a naučit se bez přemýšlení reagovat na rozkazy a otázky. Nuzná knihovna KDL obsahovala plány kosmodromů planet, které Kateni ovládali. Bert a Balenquah se jimi důkladně probírali pro případ, že bude šance unést další loď. Scottovi ještě o tomto záměru neřekli.

„On chce válečnou loď“, prozradil Mitford Zainalovi a Kris. „Palebnou sílu.“

Zainal to zvažoval. „Možná bychom zvládli ukrást zbraně, ale dokonce i Kateni si válečné lodě dobře hlídají. Nemáme ani dostatek posádky. Možná jindy.“

Chuck a Kris na něj překvapeně civěli a on se jen smál.

„Kdo to řekl: 'Nevytahuj se'?“

„Dick Aarens?“ zeptala se Kris.

Na lodi byly mapy samotné Barevi, které vyvolaly vzpomínky u těch, kdo tam strávili nějaký čas. Obsahovaly i údaje, kolik stojí poletování na určitou vzdálenost. Jak se dohadovat s podvodníky a jak si počínat, když má dojít k potyčce.

„Kateni se pořád perou“, řekl Zainal. „Takhle řeší jakýkoli hněv. Vyhnout se tomu za každou cenu.“

„Je to jednoduché, skolit Katenu“, řekl Jurij a bez varování ukázal na Zainalovi jeden hmat z džiu-džitsu. V jedné chvíli byl Zainal na nohou a vzápětí ležel natažený na zádech a rozhlížel se kolem překvapeně a rozzlobeně.

Když mu chtěl Jurij pomoci vstát, ignoroval ho, ale jakmile se sesbíral, už se usmíval.

„Nauč nás to!“

Takže do denního výcvikového programu zařadili i džiu-džitsu a karate.

„Bude lepší nezkoušet“, a Zainal se usmál, „ubližovat rasám.“

„Jako by se o tom Farmář dověděl nebo je to zajímavé“, zavrčel Balenquah.

„My to budeme vědět a nás to bude zajímat, že se někomu ublížilo“, řekl Zainal a dal jasně nabručenému pilotovi svůj postoj.

„Od tebe to zrovna sedí“, odpověděl Set Balenquah hádavě.

„Ode mě víc, než si myslíš“, odpověděl mu Zainal.

V té chvíli Seta Mitford, který seděl přímo vedle pilota, dloubl do žeber tak surově, až zůstal bez dechu.

„Na téhle lodi je samotka“, řekl Beverly. „Chceš tam strávit zbytek cesty?“

„Dělejte si, co chcete“, řekl Balenquah, zvedl se od stolu a odkráčel pryč.

Když ho chtěl Beverly zavolat zpátky, Scott zavrtěl hlavou.

„Budeme si na něj muset dát pozor“, řekl Marrucci tiše Beverlymu. Generál i Scott přikývli. „Nemůžu přijít na to, proč se tak chová. A přitom jsme ho zase nechali letět.“

Na každého vyšla služba v kuchyňce. Katenské zásoby potravin nechávali netknuté, protože byly chuťově snad ještě horší než tyčinky přidělované vězňům při transportech. V KDL byly původně tři mrazáky: dva středně velké a jeden velký pro dlouhodobé uskladnění potravin. Ten byl teď instalovaný v jídelně a jeden z menších měli v nemocnici. Ale poslední, který tu zbyl, na cestu úplně stačil, protože Zainal předpokládal, že ho naplní čerstvými potravinami z tržnic na Barevi. Kupodivu se v katenské kuchyňce nacházelo něco jako mikrovlnná trouba, takže polévky, chleba a balená jídla, kterými jim na cestu přispěla kuchyně, se dala snadno ohřát.

V okamžiku, kdy navázali první kontakt s barevskými úřady, už všichni zdokonalili své vědomosti a schopnosti na maximum. I Balenquah uměl vyštěknout správnou odpověď. Přes temné stránky své povahy měl přirozený talent pro jazyky a Zainal s ním počítal jako s doprovodem pro Kris, až půjde nakupovat.

Mračí se jako můj bývalý šéf“, řekla Kris, „typický protivný Tudo. Vlastně ne Tudo, ale Foto“, opravila se. Zнала pojem „Foto“ už dřív, než se dověděla o rozdílech mezi Emassi a Drassi.

Když je pozdravila barevská hraniční hlídka, Zainal v roli Drassi Kubitaie štkal odpovědi a Kris rozuměla každému jeho slovu i každému slovu muže ve službě. KDL byla oficiálně KDI, protože KDL byla na seznamu zmizelých. S kódem nebyl žádný problém.

„Nepořádníci“, zamumlal si Zainal pro sebe, ale přesto byl rád, že je to tak.

Rozhodl se přeletět nad městem, aby si o něm každý mohl udělat obrázek a zorientoval se. Cestou k přistávacímu stanovišti jim o každé části města něco řekl.

Mack Su byl domnělým navigátorem a Jurij vedl stroj. Oba měli ihned plno práce s odbavovacími úředníky: Matt Dargle předal papíry a ukázal jim záznam o letu, který Zainal připravil. Jurij organizoval doplnění pohonných hmot, vody a další obvyklé parkovací procedury. Zainal rychle prošel parkovací prostory, aby měl jistotu, že se nesetkají s nějakými okamžitými potížemi, protože přiletěli jako několik týmů, které mají různé úkoly.

Coo a Slav odešli první, předstírali patetickou touhu být co nejdřív pryč od Drassi. Pess zůstal na palubě s Mattem, Bertem a Beverlym. Ti poslední dva neměli být spatřeni. Pess a Matt uměli základy barevštiny a trochu katensky, takže se nejlíp hodili k tomu, aby zůstali a zabránili neoprávněnému vniknutí do lodi. Ninety a Dowdall se měli jít podívat, jestli jsou na trhu s otroky nějakí pozemšťani. Zainal, Mitford a Scott měli jít do centra, dát si někde něco k snědku a

pár skleniček a poslouchat, o čem se tu mluví. Až Mack a Jurij skončí se svou prací, Jurij se s Marruccim, Kris a Balenquahem vydají nakoupit na trh nějaké zásoby. Některé měly být dokonce nakoupeny na lodní účet, aby mohli utratit všechny katenské peníze za jiné věci, hlavně za „plursaw“, potravinový doplněk, který potřebovali Deskiové ke své výživě. Dosavadní zásoby se tenčily a na planetě přibyla spousta dětí, které jej potřebovaly. Zainal jim sepsal seznam věcí, které mají nakoupit, aby ho mohli předložit, protože většina Tudů neumí číst ani psát, nanejvýš svoje jméno. Podepsal jej „Drassi Kubitai“. Také naučil Kris napsat piktogramy „Kubitai“ pro případ, že by se musela pod objednávkou podepsat.

V Kris byla malá dušička. Těžké katenské boty jí byly trochu velké, i když jí na druhé straně umožňovaly líp napodobit ráznou chůzi. Puchýře na chodidlech se jí zahojily teprve nedávno, ale vykračovala stejně elegantně jako ostatní z přístaviště na hlavní plochu kosmodromu. Potloukalo se tam několik Katenů a dohlíželi na Rugary a Deskie, kteří nakládali a vykládali bedny u ostatních kotvišť. Loď zaparkovaná o tři místa dál za KDI vypadala trochu jinak než ostatní. I když byla nová, měla na trupu už několik šrámů od meteoritů, ale nátěr se leskl novotou.

Marrucci šťouchl Kris loktem do žeber a díval se na loď jako na možný objekt únosu. Usmála se a špitla: „V žádném případě, José!“ Nepřestával se zubit.

Neviděli žádné pozemšťany, když vyšli ven a rozhlíželi se po poletoních. Zainal říkal, že jich tam vždycky pár postává a čekají na případné cestující. Přistoupili k prvnímu, jehož řidičem byl starý scvrklý Katen s obličejem plným jizev.

Balenquah vyštěkl nevrlým hlasem rozkazy a pobídl každého, aby nastoupili. Když pomáhal Kris nahoru, jeho dlaň spočinula na Krisině boku poněkud déle, než bylo nutné, a bručel cosi o tom, že už to chce mít za sebou. Pak se usadil vedle ní na široké tvrdé sedadlo a tlačil se na ni stehem tak, že měla sto chutí pořádně ho praštit. Ale nemohla dělat nic jiného než sedět a trpně snášet jeho pozornosti. Copak ten chlap nemá špetku slušnosti? Copak neví, že by mu nikdy nic takového nedovolila? Jen počkej, až budeme zpátky na KDL... vlastně KDI, musí si tu změnu pořádně zapsat do paměti. Poletůň se nakláněl na jednu i na druhou stranu a Balenquah toho s potěšením využíval a nepřestával se jí tlačit na nohu. Marrucci zachytil její pohled a dal jí najevo, že si Balenquahova počínání taky všiml.

Pak doletěli nad tržnici a jejich pilot se obratně vyhýbal prudce se snášejícím poletovníkům, což si Kris pamatovala jako jednu z nejnejpříjemnějších věcí, když ještě v dobách svého otroctví musela řídit. Přistáli bezpečně a řidič shrábl jízdné, které mu Balenquah podal. Pak vystřelil se svým strojem zase do vzduchu, aby se uhnul jinému přistávajícímu.

„Přestaň do mě strkat, Balenquahu,“ sykla Kris, když se vydali na obhlídku tržnice.

„Kdo? já?“

Marrucci mu dal herdu do zad a řekl mu katensky, aby si dal pozor na jazyk, a pak se, také katensky, zeptal Kris, kudy jít.

„Tady prodávají ten potravinový doplněk pro Deskie. Když nakoupíme dost, je to i s donáškou.“

„Koupíme toho hodně,“ řekl Marrucci. „Kde?“

Kris se rozhlížela a uviděla hlouček Deskiů. „Tamhle!“

„Deskiové! Fuj!“ Kris nevěděla, jestli to Balenquah myslí vážně nebo se jen tak dělá zajímavým.

Cestou minuli stánek, kde se prodávaly alkoholické nápoje, které snesl jen katensky žaludek, ale Balenquah trval na tom, aby zastavili a dali si skleničku, protože má žízeň.

„Není to dobré,“ řekla Kris a mračila se, protože to byl nejlepší způsob, jak Balenquaha vyprovokovat, aby si to pití koupil. Všechny nápoje chutnaly jak splašky, ale ať si to vyzkouší sám.

Smál se a tlačil se na ni, pak ukázal na jantarovou láhev a velkou skleničku. I stánkař vypadal překvapeně. Balenquah se smíchem plácl Kris do zad s takovou silou, že málem ztratila rovnováhu, ale protože věděla, co bude následovat, stála klidně a čekala.

Balenquah byl dokonce natolik hloupý, že se pokusil obrátit do sebe skleničku na ex. Měl se dívat na jiného Katenu, který opatrně usrkával. Když ho drsný nápoj začal pálit v hrdle, vyvalil oči a šedá plet' mu zrudla, až se Kris polekala, ale nakonec to nějak do sebe dostal.

„Říkala jsem ti, že to není dobré,“ řekla Kris hlubokým hlasem. „Tamhle mají lepší!“ Ukázala ke stánku, kde si její pán vždycky kupoval pití. Nechala Balenquaha, aby se vzpomínal z pilthu - á, vzpomněla si na název toho jedu - a vykročila k Deskiům. Měla se na pozoru před hloučky Katenů, kteří se motali po tržnici a jen čekali, aby mohli vyvolat konflikt. Marrucci čekal s Balenquahem a Jury se vydal za ní.

„Tys mu to dala,“ zamumlal anglicky, a když ho rýpla loktem, dodal katensky: „Jasně.“

Slyšeli, jak Balenquah za nimi kašle a plive, sotva lapal po dechu, jak se jeho trávicí soustava snažila vypořádat s katenským ekvivalentem rozmrazovače. Každopádně to tak i páchlo. Pilth také narušil Balenquahova mluvidla, takže se musel omezit na chrčení nesouvislých zvuků, když s Marruccim došli ke stánku, kde jeden Deski prodával plursaw. Nic jiného na stánku nebylo k dostání. Smlouvala o ceně za donášku, ale nakonec mu dobře zaplatila, když zboží ihned dodá do KDI. Tohle byla určitě ta nejdůležitější věc, kterou sháněli. Další nezbytností byla sůl. Potřebovali ji dost, aby mohli uchovávat maso. Kateni neznali cukr, takže měla sehnat velké množství octa k nakládání zeleniny. Tohle nebyl problém, protože dříve tady taky nakupovala potraviny a věděla, kde je najde. U téhož stánku si s překvapením všimla sáček s něčím, co vypadalo jako skořice, a soudku muškátových oříšků: jejich pronikavá vůně je prozradila. Přičichla ke kousku hnědé pokroucené kůry, aby se přesvědčila, že to je opravdu skořice - ačkoli jí nešlo do hlavy, kde se vzala tady na Barevi.

Pak se zeptala drsným, příškrčeným hlasem: „Co je to?“ Vrátila kůru lhostejně zpátky do sáčku a otřela si ruku o uniformu, jako by to udělal kterýkoli Katen.

Porozuměla jen polovině toho, co stánkař odpověděl, pochytala jen to, že věci pocházejí ze Země a používají se při vaření. Ať to prý vyzkouší. Předstírala nerozhodnost, až jí Marrucci poklepal na rameno a zachránil ji.

„Drassi Kubitai má rád nové věci. Zkus to.“

Měli štěstí, protože ty dvě potraviny byly tak neobvyklé a podezřelé, že se je stánkaři nedařilo prodat a už měl pocit, že nenakoupil dobře. Takže začalo smlouvání, ale nakonec koření dostala všechno a on jí ještě přidal sáček celého pepře, který se mu také nedařilo prodat. Kris nedalo příliš práci přimět ho, aby všechno doručil do KDI, a s těžší potlačovala radost nad získaným kořením. V jídelně jí pozlatí ruce. Také nakoupila litry kvalitního octa.

U dalšího stánku Kris uviděla látky všeho druhu, barev a vzorů; některé byly ze Země, což ji potěšilo i rozčililo. Kateni určitě drancují Zemi křížem krážem. Potlačila rozmrzelost a poručila si celé štůčky různých materiálů a barev pro dětské oblečení. Místní textilní průmysl uspokojil každou ženu, která chtěla nosit něco jiného než materiály určené pro katenské kombinézy, ale děti měly jiné potřeby. Kris toho nakoupila tolik, že se jí prodávác ptal, jestli obchoduje s látkami.

„Náš Drassi ano,“ řekla, jako by to sama neschvalovala, a dávala najevo, že ji nakupování takového zboží nijak zvlášť nezajímá. Poslední obchod také nabízel jehly, takže lhostejně nabrala plnou hrst balíčků a požádala prodáváče, aby jí napsal stvrzenku. „Drassi si to přeje.“ Nic víc nepotřebovala říkat. „Dodejte do večera a dostanete něco navíc,“ řekla a mrkla na něj, jak to často viděla dělávat svého pána.

Pak se rozhlédla, kde jsou její průvodci, a uviděla je u stánku s ovocem, kde si Balenquah léčil propálené hrdlo.

„Říkala jsem ti, že to není dobré,“ řekla a vzala do ruky gorohrušku. Mírně se odvrátila, aby si prodávác nevšiml, že nemá tak velké zuby jako Kateni, ukousla tuhou slupku a vyplivla ji na zem, jako by to udělal každý dobrý katenský voják. Jedno mohla říct jistě: nikdy si nemyslela, že bude ještě někdy jíst tohle výborné šťavnaté ovoce. Páni, dostala se pěkně daleko od pralesa. Ukázala na síťku plnou hrušek a zeptala se na cenu.

„Čtyři,“ řekla a začala se dohadovat o slevě jako za starých časů. Dostala je za dobrou cenu - bylo jich dost pro všechny a cestou zpět na Botany jim přijdou k chuti. Svázala síťky k sobě a přehodila si je přes rameno. Jurij a Marrucci ji sledovali. „Pak vám to vysvětlím,“ řekla jim katensky. „Tudy.“

Vešli pod podloubí, kde byly krámky obchodníků, kteří tu trvale sídlili, a otevřenými dveřmi si prohlíželi vystavené zboží. Věděla, že tam najdou železářství. V jídelně potřebovali velké hrnce a plechy na pečení. Myslela si, že tohle zboží bude k dostání právě tady a opravdu za chvíli pořídila pět obrovských kotlíků a velké plechy. Viděla další výrobky, které určitě pocházely ze Země podobně jako látky. Pokud Kateni takhle důkladně drancují, měli by mít štěstí i při shánění léků a zdravotnických potřeb. Leon Dane jim trpělivě nakreslil náčrtky nástrojů, které obzvlášť potřeboval. Bylo jich početně. Chtěla už mít nákupy co nejrychleji za sebou. Když se měnily stráže, potloukalo se po tržnici plno těch, kteří nebyli ve službě, houfovali se do hloučků, opíjeli se a vyhledávali jakýkoli konflikt. Chtěla být do té doby z tržnice pryč.

Skalpely různých velikostí a tvarů byly opravdu v jednom obchůdku pod podloubím k mání, jen ceny byly vyšší, než Zainal odhadoval. Nakoupila tolik, na kolik jim stačily peníze - skalpely, lancety a háky, malá kladívka a chirurgické pilky. Podle široké nabídky bylo lze soudit, že žádná pozemská nemocnice neunikla vydrancování. Smlouvala tak urputně, že se jí obchodník začal vyptávat, k čemu potřebuje tolik výrobků ze Země.

„Ze Země? Co to je?“ a předstírala, že to jméno hledá na rukojeti jednoho skalpelu v domnění, že jde o značku.

„Odkud jste?“

„To je jedno,“ odpověděla a lhostejně pokrčila rameny.

„Urychlí to,“ řekl Marrucci podrážděně a trhl bradou přes rameno na skupinku šesti Katenů, kteří vešli do obchodu a bezohledně si razili cestu mezi zákazníky hlava nehlava.

„Zabalte je. Máme ještě spoustu jiné práce,“ řekla a podařilo se jí pořádně si odplivnout. Otočila hlavu a odhadla rychlost, jakou se hlouček Katenů přibližoval. „Nalož Pala do poletoně,“ řekla Marruccimu. „Jurij tu zůstane.“ Nevěřila, že by Balenquah zůstal klidný, kdyby do něj tihle svalovci začali strkat.

„Proč vám to tak trvá, Foto?“ štekla na prodáváče, který pečlivě balil zboží, ale ostří skalpelů to znesnadňovala. Marrucci odklidil Balenquaha z cesty, díky pilthu nekladl velký odpor. Už držela balíček v ruce, když vtom na ni někdo odhodil Jurije. Kris narazila do vitríny se zbožím, polovina věcí se rozsypala po zemi a některé nástroje se zabodly do těla, protože skříň byla otevřená právě na té straně, kde stál. Vyl bolestí a vztekem, když si vyndával ostré předměty ze stehů.

Jurij zareagoval. Uhnul první ráně vůdce katenské skupinky a pak útočníka dvakrát dobře mířenými kopanci na česku složil na zem. Ten jenom skučel bolestí. Prodávác volal o pomoc a chňapl po cenném balíčku. Málem jí ho vytrhl z rukou, ale Kris se mu vyškubla. Když oběhl pult, celý zakrvácený, Kris ho kopancem do břicha odmrštila do další skleněné vitríny. Slyšela, jak řve, když se mu střepy zabodly do zadku, ale nedbala toho.

„Padáme!“ křikla dobrou katenštinou; strachem jí vyschlo v hrdle. Chytila Jurije za uniformu právě v okamžiku, kdy praštil dalšího Katenu po zádech.

Několik kumpánů skučícího a nadávajícího rváče se za nimi rozběhlo, ale Kateni nejsou dobří běžci a Jurij s Kris měli spoustu důvodů, aby běželi, co jim nohy stačily.

Málem přitom minuli Marrucciho, který se pro ně vracel, a tak všichni uháněli k poletoni, kde sklesl Balenquah, oběť katenského alkoholu.

Ale jeho stav - nebo spíš pach, který z něj vycházel, a rozdrčené gorohrušky v síťkách, které měla Kris přes rameno - přiměly řidiče, aby je co nejrychleji dopravil na místo určení, čili do kosmodromu. Když dorazili, bylo tam už i dodané zboží a Pess právě držel v každé ruce jednu roli látky a nakládal věci do lodi.

„Došlo plursaw?“ zeptala se Kris a hnala se úzkou chodbičkou.

Pess se zazubil a přikývl. Pak řekl barevsky: „Jako první. A podívejte, ptej se. Já říkám Drassi rozkazy. Nevím, co rozkazuje.“

No, mohla doufat, že ji nikdo neslyšel mluvit anglicky. Marrucci a Jurij vytahovali z poletoně Balenquaha, který byl v limbu. Vrátila se, aby zaplatila řidiči poletoně.

„Jsme tu první?“ zeptala se Pesse, když mu pomáhala uložit látky a přesvědčila se, že jsou tam i jehly.

Pess přikývl. „Co se stalo pilotovi?“

„Pil pilth,“ odpověděla. Pak se zasmála a řekla: „Varovala jsem ho, že to není dobré.“

Pess se zešířila usmál a jí se podařilo odvrátit pohled od té rozzívnuté jeskyně s nazelenalými dásněmi, aniž by ho urazila.

Beverly a Bert Put vyšli z úkrytu, a i když vypadali trochu zaraženě nad dobrodružstvím, o kterém si nechali vyprávět, neubránili se smíchu nad Balenquahovou nehodou. Pochválili její nákup, nejvíce ocenili koření, sůl, ocet a pepř.

„Museli jsme přestat, protože se tu potuluje banda Katenů, kteří se chtějí prát,“ řekl Jurij. „Půjďme pro tu elektroniku zítra,“ dodal a podíval se na Kris, jestli to schvaluje.

Kris nabídla gorohrušky a všichni se shodli na tom, jak je to ovoce dobré. „Můžeme schovat jádérka a vypěstovat si vlastní keře na Botany,“ řekla a hledala něco, kam by jádra uložila. Zároveň se zeptala, jestli se ozvaly i další skupinky.

„Zainal se ohlásil, když s Mitfordem došli do restaurace. Co a Slav se taky ozvali,“ řekl jim Beverly. „Ale měli poplašené zprávy.“

„Jak poplašené?“

Beverly a Bert si vyměnili nejistý pohled.

„Není potřeba na nic čekat,“ pobídla je Kris, ale žaludek se jí sevřel strachy.

„Je tu velká spousta pozemšťanů, kteří čekají, až je odvezou.“

Odmilka.

„To přece není nic nového,“ řekla tázavě.

„Coo říká, že jim někdo ublížil,“ a Beverly si poklepal na čelo. „Sedí nebo stojí a nemluví.“

„Cože?“

Ona, Jurij a Gino zareagovali současně a užasle na Beverlyho třeštili zrak.

„Coo říká, že slyšel, že jim vymazali mozky.“

„Eosi mají vymazávané mozky?“ zašeptala ohromeně.

„Víš to Zainal?“ zeptal se Marrucci stejně šokovaně.

„Coo říká, že se o tom mluví, ale ne nahlas. I Kateni. Zainalovi se to také donese.“

Marrucci jadrně zaklel, aniž by se v čemkoli opakoval. Jurij pod šedým makeupem vypadal bledý. Už se mu také na některých místech odlupoval a Kris bezděčně napadlo, že mu musí připomenout, aby si ho upravil, než zase půjde ven.

„Zainal neudělá nic drastického, dokud se s vámi neporadí, že?“ zeptala se Kris Beverlyho. „Co si Eosi představují, že vydolují z lidské mysli? Nic o nás nevědí.“

„Coo říkal, že to jsou starší lidi, hlavně muži. Žen tam není mnoho...“

„Vědci, to se vsadím,“ řekla Kris a Beverly smutně přikývl. „Ach bože, co jsme to začali?“

Beverly jí konejšivě stiskl dlaň. „Začali jsme vzpouru, Kris, takovou, jakou jsme chtěli začít už na Zemi a nemohli jsme.

Ale Zainal věděl a ví, jak na to.“

„Ale za jakou cenu!“ sevřela dlaně, jako by v nich zadržovala bolest viny.

„Copak někdy byla válka bez obětí?“ řekl Jurij ponuře a bezmyšlenkovitě si pohrával s trochou rozlité vody na stole, až ji rozmazal do pravidelné skvrny.

„A co Ninety a Dowdall?“

„Říkají, že ohrady jsou plné pozemšťanů. Taky slyšeli o těch živoucích mrtvolách,“ řekl Beverly. „Už jsou na cestě zpátky, aby tu byli dřív, než se vymění stráž.“

„Dowdall si to pamatoval, že?“ řekla Kris a s uspokojením přikývla.

Zainal, Scott a Mitford se vrátili zamlklí a jejich mlčení vypovědělo o tragédii víc než slova. Zainal si nejdříve odstranil maskovací vycpávky.

„Podařilo se nám vniknout do jednoho skladiště,“ Scott a sesul se do židle. Obrátil do sebe skleničku whisky, kterou Kris hned všem třem nalila. „Poznal jsem pár tváří, které si pamatuju z novinových článků. Vy byste asi poznali víc lidí, Johne a Gino. Ti, co jsem poznal, byli významnými osobnostmi v kvantové fyzice, významenali se při transplantacích orgánů a aplikaci laseru.“

„Laser se dá použít i jako zbraň,“ zamumlala Kris.

„Eosi už takové zbraně mají,“ odpověděl Zainal tiše.

„Vzpamatuji se... z toho?“ zeptala se Kris.

Zainal zavrtěl hlavou, ale dodal: „Záleží na tom, jak dlouho byli podrobeni té zkoušce. Eosi mají málo soucitu.“

„Ale další zprávy jsou kupodivu dobré,“ řekl Scott a zaplašil tu deprimující představu. „Země pokračuje v odporu a Kateni drancují v obrovském měřítku.“

„Napadlo mě to,“ řekla Kris. „Koupila jsem muškátový oříšek, skořici, pepř, sůl, spoustu látek vyrobených na Zemi a jehly, chirurgické nástroje: nepochybně součástí jejich kořisti. Neměla jsem s sebou dost peněz na všechno, co Leon chtěl. Máme ještě na útratu?“ zeptala se Zainala a ten přikývl.

„Žádná elektronika?“ zeptal se znepokojeně Scott. „Tu potřebujeme víc než chirurgické nástroje.“

„Pokud Kateni loupí tak, jak to vypadá, že loupí, najdeme veškerou pozemskou elektroniku, na kterou si vzpomeneme. Ale narazili jsme na skupinu Katenů, kteří nebyli ve službě,“ řekla Kris a Zainal zabručel. „Tak jsme zmizeli.“

„My taky,“ řekl Dowdall. „Je jich tu plno. Máme štěstí, že se nám podařilo zaparkovat.“

„Nějaké problémy?“ zeptal se Zainal.

„My ne,“ zazubila se Kris. Dowdall taky.

„Kde je Balenquah?“ zeptal se Scott a rozhlížel se.

„Vyspává opici, protože si dal plnou sklenici pilthu,“ odpověděla Kris a pořád se škodolibě zubila.

Zainal vybuchl smíchy.

„Říkala jsem mu, že to není dobré,“ řekla Kris a Jurij a Marrucci vyprskli.

„Dobře mu tak,“ řekl Marrucci, ale Kris se na něj podívala, takže to nerozebíral.

„Sehnali jste plursaw pro Deskie?“ zeptal se Zainal. Přikývla.

„A za dobrou cenu. Nechala jsem ho doručit co nejvíc. Pess už většinu uložil. Drassi říká,“ usmála se na něj kvůli účinku toho záhadného vysvětlení.

Coo a Slav se pak vrátili; Slav měl přes jedno oko šrám a Coo byl po štíhlém těle celý odřený.

„Potíže?“ zeptal se Zainal a vyskočil.

Coo mávl rukou. „Parta Katenů. Nenávidí cizince.“

„Nenávidí kohokoli,“ řekl Dowdall přesvědčeně. „Ukaž, ošetřím ti ten škrábanec, Slave,“ vzal ho k lékárnice, kde bylo pár základních věcí. Slav vydržel ošetření, ačkoli hnědé antiseptikum, které Kateni používali, páliło jako oheň - dokonce i Kateny.

„Špatné zprávy,“ řekl Coo a přisedl si k ostatním u stolu.

Mitford připravil bylinkový čaj, když Coo zdvořile odmítl nabízený alkohol.

„Jdou i po vašich lidech?“ zeptal se Scott.

Coo zavrtěl hlavou. „Neděláme stroje.“

„Moji lidé musí pracovat ve hluku,“ řekl Slav a rozhořčeně se škrábal na chlupaté hrudi. „Jsme silní.“

„Vy na Zemi nepracujete dobře,“ řekl Coo s úsměvem. „Moc problémů.“

„My děláme problémy,“ řekl Slav. „Když někdo řekne slovo.“ A podíval se ostře na Mitforda.

„Kdyby se všechny porobené menšiny vzbouřily ve stejnou chvíli, Eosi by měli co dělat, aby to zvládli,“ řekl Scott a kochal se tou představou.

Zainal však něco zabručel a zavrtěl hlavou. „Další ubližování rasám“

Scott bouchnul pěstí do stolu, až skleničky poskočily. „Ksaku, Zainale, už došlo k ubližování rasám, odnesli to moji lidé. Viděl jsi, v jakém jsou stavu! Kolik dalších bude nahnáno na stejnou proceduru? A pak je prodají jako bezduché mrtvoly a zemřou kdoví kde.“

Kris nikdy neviděla, že by Scott dal takový průchod svým emocím, ale sotva si dovedla představit tu hrůzu, když jsou ti nejlepší lidé s nejlepšími mozky proměněni v pouhé imbecily.

„Eosi hledají nápady u vašich lidí,“ řekl Zainal a podle rozčileného výrazu v jeho jindy neproniknutelné tváři bylo znát, že soucítí s oběťmi a souhlasí se Scottem. „Když nenajdou žádné, které mohou využít, přestanou.“

„Kdy,“ řekl Scott se zvláštním důrazem na počáteční slovo, „to bude?“

„Dnes jsem nic neslyšel. Zítřka můžeme jít jinam a poslouchat, případně se vyptat.“

„A všichni ti... zubožení lidé?“ zeptal se Scott s takovým upřímným žalem, že Kris zahlédla v jeho očích i slzy.

„Můžeme udělat něco i s tímhle,“ řekl Zainal pevně. Pak se obrátil ke Kris a Marruccimu. „Zítřka brzo ráno sežeňte drát, plasty a tu elektroniku. Buďte připraveni, jestliže zařídím.“

„Co zařizuješ?“ zeptal se Mitford, i když výraz jeho obličeje Kris prozradil, že už má nějaké podezření.

„Jak se dá pomoci. Farmářům se nelíbí,“ zdůraznil Zainal to slovo, „ubližování rasám. Ukážeme jim, co se může stát.“

„Vezmeme je s sebou k nám?“ začal Scott a jeho obličej se na zlomek vteřiny rozjasnil, než si uvědomil, jak složité by to bylo řešení. Jak bychom se mohli postarat o tolik nemohoucích lidí?“

„Nějak to uděláme,“ řekla Kris tak ostře, až sebou Scott trhl. „Kolik jich tam je?“

„Stovky,“ řekl Scott a bezmocně mávl rukou.

„Ne všichni jsou na tom zle,“ řekl Zainal. „Ale bez pomoci a péče zemřou v dolech a na polích.“

„Nemůžeme je tu nechat, pokud je můžeme vzít s sebou,“ řekl Dowdall rozhodně, rozhlédl se po ostatních a čekal jejich souhlas. Dokonce i oba Deskiové a Slav byli pro.

„Zainale, všiml sis té druhé lodi, jako je naše, která stojí o pár míst dál řekl Marrucci a oči mu svítily.

Bert Put, který celou dobu mlčel, se narovnal upřel na Zainala pohled plný očekávání.

Ten přikývl a v koutcích úst mu zahrál úsměv. „Možná dnes večer navštívím strážného a trochu spolu popijeme pilthu.“

„Ne,“ řekl Mitford s ďábelským úsměvem, „na to je zvyklý. Vezmi trochu našeho pití.“

Následujícího rána jim u snídaně Zainal předložil dobré zprávy, které získal během včerejšího večerního rozhovoru.

Většina posádky KDM byla na dovolené na pobřeží, protože právě dorazili z velké cesty, která mimo jiné zahrnovala i Zemi. Přivezli dvě paluby zmrazených pozemšťanů na trh s otroky a kořist, která bude brzy k dostání na barevských tržnicích. Na palubě zůstali jen dva z posádky a střídali se ve stráž. Neměli z takové služby radost, ale mají být za dva dny vystřídání. Podle zaběhnutého zvyku měla loď už znovu natankováno a zásoby byly doplněny. Dozvěděl se, že už je sestavena posádka pro další let na Zemi: naložit náklad, protože katenští vetřelci systematicky bílí skladiště a zásobárny a bylo jim jedno, jestli se jim uloupené věci hodí nebo ne.

„Ať už Eosi doufali, že najdou na Zemi cokoli, nenašli to, co hledali,“ řekl Zainal. „Ani informace. Možná dokonce odtáhnou.“

„Cože?“

„Opustí Zemi?“

„Hurá, ukázali jsme jim, co proto.“

„Žádný spěch,“ řekl Zainal a zvedl ruce, aby je utišil. „Vaše Země už možná nikdy nebude taková, jaká bývala.“

„Tak ji vylepšíme, až se vrátíme domů,“ řekl Beverly s odhodlaným výrazem ve tváři.

Zainal na to neřekl nic. „Taky jsem se dozvěděl, že manažer kosmodromu má plno práce, protože je tu velký provoz.“

„Což znamená, že důkladně nekontroluje každou loď?“ zeptal se Beverly.

Zainal přikývl. „Máme štěstí, že jsme přiletěli právě teď.“

„Kéž bychom ho měli i při odletu,“ zabručel Mitford. „Když budeme mít všechno, co potřebujeme, můžeme odletět dnes večer? Něco mi říká, že už jsme toho štěstí měli ažaž. Když jsme se vraceli, viděl jsem až moc opilých Katenů potloukajících se kolem. Byl jsem rád, že nejdemě pěšky.“

Každý se podíval na Zainala. Zaváhal a pak přikývl. „Raději dřív než později, ale především,“ a zvedl jeden prst, „se nevrátíme s prázdnou.“

„Takže když jsou na KDM jen dva z posádky, mohli bychom ji unést?“ zeptal se nedočkavě Gino.

Mitford jen znechuceně zahučel, ale Scott se dychtivě naklonil dopředu.

„Mohli bychom?“

„Myslím, že by to bylo velice snadné. Gino může být kapitán. Balenquah...“ a Zainal se rozhlédl, kde Balenquah je.

„Bylo mu celou noc špatně,“ řekl Mitford kysele. „Nebude nám teď k ničemu. Já si v pilthu jen smočil jazyk a to mi stačilo, abych věděl, že to nemám pít.“

„Říkala jsem mu, že to není dobré,“ řekla Kris s nevinným výrazem v obličeji.

„Což ho jenom pobídlo, aby to ochutnal, co?“ zeptal se Mitford s potměšilým pohledem.

„Zasloužil si to...“ začal Gino Marrucci, ale Kris ho pod stolem kopla. „Je to paličatej mrzout,“ dokončil pilot místo původní věty, kterou chtěl říct.

„Dobrá,“ řekl Scott a vrátil se k důležitým věcem, „zjistíme, co se dá udělat pro ty... postižené. Souhlasíte?“ Podíval se na Zainala a ten přikývl. „Máš ten seznam nákupů ze věcejška, Kris? Dnešní doprovod ti bude dělat Mack Su, Ninety a Marrucci. Sežeňte veškerou potřebnou elektroniku...“

„Seženeme jí spoustu,“ řekla Kris zamračeně. „Včera jsem se jen tak zběžně dívala, ale všude jsem viděla výrobky od nás.“

„Dobrá,“ řekl Mack, „to znamená, že rychle seženeme to, co potřebujeme. Udělali jsme všechno možné i nemožné s farmářským materiálem. Ale dokázali bychom o hodně víc s věcmi, které známe, ne? Co říkáš, Dowdalle?“

„Taky sežeňte víc příručních vysílaček,“ a Zainal poklepal na katenský komunikátor. „Potřebujeme všechno, co se může hodit i jako náhradní díly.“

Kris mu podala tužku a tenký kousek plastu, které Kateni používali na poznámky. „Napiš nám další seznam, Drassi Kubital!“

Zainal se zašklebil. „Neumím to katensky,“ přiznal smutně.

„V katenštině neexistuje slovo pro náhradní díly?“ zeptal se Mack a smál se.

„Á, už vím,“ Zainal obratně vykroužil piktogram se všemi ocásky a ozdůbkami. „To znamená všechno, čím se dá opravit elektronika.“ Podíval se na to. „Myslím.“

„Už jsme úplně přejinačili správného katenského jinocha?“ zeptal se Mack rozmarně.

„Úplně,“ souhlasil Zainal srdečně. „Pojďme udělat... kon... kon něco plány...“

„Kontingenční plány?“ zeptala se Kris.

„Jo. Pro případ, že budou dvě zásluky lidí do dolů nebo kolonií nebo co s nimi chtějí udělat. Jsme připraveni vzít si to na starost,“ řekl Zainal. „Zavolám Chuckovi a řeknu mu, kam přiletět s KDM. Vy pak, seržante, vezmete strážnému ve službě další pití. Ten druhý bude spát. Budete vědět, co dělat. Pak Gino, Beverly, Co, Pess a Slav vniknou na palubu jako posádka. Berte a Gino, buďte připraveni vzít loď tam, kam vám řeknu.“ Prohrábl hromádku map a lejster, až našel mapu, kterou hledal. „Tady jsou ohrady pro otroky, ale vy musíte město obletět, ne přeletět.“

„Nepotřebujeme celní odbavení před startem?“ zeptal se Gino.

Zainal se pleskl do čela a sykl.

„Až zajistíme KDM, můžu se vrátit a udělat to, Zainale,“ řekl Mitford. „Nauč mě, jak se katensky řekne náklad otroků. Umím to jen barevsky.“

„Použij barevštinu, když bude potřeba,“ řekl Zainal a mávl jednou rukou, že to je jedno, protože úředníci budou umět oba jazyky. Pak s rozhodností vstal. „Hodně štěstí.“ Zvedl palec a zasmál se, když se jeho oči setkaly s Krisiným pohledem.

„Do práce!“ řekla Kris, když všichni vstali. „A dejte pozor na barvu na obličeji, až se začnete potit, hoši. A proboha, stáhněte si čepice do očí. Žádný Katen, kterého jsem kdy viděla, neměl modré oči, a už vůbec ne hnědé.“

„Slave, Pessi, Co, vy hlídejte loď,“ zněl Zainalův poslední rozkaz, než zamířil k východu.

Kris s Dowdallem, Mackem a Ninety chytily jediný poletůň, který před kosmodromem zbyl. Jeho řidič bručel, že tržnice ještě není otevřená.

„Ten obchod, kam jdu, už má otevřeno,“ odpověděla Kris barevsky. „Drassi to tvrdí.“

To zabralo a Katen už nic nenamítal. Neměl levou ruku, místo ní měl něco podobného háku, ale poletůň se dal snadno řídit jednou rukou. Dostávali tady licenci na taxi jen tělesné postižení?

Když poletůň zamířil k tržnici, všichni si všimli, že z různých míst stoupá k nebi kouř.

„Hodně bitek?“ zeptal se Ninety barevsky, usmíval se, ale dával si pozor, aby neodhalil zuby.

„Hodně,“ odpověděl Katen ve svém jazyce kyselým tónem. „Devět lodních gangů. Největší bitky za posledních několik týdnů.“

Což znamenalo, že ti, kdo přežili, budou pravděpodobně vyspávat opilost a zranění z šarvátek. Nebo se budou schovávat po předepsaných čtyřiašestech hodin. Štěstěna stojí při nich, zadoufala, ale neodvážila se doufat nahlas. Většina tržnice, kde byli včera a nad kterou teď přeletěli, se proměnila v trosky - spoušť, převrácené stánky a mezi tím vším se přehrabovali prodáváci a vybírali to, co by se ještě dalo prodat. Když přeletěli nad řadou domů, která oddělovala obě tržnice, uviděla, že celá oblast je vyzdobena proužky látek, nejspíš z některého obchodu, kde byla včera.

„Hoši si užili spoustu legrace,“ zamumlal Ninety a hned dostal od Kris do žeber za to, že mluví anglicky. Omluvně obrátil oči v sloup, ale řidič si toho nevšiml.

Třetí tržnice nebyla tolik poničená, takže zamířili tam. Bylo to možná proto, že stánků s alkoholem a potravinami tady nebylo tolik. Ale jedna část také vypadala jako srovnaná se zemí.

Kris jen doufala, že to je část, odkud nebudou nic potřebovat.

„Dostanete další ticco, když počkáte,“ řekla řidiči drsným katenským hlasem. Mluvila tak, protože v případě potřeby uměla katenštinu napodobit dokonale, i když ji bolelo v krku od včerejšího chraplavého smlouvání.

„Jenom jeden?“ protestoval.

„Počkejte a uvidíte,“ řekla a nechala to na něm. Podala mu menší minci a ukázala na stánek, kde se prodávaly horké nápoje a téměř nestravitelné katenské pečivo.

To ho dostatečně rozradostnilo a ona mohla odkráčēt s ostatními shánēt náhradní součástky.

Čtyři krámky s výklady nabízejícími výběr součástek byly zavřené. Přišli k pátému na delší straně tržnice; majitel tam zametal součástky a tvářil se nad způsobenou škodou nezúčastněně. Mack a Dowdall mrkli na Kris a Kris na ně sykla, aby nevypadli z role.

„Prodáváte?“ zeptala se a předstírala hloupého katenského Tuda.

„Copak to tak nevypadá?“ odpověděl rozzlobeně a ukázal na spoušť kolem. Pokračoval v rozzuřeném monologu a přecházel střídavě z barevštiny do katenštiny.

Kris mu ukázala Zainalův piktogram. „Máte nějaké?“

Prodavač přerušil svou tirádu, co provede s tou bandou, která mu proměnila krámek v kůlničku na dříví, a podezíravě si ji změřil. Pak obrátil pozornost na Macka a Dowdalla, kteří láskyplně sbírali všechno, co nebylo poškozené.

„Mám všechno, co je potřeba k opravám. A pak nějaké... pokud to všechno nerozbili.“

Odložil koště a vedl je krámkem dozadu, otevřel nějaké zadní dveře a ukázal jim nerozbalené kartónové krabice, všechny s čárkovými kódy a s názvem výrobku v angličtině, francouzštině, němčině a možná v japonštině nebo čínštině... Kris to nerozeznala.

„Á, hodně nepoškozených,“ vykřikla. „Drassi je chce.“

„Všechny?“ Prodavač vypadal potěšené i podezíravě.

„Drassi Kubitai obchoduje,“ řekl Dowdall a mrkal, když začal vytahovat krabice z regálů a rovnat je doprostřed místnosti. Oči mu tak zářily nad úspěchem, že Kris si vztekle stáhla do čela vlastní čepici, aby ho varovala. „Kubitai z nás bude mít radost,“ řekl barevsky a odvrátil tvář.

„Ne všechno, jen vzorky na ukázkou. Kolik?“ začala Kris, poklepávala na krabice, které Dowdall vybral.

Mack ještě dělal užší výběr. Vzrušeně dýchal, ale měl na paměti, že nemá zvedat hlavu. „Doručujete?“

„Pcha! Když musím uklidit tohle a zamknout, než zas přijdou?“

„Kubitai chce komunikátory, Drassi?“ zeptal se Mack a vrátil se s krabicí ze zadního regálu. „A dráty?“

Kris předstírala, že se dívá do seznamu. Prodavač ukázal na správný piktogram.

„Tady, hlupáku,“ řekl a žluté oči mu zasvítily, jak začal uvažovat, že by ji mohl ošidit na cenách.

„Počítám dobře,“ řekla a posunula si čapku do čela, aby jí zastínila oči, ale dívala se na něj divoce. „Budu brzo Drassi. Uvidíte.“

„Ha!“ odpověděl, ale začal sunout krabice dopředu. „Máte dopravu?“

„Poletoš,“ řekla. „Přivolám ho.“

Musela sehnat řidiče, který si opravdu pochutnával na jídle za její peníz. Když uviděl, kolik je toho naskládáno v tříšti před zdemolovaným krámkem, zavrtěl odmítavě hlavou.

„Zavolejte ještě někoho,“ řekla Kris a ukázala na palubní desku. „Drassi Kubitai z nás bude mít radost. Dostaneme dlouhou dovolenou na pobřeží.“ Pyšně odkráčela do obchodu najít Dowdalla, který vypadal ustrašeně.

„Nebude nás podezírat, když toho objednáme tolik? A prověřovat KDI?“ šeptal sotva slyšitelně.

„Pravděpodobně ano, a pokud budou mít úřady čas mu na to odpovědět, bude vědět, kde KDI parkuje,“ zamumlala. A když uviděla koutkem oka prodavače, štipla Dowdalla do paže. „Dělej! Žádná práce, žádná dovolená!“

Ale chtivost - a asi telefonát na kosmodrom, aby si ověřil, že KDI s Drassim Kubitaiem tam opravdu je - vedla obchodníka k tomu, aby tu velkou objednávkou povzbuzoval.

Kris ve vši vážnosti smlouvala, byla to součást je jí role, protože nebyla jen takový hloupý poslíček. Neměla ponětí, kolik by ty součástky stály na Zemi, ale Mack byl mírně omámený, co se rozsahu nákupu týkalo. Už měli na hromadách i laptopy. Na co by Katenům takové věci byly? Sotva přečetli příručky, jak by mohli vědět, co znamenají ikony? Ona sama měla na vysoké co dělat, aby zvládla svou 286 IBM. Všimla si, že už jich tam je nachystaný celý tučet i s ostatními součástkami a několika krabičkami disket. Nábožně doufala, že nebude muset vysvětlovat, proč tohle nakoupili. Byl by to pro ni tvrdý oříšek v katenštině a barevštině.

Handrkovala se a nakonec udělala svou značku na sbírku piktogramů, která vylezla z jeho elektronické pokladny. Také přidala piktogram pro Kubitai, který jí Zainal ukázal; a teď mu byla vděčná za jeho prozíravost.

Pak naložili všechny krabice do poletošů. Jejich řidič odhadl, že na takový náklad musí přivolat dva další, ne jednoho. Celou cestu přes město se Kris nutila do veselých myšlenek, hrozila se, že se mezitím mohlo něco stát a že je chytí vojenská hlídka nebo někdo z kosmodromu, anebo se stane nějaká jiná nepředvídaná událost. Ale bez problémů se dostali na svoje parkoviště a začali vykládat zboží. Mitford, Gino, Slav, Coa a Pess přispěchali na pomoc, aby se celý proces urychlil, a Gino hvízdal, když uviděl ty hromady věcí.

„Kateni neumějí pískat,“ řekla Kris v bezpečí lodi.

„A jéje.“

„Žádná zpráva od Zainala?“

Gino zavrtěl hlavou, vybíhal zpátky na rampu a mumlal si nesrozumitelná slova, což mohly být huhlavé katenské kletby, a často zabručel „Drassi říkal.“

Už byli skoro hotovi s vykládkou, když se do otevřeného poklopu vypotácel Balenquah, šedý obličej zbrázděný stružkami potu, šedá barva z vlasů se mu v noci otířela o polštář a vůbec nevypadal jako žádný Katen.

Mitford se vzpamatoval první. „Nemocný! Zpátky! Dowe, Nine, odvedte ho!“ Ti dva odvěkli pilota z dohledu a on měl čas zablábolit něco na protest, než ho někdo praštil. Mitford zakoulel očima na Kris, která stála proti dvěma užaslým řidičům poletůň.

Pochopila Mitfordovu poznámku, dovtipila se, zavrtěla hlavou a cítila se najednou taky dost špatně.

„Velmi nemocný. Pozemšťan nemocný,“ řekla, nepřestávala vrtět hlavou a přinutila rozklepané nohy, aby ji přinesly zpátky na rampu. Už zbývalo uložit jen pár krabic.

„Velitel doku to ví?“ zeptal se jednoruký Katen a v jeho zakalených žlutých očích se objevil podezřivý výraz.

„Velitel říká nechat ho na palubě a vzít zpátky na Zemi,“ řekl Mitford a odvracel tvář od Katena. „Nechat ho tam.“

„Drassi říká, že dnes odjíždíme,“ dodala Kris z dobré vůle. „Pojedu na dovolenou k moři! Říkala jsem Balovi, že to není dobré tady.“

Dala řidičům dostatečnou odměnu, aby byli spokojeni, vyměřila sumu tak, aby nebyla nuzná a nerozzlobila je, ale aby zároveň nepůsobila jako nějaký úplatek. V duchu poděkovala za ty hrozné výpravy za nákupy se svým někdejší katenským pánem, díky čemuž se naučila mnohému užitečnému.

Když oba zmizeli z přistávací plochy, šla si rovnou nalít pořádnou skleničku whisky. Dowdall a Ninety šli za ní a beze slova jí vzali láhev z rukou.

„Přivázali jsme ho,“ řekl Dowdall. „Ten zatracenej arogantní blbec nás málem přivedl do průšvihů.“

„Možná se mu to ještě povede,“ řekl Mitford a natáhl se po láhvi. „Nejsem si jistý, že nám to ten jednoruký zbaštil.“

„Jo, ale proč by podezíral vojáky v katenské uniformě, že jsou něco jiného než Kateni?“ zeptala se Kris, protože chtěla, aby ji někdo uklidnil.

„To je pravda,“ řekl Mitford.

„Je tam bezpečno?“ šeptali Beverly a Bert Put ze své kajuty.

„Zatím jo,“ řekla Kris a posadila se, protože snad nikdy neměla nohy tak vratké. Položila si hlavu do dlaní. „Už nikdy nechci zažít nic podobného.“

Naléhavé zabzučení vysílačky na můstku je všechny polekalo. Beverly a Mitford se pokusili vecpat se do dveří oba najednou, i když seržant se nakonec mrštně uhnul, aby generál mohl projít jako první.

„Schkelk?“ zareagoval Beverly jako správný Tudo, když podle klíče otevřel lodní vysílačku. „Díkybohu.“ Kris

natahovala krk k můstku a viděla, jak se mu očividně ulevilo. Ale jen na okamžik - pak se napřímil a naléhavě gestikuloval na ostatní, aby šli za ním. „Ano, ano, slyším tě. Jak vypadá v katenštině čtyřicet sedm proboha?...Aha.“

Chňapl po notýsku, který mu teď Mitford přidržoval, protože on držel vysílačku. „Tlustá nahoru, dvě překřížené, tři škrty dole a malý čtvereček vpravo na konci dvou škrťů doprava. Mám to. To je pro KDI?“ Beverly se začal usmívat a s úlevou si vydechl a celý se uvolnil. „Díkybohu,“ zašeptal. „Dobrá, takže je tam jen jedna změna, není tam čtvereček, ale kolečko mezi těmi dvěma škrty dolů?... Mám to. Buď tam co nejdřív, ať můžeme co nejrychleji dostat povolení opustit parkoviště. Vyhlížejte nás.“

Ukončil rozhovor.

„Kontingenční plán. Mitforde, vezměte další láhev kořalky a běžte na návštěvu. Gino, Co, Slave, Pessi a Ninety, poflakujte se kolem, jako že se nudíte. My poletíme zachránit nějaké lidi. Snad v nich zůstala aspoň jiskřička vědomí. Budeme čistit věznice.“

„Vím, jak se otvírají paluby,“ řekla Kris a chytla Ninetyho za ruku. „Raději ti to ukážu. Doufejme, že je to stejné jako na našem vraku.“

Ovládací páky byly na stejném místě u poklopu, ačkoli vypadaly v mnohem lepším stavu.

„A budou pod vlivem drogy a tak?“ zeptal se Ninety nervózně.

„Doufám. Přežijí to líp, když budou,“ řekla Kris a záměrně nemyslela na ten proces a na těla, která budou krátce obývat čtyři stísňená poschodí paluby. „Podívej se ven, Ninety, jen pro případ, že bychom měli nečekanou návštěvu,“ řekla, sundala ze svého opasku vysílačku a podala mu ji.

KAPITOLA TRINÁCTÁ

Všechno proběhlo dobře, přestože šlo o kontingenční plán horkou jehlou ušitý a spěšně provedený. Ale v té době se v prostorách kosmodromu pohybovali i další Kateni, nakládali a vykládali lodě nebo dohlíželi na Rugary, kteří tuhle práci zastali. Využili toho, že Bert Put je dost vysoký, zamotali jej do příkrývek a Dowdall se Slavem jej dopravili do KDM; nadávali při tom na Drassi a jejich neustálé stěhování nákladu sem a tam. Pak se vrátili na palubu KDI.

„Jednoduchý jak facka,“ řekl Mitford, když se vrátil na KDM. „Dopředu a doprostřed, Berte. Zvedneme zadky z téhle díry.“

„A co Zaínal a Scott?“ zeptal se Ninety.

„Setkáme se s nimi na rampě čtyřicet sedm a čtyřicet devět, až nabereme naše pasažéry. Teď se musím ohlásit na celním oddělení a vyřídít odlet.“

Když se Bert usadil na kapitánském postu, Beverly se ujal řízení stroje a Mitford se spojil s celníci. Kris ho sledovala, jak je celý napjatý a obrací oči v sloup. Nastane nějaký zkrat, kterého se celou dobu obávala a který je prozradí? Bála se, kolena se jí podlamovala.

„Nemocný?“ vykřikl Mitford katensky a zaklel s nečekanou plynulostí, aby zvýšil věrohodnost. „Ano, pozemšťan, nemocný.“ Mluvil znechuceně. „Naložili jsme ho s ostatními. Oni nepoznají,“ podařilo se mu ďábelské uchechtnutí.

„Kotik. Ten.“

Hvízdl, když ukončil spojení. „Ten řidič byl ale podezřívavý! Pojďme odsud vypadnout, než se někdo přijde podívat na našeho nemocného vojáka ze Země.“

Zvedni ji maximálně do tisícovky, Berte. To je naše přikázaná výška.“

Mitford udělal na Kris posunek, že mají kliku, popadl další láhev whisky, takže už jim na cestu zbyly jenom dvě, a nedbalou chůzí se vrátil do právě unesené lodi.

Bert zahájil všechny startovací úkony, zapnul sirénu, aby upozornil posádku, když mu nahlásila, že je do posledního muže na palubě, zavřel poklop a nastartoval motory, jako by celý život nedělal nic jiného. KDI se bez problémů vznesla, Bert srovnal kurz a plocha pod nimi se začala zmenšovat. Vzhledem k dopravnímu ruchu v tomto vzdušném prostoru mohli použít jen malé pomocné rakety, takže se zdálo, že bude trvat dlouho, než obletí město, které se pod nimi rozprostíralo a táhlo se k vzdáleným polím a lesům. Viděli velké stroje, které na okrajích Barevi kácely stromy a hrnuly na hromady kamení a balvany, aby rozšířily plochu velkoměsta. Jak by ne, pomyslela si trpce Kris, když je tu potřeba uskladnit taková kvanta produktů z drancované Země.

Kolem se mihaly poletoně a uhýbaly na poslední chvíli před velkou lodí, až se z toho Kris tajil dech.

„Nevidí dovnitř,“ snažil se ji uklidnit Bert. „A ihned ti tohle místo předám, když nás zastaví. Nechtěla by sis zkusit chvilku řídit tuhle nádhru?“

Jeho vtípkování ji trochu rozptýlilo, ale zůstala sedět přímo za ním pro případ, že by se museli rychle vyměnit.

Neměli potíže s hledáním přistávací rampy, protože piktogramy, které jim Zainal nadiktoval, se lišily jen v drobných detailech. Když pomalu kroužili nad přistávací plochou, uviděli své parkovací místo všichni ve stejném okamžiku a dokonce zahlédli i parkoviště pro KDM, které bylo hned za jejich stanovištěm.

Uviděli ohrady pro otroky podobné těm, kde se nacházela před mnoha měsíci i Kris, než ji nahnali na palubu transportu, který ji odvezl na Botany. Jejich plocha zaujímala mnoho akřů a v jedné části stála obrovská obdélníková budova. Ne všechny ohrady však byly plné. Obsazené byly vlastně jen čtyři. Neviděla, kdo je v ohradě za rampou číslo čtyřicet devět a doufala, že ani nebude vědět, koho nebo co budou muset ponechat svému osudu.

Bert zlehka dosedl s lodí na rampu, zastavil motory a otevřel poklop. Kris zaujala své postavení u ovládacích pák podpalubí a to už proti nim kráčel Zainal, vyplivl deformující vycpávky, něco si bručel pod vousy, naoko na ni zavrčel a hned na ni spiklenecky mrkl, když ji míjel cestou na můstek. Kris zvládla veleuctivě „Ano, Drassi,“ a to už spatřila první z dojemných pasažérů.

Málem jí vytryskly slzy při pohledu na tváře bez výrazu, mrtvé oči a automatické pohyby, které nevedla žádná inteligence. Podařilo se jí zpřístupnit spodní palubu a naložování začalo.

Chvillemi měla co dělat, aby nezačala nahlas řvát, a ulevovala si štekáním na Kateny, kteří dopravovali ta ubohá stvoření na rampu. Mnozí měli pokrývku přehozenou přes záda, jednou rukou si tiskli k tělu balíček trvanlivých tyčinek, v druhé ruce svírali šálek na polévku, kterou do nich před chvilkou vpravili. Pořád dokola si opakovala, že je zachraňuje - brzy budou v bezpečí, brzo o ně bude postaráno - a honilo se jí hlavou, jak se jim proboha podaří zvládnout všechny tyhle chodící mrtvolky na Botany, kde bylo tolik života a nadějí na budoucnost.

Přehodila páku, když se první paluba zaplnila. Několik z pokorně kráčejících ovcí nahoře na rampě zavrávalo a upadlo. Nemohla se vzdálit od ovládacího zařízení a jít jim pomoci na nohy, ale stejně by si to ani nemohla dovolit, protože by to bylo v rozporu s chováním katenského Tuda a ona musela tuhle roli dohrát do konce. Nehodlala zavinit jejich prozrazení. Zachraňovala tyto lidi. Dělal, co bylo v jejich silách.

Přehodila na třetí podlaží a podpalubí se zaplnilo. Vzduch kolem ní se chvěl vzlyky a žalostným pláčem, který se ozýval s dolních částí podpalubí. Polévka ochucená drogou jim nemohla hned pomoci zbavit se momentálního utrpení, a jí taky ne.

Byl to Zainal, kdo jí opatrně sundal ruce z ovládacích pák, když se rampa zatáhla dovnitř a poklop se s cvaknutím uzavřel. Zavedl ji do jídelny a nalil jí další skleničku.

„Už toho máme málo,“ protestovala.

„Ty to teď potřebuješ, Kris,“ řekl. „Neuvědomil jsem si, že to není práce pro tebe. Udělal bych to sám.“

„Ne, ne,“ zavrčela hlavou. „To není práce pro Drassi kapitána.“ Pak si položila hlavu na stůl a začala vzlykat.

„Všichni už teď usnuli,“ řekl Zainal, přitiskl ji k sobě a hladil ji po vlasech.

„Zainale,“ plakala a slzy jí rozmazaly nátěr na obličej, „vzali jsme je všechny?“

„Natěsnali jsme jich tam co nejvíc. A pak několik Deskiů, Rugarů, Ilginců a Turů, aby se neřeklo.“

„Potřebujeme Ilgince a Tury, ne?“ pokusila se o vtíp a snažila se zastavit pláč.

Ninety a Beverly stáli ve dveřích. Zainal jim pokynul, aby šli dovnitř, a nalil jim každému pořádnou dávku z láhve.

„Už toho moc nemáme,“ řekla Kris bezduše.

„Je to lék, moje milá,“ řekl Beverly a Kris si pomyslela, že vypadá pod šedou slupkou hrozně. „Dowdall říká, že KDM letí souběžně s námi. Proti nám letí další loď, ale my už můžeme opustit tuto soustavu a pak přidáme na rychlosti.“

Unikl mu dlouhý vzdech, dopil zbytek whisky. „Ty máš padla, Bjornsenová. Následující dvě směny tě tu nechci vidět.“

„Rozkaz, pane,“ řekla a zmohla se na mdlý úsměv a chabé zaslutování.

Zainal jí pomohl vstát a zavedl ji do kajuty. Musel ji na horní palandu zvednout, ale když ji balil do přikrývky, jeho ruce byly velmi něžné.

Během následujících dvou týdnů odpověděli na několik výzev, až se dostali do méně rušné oblasti, která vedla k botanské soustavě. Většina výzev se týkala běžných či méně běžných záležitostí spojených s problematikou letu a odpovídali na ně Zainal z KDI a Mitford z KDM.

Taky mluvili o tom, jak začlení zachráněné lidi do běhu života na Botany.

Kris se přistihla, že hledí na admirála Raye Scotta s obdivem: pod drsnou slupkou námořníka se skrýval člověk

nečekaně citlivý. Nemluvě o jeho vysokých morálních kvalitách. A nebyla jediná, kdo jej neustále ubezpečovali, že se nic jiného nedalo udělat, než zabránit tomu, aby tyhle lidi odvěklely katenské otrokářské lodě.

„Ksakru, Rayi,“ řekl Beverly hned druhého večera, „vždyť jich není víc než nás! Tak prostě nalovíme o něco víc zvěře a budeme obdělávat o pár lánů víc. Když bude potřeba, zřídíme další jesle, kde se postaráme o ty, kdo se sami neobstarají. Vždyť ani pořádně nevíme, jak na tom ty lidi jsou. Máme u nás psychology a psychiatry a možná se podaří některým postiženým pomoci. Každopádně jim pomůže už to, že zase budou mezi pozemšťany... promiň, Zainale... a dobrá strava a péče přinese nějaký výsledek.“

„Skoro všichni už máme svůj domek. Můžeme jim poskytnout přístřeší, jídlo a... spoustu péče,“ řekl Dowdall a odkašlal si. Taky potlačoval bouři emocí.

„A dáme vědět Farmářům,“ řekl Zainal.

„Myslíš, že by mohli vyvinout nějakou psychickou aktivitu a obnovit, co bylo zničeno?“ zeptal se Dowdall.

Zainal pokrčil rameny. „Je to možné; co se vědy týče, jsou daleko před námi. Proč by to nešlo vyléčit?“

„Myslím, že by to byl velký zázrak,“ řekl Ray Scott, ačkoliv každý z nich v sobě po téhle úvaze živil jiskřičku naděje, že by taková obnova mohla být uskutečnitelná.

„Dáme jim o tom vědět,“ opakoval Zainal.

„Podle mě budou tihle lidé potřebovat stejnou péči jako malé děti,“ řekla Kris, „a když se dokážeme postarat o jedno, zvládneme ještě jedno další, ne, Zainale?“

Přikývl. „Pokud tomu dotyčnému nebude vadit, že je s ním pod jednou střechou Katen.“

„No, já si myslím,“ řekla Kris oddaně, „že pro každého je důležité vědět, že je v tomhle vesmíru alespoň jeden dobrý Katen!“

Blížili se k heliopauze a Zainal jen jakoby mimochodem poznamenal, že se může stát, že budou mít trochu problém proletět s druhou lodí Bublinou.

„Proč?“ zeptala se Kris. „Vždyť jsou si podobné jako vejce vejci.“

„Jsou dvě a ven vyletěla jenom jedna.“

„KDL byla těhotná, když odletěla. KDM je její dcera,“ řekla Kris a samotnou ji ten nápad překvapil. Ostatní u stolu se zdvořile zasmáli.

„To je problém,“ řekl Beverly.

„Proč?“ naléhal Scott. „Když poletíme pomalu, jako když jsme se dostávali ven a stačilo jen zlehka šťouchnout?“

Zainal nebyl přesvědčený.

„Problém je v tom, že nemůžeme zavolat Raise, aby nám přiletěla v průzkumníkovi naproti a naťukla z druhé strany otvor,“ řekl Bert. „Mohli bychom to zkusit tak, že KDL vezme KDI 'na záda',“ navrhl, ale pak svůj nápad ihned zamítl:

„Ne, to by bylo příliš riskantní.“

Zainal souhlasil, ale pochybovačně zvedl rameno.

„Šlo by to, pokud se nám ty lidi nenahrnou na dveře a nezaklíní se tam,“ řekl Dowdall. „Musí existovat nějaké řešení,“ řekl Scott a díval se na Zainala, jako by u něj hledal inspiraci.

„Pokud existuje, tak na něj přijdeme,“ řekl bývalý Emassi.

Ale bylo vidět, že si s tím všichni na palubě KDL dělají starosti po zbytek cesty sluneční soustavou k její třetí planetě.

„Motory,“ řekla Kris, když se usadila na můstku a dívala se, jak se blíží k Botany.

„Cože?“ zeptal se Scott. Vzhlédl od přístrojů, kde sledoval poslední změnu kurzu, aby se vyhnuli oběma satelitům.

„Nebylo by tu něco jako tažný paprsek?“ zeptala se Zainala.

„Co?“ zamračil se, protože to slovo nemohl najít ve své rozsáhlé slovní zásobě.

„Něco, co by táhlo za sebou jinou loď, která nemá vlastní pohon.“

„To je nápad!“ vykřikl Scott. „Má KDL něco takového?“

Zainalovi chvíli trvalo, než pochopil, co mají na mysli, ale když mu to došlo, rozhostil se mu na tváři široký úsměv.

„Žádný tažný paprsek, ale je možné spojit,“ a srazil obě pěsti k sobě. „Jeden lodní trup je negativní, druhý pozitivní. Je to velmi snadné. Řeknu Bertovi.“

Během cesty spolu obě lodě raději moc nekomunikovaly, aby je náhodou někdo nezaslechl. Ale tak blízko Botany to mohli riskovat. Orbitální satelit by mohl něco málo zachytit, ale nestačilo by to k tomu, aby dal výstrahu. Pokud se ovšem Eosi neschovávají za měsíci.

„Á, on myslí zmagnetizovat trup,“ pochopil Bert. „Fajn, vysvětlí mi, jak na to.“

Všichni ucítili lehký náraz, když KDM přilnula jako magnet ke KDL. I vzduch se zavlnil. KDL měla proniknout Bublinou první, poháněna zezadu KDM. Všichni nervózně sledovali, jak se hladká blána Bubliny blíží a za ní prosvítá Botany v podobě pŕlměsíce. Bert zpomalil na nejnižší možnou úroveň a Zainal ho zepředu naváděl. KDL norem naťukla Bublinu a otvor se rozšířil, aby loď mohla proletět. Za okamžik byla KDL uvnitř a posádka necítila žádný odpor ani žádné náhlé odpojení druhé lodi.

„Povedlo se!“ jásal Bert na volné lince. „Povedlo se! Jak se teď rozpojíme? Ále, to měl být fór.“

Pak se jim ozval Rastancil, chtěl vědět, jestli jsou v pořádku. Jak to, že má na obrazovce nějakou další loď?

„Co jste to zase vyvedli?“

„No, potřebovali jsme ji, abychom mohli provést naši... záchrannou misi,“ řekl Scott a najednou se vrátil z výšin radosti nad zdoláním poslední překážky zase na zem. „Prostě jsme je nemohli...“ hlas se mu zadrhl, ale hned zase nabyl rovnováhy, „nechat na Barevi.“

„Zachránili? Koho? Co?“

„Uvidíte,“ řekl Scott téměř rozzlobeně. „Někteří jsou na tom dost špatně. Ať se připraví všichni lékaři a kromě nich i kdokoli, kdo má nějakou zdravotnickou praxi. Hlavně potřebujeme psychiatry. Vezeme i pár dalších Katenů, přidáme je

k věžím v údolí. Ať Raisa čeká s průzkumníkem. Potřebujeme další volné údolí pro skupinu Turů, které jsme museli vzít s sebou. Raisa bude potřebovat strážce pro případ, že by se někdo z nich předčasně probral.“

„Lékaře? Psychiatry? Co se jim stalo?“ vyptával se znepokojený Rastancil.

„Včas se to dozvíte,“ řekl Scott důrazně. „A potřebujeme dobrou, vydatnou polévku nebo něco jednoduchého k jídlu.“ Ukončil rozhovor, vypadal zamyšleně.

„To bude dobré, Rayi,“ řekla Kris a položila mu ruku na paži. „Uvidíte.“

„Botany dokáže přijmout jakoukoli výzvu,“ dodal Dowdall s pýchou člověka, který přežil První shoz.

Když obě lodi přistály na velkém prostranství před hangárem, Rastancil už měl zmobilizovanou dopravu, zdravotníky a dostatek dalších pomocníků pro vykládání spáčů. Jim Rastancil, Geoffrey Ainger, Bob Reidenbacker a Bull Fetterman - vlastně všichni, kdo tvořili Radu - trpělivě čekali, až Scott a Zainal vystoupí z KDM, která přistála o kousek blíž než její sesterská loď.

„Takhle by se rozhodli všichni na Botany jako jeden muž,“ začal Scott a nervózně si prohrábl vlasy. Pak se poškrábal na šíji.

„To bylo zatraceně jednohlasné rozhodnutí, když jsou všichni tady,“ řekl Beverly přísně.

„Ano. Zatraceně,“ řekli jedním hlasem Dowdall, Kris a Mitford.

„O koho jde? Nebo o co?“ zeptal se Rastancil, který ještě nikdy neviděl Scotta váhat.

„O ty, kterým Eosi vymyli mozek,“ řekl Scott hluše. „Chystali se odvézt je někam do horoucích pekel jako otroky.“

„Panebože! To je samozřejmé, že jste je museli přivést sem!“ reagoval Rastancil a hned začal udílet rozkazy. „Leone, Mayocku, vy dopředu a doprostřed a vyložte je!“ Rozestavil po celé délce rampy zdravotnický personál.

Kris proklouzla kolem něj k ovládacím pákám.

„Tak, ať to šlape,“ slyšela hulákat Bulla Fettermana. „Přistavte ty velké sáně, personál s nosítky dopředu. Připravte pokrývky...“

Dveře úložného prostoru se otevřely a ačkoli se někteří hned zalkli zápachem, který odtud vyrazil, vešli dovnitř a zastavili se.

„Bože na nebesích...“ zašeptal Rastancil a zíral na lidské trosky zhroucené jako malé hromádky, i když někteří se ještě stačili uložit rovně, než droga začala působit.

„A já si myslel, kdovíjak jsme na tom byli špatně,“ zamumlal Leon, poklekl k prvnímu a nahmatal mu pulz; zároveň se rozhlížel po palubě.

Kris rozsvítla chabá světla.

„Nosítka,“ řekl Leon a ukázal na ležícího muže. Pokročil k dalšímu tělu obrácenému obličejem dolů. „Mayocku, měli bychom provést triáž.“

Nastala poslední fáze záchranné operace.

Z obou lodí vyložili šestnáct set lidí. Naštěstí ne všichni prošli procedurou vymývání mozku, ale byli ztýraní nebo měli menší zranění. Pak tam bylo dvě stě Deskiů, sto čtrnáct Rugarů, devadesát Ilginců a dvanáct Turů.

Tury zatím nechali na dolní palubě. Počítali, že než se proberou, bude Raisa zpátky z cesty do katenského údolí, kam odvezla nové obyvatele. Dva katenští členové posádky KDM strávili cestu v ponuré cele a viděli jen Cooa nebo Mitforda, stále převlečené za Kateny. Řekli jim, že loď byla zabavena. Jeden z Katenů protestoval proti takovému zacházení pokudž, když jim přinesli jídlo: protestoval dokonce i proti dobrému jídlu, protože na ně nebyl zvyklý. Druhý Katen cestu prospal, vstával jenom k jídlu, a když si potřeboval ulevit. Než je vyvedli z cely, zavázali jim oči, aby toho nemohli ostatním Katenům příliš mnoho vyprávět.

Leonova skupina, která prováděla triáž, rozřídila ubožáky na ty, kteří potřebovali největší péči, zatímco druhou skupinu tvořili lidé, kteří potřebovali jen odpočinek, dobré jídlo a klidné prostředí. Pomocníků bylo dost a dost. Někteří spáči se už začali probírat k vědomí a hned dostali vodu a polévku, kterou rychle dodala místní jídelna. Bez jakýchkoli příkazů se ihned každého nováčka někdo ujal a Kris to rozradostnilo. Scott by měl mít větší důvěru ve šlechetnost každého osadníka. Jako by už neměl dost důkazů z předchozích shozů, které Kateni provedli.

Někteří z probuzených byli úplně pasivní: prázdné obličeje byly bez výrazu. Museli jim pomoci s pitím, ale když už měli vodu nebo jídlo v ústech, zvládli polykat bez potíží. Další se probudili a dali se do křiku nebo do bezmocného pláče, což zachráncům rvalo srdce, ale zároveň dávalo i naději, že nějaká stopa po bývalé osobnosti zůstala zachována.

„Nepřestávejte na ně mluvit,“ volal Leon. „Ať kolem sebe slyší angličtinu a vidí lidské tváře. Krmte je, ale ať se nepřejedí.“

„Kdo ví, kdy se naposled slušně najedli,“ zamumlala Anna Bollingerová a snažila se zabránit zbité ženě plné odřenin, aby hltavě nevypila celý šálek polévky. „Pomaličku upíjej. To ti udělá dobře.“

„Bože, vypadá to tady jako po nějaké katastrofě, třeba po zemětřesení,“ řekl Joe Latore a pomáhal svému svěřenci, který se urputně pokoušel vstát. „Co to ksakru Zainale děláš? Natáčet lidi právě teď!“

„Ukážu Farmářům, co Eosi dělají lidem. Ukážu Farmářům, co dělají lidé, aby pomohli,“ řekl a zabral zblízka prázdné oči Joeova muže.

Pak Zainal stočil kameru na ženu, které právě Leon ošetřoval trzné rány, kterými bylo její tělo doslova poseto. Přešel od ní k tříčlenné skupince bytostí, jejichž obličeje postrádaly jakýkoli výraz, jejich zrak byl zkalený, nezaostřený.

Ti, kdo byli označeni jako chodící zranění, odcházeli se svými pečovateli vyzbrojenými instrukcemi domů.

„Vykoupat!“ poznamenal někdo nahlas. „To jsem zvědavý, co najdu pod tou špínou a... br.“

Všichni ochotně pomáhali do poslední chvíle a pak byli téměř zklamáni, že všechny oběti našly své místo.

Leon a ostatní zdravotníci udíleli všeobecné pokyny pro nezbytnou péči. „Udržujte je v teple, podávejte dostatek tekutin, ale omezte tuhou stravu na minimum, dokud se jejich těla nepřizpůsobí. Nechte je spát, jak dlouho budou chtít. Ale nepouštějte je nikam samotné. Pak se poradíme a vyzkoušíme, kteří z nich mají naději se vzpamatovat.“

„Zvládnete to, Leone?“ zeptal se Scott vážně.

„Tomu věřte, Rayi,“ odpověděl Leon ostře. „Ve skutečnosti to umíme a už jsme to zvládli,“ a máchl rukou k velkému, teď již prázdnému prostranství. „Kdo ví? Dobrá strava, čerstvý vzduch, spousta přátelských tváří...“ dodal se smutným úsměvem, „a správná léčba traumatu může mnohé z nich úplně uzdravit.“

„Opravdu si to myslíte?“ Scott vypadal, že přijme jakékoli povzbudivé slovo, když na kolonisty naložil tolik odpovědnosti.

„Jasně že ano!“ řekl Leon tak pozitivním tónem, že se Scottovi konečně ulevilo. „V žádném případě jste je tam nemohli nechat! Nikde by jim nebylo tak dobře jako u nás.“

„To je pravda,“ řekla Kris. „Vypadáte unavený, Rayi.“

„Měl bych si jednoho vzít k sobě. Už taky bydlím,“ a Scott sledoval poslední odcházející dvojici.

„Budeme se střídat, Rayi. Můžu vás ujistit, že na vás dojde řada,“ řekl Leon ironicky. „A teď něco předepíšu vám, Rayi Scotte. Běžte si odpočinout. I ty, Kris. Nemáš to dítě v jeslích už celou věčnost?“

„To je pravda, mám,“ řekla. Měla tolik práce a nezbylo jí moc času myslet na Zanea. Ale byl v jeslích spokojený, jak jí prozradila jedna z mladých sestřiček.

„To věřím. Ale teď už pospíchej pro něj,“ popostrčil ji Leon správným směrem. Když viděl, že se Kris rozhlíží po Zainalovi, dodal: „Dohlížel na poslední náklad na saních, když jsem ho viděl naposled.“

Ke svému radostnému překvapení jej potkala kousek od jeslí se Zanem v náručí. Zane vydal radostný výkřik, když poznal mámu, a div nevypadl Zainalovi z náručí, jak po ní vztahoval obě ručky. Zainal jej vyměnil za kameru, kterou si pevně přitiskl k boku.

„Viděl jsem, že filmuješ,“ řekl Scott a přidal se k nim, i když původně mířil jiným směrem. Dokonce se mu povedlo unaveně se usmát nadšením, s jakým Zane objímal maminku.

Zainal poplácal kameru a přikývl. „Takové důkazy jsou potřebné, abychom mohli Farmářům předvést, jak se Eosi chovají k lidem. Pomůžete mi napsat hlášení, Rayi?“ A když Scott unaveně přikývl, Zainal dodal: „Co slova nevyjádří, ukáže film.“

„Použiješ jedno z těch návratných pouzder, kterou mají Farmáři na velitelském stanovišti?“

„Farmáři neschvalují ubližování rasám. Až uvidí, co Eosi dělají, ještě o nich uslyšíme.“

„Co když s tím Farmáři vydrží žít?“ zeptal se Scott hořce.

„To je právě to, co budeme muset zjistit, ne?“ řekl Zainal, ale tón jeho hlasu Kris prozradil, že neustane, dokud nedokončí Fázi tři, i kdyby to stálo nevímco.

Když s pomocí jednoho bývalého kameramana zpracovali filmový dokument, rozvinula se debata, jestli si jej budou Farmáři vůbec moct pustit. Baxter však udělal běžné fotografie, z nichž by každá zasloužila důkladný komentář, a opatrně je vložili do návratové sondy.

Tohle zařízení nemělo žádné problémy proniknout Bublinou a vrátit se do výchozího bodu. Jeho odlet znovu zaznamenaly oba satelity a neuniklo jim ani jeho náhlé zmizení přímo za heliopauzou. Hlášení o události bylo hned odesláno na eoské velitelství, odkud se mělo rozšířit dál.

Mentát Ix, který se právě vrátil z pátrání po důležitých informacích na rebelské planetě, jež navíc nepřineslo žádné výsledky, se tak rozběsil, že se jeho dva podřízení báli, aby nevyletěl ze své hostitelské kůže. Právě také obdržel hlášení z Barevi, z kterého se dozvěděl, že zmizela jedna z úplně nových dopravních lodí a s ní i přes dva tisíce otroků, kteří měli doletět do hornické kolonie Ble Sot Fac Set. Tam už netrpělivě očekávali náhradu za ztráty, ke kterým došlo při zhroucení hlavní štol, nehodě, již se nedalo zabránit. Když se Mentát Ix dozvěděl o složení této zásilky otroků, byl tak blízko k sebezníčení, jako nikdo z jeho vrstevníků v celé té dlouhé historii jejich existence.

Vzpamatovával se z tak mocného záchvatu jen pomalu: jeho hostitel utrpěl tělesnou újmu a musel být opraven: téměř neslychaná událost v dějinách eosko-emasské symbiózy.

Mentáti Co a Se chtěli svého nadřízeného uklidnit a hned vydali rozkazy, že na nejbližší botanský měsíc je třeba instalovat druhý orbitální satelit, který bude naprogramován na pomalejší oběh, aby poskytl nepřetržitý dohled nad odbojnými kolonisty a zabránil jim znovu nepozorovaně opustit planetu, protože teď bylo jasné, že mají dvě, ne-li více lodí.

Když se Mentát Ix úplně zotavil ze své nezpůsobilosti, začal organizovat tu nejrozsáhlejší expedici, kterou kdy katenské vojenské síly uskutečnily. Sešle na odbojnou planetu tu nejhorší pomstu, jakou kdy vykonal eoský Mentát. Potom už v Galaxii nebude nikdo, kdo by kladl odpor a vystavoval tím jednoho z Eosi takovému ponížení. Ale nejdřív musí objevit zbraně nebo metodu, jak prolomit bariéru kolem té planety. Planety, která byla nepochybně příčinou všech problémů, se kterými se Kateni a Eosi společně v poslední době setkali, jak rozhodně přednesl před svými kolegy. Až bude planeta zničena, budou Eosi moct pokračovat ve svých obvyklých činnostech a radovat se bez překážek ze svého dobytého území.

Anna McCaffrey SVOBODNÁ VOLBA

Obálka Juraj Maxon

Překlad Drahomíra Hajtmarová

Odpovědná redaktorka Věra Ježková

Sazba NETOPEJR

Vydalo nakladatelství

Karel Petřík

jako svou 33. publikaci

Olomouc 1999, vydání 1.

Tisk EURO-PRINT PŘEROV, s. r. o.

Přerov

Náklad 1500 kusů Prodejní cena včetně DPH 189 Kč

ISBN 80-86096-24-6